Kenneth
Royce
DANSUL
MARIONETELOR

Kenneth Royce

DANSUL MARIONETELOR

V.1.0

Traducere din limba engleză MIRELA-LUMINIŢA ADĂSCĂLIŢEI

KENNETH ROYCE
Remote Control
Editura RAO
1996

1

Terry era mort. Nechibzuitul renegat s-a sinucis în închisoare la treizeci şi cinci de ani, vârstă care, după spusele unora, este cea mai frumoasă dintre toate. Dar nu şi pentru el. Laurie Shaw îşi conducea maşina spre nord, gândindu-se cât de puţin îşi cunoscuse fratele. Trecuseră mai bine de doi ani de când se întâlniseră pentru ultima dată şi nici acea ocazie nu fusese una fericită. Sporadicele lor întâlniri nu erau niciodată prilej de bucurie.

Terry fusese un dezlănţuit încă din adolescenţă şi trecuse pe la Borstal[1]. Într-un mod destul de ciudat, nu fusese niciodată condamnat ca adult până când, cu şase luni în urmă, fusese declarat vinovat de jaf armat. Acest lucru era ceea ce îl convinsese mai mult decât orice pe Laurie Shaw să părăsească Brigada Specială. Superiorii lui au încercat să-l oprească de la a-şi da demisia; nu el era cel care trebuia să-l păzească pe fratele său. Intervenţiile în favoarea rămânerii lui erau întemeiate, însă pe el această situaţie îl stingherea. Şi mai era vorba şi de cei care nu vedeau cu ochi buni rapida lui avansare, la treizeci şi nouă de ani, în postul de detectiv inspector şef şi ar fi ştiut cum să folosească reputaţia fratelui împotriva sa. Poate că nu i-ar fi dăunat în mod real, era un poliţist prea bun pentru asta, dar i-ar fi putut face viaţa un iad şi considera această tensiune greu de suportat.

Laurie avea mustrări de conştiinţă pentru un frate pe care nu-l înţelesese niciodată cu-adevărat. Erau diametral opuşi şi, cum se întâmplă adesea, oaia cea neagră fusese cea care se bucurase de bunăvoinţa şi înţelegerea părintească, mai ales din partea mamei. Toată viaţa inventase scuze pentru fiul ei cel mic. Shaw se întreba ce simţea ea acum, pentru că încă nu o contactase în legătură cu decesul şi voia să mai amâne această obligaţie până ce ar fi aflat mai multe. Terry fusese soi rău, dar avusese o personalitate puternică, lucru care îi atrăsese admiraţia femeilor; niciodată nu fusese lipsit de compania lor.

Conducând maşina prin lumina dimineţii de primăvară, gândurile lui Laurie Shaw se întorceau la vremea când erau

[1] Nume generic pentru un institut de reeducare pentru minori între 17 şi 21 de ani din Marea Britanie (n. trad.).

şcolari şi la încurcăturile din care îl scăpase pe Terry încă de pe atunci. Terry fusese dintotdeauna nesupus, dar niciodată laş. Sinucidere? Ce s-ar fi putut întâmplă ca să-l împingă la una ca asta? Terry nu fusese niciodată omul care să se văicărească. Fusese un luptător în toate ocaziile şi asta era una dintre problemele sale. Sinucidere? Pur şi simplu, n-avea sens şi totuşi se întâmplase.

Se opri la un service de pe autostradă să se răcorească şi să ia un prânz cam matinal. Nu era tocmai sigur de ce făcea tot drumul acesta în nord, ca să ridice cele câteva obiecte personale ale lui Terry, când acestea puteau foarte bine să-i fie trimise. Fuseseră începute cercetările în privinţa morţii, dar el voia să audă ce avea de spus directorul închisorii. Ajunse la închisoare pe la mijlocul după-amiezii, vremea fiind în continuare frumoasă.

Parcă maşina vizavi de închisoare şi traversă şoseaua largă. Nu se duse imediat la poartă, ci coti spre micul cimitir aflat de-a lungul unui zid de şase metri înălţime ce îl mărginea pe una din laturi. Se întrebă dacă Terry va fi sau nu îngropat acolo. Nu aveau un cavou al familiei, aceasta era prea împrăştiată, unii membri ajunseseră chiar până în Australia. Privi atent de jur împrejurul micului cimitir şi, pe deasupra zidului uriaş, către acoperişurile clădirilor închisorii. Coti apoi spre poarta închisorii şi îşi prezentă permisul de vizitator.

Pe parcursul slujbei sale în poliţie fusese în multe închisori şi invariabil se întrebase de ce directorii de închisoare rareori aveau o înfăţişare potrivită cu această slujbă. Nu era sigur cum ar fi trebuit să arate, dar Greville Saunders se dovedi a fi un personaj academic, cu trupul şi mâinile lungi şi subţiri, cu ochii albaştri pătrunzători ce te ţintuiau de pe o faţă trasă şi scofâlcită. Shaw ştia că directorul deţinea acest post numai de puţină vreme, de la pensionarea predecesorului său.

— Pare nedrept să vi se întâmple aceasta atât de curând după numirea dumneavoastră, observă Shaw în timp ce-şi strângeau mâinile. Se aşeză, simţind răceala încăperii chiar fără să se uite în jur, dar era posibil ca închisorile în general să aibă acest efect asupra sa.

— Foarte generos din partea dumneavoastră să formulaţi astfel problema, domnule Shaw, tragedia cea mare e însă a dumneavoastră.

— Ei, de fapt, e a fratelui meu. Permiteţi-mi să vă spun de la început că n-am fost niciodată apropiaţi. Dar cu siguranţă că nu aş fi vrut să i se întâmple ceva de genul acesta.

Se abţinu să mai enunţe obişnuitele proteste în genul „dar cum a fost posibil să se întâmple una ca asta”. Ştia cum. Nici un deţinut, nici chiar în închisorile cu securitate maximă, nu putea fi supravegheat absolut tot timpul. Era imposibil.

— Care sunt amănuntele?

Ochii albaştri îl fixară pe deasupra biroului ordonat.

— Doriţi ceai, cafea?

Shaw clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Vreau să mă întorc la Londra până diseară. Nu ştia de ce spusese aceasta. Nu avea nimic de făcut în momentul acela, nimic la care trebuia să se întoarcă, doar un apartament pustiu.

— Celulele au fost închise la ora obişnuită. A fost găsit mort în dimineaţa următoare, după ce unul dintre paznici a zărit sânge infiltrându-se pe sub uşa celulei. S-a dat alarma, iar el a fost găsit ţeapăn pe pat, cu vinele de la încheieturi tăiate. Era mort de câteva ore şi doctorul a apreciat că fapta s-a petrecut probabil la scurt timp după ce intrase în celulă.

— Arma folosită?

— Un cuţit de plastic ascuţit până a căpătat o muchie neregulată, dar tăioasă. Probabil că s-a ciopârţit cu el.

Din nou Shaw nu-şi exprimă surprinderea şi indignarea în faţa posibilităţii ca o armă să poată fi strecurată într-o celulă. Nu era greu de făcut.

— Facem percheziţii, după cum ştiţi, dar un timp a fost linişte şi nu au circulat nici un fel de zvonuri.

— Înţeleg. Nu încerc să dau vina pe nimeni. Doar că, pur şi simplu, aşa ceva nu-i stătea în fire. Era un tip prea dificil ca să se lase cu una, cu două. Fusese cumva deprimat? Sau măcar bolnav?

— Nu. Nu au existat simptome pe care să le observe cineva. Avea prieteni în închisoare. Chiar şi pe unul dintre gardieni. Dar nimeni nu poate şti ce se petrece în mintea altui om. Aceasta nu e în nici un caz prima sinucidere într-o închisoare şi amândoi ştim că nu va fi nici ultima. Realmente îmi pare foarte rău.

— Aş putea vorbi cu aceşti prieteni ai săi?

Ochii albaştri îl fixară.

— La ce bun?

— Să văd dacă vreunul dintre ei nu m-ar putea lumina asupra motivelor celor întâmplate.

De partea cealaltă a biroului se simţi o uşoară înăsprire a atitudinii.

— Domnule Shaw, nu putem aproba o investigaţie particulară. Chiar dacă aţi mai fi încă în poliţie, dar înţeleg că nu mai sunteţi, tot nu aş fi putut permite aceasta. Am instituit propria noastră anchetă, a penitenciarului, care va trebui să fie destul de amănunţită pentru a satisface Ministerul de Interne şi, desigur, va fi o anchetă a Parchetului. Nu ar fi de nici un folos să mai facem şi alte cercetări.

— Pentru mine, da.

Shaw privi degetele interlocutorului împreunându-se şi buzele acestuia strângându-se.

— Nu vreau să vă fac greutăţi, dar dumneavoastră plecaţi cu toţii de la presupunerea că fratele meu s-a sinucis. Eu nu sunt încă convins.

— Din moment ce nu mai era nimeni cu el în celulă, nu poate fi altceva.

— Chiar aşa? Tot ceea ce vreau este să vorbesc cu câţiva dintre cei care l-au cunoscut, să văd dacă pot să ajung la motivul care l-a îndemnat să facă asta. Ca frate al său şi ca anchetator cu experienţă, probabil că sunt mai apt să fac acest lucru decât mulţi alţii. Vreau doar să-mi satisfac o curiozitate personală. Credeam că vă cer un lucru cât se poate de rezonabil.

Ochii albaştri licăriră.

— Vă înţeleg punctul de vedere. Dar ar putea complica lucrurile. Prezenta procedură este mai mult decât adecvată. E adevărat că trebuie să satisfacem curiozitatea multor oameni în privinţa acestei întâmplări dezastruoase. Asta nu ne va face viaţa prea uşoară.

Shaw se destinse. Întotdeauna se simţea mai liniştit când ştia ce avea de înfruntat. Spuse calm:

— Domnule Saunders, v-aş putea aduce argumente convingătoare pentru a-i vedea pe aceşti oameni, dar am mers mult cu maşina, sunt obosit, aşa că prefer să sar peste gargariseala oficială şi vă declar acum că, dacă nu-i pot vedea, am să fac totul public prin presa de scandal, care va începe să urle că este vorba de o muşamalizare. Aceasta va plăcea foarte mult publicului şi se vor găsi binevoitori care să vă înfunde.

— Asta e curat şantaj, domnule Shaw. Vă pătează reputaţia de poliţist.

Shaw zâmbi.

— Chiar adineauri mi-aţi atras foarte prompt atenţia că nu mai lucrez în poliţie. Dar eu aş spune că e mai degrabă ameninţare decât şantaj. Probabil, câte ceva din amândouă. Nu ar dura mult

să pun câteva întrebări. Sau vă îngrijorează ceea ce aş putea descoperi?

— Asta e jignitor. Nu avem nimic de ascuns.

— Atunci de ce ne mai certăm?

Micuţa încăpere era complet goală, cu excepţia obişnuitelor scaune simple, aşezate lângă masa neacoperită. Shaw îşi aranjă scaunul cu faţa spre uşa construită ca o uşă de celulă. Gardianul intră primul. De unul singur, închizând uşa după el. Îşi scoase chipiul, rămase stângaci în picioare, în faţa mesei şi zise:

— Îmi pare rău de fratele dumneavoastră, domnule inspector şef. Nu era un băiat chiar aşa de rău.

Shaw se ridică şi îi strânse mâna.

— Acum, nu mai sunt în poliţie, domnule Healy. Sunt, simplu, domnule. Sau Laurie, dacă preferaţi. Se aşezară şi el adăugă: Probabil că vi se pare ciudat ca un răufăcător să aibă un frate poliţist. Nu e un fapt singular. Aş dori doar ceva mai multe informaţii decât sunt dispuşi să-mi dea cei de sus. Terry avea permanent necazuri, dar era plin de viaţă şi îmi vine greu să îl aşez în aceeaşi ecuaţie cu sinuciderea.

— Şi mie, spuse Bert Healy cu convingere. Tuturor ne e greu. Dar avea în el un fel de mândrie, iar independenţa era o trăsătură puternică a caracterului său. Poate că nu a putut suporta ideea de a fi închis pe zece ani. Apoi cu un zâmbet uşor: Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău că vă spun, domnule Shaw, dar arătaţi exact ca el, ştiaţi asta? Aceeaşi claie de păr rebel, aceleaşi trăsături viguroase şi aceeaşi conformaţie solidă. Sunteţi la fel de înalt ca şi el, dar mai presus de orice aveţi aceiaşi ochi cenuşii. Stranii. Am fost întotdeauna de părere că avea o înfăţişare mult prea cinstită pentru a fi un răufăcător, dar câteodată se mai întâmplă şi aşa. Aţi fost gemeni, domnule?

— Sunt cu patru ani mai în vârstă. Din ce îmi spuneţi, deduc că trebuie să se fi îngrăşat? Aşadar, părerea generală pare să fie deocamdată că şi-ar fi tăiat venele la scurt timp după ce a fost închis în celulă pentru noapte. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi fost observat sângele la un moment dat chiar în timpul nopţii?

— Ştiţi, noi ne mai uităm prin ferestruicile uşilor, dar, în afară de cazul în care ceva este vădit în neregulă sau când avem motive să ne aşteptăm la necazuri din partea unui anumit deţinut, totul devine mai mult o chestiune de rutină. Oameni suntem şi noi. Scopul nostru principal este să ne asigurăm că sunt unde trebuie să fie, în pat. Ar fi greu să observi sângele fără

lumină. Iar pe sub uşă a răzbătut foarte puţin. Doar atât cât să determine efectuarea unui control şi sunarea alarmei.

Shaw privi chipul prietenos şi chibzui că temnicerii erau de toate formele şi mărimile şi că acesta era probabil mai cumsecade decât alţii cu majoritatea deţinuţilor; era o slujbă ingrată.

— Până atunci se comportase normal?

Healy cântări întrebarea cu grijă.

— În timpul ultimelor săptămâni îşi pierduse ceva din veselia sa. Poate că e cam mult spus pentru cineva cu o condamnare lungă. Dar el a avut întotdeauna un pronunţat simţ al umorului, pe care însă mai recent îl cam pierduse; devenise mai tăcut.

— Ursuz? Deprimat?

— Aş spune înverşunat. Ceva se pare că îl irita. Dar nu exista nici un indiciu să sugereze că ar fi avut de gând să-şi facă seama. Avea un caracter puternic.

— Deci nu credeţi că s-ar fi sinucis?

— A, păi, domnule Shaw, n-am spus asta. Healy îşi schimbă poziţia stânjenit. Eu nu sunt doctor. Nu ştiu ce era de fapt în mintea lui.

— În regulă. A fost incorect din partea mea. Dar se pare că dumneavoastră doi, puşcăriaş şi gardian, vă împăcaţi; se schimbase ceva în această relaţie?

Healy nu se grăbi cu răspunsul, conştient că părerea sa căpăta mai multă importanţă decât ar fi dorit.

— Poate devenise mai degrabă politicos decât prietenos.

— Şi nu aveţi cunoştinţă de nici un motiv pentru această schimbare?

— De nici un motiv evident. Dar n-aş vrea să fac prea mare caz din asta. Nimeni nu poate fi vesel tot timpul.

— Mulţumesc, domnule Healy. Mi-aţi fost de mare ajutor. Acum pot să-i chestionez, împreună cu dumneavoastră, pe acei deţinuţi cu care se pare că se împrietenise fratele meu?

Carlos Mandova avea cu siguranţă înfăţişare de spaniol, cu pielea şi părul întunecate la culoare, cu ochi de un măsliniu închis, ştiind să cânte binişor la ghitară. Pereţii camerei strâmte din nordul Londrei erau acoperiţi cu tăieturi din reviste şi fotografii de lupte cu tauri şi arene de coridă, prezentând mai ales un anume matador care, se grăbi el să afirme, era tatăl său.

Dar când Carlos Mandova vorbea, iluzia se spulbera într-o

clipită: avea un pronunţat accent cockney[2] şi se născuse în East End[3], într-un loc unde se puteau auzi totuşi clopotele bisericii Bow. Delictele sale se concentrau cu predilecţie asupra cecurilor de călătorie şi a escrocheriilor cu bani gheaţă. Se presupunea că are legături cu răufăcătorii care părăsiseră la repezeală Marea Britanie pentru a se bucura de soarele de pe Costa del Sol, pe malul andaluz al Spaniei. Zâmbea cu uşurinţă şi avea simţul umorului, glumele lui fiind îndreptate mai ales către propria sa incapacitate de a se menţine în afara închisorii.

— Drăguţ din partea ta să mă primeşti, spuse Shaw, găsindu-şi cumva un loc să se aşeze în încăperea supraaglomerată. Mai ales că nu te-au eliberat decât de câteva zile.

Mandova zâmbi trist.

— Tot acolo am să mă întorc. Asta e prima dată când un poliţist calcă pe aici fără intenţia de-a mă umfla. Eşti al naibii de privilegiat, amice. Închipuie-ţi, Terry să aibă un frate poliţist. Ai fi putut fi util pentru ponturi.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care am plecat din poliţie. Povesteşte-mi despre el.

— Să-ţi povestesc despre propriul tău frate? Te ţii de glume, probabil.

— Despre perioada cât a fost în închisoare. Trebuie să-ţi fi făcut o părere.

Mandova cotrobăi pe după o grămadă de oale dintr-un dulap şi scoase o sticlă destupată de vin roşu spaniol. Luă apoi câteva pahare dintr-o chiuvetă supraîncărcată.

— Mi-a părut al naibii de rău să aud că s-a prăpădit, spuse el cu vizibilă emoţie. Îmi plăcea Terry. El mă înţelegea. Brusc îl privi stăruitor şi sever pe Shaw, apoi se uită în jur, căutând un loc unde să aşeze paharele. Avea o părere formidabilă despre tine, să ştii.

Ca să-şi ascundă surpriza Shaw spuse repede:

— Mie nu-mi da vin, Carlos, dacă pot să-ţi spun aşa.

— Poţi să-mi spui cum ai chef, amice. De ce oare te numea mereu Artie?

— Nu ţi-a spus? Shaw zâmbi aducându-şi aminte. Mă surprinde că-şi amintea, a trecut atâta timp. Cântam jazz la clarinet. Încă mai cânt când am răgaz.

— Ar trebui să cântăm o dată împreună. Căută în jurul său

[2] Dialect din estul Londrei (n. trad.).

[3] Cartier al săracilor din estul Londrei (n. trad.).

ghitara. În timpul ăsta spuse: Terry a fost trimis pe apa sâmbetei.

Îşi turnă un pahar de vin care lui Shaw îi mirosi a oţet; fără îndoială că stătuse destupat de mai mult timp.

— Ce vrei să spui?

— Ei, socotesc că a fost lucrat. N-ar fi trebuit câtuşi de puţin să intre la zdup.

— Pentru Dumnezeu, doar a fost judecat pentru jaf armat. Loialitatea ta e lăudabilă, dar ce te face să spui asta?

— Poate că l-am înţeles mai bine decât tine.

— Nu l-am înţeles niciodată. Ai face bine să te explici.

Mandova se hotărî să ţină paharul umplut în mână şi îl bău pe jumătate dintr-o sorbitură; părea să-i placă.

— Bănuiesc că o să aibă nevoie de mine la anchetă. Ei bine, *lor* nu le pot spune nimic. Tot ce ştiu sunt impresii, fiindcă l-am cunoscut oarecum. Terry nu era la zdup decât de şase luni. Eu eram deja de patru ani. La început, părea că se descurcă. Amorţit cum sunt toţi când ajung prima oară acolo. Dar apoi şi-a venit în fire şi-a făcut câţiva prieteni, fiind destul de tare pentru a se apăra singur împotriva celorlalţi. Ceilalţi deţinuţi nu-i făceau probleme.

Mandova ridică sticla şi o flutură ca pe o sabie, apoi îşi umplu paharul.

— Nu vorbea niciodată prea mult despre sine şi niciodată despre cacialmaua care l-a băgat la răcoare. Aveam permanent impresia că încerca să găsească pe cineva acolo înăuntru, dar asta nu e chiar aşa de simplu, fiindcă pârnaia era împărţită în trei aripi independente pentru a micşora posibilitatea unor comploturi sau revolte. Nu a pomenit niciodată de asta şi nici eu nu eram de azi, de ieri ca să întreb. Dar cu vreo două săptămâni înainte de a mi se isprăvi mie termenul, el s-a schimbat. A devenit oarecum înverşunat.

— O dispoziţie sinucigaşă?

— Nu. Invers. Avea un fel de hotărâre în el. Era tipul pe faţa căruia puteai vedea ce gândeşte, nu că nu şi-ar fi putut ascunde gândurile atunci când voia. Nu mi-a spus niciodată ce se întâmplase. Dar era ceva schimbat la el.

— Avea vizitatori?

— O fată venea să-l vadă când şi când. O bucăţică super. N-am văzut-o decât o dată, când aveam şi eu un vizitator. Dar n-a venit numai o dată. Gardienii nu-şi puteau lua ochii de la ea. El zicea că e iubita lui.

— Presupun că nu ştii unde o pot găsi?

— N-am idee. Asta e cam tot ce ştiu. Frecă paharul rămas gol, cu mâneca. Eşti sigur că nu vrei unul?

— Altădată. Trebuie să plec. Shaw se ridică, simţind mucezeala încăperii ridicându-se odată cu el. Tu crezi că s-a sinucis?

Mandova se ridică nesigur în picioare.

— Cine ar vrea să se sinucidă când l-ar aştepta o asemenea mândreţe? Apoi, mai serios: îţi dai seama ce spui? Dacă nu s-a sinucis, care-ar fi alternativa?

— E posibil?

— Să-l fi ucis? N-ar fi primul caz. Dar, după câte ştiu eu, nu avea duşmani acolo. Aşa că de ce ar fi vrut cineva să facă asta?

— Dacă tu nu ştii, va trebui să aflu cine ştie. Se pare că va fi o căutare lungă.

— Atunci e bine să te asiguri că nu este şi una al naibii de primejdioasă. Sunt o grămadă de nelegiuiţi pe-afară. Ai face bine să-ţi prinzi nişte oglinzi retrovizoare de braţe.

2

Presa nu prea făcuse caz de sinuciderea din închisoare. Fusese relatată în toate ziarele, dar fără a fi accentuată şi de fiecare dată articolul fusese astfel plasat, încât aproape nu-l observai. Faptul îl izbi pe Shaw ca fiind neobişnuit, închisorile fuseseră ţinta multor critici în ultimii ani şi totdeauna se găseau unii care să se agaţe de aşa ceva, ca să-şi pledeze punctul de vedere. Totuşi, relatările despre deces erau uniforme în exagerata lor scurtime.

Stătea în salonaşul apartamentului său din nordul Londrei şi privea fix pereţii proaspăt zugrăviţi. De când plecase din poliţie, se simţea singur. Îi lipseau activitatea şi prietenii. Viaţa i se schimbase şi trebuia să-şi decidă viitorul. Îi fuseseră oferite câteva posturi de pază, dar o astfel de muncă nu era prea atractivă. Simţea nevoia să acţioneze în teren şi se întreba dacă nu cumva făcuse o groaznică greşeală demisionând. Dar iar fi fost greu să rămână; era o problemă de conştiinţă şi de linişte interioară.

Între timp, ca să-şi mai amelioreze starea financiară, înfiinţase o firmă de consultanţă, care să sprijine companiile împotriva spionajului industrial, ca şi în probleme de securitate generală. Era ceva mai mult decât un simplu serviciu de consultanţă, iar el le putea îndruma corect pentru a-şi obţine echipamentul necesar. Lucra la domiciliu, dar îşi dădea seama că era o întreprindere încă nepusă la punct şi că, dacă voia să realizeze ceva, trebuia să o ia mai în serios şi să se extindă, chiar să ţină prelegeri şi cursuri pe această temă. Încă nu-şi făcuse nici un plan în privinţa viitorului. O mică moştenire rămasă la moartea tatălui său şi care fusese împărţită între el şi Terry îl ajuta să facă fată nevoilor financiare.

După ce vorbise cu gardianul Bert Healy, i se acordase permisiunea de a vizita doi deţinuţi, care declaraseră că fuseseră în relaţii amicale cu Terry; dar întrevederile cu ei nu aduseseră nimic nou. Ori erau prea grei de cap, ori îşi dăduseră seama de care parte era pâinea şi cuţitul, aşa că relataseră o poveste identică despre un Terry care devenise deprimat cu câteva zile înainte de a muri. Nici unul din ei nu fusese convingător şi Shaw se întreba dacă, în cazul în care şi Carlos Mandova ar mai fi fost

încă în închisoare, povestea sa nu ar fi semănat cu a lor. Dacă fuseseră strânşi cu uşa pentru a nu face greutăţi conducerii închisorii, atunci faptul că Bert Healy fusese atât de cooperant îi făcea cinste.

Shaw era bucuros că se întorsese la Londra, un oraş care îi plăcea şi pe care îl înţelegea. Ridicându-se să-şi toarne ceva de băut, îşi dădu seama că, fiind atât de preocupat, uitase să-şi verifice robotul telefonic. Erau două mesaje de la vechi prieteni din poliţie, altul de la una dintre companiile al căror consultant era şi încă unul de la o femeie care se numea Jill Palmer şi care spunea că-l cunoscuse pe Terry şi întreba dacă se puteau vedea. Lăsase un număr de telefon.

Se întâlniră a doua zi într-o cafenea din Covent Garden. Fiind aproape ora prânzului, dar destul de devreme, se aşezaseră afară, pe terasă. Era iarăşi o zi de primăvară frumoasă, ce promitea să devină performanţă de vreme frumoasă pentru luna mai.

Shaw nu ştia cum arată femeia, dar, cu siguranţă, ea ştia cum arată el, deoarece îl abordă în momentul în care se pregătea să intre în interiorul umbrit al cafenelei. Era prezentabilă, atenţia lui Shaw fiind atrasă mai ales de ochii ei căprui. Nu era frumoasă în sensul clasic şi probabil nu era fotogenică, dar iradia o personalitate pe care ar fi fost greu să o ignori. Era înaltă şi avea o ţinută frumoasă, iar rochia ei primăvăratică se potrivea perfect cu părul arămiu. Era aceasta femeia despre care vorbise Mandova? Deşi n-ar fi calificat-o drept o frumuseţe răpitoare – era vădit că bărbaţii nu întorceau capul după ea pe stradă – odată ce o observai n-o mai puteai ignora.

Aleseră o masă sub o umbrelă de soare şi comandară o cafea expres şi un cappuccino.

— Nu pari în largul tău în compania mea, remarcă ea cu perspicacitate. La ce te aşteptai?

— De unde să ştiu eu? Nu ştiam cum arăţi, dar tu m-ai recunoscut imediat. Cum se face?

— Am văzut o fotografie de-a ta. Şi, firește, semeni atât de mult cu Terry.

Shaw zâmbi întunecat.

— Este exact invers. Eu sunt fratele mai mare. N-am ştiut că Terry avea o fotografie de-a mea. Rareori dădeam ochii unul cu altul.

— Fotografia era într-o revistă a poliţiei. Nu-mi aduc aminte

ocazia, dar era evident că făcuseşi ceva de care conducerea poliţiei era mulţumită.

Shaw era nedumerit.

— La ce-ţi trebuia ţie o revistă a poliţiei?

— Terry era abonat la ea. Sunt destul de uşor de procurat. Nu mai fi aşa de bănuitor.

Brusc îşi dădu seama că zeflemeaua ei nu era decât un paravan sub care îşi ascundea tulburarea. Pentru o clipă crezu că e chiar gata să izbucnească în plâns. Buzele îi tremurau, ochii i se umplură de lacrimi, dar apoi păru să-şi alunge emoţia şi fu din nou zâmbitoare.

— Tu erai cea care îl vizita pe Terry la închisoare?

— Da. Fu adusă cafeaua şi ea aşteptă până rămaseră din nou singuri. Cum ai aflat?

— Am fost acolo acum două zile. Niciodată n-am crezut că Terry era omul care să se sinucidă, aşa că l-am convins pe director să mă lase să vorbesc cu câteva persoane.

Simţea, în timp ce vorbea, că ea ştia acest lucru, deşi continua să lase impresia că auzea asta pentru prima oară.

— Şi ai aflat ceva?

— Nu chiar. Nu am prejudecăţi. Încă nu sunt convins.

Jill îşi puse ceaşca pe masă.

— Nu eşti convins de ce?

Shaw îşi dădu seama că se aştepta ca toată lumea să fie pe aceeaşi lungime de undă cu el. Acum îi era şi mai greu să fie la fel de deschis precum fusese cu ceilalţi. Jill fusese iubita lui Terry; trebuia să fie atent.

— Îmi vine greu să cred că s-a sinucis. Era din altă plămadă, mai tenace.

— E normal să simţi astfel. Şi eu simt la fel. Dar care este alternativa?

Pentru a doua oară se confrunta cu aceeaşi întrebare şi era mult mai dificil să-i dea un răspuns fetei din faţa sa, care devenise vizibil alarmată.

Shaw încercă să găsească un alt răspuns pentru a evita să folosească cuvântul inevitabil, deoarece nu mai exista decât o singură alternativă, un accident de felul acesta era imposibil; încheieturile îi fuseseră ciopârţite.

— Crimă, spuse el în cele din urmă. Suna a curată nebunie şi aproape că îi veni să-şi ia vorba înapoi.

Jill înmărmuri.

— Crimă? În închisoare? Îţi dai seama ce spui?

— Cred că da. Înainte, la Scotland Yard, am făcut parte din multe brigăzi de investigaţie a crimelor… ei, în fine, pare o prostie, dar, pur şi simplu, nu mă pot împăca cu ideea sinuciderii.

— Nici eu nu pot să cred că s-a sinucis, dar nu pot accepta nici ideea crimei. Suferinţa ei era acum vădită.

— N-ai văzut la el nici o schimbare în rău, în timpul vizitelor tale?

— Ba da, dar nu de genul care poate conduce la sinucidere. Era abătut, pentru că era genul de om care nu suporta să fie ţinut închis. Dar mai degrabă ar fi încercat să evadeze, nu ar fi abandonat astfel lupta.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Cu vreo opt săptămâni înainte de a muri. Chiar înainte ca noul director să preia conducerea. Mi-a făcut atunci impresia că, în limite rezonabile, îi mergea bine.

— Multe se pot întâmpla în opt săptămâni. De atunci, starea i s-ar fi putut înrăutăţi. Întotdeauna lăsai să treacă atâta timp?

— Sună ca un reproş. Am făcut tot ce-am putut. La început, mă duceam o dată la câteva săptămâni, dar, în perioada din urmă, cererea pentru permisul de vizitator mi-a fost refuzată. Încă încercam să aflu din ce cauză, când a murit. Spune-mi, tu de câte ori l-ai vizitat?

Shaw clipi.

— Nu l-am vizitat niciodată la închisoare. Nu pentru că eram poliţist, ci pentru că niciodată n-am putut fi de acord în privinţa stilului său de viaţă: sunt ani de când ne-am înstrăinat. Îţi imaginezi că el a făcut ceva pentru mama?

— Şi totuşi, te-ai dus să cercetezi felul în care a murit. De ce ţi-ar păsa?

— Nu era el genul care să-şi ia zilele şi mi s-a părut ciudat. Poate că de vină a fost mintea mea iscoditoare de poliţist.

— Dar, oricum, te-ai dus acolo. Poate că totuşi mai aveai o scânteie de afecţiune pentru el.

— O scânteie de îngrijorare. În decursul timpului, a provocat o mulţime de probleme familiei şi poate m-am gândit că îi datoram mamei noastre să aflu tot ce puteam, fiindcă n-are să creadă niciodată că s-a omorât. A fost fiul ei favorit.

— Te deranja lucrul acesta?

— Mai demult, mă rodea. Pe urmă i-am înţeles comportarea. Îl iubea şi nu putea să creadă că ajunsese atât de rău.

— Ai simţit că-i şi o datorie faţă de el să te interesezi de moartea lui?

O privi direct, intimidat de frumuseţea ochilor ei.

— Lui nu-i datorez nimic. Mai degrabă aş avea motive să spun că este exact invers. Aş fi vrut numai ca el să fie altfel.

— Îmi pare rău dacă te-am indispus. Avea o părere atât de bună despre tine, înţelegi.

— Mi-a mai spus cineva lucrul ăsta. Se pare că le-a spus asta tuturor, în afară de mine. Dacă ar fi făcut-o, poate aş fi depus mai mult efort să-l ajut. Iar apoi, ca să schimbe acest subiect dureros: Deci, nu ştii de ce ţi-a fost refuzat permisul de vizitator?

— Nu. Poate au crezut că am o influenţă proastă asupra lui.

— Părerea mea este că vizitele tale îi dădeau un motiv pentru a trăi. Conducerea nu este însă obligată să motiveze refuzul de a acorda un permis. Acestea constituie un privilegiu. Găseşti ciudat faptul că te-au oprit de la a-l mai vizita?

— În lumina celor ce au urmat, da.

— Crezi că a fost asasinat? Cuvântul devenea acum mai uşor de pronunţat.

Ea îşi privi ceaşca, palidă şi nervoasă.

— Este posibil să faci aşa ceva în închisoare? Aşa cum a murit Terry?

— Da, desigur. N-am să intru în prea multe detalii, dar ar fi fost nevoie de cel puţin doi oameni să-l omoare astfel. Ar fi trebuit imobilizat până ce devenea destul de slăbit ca să nu mai opună rezistenţă. Trebuia ca aceştia să evite a se mânji de sânge, aşa că, dacă s-a întâmplat astfel, a fost aproape sigur o treabă premeditată. Cei care au făcut-o au ştiut foarte bine ce fac.

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile şi rămase un timp aşa.

— Sună îngrozitor. E mai uşor să crezi că a făcut-o el însuşi.

— Da, într-adevăr. Ai prefera să laşi lucrurile aşa?

Ea nu răspunse, iar el continuă:

— Cum de te-ai încurcat cu Terry? Nu vă pot imagina pe voi doi împreună.

— De ce?

El se poticni, negăsindu-şi cuvintele.

— N-am răspuns la asta. Numai că te consider ca pe o persoană, trebuie să o spun, mai raţională. Terry trecea prin viaţă dintr-o criză în alta. Singurul lucru care mă mira era că n-a fost închis mai devreme.

— Poate că era mai deştept decât credeai.

— N-am spus niciodată că nu era deştept. Şi apoi, exasperat: Am putea s-o ţinem aşa toată ziua. Eu îl cunosc de mult timp şi

am suferit destul de mult de pe urma lui. Familiei nu i-a adus decât necazuri. Continuă să o facă chiar şi din mormânt. Poate că se purta mai bine cu străinii. Trebuie să fi găsit ceva la el care să te atragă.

— Mai vrei o cafea?

— Dacă e o ofertă de pace, da.

Ea zâmbi.

— Nu ştiam că suntem în război.

Comandă cafelele şi privi în jur. Localul era aproape plin, iar hainele de vară ale oamenilor înviorau terasa.

— Cum ai ajuns la mine? întrebă Shaw după ce sosiră cafelele. Şi ce te-a făcut să mă suni?

— Terry avea numărul tău în agendă. Am considerat că trebuie să iau legătura cu cineva din familie. Mi s-a părut că aşa se cuvenea să fac.

O privi cu o umbră de bănuială.

— Nu cumva pentru că nu erai convinsă de felul în care a murit şi ştiai că am fost poliţist?

— Poate că şi pentru asta. Dar n-am ajuns la nici o concluzie, nu-i aşa? Ce-o să se întâmple acum?

— M-am hotărât să încep să fac săpături.

— N-ar fi mai bine să aştepţi rezultatele investigaţiei Ministerului de Interne şi al anchetei?

— Am sentimentul că ar fi o pierdere de timp. Nu neapărat din cine ştie ce motive sinistre, ci pentru că muşamalizările sunt o a doua natură pentru autorităţi şi sunt preferabile unui scandal. Nu cred că ancheta judiciară a parchetului va aduce mai multă lumină. Ai ultima adresă a lui Terry?

— Desigur, vrei să te duc acolo?

Apartamentul se găsea într-unul dintre blocurile din partea de sud-vest a Londrei. Cartierul era respectabil şi destul de liniştit. Luară liftul până la etajul al patrulea şi Jill scoase cheile pentru a deschide uşa de la intrare.

Aerul din casă era destul de proaspăt. Shaw se întrebă dacă Jill trecuse de curând pe acolo. O întrebă acest lucru şi ea îi răspunse că nu mai fusese pe acolo de destul de mult timp.

— Cineva a fost pe aici, totuşi. Era de aşteptat ca totul să fie muced. Ce naiba, doar de şase luni e închis. Avea pe cineva care făcea curăţenie?

— Din câte ştiu, nu.

Îi aruncă o privire tăioasă, apoi merseră amândoi de-a lungul

holului îngust şi intrară în camera de zi. Mobila era destul de nouă şi de bună calitate, de un gust cam îndoielnic, cum se şi aştepta, de altfel, dar nu lipsită de confort. Lui Terry îi plăcuse întotdeauna confortul, de obicei realizat pe cheltuiala altcuiva. Era şi o cămăruţă de baie cu un dispozitiv pentru duş şi o bucătărie-sufragerie. Unicul dormitor avea un imens pat dublu, care făcea camera să pară mai mică decât era în realitate.

Shaw cercetă apartamentul, fără a atinge nimic, conştient că Jill îl urmărea cu atenţie.

— Ai făcut curăţenie când ai fost aici ultima dată, Jill?

— Nu-mi amintesc. Se poate să fi pus în ordine câteva lucruri, dar fără să fac o curăţenie generală.

— Şi nu ai mai fost pe aici de câteva săptămâni?

— Nu mă crezi?

Se uită drept la ea.

— Vorbesc ca un poliţist. Îmi pare rău. Dar, dacă tu n-ai trecut pe aici, a fost altcineva. Terry nu era ordinea întruchipată, probabil că ştii acest lucru. Atunci de ce arată casa atât de impecabil? Afară doar de cazul în care el s-a schimbat considerabil.

— Ei bine, din când în când, aveam chef să fac curat. Fără să mă gândesc în mod special la asta. Poate am făcut mai mult decât mi-am dat seama.

Shaw nu răspunse, dar se întoarse în dormitor şi începu să deschidă sertarele. Hainele erau împăturite cu grijă, în şifonier atârnau ordonat, pe o bară, cinci costume, iar pantofii erau aşezaţi ireproşabil pe o poliţă de dedesubt.

— Aşa arătau lucrurile când ai plecat?

— Nu cred că m-am uitat prin dulapuri sau în şifonier. De fapt, nici nu ştiu de ce am trecut pe aici, poate doar pentru a-i simţi prezenţa.

— Nu locuiai aici, cu el?

— Nu. Am locuinţa mea.

Se întoarseră în camera de zi, iar Shaw se lăsă pe braţul unui fotoliu. Privi ţintă în sus la ea.

— Nu locuiaţi împreună?

— Tocmai am spus că nu.

— Atunci ce naiba era relaţia ta cu el?

— Îl vizitam des. Dar nu as fi renunţat la locuinţa mea. Ce fel de relaţie am avut cu el nu e treaba ta. Poate că nu sunt decât o fată de modă veche care ascultă de mămica.

Se aşeză faţă în faţă cu el, zâmbind la expresia lui de

neîncredere. În timp ce el se străduia să descifreze cele auzite, îl întrebă:

— Eşti căsătorit?

— Eu n-am nimic de ascuns. Prietena mea a murit într-un accident de tren. Şi da, am locuit împreună. Ai de gând să râzi de mine? Adică, tu trebuie să ştii cum era el, de fapt. Aşa te-ai fi aşteptat să-i găseşti locuinţa?

— Nu. Nu m-am gândit la asta. Dar este cam prea ordonată pentru Terry. Deci, ce poate însemna asta?

— Înseamnă că un grup bine plătit de aşa-numiţi profesionişti au fost pe aici şi au făcut ordine, vrând să dea impresia că nimic nu a fost atins. Au dat dovadă de exces de zel. E greu să laşi o casă în dezordine în acelaşi fel în care o face o persoană dezordonată. Amănuntele trădează. Teancul acela de ziare de acolo, stivuite cu grijă, Terry nu le-ar fi lăsat aşa, câteva ar fi fost aruncate pieziş. Ar fi trebuit mai întâi să memoreze cum fuseseră lucrurile la început; dar este greu să-ţi aduci aminte exact. Deci, ce căutau ei? Sau voiau numai să se asigure că nu era nimic de căutat? Trebuie să-ţi spun că sunt surprins că nu ai observat cât de puţin seamănă toate astea cu modul de a fi a lui Terry.

— Nu mi-a trecut prin minte. Nu m-am gândit la acest aspect. În plus, obiceiurile lui proaste sunt evident mai prezente în mintea ta decât în a mea. Are vreun rost să mai rămânem aici? Îmi răscoleşte prea multe amintiri.

— Da. Trebuie să fac o percheziţie tot atât de amănunţită ca şi a lor. Dacă electricitatea nu e întreruptă, ce-ai zice de o ceaşcă de ceai până îmi termin eu treaba?

Abia mai târziu, fără să fi făcut vreo descoperire şi fără a lăsa în urmă nici pe departe aceeaşi ordine pe care o găsise, Shaw îşi aduse aminte de obiectele personale pe care le adusese de la închisoare. Le închisese într-un dulap din bucătăria sa, ca să nu îi mai amintească de posesorul lor.

— Cam asta-i tot ce putem face aici, spuse el. Vreau să examinez şi lucrurile lui de la închisoare. Sunt la mine acasă. Vrei să vii?

Ea strânse ceştile şi se auzi cum le spăla în bucătărie. Apoi reveni şi, oprindu-se în mijlocul camerei de zi, se roti uşor în vreme ce expresia i se schimbă treptat într-una de suferinţă, până ce scutul protector coborî din nou şi pe faţă nu i se mai putu citi nimic. El nu avea idee ce se petrecea în mintea ei, dar simţea că prin percheziţia sa nemiloasă profanase oarecum memoria lui Terry. Stătea, privind-o, nevrând să-i întrerupă şirul

gândurilor. După ce mai privi o dată de jur împrejurul încăperii, la urmele evidente ale percheziţiei, ea observă calm:

— Înseamnă că aveaţi cel puţin un lucru în comun voi doi. Acum arată aşa cum ar fi lăsat-o el.

El rămase fără replică.

Veniseră cu metroul şi taxiul din Covent Garden până la apartamentul lui Terry. Shaw avea un Ford vechi, pe care-l ţinea într-un garaj aproape de locuinţa sa din nordul Londrei, dar nu-l folosise din cauza problemelor cu parcarea. Astfel că acum le luă ceva timp până să găsească un taxi şi hotărârâ să meargă tot drumul cu el.

Acest lucru îi complica sarcina omului ce aştepta la colţul blocului şi care făcea parte din echipa ce îl urmărise pe Shaw încă de când acesta plecase dimineaţa de acasă. Fu nevoit să-l urmeze cu grijă până când Shaw găsi un taxi, după care fluieră o maşină ce îl aştepta şi se sui în ea pentru a urmări taxiul, deşi era aproape sigur de destinaţia acestuia.

Atenţia fiindu-i distrasă de prezenţa lui Jill şi fiind preocupat de moartea fratelui său, ca şi de faptul că nu existau motive să se fi aşteptat la asta, Shaw nu avea idee că erau urmăriţi. După ce intrară în apartament, primul său gând fu, văzând-o cum priveşte cu atenţie toate lucrurile, deconcertanta idee că ea îl compara din nou cu fratele său decedat.

În vreme ce ea se aşează în salonaş, el se duse în bucătărie pentru a aduce obiectele personale ale lui Terry şi, când se întoarse, îi spuse:

— Ziceai că ai numărul meu din agenda lui Terry. Unde este agenda?

— O ţinea în hol pe măsuţa de telefon.

Lui îi scăpă pachetul pe duşumea.

— Nu era acolo. Nu era nici o agendă. Am ridicat telefonul ca să mă asigur că a fost întrerupt; sunt sigur că nu era nici o agendă.

— Atunci nu ştiu unde este.

— A fost probabil subtilizată. O studie în linişte şi îşi alese cu grija cuvintele: Eşti cu siguranţă obosită şi foarte deprimată. Poate că nu a fost o idee bună să te aduc aici. Am să te conduc acasă cu maşina.

— Am ajuns până în acest punct, aşa că n-are cum să-mi facă mai rău dacă văd cu ce era îmbrăcat înainte de a ajunge la închisoare. Hai, continuă, Laurie şi nu mai încerca să mă

menajezi.

În ciuda bravurii sale, fu vădit afectată de ceea ce scoase el la iveală. Nu numai de puloverul gros de lână, de pantalonii de velur, de cămaşă, de lenjerie, de cravata MEC[4], pe care nu ar fi avut dreptul să o poarte şi de sacoul albastru, ci mai ales de obiectele mărunte pe care Shaw le împrăştie pe podea.

Era acolo un portofel de piele cu cinci bancnote de câte zece lire în el. Ceva mărunţiş. O legătură de chei. Două fotografii foarte vechi şi decolorate ale celor doi fraţi, cu mama lor, care tremurară în mâna lui Shaw până ce acesta le înghesui neîndemânatic înapoi în portofel. Două scrisori de la mama lor pe care Terry le păstrase. Şase mărci poştale nefolosite care acum se lipiseră una de alta. Mai era o cărţulie despre păsări, care era ferfeniţă de atâta răsfoit şi care îi aduse aminte de picnicurile în pădure din vremea copilăriei, când încercau să recunoască păsările. Fusese probabil unica lor pasiune comună. Shaw fu surprins să descopere că fratele său nu abandonase acest hobby.

Mintea lui se întoarse în timp în vreme ce examină înduioşător de puţinele obiecte. Un timp se pierdu în amintiri, lucru nu tocmai neplăcut.

— Poate voiai să plec ca să-ţi poţi ascunde propriile tale sentimente?

Pierdut în amintiri, Shaw aproape că uitase de prezenţa ei. Terry fusese o personalitate vibrantă şi putea simţi ceva din acea vibraţie străbătându-l în vreme ce atingea lucrurile fratelui său mort. Găsi surprinzător faptul că nu se găsea acolo nimic în legătură cu Jill; nici scrisori, nici fotografii. Poate că i se păruse prea dureros să aibă ceva care să-i amintească de ea.

— Ce sunt aceste chei? întrebă el dintr-odată. I le întinse.

— Ei bine, aceasta este sigur cheia de la apartament. Aceasta este de la apartamentul meu. Aceasta pare o cheie de automobil, iar asta, să fie oare o cheie de garaj?

— Şi celelalte două?

— N-am idee. Sunt foarte mici.

Shaw luă înapoi legătura de chei şi o cântări în mână.

— Prea mari pentru nişte chei de geamantan. Una din ele ar putea fi o cheie de la sistemul de alarmă, cealaltă este mai greu de identificat. Va trebui să mă duc cu ea la un lăcătuş.

Se afundă în fotoliu şi privi lucrurile lui Terry întinse la

[4] Member of the County Council – cravată purtată numai de membrii consiliului districtual (n. trad.).

picioarele sale. Aceasta era tot ce rămăsese în urma unui om de treizeci şi cinci de ani, care se presupune că se sinucisese sau, mult mai probabil, fusese omorât. Pentru un motiv oarecare.

— Voi avea nevoie de o listă cu numele tuturor prietenilor voştri comuni. Toate cunoştinţele tale pe care le cunoştea şi el. N-am să ajung nicăieri prin surse oficiale, sunt nevoit să pornesc cercetarea de-a-ndoaselea. Ai grijă să nu omiţi pe nimeni.

Jill se uită la el şovăitoare. Păru deodată nesigură pe sine.

— Îmi pare rău, dar nu cred că te pot ajuta. Nu cunoşteam nici un prieten de-al lui.

3

— Nu cunoşti nici un prieten de-al lui? se răsti el neîncrezător. Ce vrei să spui?

— Ţinea ascunsă de mine o parte din viaţa sa. Relaţia mea era cu el, nu cu altcineva dintre cunoscuţii lui. Jill făcea sforţări, conştientă că Shaw nu o crede.

— Cât de des te întâlneai cu el, pentru Dumnezeu?

Într-o relaţie normală, ai fi cunoscut măcar câţiva dintre prietenii lui, chiar şi numai din cele ce povestea despre ei.

— Nu o făcea niciodată. Noi eram foarte fericiţi doar cu noi înşine.

— Atât de fericiţi, că nu locuiaţi împreună? Ce îmi ascunzi, Jill? Nu pot accepta că nu cunoşti măcar unii prieteni. Şi dacă exista o latură a sa, pe care nu ţi-a dezvăluit-o niciodată, n-ai fost câtuşi de puţin curioasă?

— Fireşte. Dar nu puteam face nimic în această privinţă. Ori mă împăcăm cu situaţia, ori ne despărţeam. Ştiam că nu erau alte femei la mijloc.

— Cum puteai să ştii aşa ceva?

— Ştiam, pur şi simplu. Putea fi foarte deschis uneori.

— Asta e evident, judecând după felul în care îţi făcea confidenţe despre cei cu care se întovărăşea.

— Nu fi sarcastic. Nu eşti în stare să accepţi adevărul.

— Nu am auzit blestematul ăsta de adevăr. Se ridică supărat. Şi ce rost avea să iei legătura cu mine?

— Ştii doar. Nu mă mulţumeşte explicaţia morţii lui. Am crezut că pot fi de folos.

— Singurul lucru pe care l-ai făcut a fost să mă duci la apartamentul lui, ceea ce s-a dovedit a fi o experienţă cât se poate de neproductivă. Aş fi putut, oricum, să-i aflu adresa şi să obţin accesul acolo. În singurul domeniu în care m-ai fi putut ajuta, tu păstrezi secretul, fiindcă nu accept ceea ce spui. N-o să putem face nimic împreună. Ar fi mai bine să pleci. Începu să strângă lucrurile lui Terry şi să le îngrămădească pe fotoliul din care tocmai se ridicase.

Jill se ridică încet. Păru că vrea să spună ceva, dar, în cele din urmă, se răzgândi. Îşi deschise poşeta şi scrise ceva într-un carneţel, rupse pagina şi o puse pe o măsuţă de lângă perete.

— Ce-i aia? întrebă el.

— Numărul meu de telefon. În caz că ai nevoie de el.

— N-o să am nevoie. Nu mai avem ce discuta. Se îndreptă de spate şi simţi mustrări de cuget. Trebuie să-ţi spun că orice investigaţie în această problemă îi va implica în mod necesar pe toţi cunoscuţii săi. E chiar esenţa unei astfel de investigaţii. Cum altfel să încep? Dacă nu mă poţi ajuta în această direcţie, nu văd cum ai putea să mă ajuţi altfel. Îmi pare rău. Propunerea de a te duce acasă mai este valabilă.

Ea îşi atârnă poşeta pe umăr.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc. Dacă îmi amintesc ceva folositor, am să te anunţ.

— Desigur.

O conduse până la uşă, mâhnit că se terminase astfel, dar şi furios că îşi pierduse timpul. Îi deschise uşa şi o clipă se uitară cu răceală unul la celălalt.

— Nu sunt o mincinoasă, spuse ea trecând pe lângă el.

— N-am spus că eşti. Dar numai tu ştii dacă ai spus sau nu o minciună chiar acum. Îmi pare rău că nu a ieşit bine.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare în timp ce se îndepărtă.

După ce plecă Jill, Shaw termină de împachetat lucrurile fratelui său, apoi ridică biletul de pe măsuţă. Era un număr de telefon din centrul Londrei, prefixul corespunzând unei mari părţi din cartierul Soho. Formă numărul în ipoteza că putea găsi pe cineva acolo. Nu răspunse nimeni, nici măcar un robot telefonic. Îşi dădu seama că ştia foarte puţine despre ea şi se enervă, fiindcă instinctul său de poliţist ar fi trebuit măcar să-l facă să o întrebe cum îşi câştigă existenţa.

Se uită în cartea de telefon şi descoperi că numele ei nu era trecut. Apoi îl sună pe un vechi coleg de la Scotland Yard şi prin numărul de telefon dădu de urma adresei. Era chiar la capătul Dean Street. Aproape sigur un apartament. Telefonă după aceea la informaţii, se interesă de numărul corespunzător numelui şi adresei respective şi i se răspunse că nu era trecut în cartea de telefon. Un număr netrecut în carte, iar ea i-l dăduse lui. Jill Palmer era plină de surprize.

Deşi era încă devreme, îşi turnă un whisky mare şi se aşeză în fotoliul pe care stătuse ea, ca şi cum, făcând astfel, ar fi putut descifra unele dintre contradicţiile ei. În apartamentul lui Terry nu era nici un semn care să indice că ar fi cunoscut-o măcar. Nu existau fotografii sau scrisori, nici chiar în portofel. Totuşi, ea avea o cheie de la apartamentul lui şi se părea că el de la al ei.

Dacă una dintre cheile din legătura lui Terry provenea de la locuinţa ei, simţi puternicul imbold de a folosi.

Acum era şi mai supărat pe sine că o lăsase să plece atât de uşor, însă fusese o împrejurare cu mare încărcătură emoţională, iar mintea lui de poliţist fusese mult prea aglomerată cu sentimente personale. Dacă ar mai fi fost încă în poliţie, nu i s-ar fi permis să facă o cercetare în care era atât de implicat emoţional.

Mai examină o dată lucrurile lui Terry. Cercetă cartea despre păsări, ca să se asigure că nu era nimic ascuns între paginile ei, dar, dacă ar fi fost ceva, o astfel de ascunzătoare era prea bătătoare la ochi. Era greu să ştii de unde să începi. Se îndoia că va mai fi lăsat a doua oară să intre în închisoare, dar l-ar fi putut încolţi iar pe Bert Healy ca să-i mai stoarcă nişte detalii, la fel pe Carlos Mandova. Dar era o pistă veche şi se îndoia că l-ar putea conduce mai departe. Avea neapărată nevoie de vechile relaţii ale lui Terry şi singura de care dăduse nu ciripise nimic.

Puse lucrurile lui Terry la loc în dulapul de la bucătărie şi părăsi apartamentul. Se duse la garaj, îşi scoase Ford-ul şi merse până în Soho. Centrul Londrei era aglomerat şi avu dificultăţi la parcare, lucru care îl făcu să aibă destul de mult de mers pe jos până în Dean Street, încă îşi mai păstra pe radiator vechiul semn distinctiv al clubului automobilistic al poliţiei, care, din când în când, îl mai ajutase să parcheze ilegal. O luă în jos pe Dean Street, în direcţia locuinţei lui Jill Palmer.

Era vorba de două apartamente aflate deasupra unui restaurant. Numele erau trecute pe cărţi de vizită în rame de alamă, pe uşa de lângă restaurant. Aceasta era deschisă şi se puteau vedea scările de la capătul holului. Shaw merse mai departe spre Shaftesbury Avenue până găsi o cabină telefonică. Formă numărul lui Jill, dar nimeni nu răspunse. Dacă s-ar fi dus direct acasă, ar fi trebuit să ajungă până acum.

Traversă strada şi se întoarse către restaurant. Soho era aglomerat întotdeauna, dar acum era ora de vârf şi străzile erau ticsite de maşini şi pietoni. Aglomeraţia îi convenea. Reuşi să găsească o intrare adăpostită, flancată de balustrade de protecţie şi se strecură în deschizătură, trebuind din când în când să se dea la o parte, când ieşeau oameni din clădire.

O jumătate de oră Jill Palmer încă nu-şi făcu apariţia. Se simţi tentat să intre, dar se abţinu şi fu răsplătit puţin mai târziu. Ea se afla în mulţimea de oameni ce venea dinspre capătul Old Compton Street şi odată ce o zări n-o mai pierdu din ochi.

Mergea destul de repede, la fel de dreaptă cum şi-o aducea aminte, strecurându-se printre oamenii de pe trotuarul îngust. Era fascinat de apropierea ei şi cu cât era mai aproape, cu atât se distingea mai mult dintre ceilalţi. Ştia că aceasta era, fără îndoială, o iluzie, însemna doar că-şi regăsise ceva din puterea de concentrare şi că cei din jurul ei erau trecuţi în planul al doilea faţă de preocuparea sa unică. După ce ea intră pe uşă şi dispăru, el avu un vag sentiment de dezamăgire. Nimic altceva nu se mai întâmplă câtva timp. Se întoarse la Ford-ul său şi îşi începu întortocheatul drum către casă, întrebându-se ce credea că realizase prin asta.

Petrecu o seară solitară năpădit de un sentiment de indecizie şi se perpeli o noapte întreagă fără odihnă, dar la şapte şi jumătate, dimineaţa următoare, era deja plecat şi găsise un garaj pe Brewer Street care era amator să-i cumpere maşina; între timp trecuse de ora opt, iar el se întreba dacă nu plecase totuşi cam târziu.

Îşi ocupă poziţia în intrarea pe care o folosise mai înainte, îşi impuse să nu se mai gândească la trecerea timpului şi aşteptă. Era acolo de aproape o oră, dându-se mereu la o parte ca să lase oamenii să intre, când apăru Jill. Era îmbrăcată elegant, ca pentru serviciu şi mergea grăbită spre sud fără a întoarce capul. Se simţi pe jumătate înclinat să o urmărească, dar rămase locului şi după ce o pierdu de-a binelea din vedere, traversă strada şi intră pe uşa de lângă restaurant.

Urcă imediat scările până la etajul al doilea şi se trezi în faţa unei uşi de oţel. Răsuci în broască cheia pe care o avea, marca Chubb, uşurat să audă mecanismul decuplându-se. Intră şi închise uşa în urma lui. În unghi drept cu intrarea, se forma un coridor pe a cărui latură stângă se aflau mai multe uşi. În partea opusă, se afla încă o uşă. Înainte de a merge mai departe cu investigaţia, Shaw examină uşa de la intrare, descoperind că avea zăvoare solide şi două lanţuri grele de siguranţă.

Toate uşile erau închise. Folosind o batistă, intră în încăperea cea mai apropiată. Aruncă o privire de jur împrejur, însă fără a se mişca din pragul uşii – era un dormitor; merse apoi în următoarea încăpere şi procedă la fel. De fiecare dată, lăsă uşa larg deschisă, ceea ce asigura mai multă lumină şi-i confirma destinaţia camerelor vizitate. Erau două dormitoare, un salonaş, un mic birou, o sufragerie îngustă, o bucătărie mare şi o baie. Clădirea avea adâncime şi majoritatea încăperilor erau surprinzător de spaţioase faţă de o intrare atât de înghesuită.

Se întoarse în salonaşul confortabil şi frumos mobilat, cu huse şi draperii de creton şi ferestre largi, de modă veche. Era uşor să asociezi încăperea cu fiinţa ei, dar nu-şi dădea seama de ce. În centru, se afla o masă joasă cu tăblie de marmură pe care erau două teancuri de reviste şi ziare, iar între ele, separându-le, era o fructieră cu picior puţin adâncă, posibil de Dresda, ornamentată pe margini cu frumoase flori de porţelan. Nu era o încăpere de lucru. Se duse în camera de lucru.

Era o cameră cu semne de îndelungată folosinţă. Micul birou era acoperit cu teancuri de scrisori şi cărţi. Un perete din camera strâmtă era în întregime acoperit cu rafturi de cărţi, majoritatea cărţi de referinţă tratând o largă varietate de subiecte, majoritatea din domeniul istoriei naturale şi geografiei. Era şi o mică secţiune destinată cărţilor despre păsări. Deci Jill avea cel puţin o pasiune în comun cu Terry.

Sertarele biroului erau încuiate şi dură ceva timp până să le deschidă cu ajutorul unui şperaclu pe care învăţase să-l folosească la poliţie. Se aşeză la birou şi parcurse sistematic conţinutul sertarelor. În vreme ce studie diverse hârtii, se întrebă de ce se mai obosise ea să le încuie; cel puţin jumătate din sertare conţineau articole de papetărie. Nu dădu de nici un indiciu care să-i dezvăluie cu ce se ocupa şi începu să creadă că tot ceea ce examinase nu era decât camuflaj. Timpul trecea, fără să afle ceva; tot ceea ce descoperi fu un robot telefonic aflat în spatele unui teanc de cărţi din fundul biroului, dar care nu era pus în funcţiune.

Găsi apoi o pagină dactilografiată sub nişte coli de indigo nefolosite, în sertarul din mijloc. Nu era nici adresată, nici semnată:

> „Mi-e greu să mai rabd multă vreme toate astea. Pentru prima oară în viaţa mea, nu ştiu ce să fac. Opţiunile mele sunt limitate, deci nu ar trebui să-mi fie greu să aleg. Dar, pentru că sunt împins într-o singură direcţie, mi se pare aproape imposibil de controlat. Ce s-a întâmplat? Mai devreme sau mai târziu ceva are să iasă la iveală. Oh, Dumnezeule, asta nu mai seamănă deloc cu mine. Orice ai face, în nici un caz nu lua legătura cu fratele meu. Asta este numai problema mea.”

Foaia îi tremura în faţă, aşa că o aşeză pe birou. Îl luă deodată cu frig. Cu excepţia conţinutului, căruia recunoscu că îi aplicase

propria sa interpretare, nimic nu arăta că epistola venea din partea lui Terry. Dar unde era originalul? Aceasta era o copie. Căută din nou, dar nu mai găsi nimic altceva şi îşi dădu seama că era prea riscant să mai rămână. Se apucă să le pună pe toate la loc, aşa cum le găsise, treabă care nu putea fi făcută în grabă. Când ajunse la închisul uşilor, trecuse deja de amiază, era mult mai târziu decât intenţionase să stea.

Coborând scările, se întrebă de ce oare Jill nu-i spusese nimic despre bilet. Era nedatat. Dar refuză să creadă că nu venea din partea lui Terry. Dacă ar fi fost altfel, atunci conţinutul acestuia era o extraordinară coincidenţă. Păşi afară în soarele orbitor, ezită în pragul uşii uitându-se în susul şi în josul străzii, dar nici urmă de Jill. Restaurantul era acum plin, dar Shaw era prea preocupat pentru a privi în interior, îndepărtându-se sprinten, cu paşi mari. Din întunericul restaurantului se ivi un om care-l privi depărtându-se, dând uşor din cap a încuviinţare către cineva din susul străzii.

Ajuns la locul unde-şi parcase maşina, Shaw era năucit de-a binelea. Nu ştia ce să facă în continuare. Ancheta era programată pentru dimineaţa următoare, aşa că se hotărî să plece spre nord chiar atunci şi să-şi petreacă noaptea într-un hotel, în loc să conducă pe timp de noapte. Se întoarse în apartamentul său, îşi luă geanta de voiaj pe care o avea întotdeauna pregătită, un obicei de pe vremea când era poliţist şi porni în lunga sa călătorie. Avea la ce să se gândească pe drum.

Iar şi iar se întrebă de ce nu i se spusese despre bilet. Şi, din aceeaşi pricină, de ce se hotărâse Jill să ia legătura cu el, mai ales când i se ceruse să nu o facă. La circa opt kilometri de Londra, pe şoseaua M1, zări o patrulă a poliţiei într-un adăpost şi îşi dădu seama că mergea cu viteză mare, fără să se concentreze cum ar fi trebuit. Încetini şi se concentra asupra maşinii.

Ajunse târziu şi alese un hotel la întâmplare, ducându-se direct în camera sa, căci barul era deja închis. Dormi puţin în noaptea aceea şi se blestemă, fiindcă nu era în stare să privească lucrurile detaşat şi nici să se izoleze de emoţiile stranii prin care trecea. Dacă el şi fratele său ar fi fost apropiaţi, ar fi putut înţelege această neliniște profundă a sa, dar, fiindcă nu fuseseră, era nedumerit. Îl mustra poate conştiinţa, dar, dacă stătea să se gândească, în tinereţe, cel puţin, nu ar avut cum să-şi ajute fratele mai mult decât o făcuse. Dar, într-un fel sau altul, simţea că Terry fusese victima unei înscenări şi asta îl rodea.

Nu prea ar fi voit să se ducă la anchetă, pentru că nu avea la ce să se aştepte de pe urma ei. Ştia însă că trebuie să se ducă, deci a doua zi fu punctual. Sala Parchetului era destul de mică şi când ajunse era deja plină. Câţiva reporteri erau de faţă, dar nu îl recunoscu decât pe unul dintre ei. Rămase în spate ca să-i poată vedea pe toţi cei care intrau şi observă lângă uşă un chip care i se păru cunoscut, dar, când se uită a doua oară, omul dispăruse. O zări apoi pe Jill într-un deux-pieces închis ia culoare şi ea dădu din cap către el în semn de recunoaştere, atât. Nu ştiuse că şi ea avusese de gând să facă tot acest drum pentru o audiere oficială şi se simţi vinovat că nu se oferise să o ia cu maşina. Observă apoi că era însoţită de un bărbat înalt şi înfumurat, chiar dacă raporturile dintre ei păreau să fie destul de convenţionale.

Ancheta începu şi se dădu citire mărturiilor sub prestare de jurământ a doi deţinuţi. Procurorul avea dreptul să pretindă prezentarea în persoană a respectivilor martori dacă ar fi considerat necesar, dar asta ar fi însemnat gardieni în plus, cătuşe şi un risc în privinţa siguranţei. Mărturia lor scrisă era foarte puţin diferită de ceea ce îi spuseseră personal lui Shaw. Nici nu se aşteptase la altceva.

Surpriza veni din partea lui Bert Healy, gardianul care se purtase prieteneşte cu Terry, când veni să-şi depună la rândul lui mărturia. Aceasta înclina acum către versiunea oficială a sinuciderii. Da, într-adevăr, existaseră crize depresive. Reuşi chiar să arate că pe el, Bert Healy, după ce chibzuise şi îşi consultase temeinic conştiinţa, îl surprinsese prea puţin că deţinutul se sinucisese, lucru care, desigur, rămânea să fie stabilit cu precizie de către onorata instanță.

Shaw rămase stupefiat de această schimbare de o sută optzeci de grade; îl crezuse pe Healy un om dintr-o bucată. Când Healy trecu pe lângă el, pentru a părăsi curtea după depunerea mărturiei, încercă să-i atragă atenţia, dar gardianul fie că nu-l văzu, fie că preferă să simuleze acest lucru. Jill Palmer şedea pe la mijlocul sălii şi nu întoarse capul după ce Healy termină de vorbit, deşi Shaw îi povestise despre el şi punctul lui de vedere.

Shaw simţea că ancheta se transforma repede într-un aranjament judiciar. Fuse tentat să se ridice şi să protesteze, dar, deşi era fratele lui Terry, nu putea aduce personal nici o dovadă. Carlos Mandova nu fusese nici măcar chemat şi, cu siguranţă, nu era prezent la judecată.

Lucrările continuară, veni şi plecă doctorul închisorii, iar probele aduse ţinteau toate într-o singură direcţie.

Directorul închisorii aranjase să-l ignore complet pe Shaw, iar el începu să se simtă din ce în ce mai mult ca un nepoftit la funeraliile propriului său frate. Părăsi instanţa înainte de pronunţarea verdictului şi aşteptă afară, la uşă. Mai trecu aproape încă o oră până când mulţimea începu să se reverse afară din clădire; nici nu se obosi să se intereseze de verdict.

Reporterul pe care îl recunoscuse Shaw veni să-şi ofere condoleanţele şi după ce îi strânse mâna îi spuse:

— Probabil că vă este groaznic de greu. Fiţi atent la ce vă spun: dacă aş fi închis, aş simţi probabil şi eu că aş vrea să termin cu viaţa. Bietul de el. Trebuie să fi fost în disperarea cea mai neagră. Îmi pare tare rău.

— Vă cunosc după chip, dar nu-mi pot aduce aminte numele. Aş putea avea nevoie vreodată de dumneavoastră.

— Peter Givens, domnule inspector şef. Cinismul anilor de reportaj, în care văzuse atât de des faţa urâtă a vieţii, se putea citi în precauţii ochi căprui. Givens îşi dădu la o parte din ochi părul de culoarea cânepii. Era înalt şi uscăţiv, cu degetele pătate de nicotină, lucru nu tocmai des întâlnit în zilele noastre. Lucrez pentru *News.*

— Da, ştiu. Nu aţi auzit că am plecat din poliţie?

— Am auzit un zvon. Dar nu eram sigur. Aţi avut vreun motiv?

Shaw zâmbi.

— E o poveste prea lungă.

— Ei bine, dacă veţi avea nevoie de mine, voi fi bucuros să vă fiu de folos. Are legătură cu muşamalizarea asta de aici?

— Credeţi că asta a fost?

— Închisorile au avut o presă proastă în ultimii ani. Problemele sunt mult mai grave şi merg dincolo de nivelul personalului şi al directorilor. Sunt timpuri grele pentru ei. Deci nu vor să se facă valuri. Au grijă să fie totul simplu ca să fie bine. Sinucidere în timpul unui moment de alienare. Omul era condamnat pentru jaf armat, de ce să-ţi complici existenţa? S-a terminat.

— Mai este o investigaţie a închisorii. De fapt, se află aici chiar inspectorul adjunct al penitenciarelor. Stă de vorbă cu directorul.

— Am observat. Îşi întoarse privirea la Shaw. Vă aşteptaţi la alt rezultat?

Shaw zâmbi cu amărăciune.

— Nu. Va fi acelaşi lucru. Vor încerca să evite orice complicaţii. Nu-i poţi învinovăţi; trebuie să facă ceea ce li se spune.

Givens se încruntă.

— Vreţi să spuneţi că cineva l-a minţit pe procuror?

— Cum aş putea să spun aşa ceva? Nu eram acolo atunci când a murit, martorii erau. Dar, dacă vreodată aş avea motiv să mă răzgândesc, aş putea avea nevoie de cineva ca dumneavoastră.

— Sună promiţător. Sigur, am să vă ajut.

— Ce v-am spus este nepublicabil. Absolut. Mai am încă prieteni care ar putea să vă persecute într-un mod groaznic.

— E nepublicabil chiar fără ameninţare. Suntem obişnuiţi să aşteptăm.

— Şi eu la fel, Peter. Ţinem legătura. Îşi strânseră mâinile şi Shaw se uită în jur după Jill Palmer.

Vorbea cu bărbatul înalt care fusese cu ea în instanţă. Era cu spatele la el, iar bărbatul părea să nu îl observe. Majoritatea celorlalţi se deplasau către maşinile lor şi trotuarul păru dintr-odată pustiu. Bărbatul cel înalt era pe punctul de a-şi lua rămas bun de la Jill, rostind saluturi de o manieră înfloratã. Shaw se îndreptă spre Jill, dar înainte de a ajunge la ea, ea se întoarse şi spuse:

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi.

— Probabil că ai ochi la spate. Ce părere ai despre verdict?

Erau singuri şi porniră încet către parcare.

— N-a fost altceva decât m-am aşteptat.

— Healy mi-a spus o cu totul altă poveste decât cea pe care i-a spus-o procurorului. A fost probabil dresat.

— Poate că se teme să nu-şi piardă slujba şi toată chestiunea nu este destul de importantă pentru el ca să-şi taie singur craca de sub picioare şi să deranjeze conducerea închisorii.

Shaw dădu din cap. Ea avea probabil dreptate. Dar un lucru era ciudat.

— Suporţi toate astea foarte calm. Nu arăţi prea multă durere.

Se uită cercetător la el, încercând să-şi potrivească pasul cu al lui. Spuse cu răceală:

— Ce poţi tu să ştii despre durerea mea? Ai vrea să izbucnesc în lacrimi? Şi fiindcă veni vorba, la tine am văzut a naibii durere. Nu eşti prea mâhnit că a murit, ci doar intrigat, în maniera unui poliţist, dacă s-a întâmplat sau nu aşa cum se spune.

Fu ca o uriaşă palmă peste faţă.

— Îmi pare rău, spuse el. Am ţinut la el, să ştii. Nu doream altceva decât să ducă o existenţa cinstită. Faptul că nu ne-am înţeles nu înseamnă nimic; era o urmare a felului în care el înţelegea să trăiască. Ai venit cu maşina?

— Da. Mă întorc după prânz. Încerca acum să i-o ia înainte, ca într-o bruscă izbucnire de mânie.

O ajunse cu uşurinţă.

— Vrei să iei masa cu mine?

Se opri imediat şi se întoarse ca să-l privească drept în faţă.

— Ce rost ar avea?

El reuşi să zâmbească cu jumătate de gură.

— Să mâncăm. Mi-e foame.

— Ştii fără doar şi poate cum să faci o femeie să se simtă dorită.

— Ai nevoie de false linguşeli? Şi apoi repede: N-am vrut să sune aşa. Nu mi-ar fi greu să te linguşesc sincer. Dar nu prea vedem lucrurile cu aceiaşi ochi, nu-i aşa?

— Atunci de ce mă mai inviţi la masă? Nu mai avem nimic să ne spunem unul altuia.

Nu încercă să o oprească atunci când ea se îndepărtă cu paşi mari. Se hotărî să mai rămână o noapte înainte de a se întoarce la Londra. Din camera lui de la hotel îi telefonă lui Sandy Taylor, un bun prieten de-al lui şi inspector detectiv în Brigada Specială, pentru a-l ruga să-i facă, dacă poate, rost de o listă completă a deţinuţilor din secţia C a închisorii, în momentul morţii lui Terry. Avea să sune din nou în ziua următoare şi să treacă pe la Scotland Yard ca să ia faxul la orice oră ar sosi acesta.

Cină de unul singur la hotel şi porni dimineaţa devreme spre Londra. Se hotărî să-şi amâne telefonul la Sandy Taylor până a doua zi, dându-şi seama că îi lăsase foarte puţin timp pentru un serviciu personal, dar Taylor îl sună seara târziu, stingherit şi plin de scuze.

— Nu pot obţine lista, spuse Taylor grăbit. Îmi pare rău.

— Care e problema?

Taylor ezită.

— Este blocată. Informaţie cu acces limitat.

— Ce tot spui, Sandy? Aş putea să o obţin prin Ministerul de Interne, numai că ar dura mult prea mult timp. I-aş putea face pe băieţii de la presă să o scoată la lumină. M-am adresat unui prieten care ar fi putut să o facă mai repede decât oricine altcineva, asta e tot. Cum ar putea să fie blocată?

— Nu ştiu, Laurie. Taylor era vizibil jenat. Dar este. Este pusă la secret.

— Blocată pentru Brigada Specială? Asta este imposibil.

— Blocată pentru tine, Laurie. Ei ştiu că eu nu am nevoie de ea şi ştiu că suntem prieteni. Pe cine ai deranjat?

— *Ei?* Despre cine vorbim acum?

— Ei hai! Ştii câţi de „ei” există. Eu sunt doar un inspector, nu

trebuie să mi se spună asta. Şi dacă vei încerca să obţii lista din orice altă sursă, pun rămăşag că chestiunea se va înfunda în gafe administrative, amânări urmate de liste greşite şi vei fi terfelit de către toţi fără a ajunge la vreun rezultat. Este un procedeu pe care îl folosim şi noi destul de des atunci când nu vrem să dăm o informaţie, deci ar trebui să ştii cum funcţionează sistemul. Îmi pare rău, Laurie, am făcut tot ce am putut. E în legătură cu fratele tău, nu-i aşa?

— Da. Nu sunt încântat de felul în care a murit.

— Probabil că nici ei nu sunt. Dar va trebui să laşi asta în seama lor. S-ar putea să-ţi fie greu, dar, oricum, nu poţi ajunge la vreun rezultat de unul singur. Dacă ei nu vor să te amesteci, atunci au să facă tot posibilul să n-o poţi face. Ai plecat din poliţie din cauza lui, Laurie. Resimţeai puternic ceea ce făcuse. Nu face salturi mortale, amice. Are să te tragă după el în mormânt.

Dacă mai avusese vreo umbră de îndoială, acum nu mai avea nici una. Puse jos receptorul, cu mintea înceţoşată, dar un gând răzbătu limpede la lumină. În toate astea era la mijloc mult mai mult decât o simplă muşamalizare de închisoare.

4

Numai în momentul când se află singur în casă, Shaw avu acel sentiment de intruziune în care fusese de atâtea ori implicat împotriva altora. Era mai mult decât intruziune, era conştiinţa distinctă a unei ameninţări, iar el se întreba tardiv dacă nu cumva mişcările îi fuseseră supravegheate şi, dacă da, de către cine? Existau puţine posibilităţi şi totuşi era convins că lucrurile nu erau atât de simple.

Verifică locurile mai obişnuite, inclusiv telefonul şi derivaţia din dormitor, căutând microfoane, dar în realitate ar fi avut nevoie de un aparat de depistare a lor. Se gândise de la început că era vorba despre obstrucţionarea justiţiei, imaginându-şi întâi că conducerea nu dorea amestecul străinilor, nici chiar pe al fratelui sinucigaşului. Dar acum era vorba de mai mult. Devenea sinistru, mâini ascunse care lucrau cu eficienţă împotriva sa, făcând în fiecare moment doar atât cât era necesar să-i bareze orice pistă.

Aşteptă să se lase întunericul înainte de a părăsi clădirea. Era atent acum la o eventuală supraveghere, o parte din el încă nevrând să accepte această posibilitate şi foarte curând se convinse că era urmărit; nu de către o echipă întreagă, în măsura în care putea judeca aceasta după o jumătate de oră de plimbare, dar, oricum, de profesionişti.

Se găsea în dificultate. Nu voia să se ştie unde se ducea acum, dar în acelaşi timp nu voia să arate că ştie că este urmărit. Dacă hoinărea fără ţintă prea mult timp, aveau să-şi dea seama că ştie. Luă un taxi până în Soho şi merse pe Dean Street până la locuinţa lui Jill Palmer. Uşa de la intrare era închisă şi găsi soneria vârâtă pe o latură a uşii. Sună şi Jill răspunse aproape imediat. O întrebă dacă poate să urce. Ea deblocă uşa şi el urcă scările. Când ajunse pe palierul din capul scărilor, o găsi aşteptându-l în uşa deschisă a apartamentului său.

Stătea aşa acolo, rezemată de tocul uşii, cu braţele încrucişate. Cu pantaloni marinăreşti albi şi cămaşă bej, părul încadrând un chip ce avea o vagă expresie de dispreţ, ar fi putut poza pentru o revistă de modă. Nu îl salută, ci aşteptă o explicaţie a vizitei lui.

— Fără doar şi poate că ştii cum să-l faci pe un bărbat să se

simtă dorit, spuse el parcurgând palierul. Fiindcă ea zâmbi, el adăugă: Pot să intru?

Ea se dădu la o parte şi, închizând uşa în urma lor, îl întrebă:

— Vrei să bei ceva?

El se afundă într-un fotoliu.

— Simt nevoia să beau ceva, dar mai bine nu. Trebuie să am acum mai mult ca oricând raţiunea trează.

Ea îşi turnă un scotch cu ghimbir şi se aşeză pe braţul fotoliului din faţa lui. Ridică paharul.

— Noroc. Ce te solicită să rămâi treaz?

Se uită atent în sus la ea, incert în privinţa ei sau a ceea ce putea gândi. Ea ridicase o barieră între ei şi presupunea că şi el făcuse acelaşi lucru.

— Sunt urmărit. Probabil că am fost încă de când am fost în vizită la închisoare. Am nevoie de ajutorul tău.

— Cine să te urmărească? Şi de ce?

— N-am idee. Totul este în legătură cu moartea lui Terry şi ăştia ar vrea mai degrabă să mă ştie plecat ca să nu mai fac valuri.

Nu păru deloc surprinsă de cele spuse de el, dar fu precaută.

— Ai nevoie de ajutorul meu? I-ai dat deja cu piciorul.

El îşi ridică mâinile într-un gest de predare.

— Hai să n-o luăm de la capăt. Am vrut să obţin o listă a deţinuţilor din secţia în care era Terry. Încă mai am prieteni la Scotland Yard. Cineva a blocat informaţia. Trebuie să o obţin cumva, dar mai întâi vreau să-l văd din nou pe Mandova. Îţi aduci aminte că am pomenit de el. Mai există vreo ieşire din clădire? Una pe care să mă pot şi întoarce?

— Aşa încât să pară că ai rămas peste noapte?

— Nu chiar aşa de mult. Oricum, n-ar înghiţi aşa ceva… să uzurp fratelui meu mort amanta, la numai câteva zile de la moartea lui. Ce figură aş face?

— Prietenă sună mai bine. Şi cam ce crezi, ce figură aş face eu?

De-abia îşi mai controla furia.

Erau din nou pe marginea prăpastiei. Shaw îşi dădu seama că manevrase prost situaţia şi asta nu pentru prima oară.

— Se pare că niciodată nu mă exprim cum trebuie. Scuză-mă.

— Asta, pentru că nu gândeşti cum trebuie. Cât timp îţi trebuie? Se uită la ceasul de mână. Acum este ora nouă.

— Am să fac tot posibilul să fiu înapoi până la miezul nopţii. Mai curând, dacă va fi cu putinţă. Mă ajuţi?

— Am să-ţi spun unde este scara de incendiu. Restul depinde numai de tine. Aceasta coboară în curtea restaurantului de alături. Ai o mulţime de lăzi de gunoi de evitat şi va trebui să escaladezi un zid din spate ca să poţi trece. Aleea în care dai este deschisă la ambele capete, deci ai posibilitatea să alegi. Dar de ce nu poţi folosi propria ta ieşire de incendiu?

— Nici nu sunt sigur că ştiu unde este. Oricum, este prea expusă la spate. Se ridică. Îţi sunt extrem de recunoscător.

Ea îşi puse jos paharul.

— Să nu-mi fii. Am să te torn probabil imediat ce vei pleca.

Se uită tăios la ea, însă expresia ei era bine mascată, îşi lua revanşa în felul ei. Trebuia să creadă că aşa stăteau lucrurile.

— Haide. Să-ţi arăt drumul, spuse ea. Trecând pe lângă el către uşa bucătăriei, îi spuse peste umăr: Voi putea şti şi eu rezultatul?

— Dacă ajung la vreunul. Se întrebă de ce era atât de circumspect, de vreme ce ea îl ajuta.

Ca să-i amplifice chinul, ea spuse, deschizând uşa bucătăriei:

— Îmi dau seama că ai fost obligat să vii la mine, fiindcă nu mai poţi fi sigur de vechii tăi prieteni de la Scotland Yard.

Era o înţepătură de despărţire din partea ei şi ceea ce era mai rău era că avea dreptate.

Se simţi o epavă când în sfârşit trecu peste zid. Curtea era mai plină decât se aşteptase de lăzi de gunoi învălmăşite, pline cu resturi de mâncare şi legume putrede. Fără o lanternă, drumul deveni o adevărată cursă cu obstacole. Dar o dată ajuns pe alee, se simţi relativ în siguranţă şi îşi croi cu grijă drum pe lângă doi vagabonzi adăpostiţi sub ziare vechi şi cutii de carton. Când ajunse în Shaftesbury Avenue, găsi destul de uşor un taxi, căci încă era prea devreme pentru aglomeraţia produsă de spectatorii de la teatre şi cinematografe.

Ajunse la locuinţa lui Carlos Mandova, satisfăcut că putuse să se încredinţeze că nu fusese urmărit. Fusese însă nervos tot timpul călătoriei, iar şoferul de taxi îl urmărise prin oglinda retrovizoare.

Mandova era acasă şi într-o stare avansată de cherchelealâ. Mirosul de vin prost era în competiţie cu duhoarea de aer închis, de parcă ferestrele nu fuseseră niciodată deschise. Atmosfera era respingătoare. Camera de zi era la fel de dezordonată ca înainte, doar că i se adăugase un obiect important. Fusese liberată o porţiune pentru a adăposti o ghitară ce se vedea clar

că era nou-nouţă.

Văzând că aceasta atrase atenţia lui Shaw, Mandova spuse cu greutate în accentul său cockney:

— Vrei să mă auzi cântând?

Protestele n-ar fi avut nici un rost. Mandova luă afectuos noua sa achiziţie şi începu să zdrăngăne, apoi chiar să cânte. Shaw fu mişcat de frumuseţea muzicii şi presupuse că Mandova cânta mai bine beat decât treaz. Dar timpul îi era limitat.

— Frumos, spuse Shaw. Am să te ascult mai mult altă dată. Aş dori să mai vorbim despre fratele meu.

Mandova făcu un efort să se trezească, dar era deja prea ameţit, deşi nu chiar atât de tare, încât să se poarte neglijent cu chitara pe care o puse jos cu multă grijă. Ochii lui împăienjeniţi şi injectaţi încercară să se concentreze asupra lui Shaw.

— Ţi-am turnat o grămadă de baliverne despre fratele tău. Să nu crezi nimic din ce ţi-am spus.

— Ah! Speranţele lui Shaw se prăbuşiră. Cu Mandova atât de beat, operaţiunea avea să meargă foarte greu. Vreau doar să aflu câteva nume ale altor deţinuţi din aceeaşi secţie. Oricine de care îţi aduci aminte, dar în special cei care l-au cunoscut pe Terry. Nu neapărat prieteni de-ai lui, ci cei cu care vorbea sau cu care, poate, se mai şi certa.

Mandova fu cât pe ce să cadă de pe scaunul îngrămădit cu lucruri. Îşi recăpătă echilibrul şi se uită în jur după o sticlă. Erau trei, toate deschise şi plasate în poziţii strategice ca să poată ajunge uşor la ele. Dar, dintr-un motiv sau altul, sistemul nu mai funcţiona cum trebuie, iar el fu incapabil să ajungă la vreuna fără a se ridica. Asta îl puse în pericol de a se prăbuşi.

— Sunt prea turmentat ca să răspund, zise el. Acum nu-mi aduc aminte nici măcar blestematul meu de nume.

Shaw observă o lada nedesfăcută, vârâtă sub masă şi în parte camuflată sub ziare şi reviste împrăştiate.

— Ai dat de bani, Carlos?

Mandova se puse în gardă, asumându-şi deodată riscul de a se ridica să înhaţe o sticlă, pe care o strânse la piept ca pe un copilaş. Îl fixă pe Shaw cu resentiment.

— Tocmai am fost plătit pentru o mică trebuşoară. Dar nu e treaba ta, poliţistule. Căzu la loc în scaun.

Ce se întâmplase cu atitudinea prietenoasă dinainte?

— Dacă ai atâta băutură, de ce nu dai o petrecere?

Mandova încercă buimăcit să-şi dea seama de capcanele ce se puteau ascunde în întrebare.

— Îmi place să fiu singur. Întotdeauna am fost un singuratic. Ceilalţi pot să-şi cumpere şi singuri afurisita lor de băutură. Apoi cu o scurtă recădere în cordialitatea lui obişnuită: Tu poţi totuşi să iei puţin.

Nu făcu însă nici un efort să dea drumul sticlei pe care o ţinea la piept, iar Shaw avu sentimentul clar că nu putea să-i dea drumul, ca şi cum ar fi fost cuprins de un fel de paralizie.

— Doar câteva nume, încercă să-l înduplece Shaw. Îţi poţi aduce aminte. Îşi scoase stiloul şi carneţelul. Am să le notez pe măsură ce le spui.

Mandova încercă să pună gura la gâtul sticlei, dar buzele începură să i se învineţească, iar braţele nu voiau să se mişte. Shaw îşi dădu seama că Mandova era într-o stare mai proastă decât îşi imaginase. Se ridică şi întinse mâna să ia sticla din braţele încrucişate pentru a o pune într-un loc sigur, căci, deşi era încă ţinută strâns, aceasta se înclinase într-un unghi periculos şi începuse să curgă.

Când încercă să-i ia sticla, păru că Mandova o strânse şi mai tare şi nu putu să i-o smulgă. Observă atunci că ochii acestuia erau mai mult decât injectaţi, începând să-i iasă din orbite, iar vinişoarele i se umflaseră de tensiune. Mandova avea un fel de criză; Shaw căută din ochi un telefon.

Nu se vedea nici un telefon, în orice caz nici unul care să poată fi zărit printre mormanele de vechituri din încăpere. Apoi Mandova se prăbuşi înainte, alunecă într-o rână de pe scaun şi ajunse în diagonală la podea, rămânând în final cu capul rezemat de braţul scaunului, deşi Shaw încercase zadarnic să-l oprească din cădere.

Când Shaw se aplecă asupra lui, îi văzu din nou ochii, aceştia priveau acum în gol, vinişoarele revenind treptat la normal. În ciuda atmosferei înăbuşitoare din încăpere, simţi brusc că îl ia cu frig. Reuşi să întindă mâna, căutând pe dibuite cu degetele artera carotidă. Mandova era mort, strângând încă sticla la piept, ca şi cum ar fi dorit să fie îngropat împreună cu ea.

Lovi cu piciorul două perne ieftine şi rupte pentru a le da la o parte din calea sa şi încercă să se apropie. Aproape că nu exista un petec liber de podea în încăpere. Peste tot erau risipite partituri muzicale. Se aplecă deasupra mortului ca să miroase sticla deschisă, care în căderea acestuia revenise la verticală, aroma venind acum chiar sub nasul lui. Exerciţiul era dificil şi neconcludent. Nu avea de gând să forţeze sticla pentru a o scoate din lăcaşul ei; în loc de asta, scoase o batistă şi şterse

toate părţile expuse ale sticlei acolo unde o atinsese. Lipsa amprentelor avea să iste întrebări, dar era mai bine decât să-şi trâmbiţeze astfel vizita.

Îndreptându-se de spate, reflectă că se comporta, ca şi cum ar fi fost vorba de moarte naturală. Totuşi, ar fi fost foarte uşor de presupus că Mandova murise de intoxicaţie alcoolică şi chiar aşa şi arăta cazul.

Privi în jur, întrebându-se ce altceva mai atinsese. Îi dădu prin gând că ar putea percheziţiona locuinţa, dar o evaluare rapidă îl convinse că Mandova nu fusese omul care să ţină lucruri ascunse, chiar dacă ar fi fost într-adevăr ceva de ascuns. Totul era la vedere, semnele vieţii sale ruinate zăcând împrăştiate prin cameră, singurul simbol de viaţă sănătoasă fiind recent achiziţionată ghitară, care ieşea în evidentă ca un far ce te călăuzeşte către ţărm.

Lecţia pe care i-o dăduse viaţa lui Mandova rămăsese închisă în mintea lui, la fel de moartă ca şi restul fiinţei sale.

Shaw se trase înapoi cu atenţie, conştient de faptul că reflectase îndeajuns la felul în care să ajungă aici, dar poate nu destul la felul în care va placa. Ajunse la uşă şi şterse mânerul. Nu credea că mai atinsese şi altceva. Recunoscu că această atitudine era ridicolă, că nu avea nimic de ascuns. Continuă, totuşi, cu extremă precauţie.

Rămase în faţa clădirii un răstimp, încercând acel sentiment de confuzie şi teamă, pe care probabil îl cunoscuseră unii dintre oamenii pe care el îi arestase de-a lungul anilor. Dar nu făcuse nimic rău şi era curată nebunie să se simtă astfel; cu toate astea, gustul amar al persecuţiei persista. Se reculese şi se puse în mişcare. Se plimbă mult timp înainte de a căuta un taxi care să-l ducă înapoi în Shaftesbury Avenue şi, când ajunse acolo, trotuarele erau pline de mulţimea ieşită de la teatre.

Îi dădu un sentiment de confort, de protecţie chiar, să se amestece în această mulţime, să o lase să îl ocrotească, aşa cum Mandova făcuse cu sticla. Douăzeci de minute mai târziu, era în apartamentul lui Jill şi ea îi turna ceva de băut, fără ca el să-i fi cerut.

— Ce n-a mers cum trebuie? întrebă ea, înmânându-i un whisky tare.

El se lăsă pe spate, pe scaun, cu picioarele desfăcute, ţinând strâns paharul. Luă o sorbitură mare.

— Mandova a murit în braţele mele. Îi era încă greu să creadă.

Jill îl privi cu atenţie, îşi dădu seama că vorbise serios şi se

duse să-şi toarne şi ei ceva de băut.

— Ce s-a întâmplat?

Îi povesti, încercând să coreleze raţional evenimentele. De când plecase de la Mandova, fusese năpădit de nedumerire, căci tot felul de implicaţii începuseră să i se furişeze în minte.

— Crezi că băutura l-a ucis?

— Într-un fel sau altul.

— Nu-mi place tonul cu care spui asta. Ce vrei să sugerezi?

— De unde naiba să ştiu? Se forţă în scaun pentru a se aşeza drept. Încă o sursă de informaţie a fost tăiată şi asta s-a întâmplat chiar în faţa ochilor mei.

— Crezi că vinul a fost otrăvit?

Clătină încet din cap.

— Nu ştiu. Nu mi-a mirosit decât a băutură ieftină din gura lui. Spunea că a fost plătit pentru o treabă, dar asta nu l-ar fi putut face dintr-odată necooperant. Bănuiala mea este că a fost mituit ca să tacă. Poate că a murit pur şi simplu din cauza băuturii, a băut prea mult.

— Dacă unui alcoolic i se dă în mod intenţionat băutură de pe urma căreia moare, cum apare lucrul acesta în faţa legii?

— Eu nu sunt judecător sau specialist în drept. Bănuiesc că ar putea fi intentată o acţiune de omucidere, dar ar fi dificil să dovedeşti că a fost premeditată.

Ea îl lăsă un timp cu gândurile lui, apoi îl întrebă simplu:

— Ai încercat să-l reanimezi?

El se uită ţintă la ea, gândindu-se cât de elegantă arăta şi că, pe lângă ea, el avea înfăţişarea unei adevărate ruine.

— Nu. Ar fi trebuit s-o fac. Dar ar fi fost nevoie de o mare stăpânire de sine şi de un stomac rezistent, calităţi de care nu dispuneam în momentul respectiv. Mi-a trecut prin minte, dar, o spun cu toată sinceritatea, nu cred că aş fi putut schimba ceva. Principalul meu gând a fost să plec de acolo. Şi ca să nu mă întrebi tu, îţi spun că nu am dat telefon nici la poliţie. Nu era nici un telefon în locuinţă şi nici o cabină telefonică în imediata apropiere.

Tonul ei se înmuie atunci când îl întrebă:

— Nu vrei să fii implicat în moartea lui?

— Sunt implicat. Dar nu vreau să fiu implicat în mod oficial. Un instinct al naibii de puternic îmi spune să mă ţin deoparte. Mai bine să dau un telefon anonim.

— Poţi să o faci de aici. Îi aduse telefonul mobil. Vrei cartea de telefon?

El clătină din cap, formă 999 şi ceru serviciul salvării. Le spuse unde pot găsi cadavrul lui Mandova şi închise. Îi spuse lui Jill:

— Ar putea crede că este o farsă şi vor chema poliţia locală. Ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac ar fi fost să telefonez Scotland Yard-ului.

— Mă duc să fac nişte cafea. Până să-i poată răspunde, ea se duse în bucătărie, lăsând uşa deschisă. Îi strigă de acolo: Ce mai crezi acum despre problema investigării morţii lui Terry?

Nu răspunse până ce ea nu se întoarse cu ceştile. Puse una pe măsuţa de lângă el şi se întoarse la scaunul său.

— Necorespunzătoare, răspunse el în cele din urmă. O privi iscoditor. Pari să suporţi toate astea cu foarte mult sânge rece. Se răciseră cumva relaţiile dintre tine şi Terry?

— Pur şi simplu, mă pricep să-mi ascund sentimentele. Vinovată de asta e mama mea, care consideră că este dezonorant să dai frâu liber emoţiilor în faţa celorlalţi. Asta nu înseamnă că nu am sentimente foarte puternice. Căci am. Se juca cu ceaşca. Pe de altă parte, tu pari să nu ai nici un fel de rezerve.

Shaw observă că pasase cu dexteritate mingea înapoi în terenul său fără a-i fi răspuns de fapt la întrebare. Dar era dispus să creadă că într-adevăr suferea profund.

— Nu m-ai văzut niciodată la un interogatoriu, replică el.

— Şi acum începi să te simţi ca unul dintre suspecţii tăi.

Se uită tăios la ea.

— Ce te face să spui asta?

— Oh, haide, uită-te la tine. Ai ajuns aici într-o agitaţie de nedescris. Nu te comportai câtuşi de puţin ca un poliţist. Eşti o copie perfectă a unuia pus pe fugă. Ai de gând să renunţi?

— Cum aş putea? Dar încep să-mi fac o vagă idee asupra a ceea ce am de înfruntat. Mi-ai fost de mare ajutor în seara asta şi îţi sunt foarte recunoscător, dar ar fi mai bine să plec.

— Ţi-am spus eu că îţi pot fi de folos. Nu ţi-a trecut prin minte că şi eu aş putea fi urmărită? Pentru un motiv sau altul. N-ar fi mai bine să pleci prin ieşirea de incendiu?

El zâmbi.

— M-au urmărit până aici; se aşteaptă să plec mai devreme sau mai târziu.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai fost urmărit până aici.

Discuţia avea să se sfârşească în obişnuita notă discordantă, simţea cum se apropie momentul acela.

— Îmi pare rău. Am crezut că am fost foarte clar. Altfel n-aş fi

fost nevoit să plec la Mandova pe uşa din spate.

Ea ar fi trebuit să ştie, fără îndoială.

— Ai dreptate. Probabil raţionamentul meu n-a fost prea clar. Zâmbi, puţin prea luminos. Acum poţi să-ţi iei iar toţi urmăritorii după tine.

Ce declanşase brusca schimbare de atitudine? Ce se întâmplase cu noua lor relaţie? Avu impresia de moment că privea o străină şi despărţirea fu destul de formală, cordialitatea dinainte nu complet dispărută, dar în orice caz întreruptă, lucru care îl îngrijora.

— Ai păţit ceva?

— Nu mă băga în seamă. M-am lăsat cucerită de ideea de a-ţi fi de folos. Ar fi trebuit să mă gândesc la implicaţii.

Îi veni în minte copia prezumtivei scrisori a lui Terry şi din nou începu să vadă contradicţiile din persoana ei. Ea încă nu pomenise nimic despre scrisoare şi el începu iar să se întrebe de ce nu o făcuse şi dacă nu cumva făcea şi ea parte din forţele care păreau să se strângă ca un zid în jurul său.

5

Veida Ash era şefă de secţie în MI 6[5]. O femeie remarcabilă, arăta mai tânără decât cei treizeci şi opt de ani ai săi şi se ţinea bine. Se îmbrăca simplu, de obicei în fustă şi bluză, dar încă arăta bine şi în pantaloni. Cea mai mare concesie pe care o făcea exteriorizării feminităţii erau pantofii cu toc înalt; avea picioare frumoase şi nu considera mai prejos de demnitatea sa să şi le pună în valoare. Părul îi era de la natură deschis la culoare, la fel ca şi tenul, iar ochilor azurii nu le era străină o anumită duritate.

Veida ajunsese la această înaltă funcţie în pofida opoziţiei permanent ostile şi uneltitoare a reprezentanţilor masculini ai profesiei, pentru că era extrem de bună în munca ei şi putea să fie la fel de vicleană ca şi oponenţii ei. Devotamentul, ca şi eficienta sa, era indubitabil şi înainte de a deveni oarecum mai legată de munca de birou, lucrase în teren câţiva ani bunişori.

Întorcându-se de la o pauză de masă prelungită în care colindase prin magazinul Harrods, găsi un Gerald Ratcliffe agitat aşteptând-o nerăbdător în faţa biroului ei. Îi înmână sacoşele cu cumpărături, apoi deschise uşa cabinetului şi spuse:

— Arăţi de parcă ţi-ar naşte nevasta, Gerald. Ce s-a întâmplat?

O urmă înăuntru, adus de spate de la natură şi nu din cauza greutăţii sacoşelor pe care le aşeză pe podea, rezemate de birou. Ea îşi controlă fugitiv ţinuta în mica oglindă de perete de lângă birou, îşi aranjă puţin părul şi se aşeză, uşor amuzată de persoana lui. Gerald Ratcliffe era un om bun, dar avea reputaţia de a fi cam panicard.

— Ce este, Gerald? Te porţi, ca şi cum te-ar depăşi situaţia.

El se aşeză de partea cealaltă a biroului şi îşi dădu spre spate părul încărunţit care îi cădea în permanenţă în ochi.

— Nu-i de glumit, Veida. Phil Sims face mare tărăboi în legătură cu folosirea oamenilor săi. Nu mai poate continua aşa. Are nevoie de ei şi trebuie să spun că îi înţeleg punctul de vedere.

— Am făcut şi noi vreo cinci favoruri la rândul nostru. Doar n-ar vrea să-i încălcăm teritoriul şi să facem noi treaba?

— Ba da. Sau să apelăm la Brigada Specială să o facă. Ei nu mai pot face faţă. În plus, sunt de părere că ţin sub supraveghere

[5] Military Intelligence 6 – Serviciul de Informaţii (n. trad.).

un om pentru care au mare respect. Nu văd nici un motiv s-o facă.

— Şi eu îl respect. Foarte mult. Asta nu are nimic de a face cu ceea ce avem de făcut. Cât despre lipsa de motiv, cu cine Dumnezeu avem de-a face? De când au ei nevoie de un motiv pentru o supraveghere generală? Phil Sims face pe naivul, ceea ce nu e nici pe departe. Nu le place să dea o mână de ajutor, Gerald, asta e tot. Spune-i că o să încetăm să-i mai pasăm informaţii despre fraţii Julien dacă procedează astfel.

Ştia însă că lucrurile nu erau atât de simple şi că mai devreme sau mai târziu va trebui să prezinte un motiv serios pentru a solicita ajutorul frăţesc al altui serviciu sau să-şi scoată propriile forţe umane în teritoriul de acţiune al acestuia.

— Ar fi mai bine să-i spui personal asta.

— Da, bine, se pare că sunt nevoită să fac aşa, Gerald.

Se aplecă spre laterala biroului şi îşi mută cumpărăturile către peretele din spatele său, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că Ratcliffe mai era încă acolo.

— Despre ce este de fapt vorba, Veida?

— Nu cine ştie ce. Îi zâmbi înţelegătoare; putea fi destul de cordială câteodată. Nu că mă deranjează atât de mult faptul că Laurie Shaw îşi băga nasul pe ici pe colo în problema morţii fratelui său, era normal să facă asta, ci pentru că ar putea dezgropa nişte treburi murdare care mi-au luat multă vreme ca să le pun la punct. Din această cauză am blocat accesul la listele de deţinuţi şi la noi întrevederi cu ei. Fratele lui lucra la o problemă pentru noi. Vreau ca aceasta să moară odată cu el. Să micşorăm pierderile. Nu întotdeauna reuşeşti. Tot ce vreau e să-l ţin deoparte pe Laurie Shaw atâta timp cât îi va trebui să-şi dea seama că nu poate ajunge la nici un rezultat. N-ar trebui să dureze foarte mult. Trebuie să continue să muncească pentru a-şi câştiga existenţa.

— Dacă vom fi nevoiţi să folosim Brigada Specială, aceasta poate da naştere la resentimente, deoarece mulţi de acolo îl cunosc. Promovarea înainte de vreme i-a făcut probabil mulţi duşmani acolo, dar avea încă o mulţime de prieteni. Aceştia ar putea să-i dea de ştire în secret.

— Dacă ar face-o, ar merita să fie daţi afară. Sunt profesionişti, Gerald, ca noi toţi ceilalţi. Dacă va trebui, îşi vor face treaba. Veida ezită înainte de a adăuga: Ştiu că mă comport ca o scorpie fără simţire. Detest că trebuie să-i fac tocmai lui una ca asta. Să sperăm că nu va dura mult.

— De ce nu-i spui cum stau lucrurile?

— Asta e imposibil. Chestiunea e îngropată. Am avut ghinion. El va continua să facă cercetări în legătură cu moartea şi cine ar putea să-i găsească vreo vină în asta, însă îi va veni foarte greu să creadă că fratele său avusese vreo legătură cu noi. Nu pot să-i spun aşa ceva, fără să-i spun tot şi asta e de neconceput. A fost un poliţist al naibii de bun şi, ce Dumnezeu, nu va accepta o explicaţie parţială. Las-o baltă, Gerald, iar eu am să-i telefonez lui Phil Sims şi am să-i spun că nu mai durează mult.

Când Ratcliffe se ridică, aplecat peste biroul ei, de parcă ar fi încercat să citească hârtiile aflate pe el, Veida spuse:

— În cel mai rău caz, va trebui să apelăm la ajutor din afară. N-ar fi pentru prima dată.

— Domnul să ne ajute, murmură Ratcliffe îndreptându-se spre uşă. Ajungând acolo se întoarse. Era să uit. Acel fost deţinut pe care l-a vizitat Shaw… a murit.

Veida studia deja ceva de pe biroul său şi nu păru să audă. Dându-şi seama că el mai era încă acolo, întrebă irascibilă:

— Ce-ai spus?

— Carlos Mandova, cockney-ul cu chitara şi sticla, a murit.

— Când s-a întâmplat asta?

Veida deveni atentă.

— Aseară, cred. I-a clacat ficatul. Prea multă băutură. Era un alcoolic irecuperabil.

— Cine ţi-a spus?

— A transpirat la poliţie. Ce importanţă avea cine îi spusese? Iată un poznaş de care nu va trebui să-l ţii deoparte pe Shaw.

Veida îi oferi un zâmbet.

— N-are nici o importanţă. Mandova nu avea cunoştinţe despre nimic, afară poate de puţină muzică. Era în mod cert un recidivist. Complet pierdut în afara închisorii. Totuşi, nu i-aş fi dorit aşa ceva. Sau oricui altcuiva. Sărmanul de el.

Cu aceste cuvinte izgoni din minte atât pe Carlos Mandova, cât şi pe Gerald Ratcliffe.

După ce Ratcliffe închise uşa în urma sa, Veida îşi ridică ochii din hârtii. Rămase neclintită câteva minute înainte de a ridica receptorul pe firul scurt pentru a cere legătura cu Phil Sims la MI 5[6] în Curzon Street.

*

Veida avea dreptate într-o privinţă. Shaw trebuia să

[6] Serviciul de Contrainformaţii (n. trad.).

muncească pentru a trăi şi în ultimul timp îşi neglijase şi acele fluide surse de venit pe care le avea. Următoarele câteva zile fură dedicate investigaţiilor de care ar fi trebuit să se ocupe mai demult şi, lucrând până târziu, reuşi să recupereze ceva din terenul pierdut. Dar în tot acest timp nu-şi putea lua gândul de la Terry, de la strania moarte a lui Mandova ori de la atitudinea schimbătoare a lui Jill Palmer de la care nu mai avea nici o veste.

Nu cunoştea alte piste de urmat. Pentru cei care doreau să-i zădărnicească eforturile era convenabil că aceia cu care ar fi vrut cel mai mult să vorbească erau cu toţii la închisoare. Se simţea încercuit şi blocat de această tăcere, ca de zidurile unei carcere şi nu vedea nici o ieşire. De câteva ori, fu ispitit să-i telefoneze lui Jill ca să afle dacă ea a mai avansat în cercetare, dar ştia că era zadarnic şi că, oricum, ea ar fi luat aproape sigur legătura cu el dacă ar fi avut noutăţi.

Pe la sfârşitul săptămânii, avea o stare de frustrare. Se îngropă şi mai tare în acţiunile promoţionale ale muncii sale, dar suspiciunea şi amărăciunea adâncă, precum şi felul în care i se puneau piedici, îl torturau; deveni nervos şi irascibil. Gândul îi era mereu la Terry, fiindcă tot ce dorea era ca adevărul să-i înmormânteze fantoma o dată pentru totdeauna. Ea avea să persiste până când va fi obţinut nişte răspunsuri.

Telefonul sună în seara de sâmbătă. Viaţa sa după orele de lucru devenise retrasă, iar el se transforma încet într-un pustnic, întrucâtva asemănător lui Mandova. Chiar şi bea mai mult. Târâitul telefonului îl făcu să tresară şi fu surprins să audă o voce cunoscută, care însă nu îşi dădu numele şi pe care nici nu era în stare să o identifice exact.

— Telefonul tău e interceptat?

— Ultima oară când am verificat nu era, însă indienii au împresurat căruţa. Cine e acolo?

— Operaţiunea Terry. Du-te la Leul Roşu. Să fii acolo într-o jumătate de oră. Asta ar trebui să-ţi dea timp suficient să te strecori printre indieni şi să te alături cavaleriei. Telefonul se întrerupse şi Shaw fu lăsat să se întrebe dacă nu cumva era o glumă proastă.

Se lăsase înserarea când ieşi din casă. Nu făcu nici o tentativă de a se descotorosi de codiţa sa şi o luă agale către localul pe care-l frecventa de obicei, Coroana, aflat doar la câteva străzi distanţă. Nu mai fusese pe acolo de câtva timp, dar fu salutat de multe feţe prietenoase. Majoritatea prietenilor săi aflaseră probabil ce se întâmplase şi ştia că se vor feri să abordeze

subiectul.

Localul era aglomerat şi, din pricina căldurii, uşile erau larg deschise. Zări un chip lângă uşa principală, pe care crezu că îl recunoaşte, nu un prieten, dar cineva cu care lucrase o dată, mai demult. Omul purta acum o mustaţă care era inutilă, nereuşind să-i schimbe înfăţişarea. Nu schiţă nici un gest cum că l-ar fi văzut pe Shaw.

Acesta îşi văzu de berea lui, intră în vorbă cu doi tipi de lângă el, făcu conversaţie, râse cu ei. Făcea ceea ce făceau şi ceilalţi, petrecea o seară agreabilă în oraş. Îl rugă pe bărbatul de lângă el să aibă grijă de paharul său golit pe jumătate şi îşi croi drum către indicatorul pentru toaletă. Toaleta bărbaţilor era afară, în curte, unde se găseau câteva mese şi scaune pentru cei care preferau să stea la aer. Merlin, un ciobănesc irlandez prietenos, care aparţinea proprietarului, se învârtea prin curte în căutare de mângâieri şi bucăţele de mâncare. Avea parte de ambele din belşug.

Shaw se strecură printre mese, sări pe unul dintre butoiaşele goale, înşirate de-a lungul zidului şi se rostogoli peste el pentru a ajunge în strada din spate. Aflat afară din local, avea avantajul celui din partea locului care cunoştea la perfecţie cartierul. O luă la fugă cât putu de repede.

Leul Roşu nu era departe şi oricine ar fi fost cel care telefonase era sigur că cunoştea şi el zona. Intră. Înăuntru era la fel de aglomerat şi de însufleţit ca şi la Coroana, cele două localuri fiind separate doar de mica distanţă dintre ele şi de preferinţele clienţilor pentru genul de băuturi ce le serveau. Îl cunoştea şi pe proprietarul de aici şi comandă încă o halbă.

Era prea aglomerat pentru a rămâne la bar, dar reuşi să-şi găsească un loc; puţinele mese şi banchete erau demult ocupate. Aici cunoştea mai puţină lume, dar unii îl recunoscură şi îl salutară din cap. Se uită pe îndelete în jur, încercând să ghicească cine i-ar fi putut telefona.

— Mă mai ţii minte, şefule? Vocea celui care vorbise era aspră, corpul ca de granit, trăsăturile sculptate din aceeaşi bucată dură. Hainele îi erau atât de strâmte, că parcă erau încleiate pe trup. Avea puţin peste înălţimea medie, dar asta nu ar fi contat într-o încăierare. Şi totuşi, pe faţa lui era înscrisă o cordialitate naturală, ochii parcă voiau tot timpul să zâmbească. În mâna, care pe vremuri zdrobise ziduri de cărămidă, ca să se învârtoşeze pentru următoarea luptă, ţinea o halbă. Problema lui era că greutatea corpului era repartizată pe laterală în loc de pe

verticală, ceea ce îl făcea prea greu pentru înălţimea sa ca să poată boxa. Aşa că se îndreptase spre lupte libere.

— Max Fuller, spuse Shaw cu căldură, întinzându-i mâna. Când ai ieşit?

Fuller zâmbi.

— Ieri. Sunt eliberat pe cauţiune. Am avut noroc, zău. Zâmbetul i se lărgi, apoi spuse fără maliţie:

— Atunci chiar că m-ai lucrat ca la carte. Să ştii că nu-ţi port pică, şefule. Deşi ţi-am purtat la vremea respectivă. Te-ai însurat până la urmă cu bucăţica aia nostimă cu care erai încurcat?

Shaw încetă să mai zâmbească.

— A murit. Apoi, repede: Trebuie să fie opt ani de când te-am înfundat. Chiar înainte de a pleca din Divizia „B”.

— Ar fi trebuit să pleci mai devreme. Aşa puteam să scap. Îţi aduci aminte că am primit o condamnare grasă din cauza altor acuzaţii care au fost luate şi ele în considerare. Îmi pare rău de drăguţa ta. Eu ţi-am telefonat, dar ideea a fost a lui Bert Healy. Nu e un tip rău, pentru un gardian.

— Bert Healy? Are cu siguranţă de ce să dea socoteală. Dar, dacă ai ceva să-mi spui, ar fi mai bine să plecăm de aici. Privirea lui Shaw cercetă din nou încăperea.

— Putem sta în maşina mea. E puţin cam cald, dar şi aici e la fel.

Îşi terminară băuturile şi plecară separat, Fuller spunându-i în prealabil lui Shaw unde să-l întâlnească. Maşina era un Mercedes, parcat cu câteva străzi mai încolo, la o distanţă bună de şoseaua principală.

Shaw se urcă în locul de lângă şofer.

— Şi se spune că nu rentează crima, remarcă el sec. Este nouă?

— Nu. Fuller stătea cu mâinile pe volan, ca şi cum ar fi vrut să demareze. Coborî toate geamurile ca să lase să pătrundă aer în maşină. Are vreo doi ani. Ca şi cum n-ai observat după numărul de înmatriculare. Şefule, ori ţi-ai pierdut flerul, ori vorbeşti în doi peri. Maşina e luată pe căi legale, plătită cu bani gheaţă, factura poate fi văzută.

— Asta în ce priveşte maşina. Dar ce-i cu Terry?

— Bert Healy ştia că locuiesc în zonă şi m-a rugat să iau legătura cu tine. Vrei un trabuc? Scoase o cutie de sub panoul de comandă.

— M-am lăsat de fumat acum câţiva ani şi aşa ar trebui să faci şi tu.

— Ai dreptate. Fuller puse la loc cutia în timp ce Shaw se întreba când avea să ajungă la subiect.

Fuller aruncă o privire în oglinzile retrovizoare şi spuse:

— Bert Healy m-a rugat să-ţi prezint scuze în numele lui pentru mărturia sa de la Parchet. A spus că s-au făcut presiuni asupra sa să se menţină în limitele constatărilor raportului medical şi să nu complice lucrurile. I s-a spus că ceea ce credea el nu era decât o părere personală, că procurorul avea nevoie de fapte şi că acestea vorbeau de la sine.

— Am ştiut că i s-a spus să se alinieze punctului de vedere oficial. Era evident. Asta e tot? Shaw se întoarse ca să privească faţa aspră, învăluită în umbră, de lângă el; profilul era surprinzător de impresionant, fiecare trăsătură emana forţă.

Fuller îşi frecă nasul strâmbat în lupte.

— Ce vrei să afli exact?

— Ce-am vrut să aflu întotdeauna. Mi-e imposibil să cred că Terry s-a sinucis.

— Sunt de acord cu asta. Sunt absolut sigur că i s-a făcut felul.

Shaw nu mai fu sigur ce simţea. Era exact ceea ce credea el, dar pentru prima dată cineva spunea asta de-a dreptul. Terry fusese omorât. Acum adevărul era spus şi încă de către un răufăcător. Shaw se calmă, prevăzător, întrebându-se de ce şi-ar risca Fuller gâtul. Spuse precaut:

— Ori de câte ori am încercat să aflu ceva, am fost împiedicat într-un fel sau altul. Cum ai scăpat din plasă, Max?

Fuller zâmbi.

— Pentru că sunt o vulpe bătrână. Nu m-am dat drept prieten al lui Terry. Dar am ajuns să-l cunosc, fiindcă am vrut să-l întâlnesc pe fratele tipului care m-a băgat la zdup. La început, am avut un fel de satisfacţie ciudată. I-am spus că tu m-ai înfundat şi el a râs să se prăpădească. Era de părere că e al naibii de caraghios ca tu să fii tot atât de cinstit pe cât era el de necinstit. Dar, după ce am ajuns să-l cunosc mai bine – vorbeam despre fotbal împreună, amândoi suporteri ai lui Spurs – am început să cred că nu era chiar aşa de necinstit pe cât voia el să se creadă. Când a fost găsit mort, m-am ţinut deoparte. Amestecul în chestii din astea nu oferă nici o perspectivă. Să nu auzi nimic, să nu vezi nimic, să nu spui nimic. O tactică ce te ajută să faci faţă la viaţa de închisoare. Nu am vrut să fiu implicat în nici un fel. Şi n-am fost singurul.

— Atunci, de ce eşti acum aici, Max?

— Ei bine, Max lovi uşor volanul, m-am gândit că ar putea fi

rost şi de o răsplată pentru mine în asta. Şi pe urmă, Bert Healy este unul dintre gardienii cumsecade şi mi-a cerut ajutorul. Aş putea să aterizez înapoi acolo într-o zi. E util să ai un gardian de partea ta.

— Nu-mi vinde mie d-astea, Max. Eu nu am bani. Nu mi-aş putea permite nici oglinzile retrovizoare de la o maşina ca asta. Care e de fapt motivaţia ta?

Max rămase uitându-se ţintă drept înainte.

— Ştiam că n-ai să te laşi convins dacă îţi spun că o fac din bunătate. La urma urmei, tu m-ai băgat la răcoare pentru o perioadă bunicică, aşa că poţi să fii sigur că n-o fac de dragul tău. Cu Bert Healy nu m-am învoit decât să-ţi ofer scuzele sale şi asta am şi făcut.

Shaw şedea răsucit în scaun, privindu-l cu atenţie pe Fuller.

— M-ai târât până aici numai pentru asta? Bert Healy poate avea grijă şi singur de propria sa conştiinţă.

— Mi-a plăcut de fratele tău şi nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat cu el.

— Şi acum, că eşti liber, vrei să-ţi rişti pielea? înseamnă că ţi-a plăcut de el al naibii de mult.

— Nu fi atât de cinic. Pentru Terry a fost un motiv de oarecare satisfacţie că m-ai prins tu. Era mândru de tine şi voi doi semănaţi unul cu altul ca două picături de apă. Aşa că vorbeam cu el mult mai deschis decât cu mulţi alţii. I-am povestit cum ai pus până la urmă mâna pe mine pe acoperişul acela. Se întoarse brusc: Aş fi putut să te arunc de acolo ca pe un sac. Fără nici o bătaie de cap.

— Ştiu că ai fi putut. Dacă nu ar fi fost teama ta de înălţime şi dacă te-ai mai fi putut mişca măcar un centimetru.

Fuller izbucni în râs.

— Ticălosule, spuse el cu o nuanţă de afecţiune în glas.

— Terry vorbea vreodată despre isprava pe care a făcut-o?

— Nu. Nici măcar o dată. Era ciudat. Cei mai mulţi dintre noi făceam haz pe seama cutării sau cutării isprăvi, dar el nu aducea niciodată vorba despre a lui. Nu cred că exista o ispravă despre care să vorbească, nu cred că a făcut-o vreodată.

Shaw simţi că îl ia cu frig.

— Nu era el genul care să mărturisească o faptă pe care nu a făcut-o. Şi, oricum, nu şi-a recunoscut vina în faţa tribunalului.

— Era doar o impresie. Nu ar fi fost băgat la răcoare pentru nimic.

— Nu. Shaw era neliniştit. Încă nu era convins de motivele lui

Fuller. Un singur om nu l-ar fi putut omorî în felul ăsta. Nu era un slăbănog. Ar fi trebuit să-l ţină, să-l împiedice să strige şi să-i ciopârţească încheieturile. Asta vrei să spui că s-a întâmplat?

— Crezi că a fost omorât, nu-i aşa? Nu e asta toată problema? Ţi-ai dat singur răspunsul la întrebare.

— Prostii. Pe Shaw îl trecu un fior. Cine naiba ar fi putut să o facă?

— Doi oameni voinici chiar înainte de stingere.

— Ştii cine?

— Ar fi trebuit să fiu acolo ca să ştiu. Şi nu am fost. Bănuiesc însă cine.

— Nu mă mai freca, Max, dă-mi nume.

— Nu ţi-ar fi de nici un folos. Ai de a face cu un cod al tăcerii, numai că, de data asta, este vorba şi de multă teamă la mijloc. S-ar putea repeta şi ei sunt tot mai speriaţi. Îţi trebuie tare multă îndrăzneală ca să faci aşa o treabă.

— Poate şi un ajutor din interior. Care să închidă ochii. Cine erau gardienii de serviciu în noaptea aceea?

— Ăsta nu-i un lucru pe care să mi-l pot aduce aminte. Nu ştiam ce avea să se întâmple. Ar trebui să faci rost de o listă cu cei de serviciu şi îţi trebuie al dracului de mult noroc ca s-o poţi face.

— Asta ai venit tu să-mi spui?

— Îhî. Încep să mă întreb de ce m-am mai deranjat. Nu crezi nici un cuvânt din tot ce ţi-am spus.

— O, ba da. Dar mai este ceva ce nu mi-ai spus. Mi-e greu să cred că tu ţi-ai risca pielea astfel doar pentru că te înţelegeai bine cu fratele meu. Din câte am auzit, se părea că se înţelegea bine cu aproape toată lumea. Lipseşte motivul tău personal.

— Poliţistul tot poliţist rămâne. Bănuitor individ mai eşti. Nu-i prea aveam la inimă pe ticăloşii care cred eu că au făcut-o. Unuia din ei îi era scris mare pe frunte „ucigaş”, dar era la zdup pentru furt de maşini. Nu se temeau de ăia greii şi nimeni nu încerca să le stea împotrivă. Dubioşi indivizi. Chiar şi gardienilor le era frică de ei.

— Asta n-ar fi trebuit să-ţi dea bătaie de cap, Max. N-ai fi putut să te ocupi de ei?

— Nu vorbim aici de luptă dreaptă, faţă-n faţă. Vorbim despre un cuţit în spate. Sau despre vene tăiate.

— Deci vrei răzbunare? Cum ai putea să o obţii? Nu ai dat nume şi, oricum, odată ce conducerea închisorii îşi vâră capul adânc în nisip, ce s-ar putea face? Tu însuţi nu ai nici o dovadă.

Motivaţia ta ar putea fi doar ura şi nimic mai mult. Pur şi simplu, vrei ca ei să fie aceia. De aceea nici nu vrei să dai nume în eventualitatea că te-ai putea înşela.

— Johnnie West şi Hugo Klatt.

Fu ca o explozie în spaţiul strâmt al maşinii. Shaw rămase nemişcat o vreme, apoi scoase un carneţel pentru a nota numele.

Fuller se suci nervos în scaun la vederea carneţelului, dar era probabil reacţia răufăcătorului care totdeauna se aşteaptă la tot ce poate fi mai rău la vederea acestui obiect.

— N-am auzit niciodată de nici unul din ei, dar nici nu îi cunosc pe toţi răufăcătorii din ţară. Hugo Klatt sună a neamţ.

— Chiar şi este neamţ. Vorbeşte o engleză acceptabilă. Trăieşte aici de câţiva ani, după câte pot să-mi dau seama. Britanic naturalizat. A mai ucis la viaţa lui, şefule, poţi să mă crezi. Johnnie West e un laudă-mă gură şi umblă totdeauna înarmat. Lucrează mai mult în nord, unde concurenţa este mai puţin serioasă. Fără Klatt nu face doi bani. Are muşchii necesari, însă este nevoie de tăria şi sângele rece ale lui Klatt ca să-l ţină în formă.

Shaw privi prin parbriz la cele două şiruri de felinare palide care convergeau în depărtare.

— Mulţumesc, Max. Mulţumesc foarte mult. Îşi puse mâna pe mânerul uşii. Tot nu ştiu care sunt adevăratele tale motive, dar cred ceea ce mi-ai spus. Nu mai spune nimănui şi dă-te la fund. Hai să mergem să bem ceva.

Ieşiră din maşină şi Max încercă uşile să se asigure că erau încuiate.

— Deci încă mai crezi că am un motiv personal, spuse Max în vreme ce se îndepărtau de maşină.

— Oricine are câte un motiv ascuns, chiar dacă este vorba numai de a fi de partea îngerilor, dar ştiu că nu te aştepţi să merg aşa de departe. Când vei fi dispus să-mi spui, sper că o vei face.

Un beţiv se desprinse din întunericul străzii şi fu gata să cadă de pe trotuar. Shaw îl înşfăcă pentru a-l sprijini şi o clipă păru că amândoi aveau să cadă, apoi Fuller îl împinse la o parte pe beţiv şi îi dădu o lovitură sălbatică în burtă, îl prinse în cădere şi îl trânti de peretele fabricii pe lângă care treceau.

— De ce ai făcut asta, pentru Dumnezeu? vru să ştie Shaw. Ăsta era pe altă lume.

— Nu într-atât încât să nu te buzunărească. Uite-ţi portofelul şi

carnetul. Fuller i le înmână lui Shaw, adăugind: Eşti ruginit de-a binelea, şefu'. Atât de curând.

Shaw se simţi ca un caraghios în timp ce îşi punea la loc portofelul şi carnetul. Se aplecă deasupra beţivului şi îi înălţă capul trăgându-l de păr. Omul gemea de durere, cu braţele strânse pe burtă. Chiar şi în lumina aceea slabă, Shaw îl recunoscu; era omul pe care îl văzuse la Coroana. Când Shaw îi cercetă buzunarele, omul încercă să se împotrivească, dar Fuller îşi încleştă palma uriaşă în jurul maxilarului acestuia şi strânse până când Shaw crezu că maxilarul avea să plesnească. Singurul act de identitate era un carnet de cărţi de credit pe numele R. L. Andrews, îşi notă numele şi numerele cărţilor de credit.

În timp ce Fuller îl privi, acesta rosti sec:

— Asta este o inversare de roluri, nu-i aşa? Faci de fapt treaba mea. Ar trebui să te arestez.

După ce Shaw termină, Fuller îl împinse pe Andrews la o parte.

— Ştii cine-i ăsta?

— Vag.

— Nu cumva un poliţist? Nu cumva am altoit un poliţist?

— Mai rău, spuse Shaw. Ultima dată când l-am întâlnit era în Serviciul de Securitate.

6

Restaurantele, cele mai multe cam înghesuite în zilele noastre, făceau ca desfăşurarea unei conversaţii secrete să fie dificilă, iar cluburile, în marea lor majoritate, nu admiteau prezenţa femeilor, deci Veida Ash şi Phil Sims găsiră scuza convenabilă pentru a se întâlni la Victoria and Albert Museum la amiază. Amândoi nutreau un interes real pentru secţia de ceramică şi se puteau pierde cu uşurinţă printre porţelanurile şi ceramica de Lowestoft, Pinxton, Crown Derby şi celelalte. Pentru amândoi era o adevărată terapie să hoinărească prin sălile de expoziţie, fără a se sătura vreodată de magnificele lor exponate. Amândoi aveau colecţie de porţelanuri. Interesul lor comun le slujea şi de element de conciliere.

La fel se întâmplă şi acum cu Sims, oprit în faţa unor rarităţi de Swansea[7]. Spuse pe un ton destul de rezonabil:

— Îmi pare rău, Veida, dar nu mă pot dispensa de oameni. Unul dintre ei era aproape să fie omorât în bătaie de către un fost puşcăriaş care era cu Shaw aseară. Pur şi simplu, nu mai poate continua aşa.

— Un fost puşcăriaş? Cu Shaw? Ştii cine anume?

— Ce importanţă are? Cred că era un spărgător, un manglitor, cum li se spune, pe nume Max Fuller. Eliberat pe cauţiune. Omul meu i-a văzut împreună într-o maşină – un Mercedes, închipuie-ţi – şi l-a observat pe Shaw luând notiţe. Misiunea noastră era de supraveghere, nu să ne îndeletnicim cu buzunăritul. De fapt, aşa i-a trebuit tâmpitului. A încercat să facă pe deşteptul şi a plătit aşa cum se cuvine pentru asta. Dar, oricum, nu merge. Va trebui să ceri Ministerului de Interne să aprobe continuarea colaborării, dar eu am să mă opun până în pânzele albe.

— Chiar dacă am să-ţi aduc argumente solide pentru continuarea acţiunii?

— Ai încercat deja să faci asta. Poate că ţi-ai convins pe ai tăi, însă nu ai făcut destul să mă convingi şi pe mine. Pur şi simplu, nu e destul de important.

— Haide, Phil, de când imperiul sovietic s-a prăbuşit, douăzeci la sută dintre oamenii noştri caută peste tot noi duşmani. Eu te

[7] Port maritim în sudul Ţării Galilor, cunoscut pentru industria tradiţională a porţelanurilor (n. trad.).

salvez din situaţia de excedent de personal, lucru ce este probabil valabil şi în ceea ce priveşte propriul tău post.

— Nu ţine, Veida. Nu e de glumă.

Veida se întrebă dacă Sims şi-ar da seama chiar dacă ar fi de glumă; nu se distingea printr-un acut simţ al umorului. Ştia că la MI 5 i se spunea diaconul, deşi limbajul său dezminţea adesea acest calificativ.

— Bine. Am să-i cer şefului să discute cu Ministerul de Interne. Voi face asta cât pot de repede.

Era de fapt ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Sims. Se lipsea bucuros de un război între servicii.

— Ei bine, ce vrei de fapt? Trebuie să-mi spui pe şleau absolut totul în privinţa asta.

Se îndreptară către secţiunea străină.

— Aş fi putut foarte uşor să mă folosesc de unii dintre oamenii noştri, dintre care mulţi îşi petrec în prezent timpul încercând să desfacă diverse împletituri, iar alţii taie frunze la câini, încă neacomodaţi cu noua situaţie. Terry Shaw lucra pentru noi şi încerca să ia legătura cu un alt deţinut, unul care poseda informaţii despre nişte afaceri tenebroase din Iugoslavia pe care voiau să le afle eternii pacifişti. Omul dăduse deja semne că nu avea intenţia să se ofere să ne spună ce ştie. Trebuia să aducem pe cineva aproape de el. Îl mai folosisem pe Terry Shaw de câteva ori şi reputaţia lui de zurbagiu ne convenea de minune.

Sims îşi luă cu greu privirea de la un Meissen.

— Fratele lui ştia de asta?

— Nu face pe prostul. Nu se înţelegeau. Acesta e unul dintre motivele pentru care sunt atât de surprinsă că fratele mai mare se comportă astfel, încât a devenit extrem de incomod.

— Este evident că e nemulţumit de felul în care a murit fratele său.

— Şi eu sunt, pentru numele lui Dumnezeu. E al naibii de ciudat. Nu cred deloc că Terry s-a sinucis.

Sims se întoarse cu spatele către vitrină, constatând brusc că îi distrăgea atenţia.

— Atunci de ce Dumnezeu n-ai făcut nimic în direcţia asta? Dacă ai fi făcut, nu l-ai mai fi avut pe Laurie Shaw pe cap.

— Ce pot face? Nu pot dovedi absolut nimic. Va trebui să descopăr adevărul cu mijloacele mele şi, dacă asta nu va fi posibil, atunci va rămâne un caz de sinucidere, aşa cum s-a constatat. Poate că Terry a fost neatent în modul de stabilire a legăturii. Poate că s-a deconspirat. În care caz mi se pare că ştiu

cine a făcut-o. Dar lucrurile astea nu ar sta în picioare într-un tribunal şi nu vreau să se ştie de ce era sau cum a murit Terry acolo. Dacă presa pune mâna pe informaţiile astea, nouă ni s-ar pune frâie ca să fie mulţumit publicul şi să fie potoliţi vreo câţiva colerici. Nu am mai putea să facem din nou o şmecherie ca asta vreme de câţiva ani buni. Vreau adică să spun că opinia publică ştie că genul acesta de lucruri nu se poate întâmpla în Anglia, nu-i aşa? Nu vreau ca Laurie sau oricine altcineva să afle de ce era Terry acolo de fapt. Nu vreau ca omul care e încă la închisoare să devină mai neliniştit decât este. Trebuie să creadă că a rezolvat problema. Motivul meu este simplu: vreau să obţin informaţia pe care am vrut-o de la bun început şi nu dreptate pentru Terry Shaw. El a acceptat riscurile. Dacă Laurie continuă în felul ăsta, ar putea să se expună chiar el pericolului. Şi să-i pună în primejdie pe cei pe care-i contactează. Nu voi fi singura care-i va urmări giumbuşlucurile, cu interes. Trebuie oprit.

Sims îşi vârî mâinile în buzunare şi privi cu nostalgie la Veida, făcându-i plăcere ceea ce vedea.

— Vrei să depui atâtea eforturi pentru problema cu Iugoslavia?

— Nu banaliza lucrurile, Phil. În orice caz, o astfel de formulare ar reprezenta o simplificare excesivă. La mijloc e mai mult de atât.

— Cu asta mi-ai spus foarte puţin în plus de ceea ce-mi spuseseşi mai înainte.

— E tot ce ştiu, Phil. Deţinutul cu care trebuia Terry să se împrietenească trebuie să vorbească odată şi odată cu cineva. Poate că atunci când, în cele din urmă, o va face, totul va fi prea târziu. În care caz, va fi fost o totală pierdere de timp. Se mai întâmplă.

— Sunt momente când poţi fi cu adevărat o scorpie cu sânge rece, Veida. Nici un semn că ai avea remuşcări pentru Terry Shaw. Sper că fratele său să nu ajungă să afle de ce era el acolo. În interesul tău.

— Acum eşti melodramatic. Laurie a făcut parte din Brigada Specială, nu e o mimoză. În plus, ar trebui să fie mulţumit că fratele său făcea câte o treabă ocazională pentru noi. Nu puteam şti că avea să se termine astfel, însă asta demonstrează că am pus mâna pe ceva.

Veida se întoarse şi observă dispreţul ce se citea pe faţa lui Sims. Îi zâmbi.

— Nu sunt atât de dură pe cât crezi, Phil. Dacă mi-aş da frâu liber acum, aş izbucni în lacrimi. Îmi plăcea Terry. Îmi plăcea tare

mult. Avea farmec şi mult curaj. Ştiu că avea o reputaţie proastă şi sunt sigură că o merita cu prisosinţă, dar poate că avusese o evoluţie întârziată. Poate că Laurie fusese un exemplu prea frumos pentru el. Şi poate că intoleranţa pe care o nutrea Laurie pentru el nu era deloc intoleranţă, ci dragoste şi disperare. Nu ştiu. Nu vreau să i se întâmple nimic rău fratelui rămas. Cât timp oamenii tăi sunt acolo, aşa ceva nu e probabil să se întâmple.

Sims nu mai văzuse până atunci această latură a ei şi fu aproape mişcat. Dar, în cele din urmă, spuse:

— Până la sfârşitul săptămânii, Veida. Cu cele mai bune intenţii din lume, nu pot face mai mult. Sper că nu te vei duce la Ministerul de Interne, dar, dacă ai s-o faci, va trebui pur şi simplu să iau poziţie.

Shaw şi Peter Givens nu erau tot atât de reticenţi în privinţa locului de întâlnire, deşi împărtăşeau un interes comun pentru o halbă de bere bună. Se întâlniră la Cheshire Cheese în Fleet Street, unde obişnuia Dickens să cineze şi se aşezară într-unul din separeuri ca să ia prânzul la invitaţia lui Givens făcută atunci când Shaw îi dăduse telefon. Se declarară împotriva celebrei plăcinte şi luară câte o friptură de vită, în ciuda vremii în continuare caniculară.

— Deci ce mai e nou? întrebă Givens, simţindu-se în preajma unui material de articol.

— Am nevoie de sprijinul dumitale. Şi adăugă stingherit: Dar în continuare neoficial.

— Eu sunt jurnalist, Laurie. Te-am mai servit şi înainte, dar trebuie să existe o limită, afară numai de cazul când ai un motiv al naibii de bun.

Părul de culoarea cânepii al lui Givens se revărsa în valuri, pe care acesta la răstimpuri le dădea la o parte din ochi. Era înalt şi neîndemânatic. Ochii săi căprui erau veşnic cercetători şi structural cinici; omul cunoscuse urzeala vieţii şi aceasta îşi lăsase amprenta asupra sa.

— La anchetă te-ai oferit să mă ajuţi. Neoficial sau deloc. Cred că ai să constaţi că merită să aştepţi pentru lumina verde. Nu glumesc.

— În exclusivitate, spuse Givens care nu auzea formula pentru prima oară.

— Te-aş minţi eu pe dumneata?

Givens râse înfundat.

— E bine ticluită provocarea pe care mi-o arunci. Va trebui să

ai încredere în mine. Ai face bine să-ţi mănânci friptura până nu se răceşte.

Mâncară în tăcere o vreme, dar Shaw era nerăbdător să continue şi mâncă foarte repede. Spuse:

— Vreau lista deţinuţilor din secţia C unde a murit Terry.

— Vrei să spui că nu poţi să faci rost de ea? Aş fi crezut că vechile dumitale relaţii ar fi putut să ţi-o procure?

— Li s-a închis gura. În ceea ce mă priveşte, cel puţin.

Givens mestecă gânditor.

— Chiar aşa? Interesant.

— Şi adevărat. Nu o pot obţine. Şi sunt urmărit.

Givens păru alarmat de aceasta, dar Shaw adăugă:

— Nu te teme. Acum, că mi-am dat seama de lucrul acesta, mă descotorosesc pur şi simplu de ei. Dacă nu eşti şi dumneata urmărit, ceea ce e puţin probabil în acest stadiu, ei nu ştiu că suntem aici.

— Cum poţi fi aşa de sigur? Şi cine se ocupă de asta?

— Singurul chip pe care l-am recunoscut este al unui tip cu care am lucrat în Irlanda de Nord. Adică, n-am lucrat de fapt chiar cu el, ci abordam aceeaşi treabă din unghiuri diferite. Dacă mai este şi acum la MI5, atunci despre ei este vorba. Doar dacă nu face slujbă de mercenar; la urma urmei, vremurile sunt grele.

Givens zâmbi strâmb.

— Dar dumneata nu crezi asta? Ei bine, devine şi mai interesant. Ştii de ce fac ei asta?

— Încearcă să mă oprească să fac săpături în legătură cu moartea fratelui meu. A fost omorât, Peter. Pariez că şi ei ştiu asta.

Givens îl lăsă pe chelner să-i ia farfuria.

— Doar cafea, spuse. Neagră. După ce îi aruncă o privire lui Shaw adăugă: La fel pentru prietenul meu. Se lăsă pe spate, fără expresie. Continuă.

— Ce să mai continuu? Asta-i tot. Asta-i ce încerc să aflu. Ce naiba se întâmplă şi de ce această încălcare a intimităţii mele?

— Deci, crezi cu-adevărat că Terry a fost ucis?

— Am fost convins de la început. Acum sunt absolut sigur. Dacă poţi obţine lista, uite două nume pe care aş vrea să le cercetezi, dacă îţi este cu putinţă. Johnnie West şi Hugo Klatt.

— Klatt? Numele îmi este vag cunoscut. Încercă să-şi amintească, apoi îşi scutură capul, nesatisfăcut. Prea vag, spuse el în sfârşit. S-ar putea să-mi ia ceva timp. Aş putea fi şi eu blocat.

— Asta e posibil. Dar, dacă se întâmplă aşa, dumneata poţi face mult mai mult zgomot decât aş putea eu face vreodată. Mai mult, te poţi interesa prin diferite canale: n-ai să te adresezi Brigăzii Speciale ca mine. O mită într-un loc sau două ar rezolva problema.

— Cred că ai fost un poliţist corupt de propui aşa ceva. Givens încerca să ia în glumă un subiect grav. În regulă. Să văd ce pot face. Bănuieşti că ei ştiu că este vorba de crimă şi încearcă să o muşamalizeze? Dacă da, de ce?

— Nu ştiu. E foarte probabil că şi ei cred că a fost omorât, altfel nu şi-ar da atât de mult osteneala. Presupun însă că mai este şi altceva la mijloc. Nu mă întreba ce, fiindcă n-am nici cea mai vagă idee.

Givens îşi lăsa cafeaua să se răcească.

— Crezi că fratele tău a avut vreodată de a face cu serviciile secrete? A venit vreodată în conflict cu ei?

Lui Shaw îi displăcu întrebarea şi îşi dădu seama că era una dintre cele de care fugise.

— Cea mai mare parte a vieţii şi-o petrecuse în conflicte cu toată lumea.

— Ar fi putut să lucreze pentru ei la un moment dat?

De ce nu se gândise şi el la asta? Era oare înclinat să creadă doar lucruri rele despre fratele său? Deşi, dacă lucrase pentru Serviciul Secret, nu însemna neapărat că făcuse un lucru plin de virtute.

— N-am să ştiu niciodată răspunsul la asta. Ei nu au de făcut nimic altceva decât să nege. Oricum, nu vor recunoaşte niciodată aşa ceva. Îşi simţi mâinile tremurând sub masă. Un fost puşcăriaş, pe care l-am băgat la închisoare acum câţiva ani, mi-a sugerat că Terry era la zdup pentru un delict pe care nu l-ar fi comis. Dar asta nu înseamnă nimic. Există o groază de deţinuţi care declară solemn că nu au făptuit delictele de care sunt acuzaţi, iar Terry ştia să fie foarte convingător.

Givens spuse cu răceală:

— Eşti cam prea sever cu propriul tău frate, nu?

— Probabil că pare astfel, îmi imaginez, se bâlbâi Shaw. De când a murit, n-am auzit decât ce băiat de zahăr a fost şi cât de mult mă admira. Ridică din umeri a exasperare. Nu aşa mi-l amintesc eu. Tăgăduia întotdeauna diferite lucruri, câteodată lăsând vina să cadă pe mine. Nu era deloc amuzant. Dacă s-a schimbat, lucrul acesta nu putea să se întâmple decât în ultimii aproximativ doi ani.

— Poate că ţie ţi-a arătat latura lui rea mai mult decât oricui altcuiva. Poate că te invidia şi ştia că nu este pe potriva ta, astfel că erai ținta răutăţilor lui.

— Pe potriva mea? Peter, ce naiba tot spui? Eu eram inspector şef detectiv, nu şeful poliţiei, ce naiba. Ce era atât de grozav, încât el să se măsoare cu mine?

Givens îşi azvârli şervetul pe masă.

— E o problemă de proporţie. Îşi dădea probabil seama că nu poate avea aceeaşi atitudine faţă de viaţă.

Shaw reuşi să zâmbească strâmb.

— Ei bine, să-ţi spun ceva despre atitudinea mea faţă de viaţă. În felul în care merg lucrurile acum, cu felul în care sunt lucrat cu neruşinare pretutindeni, cu lipsa de cooperare din partea unor oameni care îmi sunt îndatoraţi într-un fel sau altul, atitudinea mea seamănă din ce în ce mai mult cu cea a fratelui meu mort. Poate că există mai mult din el în mine decât a putut să-şi dea seama vreunul din noi. Am de gând să obţin adevărul şi dacă asta înseamnă să procedez aşa cum proceda fratele meu, atunci chiar aşa am să fac. Aici este vorba de mult mai mult decât un simplu asasinat.

Givens vedea că Shaw era puternic afectat. Îl aşteptă să se calmeze şi îi spuse liniştit:

— Te voi ajuta cât pot.

Robotul telefonic conţinea un mesaj din partea lui Jill Palmer. Voia ca el să treacă pe la ea cât mai repede cu putinţă după ora şaptesprezece. Nu era nevoie să telefoneze în prealabil, ea urma să fie acasă.

Acum era aproape ora şaisprezece, Shaw de abia se întorsese de la întâlnirea cu Peter Givens şi încă mai reflecta la cele discutate.

Nu îi convenea prea mult că trebuia să se încreadă într-un ziarist, tentaţia de a publica ce afla putea fi extrem de puternică. Îl cunoştea prea puţin pe Givens, totuşi, simţea că trebuie să-şi asume riscul de a avea încredere în el. Vechii lui prieteni de serviciu erau acum inaccesibili. Aşteptă cu nerăbdare să se facă ora şaisprezece şi jumătate, apoi ieşi, descotorosindu-se de urmăritori cu mult înainte de a ajunge în Soho.

Ajungând la alee, se asigură că era pustie, apoi se servi de scara de incendiu. Ciocăni la geamul din bucătărie şi Jill îl deschise aproape imediat.

— M-am gândit că ai putea să vii pe aici, spuse ea ajutându-l

să intre. Închise fereastra în urma lui şi îl conduse în salonaş.

El se aşează, iar ea îi înmânã imediat un pahar de băutură care fusese probabil pregătit dinainte.

— Puţin cam devreme, spuse. Dar poate că îţi prinde bine.

— Asta nu prevesteşte nimic bun. Ridică paharul. Noroc.

Ea se aşează pe locul ei obişnuit şi el se gândi ce era schimbat la ea. Îşi coafase părul, o tunsoare scurtă care îi stătea bine.

— Am crezut că nu ne vom mai revedea, spuse el. Dar sunt bucuros că m-am înşelat. Urăsc resentimentele.

— Nu ştiam că există aşa ceva între noi. Se făcu comodă, vârându-şi picioarele sub ea.

El crezu că e mai bine să nu răspundă; mult prea uşor porneau pe picior greşit.

— Deci, ce mai e nou?

Spre surpriza lui, ea scoase foaia pe care o citise el după ce intrase pe ascuns în apartament. Se întinse ca să i-o înmâneze.

— Mai bine citeşte asta.

Spera să nu se trădeze în vreun fel în vreme ce încerca să-şi ascundă vinovăţia. Luă foaia şi o citi, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Era conştient că ea îl privea foarte atent.

După ce o citi, îşi exprimă surpriza şi îngrijorarea, încercând să nu întreacă măsura.

— Este asta oare din parte lui Terry? spuse aşezând foaia pe o măsuţă. Nu e semnată.

— A *fost* din partea lui Terry, accentuă ea. Mai aştepta încă o adevărată reacţie şi el simţi că privirea ochilor ei era deconcertantă.

— Dar cum? Nu avea maşina de scris în închisoare. Şi cred că el ar fi semnat-o. Tu nu?

— Asta n-are nici o importanţă. Cum o interpretezi?

— Păi, n-am prea avut timp să mă decid. Dacă este de la el, sună ca o scrisoare a unui sinucigaş sau, cel puţin, ca una preliminară sinuciderii. Cum Dumnezeu ai primit-o? Aşa ceva nu ar putea trece niciodată prin cenzura închisorii, în afară de cazul când ei ar fi dorit una ca asta.

Jill ridică o sprânceană, apoi şi paharul, într-un mod ironic.

— Ai avut tot timpul să o citeşti, spuse ea. Nu e prima dată când o vezi.

— Despre ce vorbeşti?

Încercă să-şi ascundă tulburarea. Ea ştia, dar felul în care aflase era ceea ce îl îngrijora cel mai mult. Se simţea ca un copil vinovat prins asupra faptului.

— Ai citit-o în ziua în care ai intrat pe furiş aici. Nu ai pus-o la loc aşa cum trebuie. Te-ai folosit de cheia lui Terry ca să intri şi te-ai hotărât să mă verifici. Vorbea destul de calm, dar tonul ei era rece.

Shaw încercă să se arate indignat, dar, înainte de a putea protesta, îşi dădu seama de inutilitatea gestului.

— Nu eram sigur de tine.

— Şi acum?

— Încă nu sunt sigur. Ridici o pretenţie foarte ciudată. Şi ai ţinut această scrisoare ascunsă de mine. Dacă asta e o scrisoare de sinucigaş, atunci ai o mulţime de explicaţii de dat.

— Ticălosule. Intri fără ştirea mea în casă la mine şi tot tu spui că am o mulţime de explicaţii de dat. Ce naiba credeai că faci?

— Nu păreai sinceră. Mi s-a părut ciudat că nu-i cunoşteai nici un prieten.

— Chiar aşa! Şi asta îţi dă dreptul să intri prin efracţie în apartamentul meu?

— Nu aveam nici un drept. Dar trebuia să o fac. Şi am avut dreptate, nu-i aşa? Aveai ceva de ascuns. Arătă spre hârtia scrisă la maşină. Nu mi-ai fi arătat-o acum dacă nu ai fi ştiut că am văzut-o deja.

Ea respira adânc, încercând să se stăpânească.

— Hai să vorbim despre motivul pentru care nu i-am cunoscut prietenii. În ultimele câteva luni ale legăturii noastre, a început să se comporte bizar şi să se ascundă de mine. În tot acest timp, nu am întâlnit niciodată pe nici unul dintre cunoscuţii lui, cu toate că el totdeauna a fost genul singuratic. Când aduceam în discuţie schimbarea petrecută în el, lua lucrurile în glumă. Putea fi foarte convingător, după cum prea bine ştii. Dar ceva nu era în regulă; apoi a plecat pe nepusă masă pentru o săptămână, motivând asta cu o treabă pe care o avea de făcut, ca după aceea să aflu despre el că era acuzat şi urma să fie judecat pentru jaf armat. A fost ca un trăsnet din senin, pentru că m-aş fi putut gândi că avea de gând orice, numai asta cu siguranţă nu.

— De ce nu mi-ai spus toate astea?

— M-am gândit să-ţi spun. Dar de-abia te cunoscusem şi erai foarte pornit împotriva lui Terry. În afară de persoana lui, singurul nostru numitor comun era faptul că amândoi credeam că avusese o personalitate prea puternică pentru a se sinucide. Şi, oricum, ce mare lucru ţi-am spus? Nu e concludent. Nu ne ajută să facem nici un pas mai departe, fiindcă nu cunosc nici un mijloc prin care să aflăm cu cine se vedea în acea perioadă. E o

fundătură. Eu nu aveam încredere în tine şi vorbeam în doi peri. La fel ca tine, de altfel.

— Dar în privinţa scrisorii? De ce nu mi-ai vorbit despre ea?

— Stăteam la îndoială. Dacă n-ai fi intrat în apartament pe ascuns, poate că nu ţi-aş fi spus niciodată, e adevărat. Dar numai pentru că, dacă ţi-aş fi arătat-o, ar fi părut că încerc să-ţi demonstrez că într-adevăr s-a omorât. Nu doream să crezi asta. Şi scrisoarea te induce în eroare; nu cred că voia să lase impresia că avea să-şi ia zilele. Cred că exprima disperarea faţă de ceva ce se întâmpla atunci. Ţi-am spus de la început că ar fi fost mult mai probabil să încerce o evadare şi îmi închipui că asta şi intenţiona.

Shaw luă din nou scrisoarea şi o mai citi o dată. Terry scrisese: „Pentru prima oară în viaţa mea nu ştiu ce să fac... Mai devreme sau mai târziu ceva are să iasă la iveală.” Spuse după un timp:

— Poate ai dreptate. Ar fi fost, cu toate acestea, mai bine dacă ai fi spus totul deschis de la bun început.

— Nu cred. Dacă ar fi ştiut cineva de existenta ei, ar fi trebuit să o prezint în instanţă şi asta ar fi bătut în cuie verdictul. Investigaţiile tale n-ar fi avut nici o şansă.

— Nici acum nu au nici o şansă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu ştiam asta pe atunci. Şi nu mai fi aşa de pesimist.

— Cum a ajuns scrisoarea la tine? A fost strecurată pe furiş din închisoare?

— Nu chiar. A dictat-o unei vizitatoare care şi-a luat pur şi simplu notiţe acasă şi le-a bătut la maşină. De asta nu e semnată.

— O vizitatoare? Tu?

— Nu. O vizitatoare a închisorii. Terry a rugat-o să aibă grijă să o primesc. Era o vreme când a refuzat să mă mai vadă.

Shaw reflectă asupra celor auzite. Ar fi uşor să dictezi o scrisoare; cele mai simple trucuri erau întotdeauna cele mai bune. Toată afacerea asta îl neliniştea, dar începu să înţeleagă de ce Terry o oprise pe Jill să îl mai viziteze.

— Poate a presimţit că urma un atac împotriva lui şi nu a vrut să fii amestecată. Cineva ar fi putut crede că ţi-a transmis ceva şi asta ar fi putut să te pună în primejdie.

— Mi-a trecut şi mie prin minte.

Îşi dădu deodată seama că nu se atinsese de băutură.

— Inspir eu chiar atâta teamă, încât ţi-a fost frică să-mi dai informaţii?

— Erai plin de mânie. Eu avusesem mult mai mult timp să mă

gândesc. Voiam să te ajut, dar trebuia să fiu sigură de tine. Ai lăsat să se înţeleagă foarte clar de la început că voi doi nu eraţi tocmai în bune relaţii. Eu eram de partea lui.

— Trebuia să am încredere în tine. Shaw îşi goli paharul şi se scuturã.

— Ai acum?

O privi fără ezitare. Nu îi plăcea senzaţia de îndoială care creştea în el.

— Nu. Aveam de gând să-mi cer scuze, fiindcă am intrat în apartament pe furiş, dar nu cred că se cuvine să o fac. Aşează atent paharul pe masă. Vezi tu, eu cred că ştiai că am să pătrund pe ascuns. Cred că ai vrut să găsesc acea scrisoare nesemnată şi erai sigură că nu voi mai găsi nimic altceva. Nici măcar un indiciu despre modul în care îţi câştigi existenţa. Ştiai că aveam cheile lui Terry, inclusiv cheile de la uşa ta, totuşi, nu mi-ai cerut-o înapoi. Cred că până acum te-ai dovedit mai şmecheră decât mine.

— Şi de ce anume aş fi vrut să găseşti acea scrisoare?

— Ca să-mi strecori în minte îndoiala. Faptul că o găseam singur îi conferea autenticitate, pentru că nu tu mi-ai oferit-o. Dacă mi-ai fi arătat-o tu, aş fi putut să cred că nu este autentică. Acum nu mai ştiu ce să cred. Se ridică fără grabă. Nu ştiu ce joc joci, Jill, dar îl joci foarte bine şi eşti o mincinoasă desăvârşită. Jucai oare şi cu Terry un joc? Nu din cauza asta e mort sărmanul?

Jill păli, încordarea putându-i-se citi în fiecare trăsătură. Se ridică în picioare, cu ochii scânteind de mânie. Îl lovi atât de tare peste faţă, încât el se împletici până la scaun, căzând înapoi în el. Apoi ea căută din ochi în jurul său o armă.

7

Max Fuller se amestecă fără chef printre cei câţiva prieteni vechi de la Leul Roşu. Starea lui se datora faptului că era preocupat de conversaţia avută cu Shaw în timp ce compania în care se afla în momentul acela consta în mare parte din oameni certaţi cu legea, majoritatea foşti puşcăriaşi. Cele două lumi erau incompatibile.

Îi era greu totodată, pentru că în local se întinsese o mică petrecere în cinstea eliberării sale pe cauţiune şi a revenirii sale în ţara banului uşor câştigat. I se oferiseră deja două trebuşoare de genul „e exclus să dăm greş”.

Pentru ei era necesar să creadă că norocul le va surâde şi că se vor îmbogăţi subit. Dar, dacă el încălca prevederile eliberării sale, ştia că avea să treacă foarte mult timp până să aibă parte din nou de acest fel de libertate.

Astfel încât buna lui dispoziţie nativă era amorţită, un fapt ce îi nedumerea pe prietenii lui, dintre care doi îl văzuseră împreună cu Shaw seara trecută. Nici unul din ei nu ar fi putut să-l recunoască pe Shaw, îndeosebi în calitate de poliţist, însă prezenţa unui copoi era un lucru pe care ei ştiau să-l adulmece.

Nu trebuia să li se spună, nici lui Fuller, de bănuiala lor. Aşa că el le spuse deschis tuturor:

— Poliţistul care m-a băgat la răcoare a fost aici aseară. Tare nostim. Am băut un pahar cu el. A fost dat afară din poliţie. Acum, e de-al nostru. Râse şi cei mai mulţi râseră împreună cu el.

— Pentru poliţiştii corupţi, spuse unul şi îşi ridică sus de tot paharul. Să putrezească la zdup.

Fuller nu era sigur de sentimentele sale. Se simţea în largul lui cu aceşti oameni, erau camarazi vechi. Şi totuşi, îi plăcuse tovărăşia lui Shaw într-un fel la care nu se aşteptase. Îi părea rău pentru Shaw, fiindcă îi plăcuse de fratele său mort. Îi era greu să vadă diferenţa dintre ei.

Petrecerea se prelungi zgomotoasă, iar după mai multe beri Fuller începu să se destindă: curând cântau melodii vechi pe care părinţii lor le cântaseră înaintea lor. La ora închiderii, se împrăştiară fără să facă probleme, căci patronul era totdeauna bun cu ei şi n-ar fi vrut ca barul să fie închis de către oamenii

legii.

Fuller avea doar doi kilometri de mers pe jos până la garsoniera sa. Rămaseră să stea de vorbă în grupuri mici în faţa localului până când, în cele din urmă, plecară cu toţii, ultimul kilometru până acasă Fuller rămânând de unul singur.

Se născuse în şi pentru infracţiune, dar un spărgător era considerat un specialist, un meşter respectat de către ceilalţi răufăcători; un adevărat profesionist sau, cum spusese o dată un mucalit, „autoritate în chirurgie printre medicii practicanţi de rând”. Nu fusese niciodată amestecat în infracţiuni violente şi avea o reputaţie prea bună pentru a fi ţinta batjocurii celor care fuseseră. Până în momentul când fusese băgat la închisoare, încă mai luptase ocazional, doar pentru a nu-şi pierde antrenamentul. Era simpatizat de toţi, dar o nouă spiţă de răufăcători fără inimă, aflaţi în ascensiune, îl dispreţuiau, deşi n-ar fi îndrăznit niciodată să i-o spună în faţă.

Fuller era în esenţă un singuratic. Soţia sa îl părăsise cu ani în urmă, sătulă să mai străbată ţara în lung şi în lat de la o închisoare la alta, admiţând într-un târziu că el nu avea să se îndrepte niciodată. Luase cu ea pe cele două fiice ale lor şi nici una din ele nu ţinea legătura cu el. Divorţul îi fusese comunicat în închisoare, în timpul detenţiei din urmă.

Nu era sigur dacă ceea ce îl afectase era băutura cu care nu era obişnuit sau conştientizarea situaţiei reale în care se afla în prezent. Dar era posomorit şi asta era o experienţă nouă pentru el. Se clătina puţin îndreptându-se către locuinţa sa de o singură încăpere. Nu ducea lipsă de bani lichizi, pusese destul de mult la păstrare şi şi-ar fi putut uşor permite o locuinţă mai mare, dar locul unde trăia acum se învecina cu cel în care se născuse atât el, cât şi părinţii săi, o legătură pe care nu o voia retezată.

Totuşi, se simţea bine liber, chiar şi de unul singur. Se lovi de o poartă şi chicoti uşor. Rezemându-se, ca să-şi recapete echilibrul, auzi deodată ceva mişcându-se. Existau diferite sunete de mişcare, dar acesta era de genul periculos. Încercă să-şi limpezească mintea. O cantitate mai mare de bere nu l-ar fi afectat în mod normal prea mult, însă era după ani întregi de lipsă de antrenament şi gândurile îi erau înceţoşate de băutură. Până în clipa când apăru ameninţarea unei primejdii şi când, printr-un imens efort de voinţă, reuşi să-şi limpezească într-o oarecare măsură mintea.

Rămase foarte aproape de poartă, ca să se sprijine şi se încordă să audă din nou acea mişcare. O auzi. Furişată. Nu de

animal. Cineva umblând tiptil. Nu o singură persoană. În spatele său şi de partea cealaltă a drumului, acum şi în faţa sa. Se dezbrăcă iute de jachetă, atârnând-o de poartă şi aşteptă. Se aşternu din nou tăcerea; oricine ar fi fost cei care-l urmăreau, îşi dădură seama că îi auzise.

Un timp nu fu decât tăcerea grea, apoi percepu dintr-odată un zgomot de paşi grăbiţi şi trei bărbaţi se năpustiră asupra lui din trei direcţii. În timp ce ei se îndreptau către el, rămase ferm pe poziţie, apoi, la momentul potrivit, făcu un salt înainte ca să-l lovească pe unul între picioare şi, cu braţele sale lungi întinse în lături, pe ceilalţi doi de-o parte şi de alta. Înainte ca ei să-şi dea seama ce se întâmplă, îi şi apucase ca într-o menghină pe după cap şi îi strângea de să le iasă sufletul.

Încercară să-l bată cu pumnii, dar parcă ar fi lovit într-un bloc de beton. Fuller se distra cu adevărat pentru prima dată în seara aceea. Înălţă capetele atacatorilor din strânsoarea braţelor şi le pocni unul de altul cu un zgomot înspăimântător o dată, apoi încă o dată. Lăsă să cadă trupurile acestora ca pe nişte mortăciuni şi înaintă să vadă ce făcea tipul cu lovitura în vintre.

Omul era în şanţ, încovoiat şi gemând. Ştiind că nu mai avea de ce să se teamă din partea celor două trupuri fără cunoştinţă pe care le abandonase lângă zidul scund al grădinii, Fuller îşi continuă drumul, dar în acel moment cantitatea de băutură din el îşi spuse cuvântul. Reflexele îi fură prea încete atunci când omul scoase fulgerător un cuţit, înfigându-i-l în antebraţ. Simţi durerea şi lăsă să-i scape un răcnet, în vreme ce apucă mâna cu cuţitul, zdrobind-o într-a sa, apoi o trase, o răsuci şi îl azvârli pe om peste umăr, rupându-i şi mâna odată cu aceasta. Cuţitul căzu la picioarele sale şi el îi dădu un şut cu piciorul.

Privi în jur la consecinţele luptei. Cuţitarul zăcea cu faţa în jos în mijlocul străzii, cu braţul întins inert, cu faţa sângerându-i pe caldarâm. Toţi trei erau fără cunoştinţă. Fuller îşi recuperă jacheta şi şi-o înfăşură în jurul braţului rănit, apoi îşi urmă drumul cu paşi mari, ca şi cum ceea ce se întâmplase avea prea mică importanţă. Nu-i trecu prin minte să telefoneze la poliţie; niciodată în viaţă nu făcuse aşa ceva. Şi ştia că ceva din ceea ce se petrecuse fusese probabil observat din spatele unor perdele tremurânde şi că cineva avea să dea alarma.

Trecu pe lângă casa sa, îndreptându-se către un şir scurt de garaje dintr-o alee dosnică. Beat sau nu, deschise una dintre uşi şi îşi scoase afară Mercedes-ul, încuind din nou uşa. Demară, trezit considerabil din beţie, dar nu destul ca să păcălească un

detector de alcoolemie. Se temea ca acest lucru să nu-i afecteze eliberarea pe cauţiune, în cazul în care ar fi fost oprit, astfel că conduse cu atenţie.

Shaw tocmai îşi punea comprese la un ochi umflat când sună soneria. Îl văzu pe Fuller prin vizor şi deschise să-l lase să intre. Observă dintr-o privire sângele de pe mâneca sfâşiată a cămăşii şi îl conduse la bucătărie, fără ca vreunul să spună un cuvânt.

— Cum ţi-ai făcut-o? întrebă el tăindu-i mâneca.

Fuller nu răspunse. Shaw curăţă rana lungă şi adâncă, dându-şi seama că era o rană de cuţit, după cum îşi dădea seama şi de faptul că Fuller băuse zdravăn.

— S-ar putea să scapi fără copci, e o rană curată. Du-te mâine la un doctor, la un control. Era convins că Fuller nu avea să facă nimic de genul ăsta. Aplică o presiune prelungită pe braţ pentru a opri hemoragia, dezinfecta şi pansă rana, după care îl conduse în camera de zi.

— Acum poţi să-mi spui, zise el.

Fuller se aşeză, părând pentru prima oară puţin slăbit.

— Mă simt ameţit. Trebuie să fie din cauza sângelui pierdut, explică el.

— Mai degrabă e de vină băutura, replică Shaw, sec. Îmi spui sau nu şi mie ce s-a întâmplat? Şi de ce ai venit tocmai la mine?

Văzându-se confruntat cu întrebarea, Fuller nu mai fu sigur. Avea o mulţime de prieteni, de ce să vină tocmai aici, nu mai fusese aici în viaţa lui.

— Nu ştiu, spuse. Poate că nu vreau să afle vreunul din băieţi şi tu ai avea mai multă trecere la ofiţerul care răspunde de cauţiunea mea. Am fost atacat. De trei indivizi.

— În ce spital sunt?

— Nu ştiu. I-am lăsat zăcând acolo. M-am gândit că s-ar cuveni să-ţi spun.

— De ce? Fiindcă presupui că atacul a fost rezultatul micii noastre discuţii din maşină?

— Fără îndoială. Nu mi-au cerut portofelul. De fapt, n-au vorbit chiar deloc. Voiau să mă aranjeze sau chiar să mă omoare. Asta e rană de cuţit.

— Ştiu asta. Lui Shaw îi venea greu să creadă că exista o legătură. Dacă era aşa, însemna că cineva îşi luase suficiente informaţii despre Fuller. Ce vrei să fac?

— Ai făcut deja ce am vrut, şefule. M-ai bandajat. Nu mă puteam duce la un doctor, iar camarazii mei ar fi crezut că mi-am

pierdut îndemânarea. Ai putea să-mi dai ceva de băut.

— Ai băut destul, Max. Trebuie să conduci maşina până acasă. De ce ar fi vrut să-ţi facă una ca asta?

— Ca să mă oprească să mai vorbesc cu tine. Lucrurile astea se află repede; de altminteri, pe oricare altul l-ar fi oprit.

Shaw nu voia să admită una ca asta. Dar pe urmă se gândi la Carlos Mandova. Nu văzuse nici o ştire în ziare despre el; trăsese concluzia că nu era considerat demn de luat în seamă, însă i-ar fi plăcut să obţină raportul postmortem. Merita să mai încerce odată cu prietenii săi de la Brigada Specială.

— Vrei să rămâi aici în noaptea asta?

— Ai avea ceva împotrivă? S-ar putea ca pe drumul meu să fie aglomeraţie odată ce va sosi poliţia şi salvarea.

— Ai fost recunoscut?

— Nu era nimeni pe stradă în momentul respectiv, dar oricine s-ar fi putut uita pe fereastră. Totuşi, era destul de întuneric, aşa că nimeni n-ar putea fi sigur. Nu-mi pot permite să raportez lucrul ăsta, fiind în libertate pe cauţiune. Nimeni n-are să mă creadă că am scos trei tâlhari din bârlog, fără să-i fi atacat eu mai întâi.

Shaw reflectă. Moarte. Violenţă. Intimidare. Trebuia neapărat să descopere adevărul despre Mandova. Voia să respingă întreaga idee. Fuller nu avusese prea mult de suferit, iar el însuşi nu fusese atacat sau ameninţat în vreun fel. Dar Fuller era de neînvins; ar fi trebuit ca cel care trimisese cuţitarii să se ocupe de el, să fi luat informaţii despre el în prealabil. Se părea că cei din jurul său, cei care se aflau în situaţia de a-l putea ajuta, erau cei mai expuşi.

— Dacă rămâi peste noapte, Max, ai putea foarte bine să capeţi şi paharul acela de băutură.

Shaw se ridică, fără să se gândească. Până acum, reuşise să îşi ţină faţa întoarsă în altă direcţie sau, în timp ce şedea, să ţină mâna ridicată pentru a-şi ascunde ochiul. În bucătărie, Fuller fusese prea concentrat asupra propriilor lui probleme, dar acum, când Shaw se ridică, îi văzu vânătaia urâtă şi tăietura de sub ochi.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat? voi să ştie Fuller.

— E o poveste prea lungă. Şi un subiect prea dureros. Cineva m-a altoit. Am fost amândoi bătuţi.

Fuller începu să râdă.

— Măcar a meritat să păţeşti una ca asta pentru ea? Vreau să spun că un bărbat nu te-ar fi zgâriat aşa. Cred că tu eşti cel care

trebuie să bea ceva.

Atacul lui Jill Palmer asupra lui, justificat sau nu, îl convinsese că ea avea într-adevăr foarte multe de ascuns. Se părea că, în ciuda ofertei ei de a-l ajuta, nu se lăsase intimidată. Asta îl făcea şi mai precaut în ceea ce o privea.

Nu ştia care era situaţia lui. Şi nici a ei, iar asta era îngrijorător.

Îi dădu lui Fuller ceva de băut, cu speranţa că acesta era destul de treaz ca să îi răspundă la câteva întrebări.

— Ştii cine erau tipii?

— N-ar fi fost în stare să-mi spună. Noroc, şefule.

— Vrei să spui că nu le-ai cercetat buzunarele?

Fuller păru surprins.

— Asta ar fi fost necinstit. Şi, în orice caz, n-aveam de gând să întârzii pe acolo fără rost. În siguranţă şi relaxat, băutura îşi spunea din nou cuvântul.

Shaw se întinse în scaun. Era obosit şi ochiul îl durea de parcă i-ar fi fost scos. Pe Fuller nu îl mai vedea decât ca pe o pată prin ecranul oboselii şi deja îi părea rău că îl invitase să rămână; trebuia făcut patul de rezervă. Dar cealaltă latură a sa, cea iscoditoare, voia cu nerăbdare nişte răspunsuri.

— Johnnie West şi Hugo Klatt primeau vizite?

Fuller încercă să se concentreze, dar era aproape adormit şi paharul i se aplecase în mână. Tresări.

— Cine? A, da. Cred că da. Nu sunt sigur.

— Să nu adormi acum, că te dau afară în pumni. Gândeşte-te.

— Dacă nu sunt realmente în sala de vizite în acelaşi timp cu ei, cum aş putea să ştiu? Nu sunt ei genul de oameni care să spună tuturor dacă aşteaptă pe cineva. Era un efort pentru Fuller, dar îl mai trezi puţin.

— Tare folositor îmi mai eşti. Cât timp ai stat la zdup, Max?

— O.K. O roşcată. Cu părul strâns într-un coc ca un cuib de pasăre. Cam plină, dar arătoasă.

— Pe cine vizita?

— Pe Klatt.

Fuller nu ezitase, prin urmare roşcata îi făcuse probabil o impresie destul de puternică.

— Despre West ce poţi să-mi spui?

Fuller se scărpină în cap. Ochii i se împăienjeneau din nou.

— Nu pot gândi. N-o putem lăsa pe mâine dimineaţă? Doar am fost bătut.

— Nu, spuse Shaw nemilos, ceilalţi indivizi au fost bătuţi. Eu

am fost bătut. Tot ce ai păţit tu este că ai băut prea mult. Care era numele roşcatei?

— N-am reuşit niciodată s-o întreb. Râse pe înfundate, aducându-şi aminte. Mi-ar fi plăcut, totuşi.

Shaw îşi dădea seama ca nu avea să meargă mai departe de atât în noaptea aceea. Şi în dispoziţia în care se afla se întrebă chiar dacă avea să o facă vreodată.

— Hai să te ducem la culcare, spuse.

Când Shaw se trezi în dimineaţa următoare, Fuller plecase. Păturile erau împăturite îngrijit la capătul patului din camera de oaspeţi, cu un bilet deasupra, scris pe hârtia lui de scrisori şi fixat cu un pix de pe birou:

> „Mulţumesc, şefule. Nu am vrut să te deranjez. Nu m-am lăsat încă de obiceiul de la închisoare de a mă scula devreme, beat sau treaz. Întotdeauna m-am mişcat fără zgomot. Ani întregi de experienţă în locuri în care n-ar fi trebuit să fiu. Roşcata se numea Molly Winters, cred. Dar sigur, Molly. Johnnie o fi avut vizitatori, dar nici unul nu mi-a făcut nici o impresie. Am să-ţi dau de ştire dacă-mi mai amintesc şi altceva. Am folosit pâinea, prăjitorul şi ceaiul tău. Am lăsat lucrurile cum le-am găsit. Ordonat. Mult noroc. Max.”

Shaw îşi făcu o cafea. Dormise probabil ca un mort dacă nu îl auzise pe Fuller plecând, oricât de uşor s-ar fi mişcat. Ochiul îl mai durea încă şi, uitându-se în oglindă, văzu că era roşu şi umflat. Jill îl nimerise bine, fără doar şi poate. De fiecare dată când o întâlnise, crezuse că va fi pentru ultima oară, dar cu atât mai mult trebuia să se adeverească asta acum. Începea să se întrebe dacă nu cumva chiar ea bătuse la maşină scrisoarea presupusă a fi din partea lui Terry.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în continuare. Nu avea piste pe care să le urmeze şi trebuia să aibă răbdare în aşteptarea cercetărilor lui Givens. Mai târziu, în dimineaţa aceea, îl sună, din lipsă de ocupaţie, pe Sandy[8] Taylor, vechiul său prieten de la Brigada Specială şi îl întrebă dacă puteau să ia prânzul împreună. Spre surpriza lui, prietenul său, care refuzase să-i dea lista deţinuţilor, acceptă şi stabiliră să se întâlnească

[8] Roşcatul (n. trad.).

într-un restaurant din Victoria Street.

Shaw rezervă o masă şi fu acolo înainte de douăsprezece jumătate. Intră înăuntru să solicite masa şi să aştepte. Spre mirarea lui, detectivul inspector Sandy Taylor sosi la timp. Shaw simţi o uşurare când îşi strânseră mâinile.

— Mă întrebam dacă ai să vii, spuse.

— De ce? Am spus că vin. Era dificil să-ţi dai seama cum îşi căpătase Taylor porecla. Era aproape chel, dar îşi adusese de-a curmezişul capului, către creştet, câteva fire de păr blond-roşcat. Originea sa celtică se vădea pe pielea sa pistruiată. Înalt şi slab, trăsăturile îi erau aproape uscăţive.

Stătură de vorbă despre timpurile de odinioară, băură câteva pahare, comandară prânzul, după care Shaw trecu la subiect.

— Ce se petrece, Sandy? Lucrurile nu s-au oprit la blocarea listei de deţinuţi. Sunt filat pas cu pas peste tot.

— Vrei să spui că şi aici?

Taylor se arătă alarmat.

— Nu. Cum am aflat, am început să mă descotorosesc de ei pe drum. Nu au o echipă întreagă, altfel n-ar fi aşa de simplu. M-am ciocnit de unul dintre ei într-o zi; era de la Cinci. Ştii ceva despre asta?

Taylor era neliniştit.

— N-aş fi aici dacă aş şti.

— Ai fi venit dacă ai fi ştiut că sunt urmărit?

— Nu-i corect din partea ta să mă întrebi asta, Laurie. Poate că nu. În orice caz, nu înainte de a face nişte investigaţii.

— Crezi că ai mai putea şi acum să le faci? Pentru că mi-ar plăcea să ştiu şi eu ce naiba se întâmplă.

— Pot să încerc. Am să mă izbesc probabil de acelaşi zid ca şi mai înainte. Toate astea sunt în legătură cu sinuciderea lui Terry?

— Nu. Cu asasinarea lui.

— Iisuse. Eşti sigur?

— N-o pot dovedi. Dacă aş fi putut face asta, întreaga lume ar fi aflat până acum. Dar e sigur că a fost omorât. Am propria mea sursă de informaţii.

— În informatori nu poţi avea câtuşi de puţin încredere.

— Nu e informator, Sandy. Ei nu vor ca eu să dovedesc că Terry a fost omorât. Încearcă să-mi dea de furcă şi se ţin de capul unora dintre sursele mele. Bănuiesc că l-au aranjat pe unul; e mort.

Taylor nu se aşteptase la aşa ceva şi fu descumpănit.

— Noi nu avem nimic de a face cu asta, spuse el neconvingător. Ar fi ajuns şi până la mine un zvon.

— E vorba de Serviciul de Securitate, dar exact de cine şi de ce, n-am idee.

— Dar de ce să vrea ei să-l omoare pe Terry?

— N-am spus că ei au făcut-o. Dar sunt sigur că ştiu că a fost omorât, dacă nu şi de către cine şi nu vor ca eu să aflu.

— Poate că cercetează chiar ei treaba asta şi nu vor ca tu să le tulburi apele.

— Poate. Dar, dacă ar face-o şi ar afla adevărul, nu l-ar face public şi exact asta vreau eu să fac.

— N-ai să treci de ei. Nu mai ai puterea forţei poliţieneşti de partea ta de când ai demisionat. N-ai să ajungi la nici un rezultat de unul singur, Laurie. Nu ai nici cea mai amărâtă şansă de reuşită.

Shaw ridică din umeri.

— E posibil să ai dreptate. Dar nici nu pot sta cu burta în sus dând toate la naiba. Păcat că nu vor să mă lase să lucrez cu ei, în loc să mă împiedice. Aroganţi tipi sunt şi ăştia.

— Asta se ştie. Sunt chiar mai răi de când Cinci a fost desemnat să coordoneze brigăzile antiteroriste. Nu mai au de dat socoteală nimănui.

— Poţi să-mi faci rost de o listă cu vizitatorii de la închisoare din ultimele şase luni? Trebuie să fie înregistraţi.

— Asta-i o cerere tare greu de îndeplinit, Laurie!

— Poţi să încerci? Nu trebuie să baţi toba despre asta.

— Fireşte. Taylor nu arăta prea plin de speranţe. Dar, dacă sunt oprit, nu am să mă lupt prea tare ca să continuu. Nu este bătălia mea. Fratele tău a fost deja cauza demisiei tale; nu vreau să fie şi a demisiei mele.

Taylor ezită, apoi îşi privi prietenul în ochi, iar Shaw îşi adună toate puterile pentru a auzi ceva neplăcut.

— N-am înţeles niciodată cu-adevărat de ce ai demisionat, spuse Taylor pe un ton incolor. N-a avut nici o noimă. Cunosc un tip sus-pus într-una dintre firmele ce se ocupă cu securitatea şi al cărui frate e de partea cealaltă a legii; unul dintre cei mai buni spărgători acrobaţi din ţară. De ce şi-ar da demisia, fiindcă fratele său e un răufăcător? Partea hazlie este că îşi poartă unul celuilalt un imens respect, doar că unul este desăvârşit de onest, pe când celălalt e desăvârşit de necinstit. Fiecare merge pe drumul său. Ai fi putut face la fel. Chiar ai demisionat pentru o problemă morală sau ai vrut să arăţi lumii întregi ce mare ticălos

era fratele tău? Felul tău de a te răzbuna pe el?

— Sau poate am vrut chiar să-l opresc, replică Shaw prea grăbit. Era zdruncinat.

— Se vede că te-ai gândit mult la lucrul ăsta. Dacă ăsta a fost motivul real, nu pot decât să-ţi spun că mi-a scăpat la vremea respectivă.

Se întrebă câţi oare dintre prietenii săi erau de această părere.

Porni din nou spre nord a doua zi. I se părea că este constrâns să se învârtă în cercuri mici şi strâmte; să se vadă cu oameni pe care-i mai văzuse şi care probabil nu mai aveau mare lucru să-i spună. Era ţinut în ţarc şi restricţia aceasta îl demoraliza. Când ajunse, se lăsa deja seara; se duse drept la casa în terase a lui Bert Healy, de pe o stradă modernă, îngrijită, de la periferia oraşului.

Îi deschise uşa soţia lui Healy, o femeie drăguţă cu păr zburlit şi ochi amabili, care îi spuse că Bert era încă la închisoare şi că nu venea acasă decât peste cel puţin o oră.

Shaw se eschivase de a telefona în prealabil, pentru că Healy ar fi putut să găsească scuze de a evita să-l primească. Spuse că are să revină, însă Daphne Healy îl invită în casă, să aştepte.

— După o călătorie aşa de lungă, abia vă mai destindeţi. Am să vă aduc ceva de băut. Se întoarse din uşă. Ar trebui să vă puneţi o compresă la ochi.

Luă paharul de bere şi se aşeză într-un salonaş agreabil, iar ea îl lăsă să se uite la televizor şi se întoarse să-şi termine de călcat rufele. Simţea că era un impostor şi că Healy nu avea să-i mulţumească soţiei sale pentru că l-a primit în casă. Făcuse un drum foarte lung pentru o încercare extrem de nesigură, dar asta vădea o neînduplecare încăpăţânată, care, în parte, justificase şi avansările sale înainte de termen.

Când Healy intră, în cele din urmă, în încăpere, era mai supărat decât se aşteptase Shaw să fie.

— Nu vă mai pot ajuta cu nimic, spuse Healy înainte ca Shaw să poată deschide gura. Şi nu îmi place absolut deloc felul în care aţi dat buzna peste nevastă-mea.

— Ar fi mai bine să nu ridici tonul, altfel o să te audă. Nu am dat buzna peste ea; pur şi simplu, nu i-am spus toate detaliile şi nu i-am explicat motivele prezenţei mele aici şi sunt sigur că nici nu ar fi dorit să le audă. Calmează-te, Bert. Totuşi, dumneata l-ai trimis pe Max Fuller la mine. E doar urmarea firească.

— Am făcut-o, pentru că am crezut că vă datorez ceva. Dar nu

şi acum.

Healy stătea încă în picioare şi Shaw se simţi dezavantajat, astfel că se ridică de pe scaun. Televizorul îi încurca şi îl închise, sperând că Healy nu avea să izbucnească din nou.

Healy îl fulgeră plin de furie.

— Aţi preluat conducerea şi în afurisita asta de casă, nu-i aşa? Plecaţi de aici.

Shaw îşi dădea seama că Healy nu era numai mânios, ci şi înfricoşat de ceva.

— Te-a ameninţat cineva cu pierderea slujbei?

— Nu fiţi prost.

Shaw simţi că era pe aproape.

— Uite ce e, Bert, nu sunt în situaţia să te intimidez. Şi, în orice caz, n-aş face-o. Vreau numai să ştiu dacă-mi poţi spune ceva despre vizitatorii pe care i-au avut Johnnie West şi Hugo Klatt.

Healy păru să rămână înmărmurit la auzul întrebării, îşi reveni încet, surescitarea dispărându-i treptat. Încă mai era supărat, dar părea că mai mult pe el însuşi decât pe Shaw. Era sfâşiat între dorinţa de a fi de ajutor şi posibilele consecinţe ale unei asemenea fapte. Era încurcat şi ar fi vrut să se întoarcă la viaţa pe care o înţelegea. Pomenirea numelor lui West şi Klatt îl făcu să-şi piardă complet sângele rece.

Îi arătă nervos lui Shaw scaunul pe care acesta tocmai îl părăsise şi Shaw se aşeză din nou. Healy se lăsă să cadă pe un divan.

— Ticăloşii aceia sunt otravă curată, în special Klatt. Dubios individ. Îşi flutură mâinile. Uite ce e, îmi pare rău, dar nu vreau să fiu amestecat în asta. E slujba mea în joc şi n-am de gând să mi-o risc. În orice caz, cum vă puteţi aştepta să-mi amintesc aşa uşor de vizitatori? Sunt mii.

— Max îşi aminteşte de o roşcată care îl vizita pe Klatt. Max crede că West şi Klatt l-au omorât pe fratele meu.

— Max spune cai verzi pe pereţi. Şi Max ar avea nevoie să-şi mai ţină blestemata aia de gură închisă.

— Atunci de ce l-ai trimis la mine? Care a fost scopul? Shaw se întinse după paharul de bere pe care îl lăsase pe masă.

Era clar că Healy era încă sfâşiat între onestitatea sa nativă şi ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă ar adopta o atitudine deschisă.

— M-am simţit prost că am retractat cele ce v-am spus atunci. Nu ni s-a impus ce anume să spunem în instanţă, dar am fost

lăsaţi să înţelegem că nu puteai fi loial decât dacă urmai versiunea oficială. Am vrut ca Max să vă spună doar atât, dar se vede că şi-a dat frâu liber gurii lui mari şi a vorbit mai mult decât trebuia. V-a spus ceea ce credea că doriţi să auziţi. Îl cunoaşteţi pe Max. Nu puteţi avea încredere în nimic din cele afirmate de el, dincolo de ceea ce i-am spus eu să vă zică.

— Deci nu îţi aduci aminte de nici o roşcată?

— O, ba da. Nimeni n-ar putea s-o uite. O jazzistă extrem de sulemenită şi bătătoare la ochi.

— Îţi aduci aminte numele ei?

— Nu. Şi chiar dacă mi-aş aduce aminte, n-ar fi probabil cel adevărat. Privi faţa încruntată a lui Shaw şi simţi ceva din compasiunea de la început.

— Uite ce e, umblaţi după potcoave de cai morţi. Nu vă pot ajuta mai mult decât atât, pentru că nu mai este nimic de spus. Pe cuvânt. Aţi fi putut să vă cruţaţi de un drum al naibii de lung şi acum va rămas de făcut unul al naibii de lung înapoi, fără a fi făcut un singur pas înainte. Lăsaţi-o baltă.

— Fă-mi un serviciu. Dă-mi numărul de deţinut al lui Hugo Klatt.

— Nu vă va ajuta la nimic.

— N-ai vrea să o faci pentru mine?

— Am să dau telefon chiar acum. Healy se duse în hol şi formă numărul unuia dintre prietenii săi de la închisoare, revenind cu numărul mâzgălit pe o bucăţică de hârtie.

— Ce aţi rezolvat cu asta?

Shaw puse bine numărul.

— Singurul fel în care aş putea să ajung să-l văd pe Klatt este să-i trimit câteva rânduri şi să cer un permis de vizitator.

Healy se uită fix la el, nevenindu-i să creadă.

— Nici vorbă ca el să vă primească. Nu sunteţi în toate minţile.

— Cred că are să mă primească, spuse Shaw şi, dacă are să o facă, înseamnă că am sfărâmat zidurile acestei mici închisori în care m-au pus.

— De ce naiba să vrea să vă vadă? Trebuie să fi aflat până acum că tulburaţi apele făcând cercetări despre el.

— Şi exact din cauza asta are să mă primească. Va şti unde mă aflu într-un anumit moment. Şi vor şti şi alţii.

— Nu faceţi asta, pledă Healy. Sunteţi nebun. Faceţi tot ce vă stă-n putinţă ca să ajungeţi unde a ajuns Terry. Nici nu ştiţi ce aveţi de înfruntat.

8

Plicul nici măcar nu-i era adresat. Era ordinar, din hârtie groasă, însă bine sigilat. Instinctul îl făcu să-i pipăie marginile în lung, ca să simtă dacă mai conţinea şi altceva decât hârtie. Îl luă cu sine în camera de zi.

Era dimineaţa foarte devreme, dar Shaw era epuizat, fiindcă toată noaptea condusese pe drumul de întoarcere. Ochiul lovit îl mai durea, luminile de la maşinile care se apropiau pe şosea izbindu-i parcă nervul optic. În ciuda oboselii, se duse la birou şi scrise un bilet pentru Hugo Klatt, cerând un permis de vizitator; lipi plicul şi scrise adresa pe el. Voia să prindă prima cursă a poştei.

Dădu la o parte draperiile, lăsând lumina cenuşie să se strecoare înăuntru şi se aşeză în fotoliul cel mai apropiat. Adormi imediat ce se întinse şi nu se mai trezi timp de mai bine de două ore. Se simţi jalnic la trezire şi se necăji că nu reuşise să stea treaz. Pregăti cafeaua şi, în timp ce aşteptă ca aceasta să se răcească, luă din nou plicul grosolan pe care îl ridicase din hol.

Îl pipăi din nou de la un capăt la altul şi apoi îl deschise. Conţinea trei foi de hârtie capsate împreună, cu circa cincizeci de nume pe fiecare pagină. În dreptul fiecărui nume se afla numărul de deţinut. Johnnie West şi Hugo Klatt erau şi ei pe listă. Era lista deţinuţilor din secţia C şi cuprindea încă numele lui Terry şi al lui Max Fuller, aşa că nu era actualizată. Shaw se aşeză şi parcurse lista cu atenţie, luptându-se din greu cu somnul. Era ceea ce voise el de la început. Dar cine o adusese personal? Lui Peter Givens nu îi ceruse detalii despre Klatt şi West. Sandy Taylor nu fusese în stare să obţină lista. Puse mâna pe telefon şi o sună pe Jill Palmer.

— Îmi pare rău că te trezesc aşa de dimineaţă, dar nu cumva tu mi-ai lăsat o listă de deţinuţi?

— Cea despre care vorbeai? Tonul îi era atât de tăios, încât Shaw se gândi că, probabil, se sculase de mult timp.

— Da. Cineva a adus-o aici. M-am gândit că s-ar putea să fii tu.

— De ce? Dacă ar fi fost de la mine, ar fi fost falsă.

Înghiţi greu când o auzi. Nu ar fi trebuit să îi telefoneze.

— Mi-a trecut doar prin minte, scuză-mă…

— Ei bine, nu am fost eu aceea.

Legătura se întrerupse şi Shaw regretă că telefonase. Atunci cine o adusese? Cum telefonul se găsea acolo în faţa sa, îl mai controlă o dată să nu aibă microfoane, apoi se duse în dormitor să verifice derivaţia. Verifică locurile obişnuite pe unde se putea ascunde un microfon, ca un exerciţiu de rutină după o perioadă de absenţă. În ciuda supravegherii exterioare la care era supus, fu din nou surprins că, în măsura în care putea să-şi dea seama, nu exista nimic în interiorul casei. Se părea că mişcările lui erau ceea ce îi interesa cel mai mult, iar rezultatele lor din ultima vreme trebuie să fi fost foarte proaste, judecând după felul în care le scăpase.

Pregăti micul dejun şi mai parcurse o dată lista. Recunoscu vreo câţiva răufăcători cu care avusese el însuşi de a face. Şi doi terorişti. Lista nu-i mai era acum de mare ajutor, fiindcă Max Fuller îi dăduse numele lui Klatt şi West.

După micul dejun ieşi la plimbare ca să pună la poştă scrisoarea către Klatt şi să-şi limpezească mintea. Nu era nevoie să acţioneze pe ascuns şi nu se întoarse să vadă dacă e urmărit, deşi senzaţia persista. Era încă devreme, vremea era încă frumoasă şi copacii erau plini de păsări care zburau încoace şi încolo. Dacă ar fi fost mai puţin preocupat, s-ar fi bucurat cu siguranţă de o dimineaţă atât de frumoasă.

Aşteptă până după ora zece înainte de a telefona la MI 5, unde întrebă de Phillip Sims. Era exact la fel ca atunci când telefonai la o firmă oarecare, cu excepţia faptului că telefoanele erau supravegheate. Sims veni la telefon, îşi exprimă încântarea şi surpriza, apoi regretul pentru pierderea fratelui său şi fu de acord să fixeze o întâlnire la amiază. Cum Shaw era oarecum pensionat, cum s-ar spune, ar fi fost mai bine ca întâlnirea să nu aibă loc în clădirea din Curzon Street.

Se întâlniră în faţa unui local din Trafalgar Square. Nu intrară, fiindcă Sims se hotărâse să adopte o atitudine de capă şi spadă, spre marele amuzament al lui Shaw. Merseră prin piaţă şi rămaseră cu faţa către clădirea albă a Casei Africii de Sud, înconjuraţi de turişti şi cei ce mergeau să ia prânzul devreme şi care hrăneau nenumăraţii porumbei aflaţi acolo. Nelson se înălţa în spate pe columna sa, aruncând o umbră ce se scurta din ce în ce mai mult.

— Ce-ai păţit la ochi? întreabă Sims din politeţe.

— Un porumbel mi-a zburat drept în el în timp ce te aşteptam.

Discutară despre demisia lui Shaw. Sims fusese neconsolat că o secţie a serviciului pierduse un om atât de bun; Shaw avea

impresia că Sims se străduia să vorbească atât de mult, ca să-l descurajeze de a mai aborda subiectul care îl interesa, oricare ar fi fost aceasta.

În cele din urmă, Shaw se întoarse pentru a-l privi în faţă pe Sims şi astfel chiar pe însuşi Nelson.

— De ce mă urmăresc oameni tăi?

— Ce? Cum naiba ţi-a venit ideea asta?

— L-am recunoscut pe unul dintre ei. Probabil că i s-a făcut rău după ce Max Fuller i-a dat vreo două bobârnace pe când încerca să mă buzunărească. Numele lui e Andrews.

— Dragul meu, te-ai înşelat, desigur. Dacă vreunul dintre oamenii noştri ar face aşa ceva, cu siguranţă, aş şti şi eu.

— Exact. Aşa că m-am întrebat de ce o fac? Ai vreo idee?

— Nu poate fi vorba de noi. E imposibil. De ce am face noi una ca asta? Privi de jur împrejur prin piaţă. Şi unde sunt ei acum, te întreb? Doar nu eşti pornit pe vreun matrapazlâc, nu-i aşa?

— Se pare că cineva crede că aşa este. Cât despre unde sunt ei acum, e puţin probabil să se arate cât timp sunt cu tine. I-ai da afară. Apropo, ştiai că fratele meu a fost asasinat?

Sims îşi revenise şi abordase o mină nevinovată, ceea ce nici pe departe nu reflecta adevărul.

— Nu ştiam. Îi aruncă lui Shaw o privire scrutătoare. Asasinat? E o afirmaţie gravă. În lumina constatărilor procuraturii.

— Deci o cunoşti?

— Citesc şi eu ziarele. Inclusiv pe cele de senzaţie. Le-ar fi plăcut, desigur, să se amestece dacă ar fi fost ceva adevăr în ceea ce spui. Fără îndoială că te înşeli.

— Nu, nu mă înşel. Ce ştii despre omul ăsta al vostru, bătut de Max? Ai evitat subiectul.

Sims dădu din umeri, aplecându-se către porumbeii de pe caldarâm, ca şi cum i-ar fi numărat.

— Când lucrurile lâncezesc şi lâncezesc destul de mult de când s-a prăbuşit blocul estic, unii muncesc şi în timpul liber. Nu este permis şi noi ne opunem categoric, iar, dacă vin în conflict cu ceea ce facem, sunt daţi afară. Motivul invocat este întotdeauna că sunt prost plătiţi în comparaţie cu industria şi, ţinând seama de ceea ce fac, cred că au dreptate.

— Deci nu ştii nimic despre nici unul dintre băieţii tăi care m-ar ţine sub urmărire?

— Sigur că nu. Probabil că ai visat, bătrâne.

— Ei bine, data viitoare când mai visez pe vreunul, am să-l prind, am să-l bat bine şi am să-l aduc pe Max Fuller să

desăvârşească treaba. Totul în numele încălcării vieţii mele personale.

— Ai avea dreptate. Dă-mi de ştire imediat. Sims zâmbi, lucru rar la el. Mai e ceva?

— Nu. Mă simt uşurat să aud ceea ce mi-ai spus.

— Da, bine, îţi dai seama că ţi-am acordat un privilegiu special de dragul vremurilor trecute. De fapt, n-ar trebui să stau deloc de vorbă cu tine. Nu mai faci parte din familia noastră.

Shaw zâmbi.

— Mi-ai fost întotdeauna simpatic. Şi îmi place la nebunie să-ţi ascult palavrele. Ai venit ca să descoperi cam ce trăsnăi au mai făcut oamenii tăi. Noroc, mă bucur să văd că nu ţi-ai pierdut antrenamentul. Se îndepărtă râzând pe înfundate, dar numai pentru a-l irita pe Sims. După ce fu destul de departe, ca să nu mai poată fi văzut, se întrebă ce a realizat oare prin această întâlnire.

Se întoarse acasă unde găsi un mesaj de la Peter Givens, pe robotul telefonic şi îl sună imediat. Hotărî că era mai bine să se întâlnească cu el departe de casă, aşa că înşfăcă la repezeală două sandvişuri de la un magazin alimentar, în drum către sediul ziarului *News.*

Călători cu metroul cât putu, nu avea vreme să găsească un taxi şi merse pe jos restul drumului. Era ora paisprezece şi jumătate când intră în holul spaţios al clădirii ziarului şi după câteva minute ajunse în biroul lui Givens.

Îşi strânseră mâinile, Givens îşi dădu părul la o parte din ochi şi se aşezară faţă în faţă la birou. Chiar şi cu uşa închisă, agitaţia şi ţârâitul continuu al telefoanelor îi deranja.

Shaw scoase sandvişurile şi văzu, după firimiturile aflate pe birou, că şi ziariştii procedau câteodată la fel ca el.

— O dimineaţă încărcată, explică Shaw. A trebuit să mă descotorosesc de oamenii care, după afirmaţia celor de la MI 5, nu există. Aşa că am întârziat.

— Ce-ai păţit la ochi?

Givens păru amuzat.

Shaw regretă că nu-şi pusese ochelari fumurii.

— M-am izbit de o uşă.

— Ce altceva? Ai nevoie de o strategie nouă.

Biroul lui Givens era acoperit cu hârtii. Sună prin interfon şi comandă cafea. Frunzări hârtiile de colo-colo, ca şi cum n-ar fi avut idee de conţinutul lor, dar, dintr-odată, din aparentul haos se făcu ordine şi apărură câteva teancuri îngrijite; dintr-unul

extrase două foi bătute la maşină.

— John Arthur West, spuse Givens. Născut la Liverpool, în iulie 1954. Căsătorit de două ori, amândouă soţiile l-au părăsit pentru acelaşi motiv: bătaia. Ciudat; soţiile bătute de soţi au bizarul obicei de a rămâne cu soţii lor până când este aproape prea târziu. Deci au fost probabil şi alte motive la mijloc. Un cazier de toată frumuseţea, cea mai mare parte din el cuprinzând vătămări corporale grave. Recidivist. Câteva condamnări de la trei luni la doisprezece ani. Avansat la grad de spărgător şi lucrează de mai mult timp în spargeri şi furturi prin surprindere. Din câte se ştie, umblă întotdeauna înarmat. Lepădătură fără minte, n-are să se îndrepte niciodată, e o risipă inutilă a banilor contribuabililor. Givens privi pe deasupra biroului. Nu a împuşcat niciodată pe nimeni, din câte se spune în documente şi cea mai mare parte a vătămărilor corporale a fost făcută cu cizmele şi boxul. Nici un caz de omor efectiv. E-n regulă?

Givens frunzări din nou hârtiile.

— Hugo Klatt este însă învăluit în oarecare mister. N-a fost uşor să-i dau de urmă şi n-aş pune mâna în foc pentru exactitatea informaţiilor pe care le-am obţinut. Am verificat totuşi atât cât am putut şi se pare că stă în picioare. Data naşterii – 12 Martie 1944, la Dresda. Asta înseamnă că are patruzeci şi nouă de ani. Tatăl lui a murit pe frontul de est la scurt timp după naşterea sa. El şi mama sa au rămas prinşi în teritoriul care a devenit Germania de Est şi, după ce mama sa a murit, în 1966, a fost unul dintre puţinii care au reuşit să fugă peste Zid. A rămas în Germania de Vest până în 1975, când a venit în Anglia. Îndată ce a îndeplinit cerinţele statutare, a înaintat o cerere pentru naturalizare. Până atunci nu existase absolut nimic împotriva lui. Curat ca lacrima. Era proprietarul unui atelier tipografic, care mi s-a spus că încă mai funcţionează. Putem verifica. Nu se poate să fi fost satisfăcut numai cu tipografia, fiindcă s-a apucat de furt de maşini. Dar nici o menţiune despre vreo violenţă.

— De ce crezi că asta este un mister?

— Ai făcut parte din Brigada Specială, aşa că ştii mai bine decât mine. Adesea e greu să verifici aceşti fugari politici. Din tot soiul de cauze. Nu cumva i s-a permis să plece? Şi alte lucruri de acest gen. Ce făcea el în Germania de Vest cât timp a stat acolo? Până acum n-am fost în stare să adun nici un material pe tema asta. Deşi totul este negru pe alb, pe hârtie, nu e nici pe departe atât de desluşit ca în cazul imbecilului de Johnnie West. Putem

verifica prin poliţia germană şi Interpol sau cam aşa ceva, dar ziariştii sunt o pacoste teribilă, dacă n-ai observat până acum. Poliţia nu-şi va da prea tare silinţa, în special când există o posibilitate ca noi să le descoperim lipsurile.

— Atunci trebuie să mă duc eu însumi acolo. Să verific pe cont propriu.

— E atât de important?

— Dacă el l-a omorât pe fratele meu, este. Singurul lucru care nu se potriveşte este completa lipsă a mobilului. Spui că nu are nici reputaţie de ucigaş, totuşi am informaţii că ei au făcut treaba, în închisoare, în condiţii extrem de critice. Ori era vorba de ceva care trebuia neapărat ascuns, ori li s-a dat o sumă enormă de bani. Altfel ar fi fost prea riscant, ceea ce ne cam aduce înapoi la prima ipoteză.

Givens se lăsa pe spate în scaun, privind hârtiile fără a le vedea de fapt.

— Mai este un motiv pentru care cred că există un mister în privinţa lui Klatt. Azvârli hârtiile pe masă. Toate astea ar putea fi o grămadă de tâmpenii.

— Vrei să spui că trecutul său ar putea fi cosmetizat?

— După cum ştii, atunci când e vorba de Germania, există o mulţime de lucruri din astea la mijloc. Au fost infiltraţi ceva de speriat.

— Am dat şi eu peste aşa ceva, răspunse Shaw cu moderaţie. Dar ocupaţia lui Klatt, de tipograf şi de hoţ de maşini, nu prea îl pune în situaţia de a fi spion. Şi dacă a fost, s-a dat probabil de gol, căci altfel n-ar fi la închisoare.

— Chiar şi aşa, ceva nu e în regulă.

Shaw respecta instinctul lui Givens; avusese şi el destule intuiţii, deşi câteva fuseseră greşite.

— Vreo fotografie?

Givens deschise un plic mare şi scoase câteva fotografii.

— Ăsta este West. Fotografiat de poliţie, se uită drept la obiectiv cu sinceritatea unui condamnat.

Shaw luă în mână poza lucioasă. Filamentele de la blitz se oglindeau direct în ochii subiectului, lucru care crea nişte cercuri de lumină în ei, distrugând expresia lor adevărată. Părul gras, închis la culoare era dat pe spate şi îi ajungea aproape la umeri. Din cauza asprimii trăsăturilor nu era prea arătos, dar îţi puteai cu uşurinţă imagina cum unele femei ar putea fi atrase de acel magnetism animalic. Shaw îi dădu înapoi fotografia.

— Şi Klatt?

Shaw îşi exprimă surpriza când dădu cu ochii de fotografie.

— Ăsta este?

Givens dădu din cap, cu un zâmbet uşor, satisfăcut, pe buze. Nu spuse nimic, mulţumit să-l lase pe Shaw să-şi formeze propria părere.

— Ar putea fi oricine. Shaw cercetă fotografia unui tânăr încercând să se ridice în picioare la baza Zidului Berlinului, parţial mascat de trei oameni care se grăbeau spre el să-i dea ajutor. Partea de sus a zidului nu putea fi văzută, dar inscripţiile de pe corpul zidului ieşeau clar în evidenţă. Tânărul, în blugi şi jachetă largă, era chircit şi aplecat în faţă, aşa cum încerca să se ridice, iar părul îi atârna peste chip. Dedesubt, era legenda fotografiei de presă: Hugo Klatt evadând din Germania de Est în 8 noiembrie 1966.

Shaw nu se putea dezlipi de fotografie. Era fascinat, dar nu ştia de ce. După un timp, îşi ridică privirea şi spuse:

— Ce s-o fi întâmplat cu toate fotografiile care au urmat, probabil, acestei întâmplări? Acesta era unul dintre puţinii care reuşiseră să evadeze, pentru numele lui Dumnezeu. Un erou.

— Un erou ce-şi ispăşeşte pedeapsa pentru furt de maşini într-una din închisorile Majestăţii sale şi care crezi că ţi-a omorât fratele. E un salt cam prea mare de la Zidul Berlinului, scuzat fie-mi jocul de cuvinte. Givens luă înapoi fotografia şi adăugă: Nu mai sunt alte fotografii. Nici una căreia să-i putem da de urmă. Desigur că au mai existat şi altele făcute la vremea respectivă. Arătă spre cea pe care o pusese pe birou. Fotografia asta a fost publicată în toate ziarele naţionale de aici şi din străinătate, la momentul respectiv. Şi în America. Una dintre cele mai publicate fotografii ale zilei. O fotografie a biruinţei. Ajutoare din Vest au venit în grabă. Un material de milioane. Dar luată nu tocmai în condiţii de studio. Deci ce s-a întâmplat cu celelalte, Laurie?

— N-ar trebui să ne întrebăm ce s-a întâmplat cu Hugo Klatt?

— Pfui! Givens îşi înclină capul în semn de încuviinţare. Crezi că e o dublură?

— Unica fotografie de presă e atât de neclară în privinţa individului, încât ar putea fi aproape oricine. Spui că fotografiile ulterioare nu sunt de găsit. Dar fotografia de cazier a poliţiei?

— O, aceea e o mândreţe. Givens i-o înmână peste birou.

Shaw o privi şi văzu un bărbat chel şi buhăit de patruzeci şi nouă de ani privindu-l ţintă. În măsura în care o fotografie de bust poate arăta acest lucru, Klatt părea un om puternic. Buzele îi erau pline, iar ochii, chiar ţinând seama de lumina

nediferenţiată, erau aroganţi şi ameninţători. Închisoarea nu alterase părerea lui Klatt despre sine. Înfruntase aparatul de fotografiat şi reuşise să-l intimideze în acelaşi timp şi pe fotograf.

— Există o fotografie de paşaport?

— Nu diferă mult de asta. Doar cu câţiva ani mai veche. Am văzut-o la Petty France, dar nu le-am cerut o copie oamenilor de la paşapoarte. Interesant, nu-i aşa? O fotografie de presă a unui tânăr de vreo douăzeci de ani sărind peste Zid, cu faţa ascunsă de propriul său păr, iar următoarea fotografie, din fişierele poliţiei, este a unui chel între două vârste. Încercă să zâmbească. Trebuie să admiţi că oamenii se pot schimba fizic grozav de mult în acest răstimp. Să slăbească, să se îngraşe, să se ofilească. Este posibil.

— Desigur. Shaw se ridică. Uită-te la tine.

Givens îi întinse un plic.

— Ia ăsta. Conţine copii ale fotografiilor de cazier şi detaliile personale. Între timp, am să iau legătura cu câţiva prieteni ziarişti din Germania să văd ce s-a întâmplat cu celelalte fotografii. Poate că s-au pierdut pur şi simplu sau au fost aruncate după atâta timp.

Shaw îi oferi o uitătură de modă veche.

— Am cerut un permis de vizitator pentru a-l vedea pe Klatt.

Givens nu spuse nimic, dar mâna sa, care se întinsese să pună în ordine hârtiile, se opri brusc din mişcare. Şi-o retrase.

— Asta înseamnă să te adresezi direct lui Klatt ca el să ceară avizul conducerii închisorii. În eventualitatea foarte improbabilă ca el să fie de acord, conducerea nu va fi. Ei ştiu deja că încerci să dezgropi morţii.

— Tocmai asta face să fie atât de interesant. Am putea asista la un spectacol al influenţei externe, în care caz pariez că permisul îmi va fi aprobat.

Givens era încă aşezat şi îl privi lung pe Shaw.

— Vrei să sugerezi că lui Klatt i s-ar putea da instrucţiuni să te primească şi că cineva are destulă putere pentru a domoli personalul închisorii?

— Vreau să spun că lui Klatt i s-ar putea sugera acest lucru şi că autorităţilor închisorii li s-ar putea astupa în consecinţă gura.

— Uit câteodată că ai fost în Brigada Specială. Eşti un drac împieliţat. Dar ai putea să te înşeli.

— Desigur. Nu sunt decât castele în Spania. Dar, în orice caz, aceasta i-ar putea da lui Klatt ocazia să afle ce ştiu. Poate că are să vrea să facă asta.

Givens se lăsă pe spate, cu degetele împreunate pe pântece. Spuse serios:

— Mărturisesc că văd în asta un reportaj realmente foarte bun şi mi-am pierdut deja destul timp cu această problemă, dar nu aş vrea să obţin materialul cu preţul capului tău. Mi se pare că nu cauţi cu dinadinsul numai criminalul, ci îl invoci şi pe diavolul care crezi că îl stăpâneşte. Ăsta e un lucru foarte primejdios, Laurie. Ai putea să te înşeli de la început până la sfârşit.

— Acesta ar fi un mod de a afla dacă mă înşel sau nu. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, Peter. Îţi sunt cu adevărat recunoscător.

Givens se ridică să-i strângă mâna.

— Sper din toată inima că ştii ce faci.

9

La etajul al doilea din Century House, Veida Ash înţelesese în sfârşit că de data aceasta Phil Sims era cât se poate de hotărât şi îşi luase unele precauţii.

— Deci te laşi speriat de Shaw, îl acuză ea.

— Nu vorbi prostii. Sorbi din cafea şi se strâmbă. La noi se face o cafea mai bună decât asta şi chiar şi aceea e destul de rea. Shaw a ştiut aproape de la început că îl urmăream. Asta n-ar fi contat, poate doar ca să demonstreze cât de mult au decăzut metodele noastre de lucru, însă motivul este acelaşi dintotdeauna: lipsa forţei de muncă. Şi el ştie că fratele lui a fost omorât.

Veida oftă.

— Ştiam asta. Ne pare la fel de rău ca şi lui; mai mult, de fapt, pentru că Terry poate ar fi avut ceva să ne spună înainte de a muri. Nu asta este problema. Tot nu vreau să se vânzolească pe ici şi pe colo, existând şansa de a descoperi însărcinarea fratelui său. L-ar putea pune în acelaşi gen de pericol.

— Vrei să spui că ştiai că Terry Shaw îşi risca pielea intrând la închisoare?

Veida oftă într-un anume fel, care totdeauna avea darul de a-l irita pe Sims, fiindcă voia să însemne că el semăna cu un şcolar înapoiat, incapabil să priceapă un lucru cât se poate de limpede.

— Nu în sensul acesta, spuse ea. Crezi că l-am fi băgat la închisoare dacă ne-am fi aşteptat să se întâmple una ca asta? A fost un dezastru că a fost omorât. Uită-te care sunt repercusiunile acum.

— De ce nu vorbeşti, pur şi simplu, deschis cu Laurie Shaw? Să-i explici totul. Are să înţeleagă.

— Sunt sigură că va înţelege. Dar ţelurile noastre sunt diferite. El îl vrea pe cel care i-a ucis fratele. Pentru noi asta e o chestiune secundară şi, oricum, suntem destul de siguri cine a făcut-o, deşi nu vrem să se ştie. El n-ar tolera o asemenea atitudine şi ne-ar face viaţa şi mai grea decât acum. Îi înţeleg foarte bine atitudinea, dar mă îndoiesc foarte mult că el ar accepta-o vreodată pe a noastră.

Veida se ghemui în scaun, apoi se întinse cu braţele ridicate. Căscă, apoi îi zâmbi cu căldură lui Sims şi spuse:

— Să nu crezi că sunt nerecunoscătoare, pentru că realmente îţi apreciez foarte mult sprijinul. Dar să nu te plângi dacă ai să te trezeşti cu noi încălcându-ţi teritoriul.

Sims îşi puse ceaşca pe biroul ei.

— Data viitoare, când am să mai vin să te văd, am să aduc un borcan cu ceva mai bun. Trag nădejde că ai să rezolvi problema.

După plecarea lui Sims, afabilitatea Veidei pieri şi pe faţă i se aşternu o expresie de adâncă îngrijorare. Era nevoită să se ocupe ea însăşi de întreaga problemă.

Shaw n-ar fi putut spune precis în ce stadiu anume nu se mai simţise supravegheat. Se obişnuise într-atât cu intruziunea, că o considera firească şi o trata ca atare. Nu se aşteptase să i se ia urma chiar de la sediul ziarului *News,* căci îşi luase precauţii când se dusese acolo, însă din momentul în care se apropie de blocul unde locuia, deveni atent, aşteptându-şi urmăritorii să-l repereze din nou.

Sentimentul era atât de straniu, încât făcu înconjurul blocului, căznindu-se să-şi localizeze codiţa. Dintr-odată se pomeni singur şi nu-i fu uşor să se obişnuiască cu ideea. Se întoarse în apartament, fără să fie pe deplin convins şi, în drum, luă o scrisoare de la parter. Se uită afară prin perdea, dar urmăritorul lui obişnuit de pe partea cealaltă a străzii dispăruse.

Nu era sigur că îi plăcea senzaţia de a fi fost lăsat în pace; era şi un presentiment rău, prefera duşmanul pe care-l putea vedea. Prin urmare, îşi schimbaseră tactica. Era posibil ca discuţia sa cu Phil Sims să fi avut efect, deşi el n-ar fi fost de această părere. Sims ştiuse dinainte că oamenii săi se deconspiraseră. Nu l-ar fi făcut să şovăie, cel mult l-ar fi făcut mai atent. Inexplicabil, Shaw se simţea mai ameninţat acum decât înainte.

Deschise scrisoarea. Era de la un avocat care îi comunica faptul că, dacă lua legătura cu el, avea să afle ceva în avantajul său. Mai era încă timp; telefonă şi se prezentă. I se lăsase din partea fratelui o moştenire de 45 000 de lire şi dacă era dispus să treacă pe la biroul avocatului cu nişte acte de identitate, putea ridica un cec pentru această sumă. Procedurile de reglementare a proprietăţii păreau să fie extraordinar de rapide.

Shaw se lăsă greu în scaun. Era năucit. Persoane pe care le întâlnise pentru prima dată în timpul ultimelor zile fuseseră unanime în ai spune că Terry avusese o părere formidabilă despre el. Crezuse că măcar o parte erau vorbe goale, spuse ca să-l consoleze. Potrivit afirmaţiei avocatului, el era unicul

beneficiar. De ce nu era şi Jill inclusă în testament? Trebuia să afle când fusese întocmit acesta.

Suma totală era de 45.000,87 de lire. Nu ştia ce să creadă. Erau bani murdari? Nu avea de gând să încerce să afle, pentru că se săturase să mai caute prin colţuri în strădania de a descoperi exact cât de ticălos fusese fratele său. O altă faţetă a acestuia i se prezenta acum forţat, fie că îi plăcea, fie că nu.

Îi telefonă lui Jill. Nu răspunse nimeni, aşa că lăsă un mesaj robotului telefonic, care acum funcţiona. Fu surprins când ea îl sună o oră mai târziu, când el băuse deja câteva whisky-uri. Încercă să-şi menţină vocea cât mai sigură:

— Terry îţi datora bani?

— Dacă prin asta vrei să mă întrebi dacă i-am împrumutat bani, atunci răspunsul este nu. Bănuiesc că ai aflat de testament.

Shaw se simţi tras pe sfoară. De unde naiba ştia ea? se bâlbâi încercând să răspundă, iar ea continuă:

— Eu am fost unul din martori. Mie nu mi-a trebuit nimic. Am ceva bani ai mei personali.

Shaw îşi căută cuvintele.

— Ştii cum i-a obţinut? Nu. Las-o baltă, de fapt, n-are importanţă.

— După tot ce ai spus la adresa lui, situaţia asta te face să te simţi umil, nu-i aşa?

— Ei bine, da. A fost ceva cu totul neaşteptat.

— Băutura te-a făcut sentimental. Culcă-te devreme şi pune-ţi o compresă pe ochiul acela.

— Nu închide. Crezu că ea era gata să încheie convorbirea. Când aţi făcut testamentul?

— Chiar înainte de a pleca în hoinăreala din care s-a ales cu condamnarea la închisoare. Eu şi secretarul avocatului am fost martori la momentul respectiv.

— Cunoşteai conţinutul testamentului?

— La vremea respectivă nu. Şi nu aveam nici intenţia să întreb. Nu ştiu nici despre ce sumă este vorba. Doar mai târziu, în timpul unei vizite la închisoare, mi-a spus că îţi lăsase ţie banii.

— Sunt patruzeci şi cinci de mii de lire şi am să le trimit mamei noastre.

— El nu voia să faci asta. Voia să te foloseşti de ei ca să afli cine l-a omorât.

Shaw amuţi. Instantaneu, îl cuprinse un imens fior de gheaţă. Vocea îi tremura când spuse:

— Vrei să spui că ştia că avea să fie ucis?

— Ultima dată când l-am văzut, mi-a spus că îţi lăsase banii ţie şi că, dacă avea să i se întâmple ceva, spera ca tu să-i foloseşti să afli cine era făptaşul. Mi-a cerut să fac presiuni asupra avocatului ca să urgenteze procedurile. De atunci încolo, toate cererile mele pentru un permis de vizitator mi-au fost respinse. Nu voia să mă lase să-l mai văd.

— Şi nu mi-ai spus absolut nimic despre toate astea? Dacă nu ţi-aş fi telefonat, n-aş fi ştiut niciodată.

— Ba da. Când te vei duce să-ţi ridici banii, avocatul lui îţi va cere să iei legătura cu mine. Ţi-aş fi spus, oricum, în acel moment.

Shaw se uită sever la telefon, ca şi cum el ar fi fost vinovat de cele ce se întâmplau.

— Dar de ce naiba nu mi-ai spus până acum?

— Nu era necesar. Nu ştiam că este vorba de atâţia bani, iar tu erai deja în căutarea criminalului. Fără confirmarea avocatului, oricum, nu m-ai fi crezut. Tu nu crezi nici un cuvânt din ce-ţi spun.

— Uite, ar fi mai bine să ne întâlnim. Băutura contribuia la starea sa de confuzie.

— Pentru nimic în lume. Ne înţelegem mult mai bine stând fiecare la câte un capăt al firului de telefon. De fapt, nu mai am nimic de spus.

— Asta s-o crezi tu. Ţi-a spus că se aştepta să i se întâmple ceva şi tu n-ai mişcat un deget în legătură cu asta. Nu te-ai dus la poliţie sau la conducerea închisorii. Ce fel de fiinţă eşti?

— Tu ai fost la conducerea închisorii *după* ce-a fost omorât. Ce-ai rezolvat? Ştii, câteodată mă întreb cum naiba ai ajuns poliţist. Eşti incredibil de naiv. Nu aveam nici un fel de dovadă să le ofer. Toate erau nişte idei de-ale lui Terry. Cineva ar putea spune chiar fantezii. M-ar fi întrebat de ce nu se plânsese el însuşi. Avea acces la director, dacă era absolută nevoie. Nimeni nu m-ar fi crezut. Şi-ar fi închipuit că urmăresc ceva, că încerc să-i obţin mutarea pentru un motiv oarecare. N-aveam absolut nimic să le ofer care să aibă cât de cât sens. Şi, ca să fiu sinceră, cred că nici el nu avea. Dintr-un motiv sau altul se temea însă de ceva. Dar cum nu mi s-a confesat şi Dumnezeu mi-e martor că am stăruit destul, nu aveam cunoştinţă de nimic altceva în afară de bănuielile lui, care s-ar fi putut explica prin depresiunea nervoasă de care suferă mulţi deţinuţi şi care deseori provoacă boala denumită tifosul închisorilor.

Shaw auzea prin telefon că e furioasă şi că respiraţia îi era

neregulată. Dădu să deschidă gura când ea mai adăugă:

— E foarte uşor să faci pe deşteptul după ce faptul s-a consumat. Te pricepi foarte bine la asta. Reacţia ta la cele spuse de mine arată care ar fi fost reacţia poliţiei dacă m-aş fi adresat ei. De neîncredere. Să foloseşti bine banii, Laurie. Închise.

Shaw se simţea ca şi cum întregul său organism i-ar fi fost zguduit. Era supărat, nervos, dezorientat şi nu avea mai multă încredere în ea decât înainte. Ea părea să aibă întotdeauna răspunsurile pregătite şi nu ezita niciodată.

Se aşeză în fotoliul său preferat şi, sfidând raţiunea, îşi mai turnă încă un whisky tare. Pierdea din ce în ce mai mult controlul asupra unei situaţii care devenea şi mai confuză. Parcurse din nou materialul pe care i-l dăduse Givens, fără a mai afla nimic nou. Nu ştia dacă de vină era băutura sau şocul de a fi aflat că era beneficiar al testamentului fratelui său, dar simţea cum îşi pierdea autocontrolul văzând cu ochii. Fratele care îi displăcuse atât de mult avusese o vădită încredere în el, lucru care devenea din ce în ce mai greu de înţeles şi cu atât mai mult de onorat.

Pentru a-i spori dezorientarea, de câte ori îşi lua gândul de la Jill Palmer, considerând-o nefolositoare, aceasta reapărea în ipostaze imprevizibile, dar fără a contribui cu nimic la rezolvarea problemelor sale. Se întrebă ce altceva mai ascundea, fiindcă se părea că, de fiecare dată, era nevoie de o mini-criză pentru a-i mai smulge câte ceva. N-ar fi fost deloc înţelept să se încreadă în ea în vreun fel. Ieşi să ia masa la un restaurant învecinat, simţindu-se singur şi nehotărât în privinţa a ceea ce putea face în continuare. O masă excelentă îl ajută să se simtă mai bine, dar îi întări sentimentul de singurătate, pentru că toţi ceilalţi meseni erau însoţiţi. Era îndepărtat cu forţa, dacă nu chiar ostracizat, de către foştii săi colegi, îşi plângea singur de milă şi era conştient de asta. Achită nota de plată şi ieşi să hoinărească prin aerul răcoros al nopţii. Locuinţa era la aproximativ o milă distanţă, aşa că merse încet, lăsând în urmă faţada luminată a restaurantului şi intrând în zona mai întunecată a felinarelor de stradă.

Fiindcă era singur pe stradă, dură câtva timp până să-şi dea seama că urmăritorii reveniseră. Ceva era însă schimbat şi nu-şi dădu seama imediat în ce consta deosebirea. Se opri să se uite în urmă şi cineva se ascunse repede şi neîndemânatic în intrarea unei clădiri, ieşind din nou la iveală când el reîncepu să meargă. Erau mai mulţi indivizi şi reperă încă unul pe partea cealaltă a străzii.

Îşi continuă drumul, folosindu-şi auzul şi experienţa. Aceştia

nu erau agenţi de supraveghere, erau mult prea neîndemânatici, acţionau, ca şi cum ar fi dorit să fie văzuţi. Urmăreau să-l intimideze. Continuă să meargă, iar ei continuară să-l urmărească, unul dintre ei tuşind sonor ca să fie sigur că a fost auzit. Ajunse la locuinţa sa, iar ei rămaseră făţiş la doi paşi de el până ce deschise uşa de la stradă.

Dormi bine, fiindcă băuse mult, dar nu se trezi odihnit. Se ridică din pat, cu privirea împăienjenită, îşi aduse aminte de urmăritori şi se duse la fereastră. Reuşiseră să găsească un loc de parcare în timpul nopţii şi acum unul din ei stătea în maşină; acesta privi iute în sus când văzu perdelele de la fereastra lui Shaw mişcându-se.

Făcu un duş şi, o dată îmbrăcat, se duse să-şi ridice poşta. Primise o comunicare în continuarea unei evaluări pe probleme de securitate, pe care o expediase de curând. Îşi luă pe îndelete micul dejun, apoi se duse la avocat pentru a ridica suma pe care i-o lăsase Terry. O transferă în contul său şi se întoarse acasă. Trebuia să admită că Jill Palmer îi spusese adevărul într-o privinţă: avocatul îi ceruse, într-adevăr, să ia legătura cu ea imediat ce termină cu formalităţile, dar, cum făcuse deja aceasta, socoti că nu avea rost să o facă încă o dată.

Permisul de vizitator pentru a-l vedea pe Klatt sosi a doua zi. Fuseseră necesare două zile pentru a fi aprobat şi asta era extraordinar. Cineva îi netezise drumul, dar chiar şi aşa totul n-ar fi avut nici un efect dacă Klatt nu s-ar fi învoit să-l primească. Porni din nou pe şoseaua spre nord, în aceeaşi zi, descotorosindu-se de urmăritori pe parcurs.

Îi fentă, de fapt, chiar înainte de a ieşi din Londra.

Acţiunile de intimidare cereau şi ele puţină experienţă, iar aceşti oameni erau de nivelul unor bandiţi de rând.

Ajunse la închisoare după prânz, îşi prezentă permisul şi stătu la coadă împreună cu ceilalţi vizitatori. În camera de aşteptare, privi prin geamul de protecţie la sala de primire, unde deţinuţii îşi primeau vizitatorii.

Trecu un timp până îl văzu, în sfârşit, pe Klatt intrând pe uşa din celălalt capăt, însoţit de un gardian. Fotografia poliţiei era destul de fidelă, deşi Klatt arăta mult mai îngrijit în carne şi oase, în imaculata uniformă albastră a închisorii. Totuşi, chiar şi din siguranţa sălii de aşteptare a vizitatorilor, Shaw putea simţi ceva din ameninţarea ce sălăşluia înlăuntrul acestui om. Văzuse mulţi răufăcători la vremea sa, dar îi părea că acesta avea în el mai mult un grăunte de spirit al răului. Klatt alese o masă din mijlocul

încăperii şi puţin după aceea Shaw fu chemat înăuntru.

Klatt rămase pe scaun când se apropie Shaw. Nici unul din ei nu întinse mâna celuilalt şi Klatt făcu situaţia şi mai dificilă spunând cu pronunţatul său accent:

— Arăţi de parcă te-ai fi sculat din mormânt.

Shaw se stăpâni cu greu. Era un mod sadic de a spune că semăna foarte bine cu fratele său şi îl bănui pe Klatt că încerca să-l aţâţe, în acelaşi timp să-l ameninţe, dacă avea destulă subtilitate pentru a face asta.

— Vrei un ceai? îl întrebă Shaw, încă în picioare.

— Cafea. Neagră. Şi biscuiţi care ajută digestia. Ochii negri, ameninţători, erau de asemenea ironici.

Într-un colţ al camerei exista un bufet de unde vizitatorii puteau cumpăra deţinuţilor băuturi nealcoolice, ciocolată şi biscuiţi. Shaw cumpără două cafele şi un pachet de biscuiţi. Le puse pe masă şi se aşeză în faţa lui Klatt, nesigur de ceea ce simţea, dar în gardă. Avea sentimentul că toate avantajele erau de partea lui Klatt şi că acesta se juca cu el.

— De ce ai fost de acord să mă vezi? îl întrebă Shaw.

Klatt aproape izbucni în râs.

— Tu ai fost ăla care a cerut să mă vadă. Nu e mai puţin adevărat că eşti un poliţist tâmpit, aşa că a trebuit să las să treacă de la mine.

Erau răstimpuri când accentul lui Klatt era de-a dreptul groaznic şi Shaw spuse:

— Pronunţarea ta nu e foarte bună dacă ţinem seama de cât timp se presupune că locuieşti aici.

Era o provocare reuşită şi privirea lui Klatt se voală, aroganţa făcând brusc loc prudenţei. Trecu rapid în defensivă.

— Am fost de acord să te văd, fiindcă îmi mai omoară timpul. Eh? Dar nu sunt obligat să stau aici şi să suport insultele unui poliţist corupt. Ce anume vrei?

— Vrei să spui că n-ai aflat încă prin radio şanţ? Nu ţi-a spus nimeni? Vreau să ştiu de ce mi-ai omorât fratele.

Klatt tocmai desfăcea pachetul de biscuiţi când Shaw spuse asta şi mâna ce ţinea pachetul se contractă brusc, transformând biscuiţii într-un morman de firimituri. Se holbă la el pe deasupra măsuţei, cu ochii lui răi îngustaţi şi buzele strânse, saliva curgându-i la un colţ al gurii. Făcu un efort enorm de voinţă ca să rămână pe locul său, dar ştia că trebuie să-şi păstreze cu orice preţ cumpătul pentru a nu trăda ceva. Ar fi vrut să-l sugrume pe Shaw.

Lui Klatt îi trebui un timp ca să-şi revină din încordare şi în acest răstimp Shaw se convinse de multe în legătură cu el şi se simţi satisfăcut că îi aruncase acuzaţia.

— Eşti nebun. Îţi permiţi să afirmi aşa ceva pe terenul sigur al închisorii. N-ai îndrăzni să mi-o spui afară. De ce să fi vrut să-ţi omor fratele?

— De-asta sunt aici. Ca să aflu.

Shaw menţinea tensiunea discuţiei, ştiind acum că omul acesta putea să cedeze, dar că avea un elementar instinct de conservare care se împotrivea unui atare act. Nimic nu-l putea opri pe Klatt să părăsească încăperea, dar Shaw îl adusese în situaţia de a avea nevoie să afle mai multe. Şi avea puternicul sentiment neplăcut că Hugo Klatt urma instrucţiunile cuiva.

Klatt se învinse pe sine, regăsindu-şi autocontrolul şi sorbi din cafea. Îşi şterse buzele cu dosul mâinii, fără a-şi lua privirea de la Shaw.

— Nu sunt obligat să-ţi suport mizeriile. Mai sunt multe haimanale ca tine în poliţie?

— Atunci de ce rămâi, totuşi? Shaw se aplecă peste masa acoperită cu plastic.

— Să văd dacă eşti tot atât de smintit ca tâmpitul de frate-tău. Îşi roti capul lui mare, privirea cercetând încăperea de jur-împrejur. Crezi că-i posibil să omori pe cineva aici? Chiar dacă aş vrea s-o fac? *Donnerwetter.*

— Atunci fă-mi plăcerea, Hugo. Omorurile în închisoare sunt lucruri cunoscute. Ştiu că tu ai făcut-o. Şi când Klatt păru să-şi piardă în cele din urmă cumpătul, Shaw adăugă: N-o pot dovedi. Deţinuţii se supun unei conspiraţii a tăcerii. Nimeni n-are să-şi asume riscul de a ciripi, chiar dacă ar şti ceva. Dar bănuiesc că singura persoană, în afară de tine, care mai cunoaşte întregul adevăr este Johnnie West. El este punctul tău slab, Hugo, pentru că n-ai putut s-o faci de unul singur. Ai grijă de el; are să uite curând de bani. Şi atunci o să-şi piardă stăpânirea de sine.

Klatt îşi termină cafeaua. Autocontrolul părea că îi revine în valuri. Pe moment deveni din nou destul de calm, dându-şi poate seama că era aproape imposibil de dovedit ceva.

— Spune-mi şi mie, domnule poliţist, ce motiv aş fi avut să-ţi omor fratele? Să-mi asum un asemenea risc într-un loc ca ăsta.

— Asta am mai discutat. Deci repet: de ce? Dacă nu poţi fi prins, n-ai putea să-mi spui măcar asta?

Ochii întunecaţi licăriră.

— Eşti chiar mai tâmpit decât credeam. Să-ţi dau un motiv

pentru un lucru despre care nu ştiu nimic ar echivala cu a mărturisi ceva ce nu am făcut. Vrei să inventez o istorie? Ca s-o poţi folosi împotriva mea mai târziu? Eşti nebun de-a binelea.

— Molly Winters ştie ceva despre asta?

Observând schimbarea care se petrecea cu Klatt, Shaw îşi împinse scaunul înapoi, gata să sară în lături ca să se ferească. Klatt strângea marginea mesei, ca şi cum ar fi fost gata să o arunce. Ochii îi erau strâns închişi şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Tot corpul îi tremura, luptând împotriva pornirii de a-l gâtui pe Shaw.

Acesta aruncă o privire către gardienii aşezaţi câte unul la fiecare capăt al camerei, plus un altul pe una din laturi. Gardienii încercau să treacă neobservaţi în timpul vizitelor, dar erau cu toate astea buni observatori. Puţine lucruri le scăpau şi era numai o chestiune de secunde până când unul dintre ei avea să observe criza lui Klatt şi pericolul pe care aceasta îl putea prezenta. Faptul că nu observaseră până în acel moment se datora numărului mare de oameni din încăpere şi confuziei generate de numeroşii vizitatori.

— Pentru Dumnezeu, gardienii vor fi aici dintr-o clipă în alta. Potoleşte-te, ucigaş ticălos. Shaw îşi asuma un risc imens, dar replica îşi făcu efectul şi toate implicaţiile spuselor sale fură recepţionate de Klatt, care-şi dădu seama că era pe punctul de a sfărâma totul din jur, odată cu Shaw.

În timp ce Klatt se liniştea treptat, braţele sale mari tremurându-i, iar sudoarea prelingându-i-se pe faţă, Shaw avu din nou strania senzaţie că avertismentul lui nu era decât o parte din motivul pentru această sforţare supraomenească a lui Klatt; o făcea pentru altcineva, cineva care trăgea sforile de la distanţă.

Când Klatt fu în stare să vorbească, faţada de fanfaron pe care o prezentase până atunci dispăruse. Când îl privi din nou în faţă pe Shaw, era cu totul altul. Seriozitatea luase locul aroganţei; ochii, ameninţători mai înainte, erau acum tăioşi. Întreaga lui comportare agresivă se atenuase, fiind mult mai ameninţător, dar într-un fel mai puţin făţiş. Ştia că era prea târziu să nege că o cunoştea pe Molly Winters; se trădase singur. Nu numai că o cunoştea, dar era evident o persoană foarte importantă pentru el.

— Ţi-ai băgat nasul în treburile altora, observă el cu voce scăzută.

— Desigur că mi-am băgat, deşi prefer să numesc asta investigaţie. Se pare că am atins un punct sensibil. E prietena ta?

Soţia?

— Pe ea s-o laşi în pace. Te-am primit din curiozitate, pentru că am auzit că încerci să tulburi apele în ceea ce mă priveşte. Nu m-am aşteptat să-mi aduci cele mai stupide acuzaţii în legătură cu fratele tău. Nici măcar nu-l cunoşteam prea bine.

— Poate că, dacă l-ai fi cunoscut, nu l-ai fi omorât.

Klatt clipi.

— Poate că, în definitiv, nici tu nu eşti chiar aşa de prost. Încerci să mă întăriţi să fac vreo prostie să dovedeşti că pot fi violent, ca astfel să stau o vreme la carceră. Şi poate că era cât pe ce să reuşeşti. Dar şansa ta s-a dus.

Shaw dădu din cap a încuviinţare. Era satisfăcut. Voise să răscolească lucrurile şi reuşise. Ceea ce nu ştia exact era ce stârnise dincolo de Klatt. Mai avea de făcut o ultimă încercare.

— Dacă am ajuns atât de aproape de reuşită cu tine, imaginează-ţi ce pot face cu Johnnie West. Am obţinut un permis de vizitator pentru a-l putea vedea. Sper că încă sunteţi prieteni, Hugo. Ai face bine să te duci să-l verifici.

Klatt trecu printr-o nouă schimbare de dispoziţie. În masca de gheaţă care îl privea, Shaw crezu că desluşeşte cea dintâi insinuare a fricii. Şi atunci când o persoană cum era Klatt se temea de ceva, lupta cu ea în singurul mod pe care-l cunoştea.

Klatt nu se putu abţine de la o ultimă împunsătură înainte de a pleca. Împingându-şi înapoi scaunul, spuse:

— Vezi să nu păţeşti ceva pe drum.

Vorbise cu o satisfacţie răutăcioasă, ca şi cum ar fi ştiut că avea să i se întâmple ceva.

Shaw rămase stingherit pe scaun până ce Klatt ieşi pe uşa din capătul încăperii, îndreptându-se către sanctuarul interiorului închisorii.

10

Shaw fu fericit să se vadă afară din clădirea închisorii. Aproape toate îi păreau identice, multe construite în epoca victoriană, cu aceleaşi porţi rigide, încadrate de coloane. Rămase pe loc adulmecând aerul. Era umed; în cele din urmă, venea ploaia.

Traversă strada şi se îndreptă către locul unde îşi parcase maşina, cu indirectul avertisment de despărţire al lui Klatt sunându-i încă în urechi. Cel care îl instruise pe Klatt va fi probabil enervat de această scăpare a lui; nu era remarca unui om nevinovat. Shaw considera că aflase foarte multe şi se simţea mai liniştit. Dar ştia că a aduce i dovezi împotriva lui Klatt era practic imposibil. Nimeni nu s-ar fi oferit să depună mărturie. În închisoare, bănuielile erau certitudini. Indivizi ca Max Fuller ştiau precis cine îl omorâse pe Terry Shaw. Dar într-o instanţă n-ar fi avut nici o şansă. Nu văzuse nimic. În realitate nici nu ştia nimic cu certitudine. Dar cu toate acestea era sigur.

Ajunse la maşină şi se simţi ridicol când se lungi pe jos să se uite sub caroserie, deschise portiera, apoi capota pentru a examina motorul. Acesta era efectul pe care Klatt îl avea asupra celorlalţi. Cineva lucra împreună cu el şi acel cineva se afla în afara închisorii.

Merse din nou spre sud, întrebându-se cum ar putea să folosească mai bine banii lăsaţi de Terry şi reflectând la faptul că îi înşelase oarecum încrederea pe care se pare că o avusese în el. Asta îl făcea să nu se simtă în largul lui. Parcă nici nu şi-ar fi cunoscut fratele, dar asta nu putea fi aşa. Îl cunoştea pe Terry de-o viaţă, iar ceilalţi, precum Klatt, Fuller, Mandova sau Jill Palmer, aparţineau unui segment ulterior al existenţei sale, partea care îi scăpase, între timp, Terry se schimbase probabil în anumite privinţe. Poate că nu avea să afle niciodată cum anume.

Nu se strădui prea mult să vadă dacă era urmărit. Era dificil pe o autostradă, cu cea mai mare parte a traficului deplasându-se într-un singur sens. Doar la staţiile de benzină devenea vigilent. Se opri de două ori pe drumul de întoarcere. Prima oară, îşi controlă maşina înainte de a porni din nou. A doua oară, avertismentul lui Klatt prinse contur.

Apropiindu-se de maşină, văzu capota ridicată şi portiera din faţă larg deschisă. Se opri, dar nu văzu pe nimeni în apropierea

maşinii. Înaintă încet, aruncând o privire furişată spre motor. O pungă de hârtie cafenie zăcea printre bujii. Înainte de a o atinge, Shaw se întinse pe jos pentru a examina maşina pe dedesubt şi, negăsind nimic, se ridică.

Interiorul maşinii era neatins, nu se vedea nici un obiect nou şi nici nu lipsea nimic, în ciuda uşii larg deschise, aşa că se întoarse la punga de hârtie şi, cu mare prudenţă, o deschise. Nu putea să se grăbească, nu cumva să declanşeze vreun eventual detonator, astfel că încordarea era maximă, iar momentul descoperirii fu, din cauza suspansului, el însuşi o bombă cu efect întârziat. Punga conţinea rămăşiţe de sandvişuri.

Zâmbetul lui Shaw fu unul de dezgustată uşurare când scoase punga din motor şi se uită în jur căutând un coş de gunoi. După ce aruncă punga şi se întoarse la maşină, se simţi copleşit. Când venise de la restaurant înapoi la maşină, nu văzuse pe nimeni lângă ea; intenţionat îi lăsaseră deschise portiera şi capota, pentru a-i arăta cât de uşor ar putea să-l distrugă.

Fu neliniştit tot restul călătoriei până la Londra. I se dăduse prea bine de înţeles cum stăteau lucrurile şi era dificil să-şi dea seama cum să-i facă faţă. Fusese pus în situaţia de a fi obligat să se uite mereu în spate de acum încolo. Era convins că era vorba de ceva mai complex decât uciderea fratelui său. Când ajunse în apartament – acesta constituind în sine un alt exerciţiu de observaţie – găsi în robotul telefonic mesaje de la Peter Givens şi Jill Palmer, fiecare cerându-i să-i telefoneze.

Îi telefonă lui Givens, dar acesta plecase. Hotărî să o lase pe dimineaţa următoare. Îşi turnă un pahar şi se uită prin bucătărie să vadă din ce şi-ar putea înjgheba o cină, căci era târziu să mai iasă în oraş.

Îşi luă paharul în camera de zi şi deschise televizorul. Telefonul sună la mijlocul ştirilor de la ora zece. Era Jill Palmer. Deveni imediat prudent.

— Ai primit mesajul meu? îl întrebă ea repede.

— Da.

— Când te-ai întors?

— Abia acum o oră. De unde ştii că am fost plecat?

— Pentru că nu erai acasă. Am telefonat pe la trei, am lăsat un mesaj şi de-atunci am mai telefonat de câteva ori fără a lăsa mesaje. De ce nu mi-ai telefonat când mi-ai auzit mesajul?

— Pentru că nu aveam nimic să-ţi spun. De ce această bruscă îngrijorare?

Urmă o lungă tăcere.

— Nu sunt îngrijorată. Doar că tu ai tendinţa să faci şi să spui lucruri prosteşti. Mă întrebam dacă n-ai făcut vreo neghiobie. Sau poate ai ceva să-mi spui.

Shaw închise televizorul.

— Nu, nu am nimic nou să-ţi spun. Nu s-a mai întâmplat nimic de la ultimul nostru schimb de cuvinte. Ai tu ceva nou?

— Nu. Nimic. Deci eşti bine?

— Păi, dacă vorbesc acum la telefon, presupun că sunt. Crezu că încerca să-i stoarcă informaţii. De ce ai crezut că aş fi putut să păţesc ceva?

— N-am crezut asta, de fapt. Se pare că spun tot timpul numai ce nu trebuie. Îmi pare rău, am greşit că ţi-am telefonat. Noapte bună.

Shaw puse receptorul la loc obosit şi deconcertat.

Părea că nu ajungeau niciodată la nici un rezultat, nici chiar atunci când erau destul de rezonabili unul cu altul.

Însă şi de data asta se întreba de ce anume îi telefonase.

Fusese o zi lungă, obositoare şi plină de ameninţări. Se hotărî să se culce devreme.

Devreme, dimineaţa următoare, Shaw scrise o cerere pentru un permis de vizitator pe care i-o adresă lui Johnnie West şi o puse la poştă când se duse să-l întâlnească pe Peter Givens. Se întâlniră la o cafea în Covent Garden. Peste noapte burniţase, dar soarele strălucea din nou şi totul se zvântase, astfel că se aşezară la adăpostul unei tende dungate a unei terase.

De la început se simţiră în largul lor împreună, deci Shaw nu se supără când, după ce sosi cafeaua, Givens spuse:

— Timpul pe care-l pot aloca pentru trăsnaia asta, fără să vin cu nimic de publicat, are şi el o limită. Nu vreau să te presez, dar cei de sus vor să ştie cu ce îmi pierd timpul şi de ce sunt atât de teribil de secretos. În definitiv, lucrez pentru acest ziar, deci, cu ce pot să-mi împac şeful?

— Cu mai puţin decât înainte. Îmi pare rău.

Shaw jucă cu abilitate, ştiind că răspunsul lui negativ era astfel formulat, încât să sugereze că acum erau la mijloc lucruri şi mai grave.

Givens fu silit să zâmbească.

— Şmecher individ. În adâncul sufletului ai rămas tot poliţist. Dar am vorbit serios.

— În regulă, am să-ţi spun ce s-a întâmplat ieri. Dar, dacă îţi dai drumul şi laşi să transpire unele chestii, suntem pierduţi.

Poate chiar la propriu. Tot ce-am făcut până acum a fost să dăm la o parte o piatră, dar asta nu a fost suficient pentru a tulbura noroiul de sub ea. Ceea ce am crezut că era doar o crimă dintr-o închisoare – şi asta a fost tot ceea ce am încercat să dovedesc la început – are implicaţii mult mai adânci. Sunt sigur de asta. N-am idee ce se întâmplă, dar am să te pun la curent şi ai să poţi judeca şi singur. Şi îi povesti evenimentele din ziua precedentă.

Givens îşi lăsă cafeaua să se răcească, ascultând şi nu îl întrerupse nici măcar o dată pe Shaw, care povesti despre vizita lui la Klatt şi despre călătoria de înapoiere.

Când sfârşi, Givens rămase pe gânduri, sorbi din cafea, se strâmbă şi mai comandă una, apoi spuse:

— Una e să o faci pe băgătorul în sperieţi şi cu totul alta să faci treaba până la capăt.

— Mă refer la inconsecvenţa lor, replică Shaw. Haimanalele care au parcat în faţa casei mele sunt venite direct de la şcoala de infractori după numai câteva săptămâni de pregătire. Sau sunt actori de mâna a treia de la vreun studio de film. Nu au deloc fineţe. Cei care s-au jucat cu maşina trebuie să mă fi urmărit ca nişte experţi. Puteau să ştie că îl vizitam pe Klatt, dar nu aveau cum să ştie că am să mă opresc la cele două staţii service. Şi la cea de-a doua din ele nici nu am stat mult, prin urmare au acţionat rapid. Ştiau cu exactitate ce fac şi lucrul ăsta mă înspăimântă, fiindcă n-am idee cine sunt, cum arată sau de ce au făcut asta.

— Ca să te împiedice să-l mai urmăreşti pe ucigaşul lui Terry.

— Asta este numai o parte din problemă şi încep să cred că o parte destul de neimportantă. Oricum, acum ştii tot atât de mult ca şi mine.

— Dar ce părere ai despre iubita lui Terry? Se pare că se iveşte când te aştepţi mai puţin. Privi ţintă la ochiul lui Shaw, a cărui vânătaie începuse să se îngălbenească. Tot ce ştim despre ea este că pocneşte straşnic. Dacă ea e cea care ţi-a făcut-o, fireşte.

Shaw lăsă remarca fără răspuns.

— E o enigmă. Am de gând să văd ce e cu ea. Dar nu m-ai sunat pentru asta. Ce noutăţi mai ai?

— Mă îndoiesc foarte mult că acel Klatt pe care l-ai văzut ieri este adevăratul Hugo. Un bărbat cu acest nume a reuşit, într-adevăr, să fugă peste Zidul Berlinului şi fotografia pe care ţi-am arătat-o este autentică. Lipsa oricărui alt material fotografic se datorează unor raţiuni de securitate. Este clar că problema Klatt

era mai complicată decât se cunoştea la vremea respectivă. O versiune în limba germană a avizului D[9] emis de noi a fost transmisă de îndată ce a cerut azil politic şi presei i s-a interzis să mai publice reportaje pe această temă. E posibil ca unele agenţii de presă să mai aibă fotografii făcute în acea perioadă, dar manifestă reticenţă în ceea ce priveşte scoaterea lor la lumină, probabil că din aceleaşi motive.

— Prin urmare trebuie să fi fost un om important atât pentru vest-germani, cât şi pentru germanii din est la vremea respectivă.

— Asta-i clar. Doar că el a dispărut.

— Păi, sigur, a venit în Anglia. Ce vrei să spui de fapt?

— A dispărut cu patru ani înainte de a veni aici. Nimeni nu pare să ştie ce s-a întâmplat cu el. A trecut peste Zid, a rămas acolo un răstimp, apoi a dispărut. Nu i s-a mai dat de urmă.

— Până când a ajuns să se stabilească din nou aici, insistă Shaw.

— Individul tău s-a stabilit aici cu puţin înainte ca Germania de Est să se prăbuşească. Pariez pe casa mea că nu e acelaşi om.

— Dar tu stai într-un apartament de închiriat.

— Chiar şi aşa. Mi-am dat seama că nu era acelaşi de când am văzut fotografiile poliţiei.

Shaw spuse rar:

— Cineva de aici i-a aprobat dosarul de naturalizare. I-a dus de nas sau a fost ajutat în mod deliberat?

Se priviră unul pe altul în tăcere, Givens dându-şi încet părul pe spate, degetele lui Shaw explorând claia sa ciufulită.

— Ar fi posibil să aflăm cine l-a lăsat să intre în ţară? Tonul lui Givens era pur speculativ.

— Dacă aş mai fi la Brigada Specială n-ar fi nici o problemă. E de domeniul Ministerului de Interne. Dar chiar şi prietenii mei din brigadă nu-mi oferă prea multe şi ezită să mă ajute. Au fost atraşi de partea opusă. Poate că reuşesc pe altă cale. Apropo, am făcut o cerere pentru a-l vedea pe Johnnie West.

Givens izbucni în râs.

— Eşti însetat de răzbunare. M-a surprins faptul că te-a primit Klatt.

— Lui Klatt i s-a spus să mă primească. Nu cred că şi lui West i se va spune la fel; cred că el a fost doar complice. Dar sper ca şi Klatt să afle de această cerere.

[9] Aviz de interzicere (n. trad.).

Givens clătină din cap.

— Joci un joc periculos, Laurie.

— Când cea mai mare parte a probelor se află în spatele zidurilor închisorii, ce altceva pot face? Ştii unde s-a născut Klatt? Cel adevărat?

— Nu. Mi s-a indicat Dresda, dar fără garanţii. Dacă cel adevărat lipseşte, are să fie dificil să aflăm adevărul. În Germania de Est, tone de documente au fost distruse. În principal de către Stasi.

Se priviră din nou unul pe altul, ca şi cum tocmai descoperiseră ceva.

Shaw spuse:

— Fiindcă telefonul tău se află mai aproape decât al meu, aş putea să-l folosesc?

— Desigur. Crezi că la tine s-au pus microfoane?

— Din câte îmi pot da seama, nu, dar există o mulţime de microfoane care te pot intercepta destul de uşor din exterior. Nu vreau să risc.

Mergând înapoi spre Fleet Street, Shaw spuse:

— Deşi n-am adus nici o codiţă cu mine, s-ar putea să se observe că ne întâlnim. Fii atent.

— Am în spate puterea ziarului *News.*

— Asta n-are să te ajute. Deschide bine ochii. Mitocanii care-mi dau târcoale pe acasă ar putea să nu fie nimic altceva decât o diversiune. În spatele tuturor acestor lucruri se ascunde un plan bine ticluit.

Cele două femei îşi dădură politicos mâna. Schimbului lor de saluturi îi lipsea foarte puţin să fie glacial. Judith Walker era o femeie înaltă, îmbrăcată simplu, dar cu lucruri scumpe şi care nu făcea nimic să-şi ascundă firele din ce în ce mai dese de păr cărunt. Odinioară, fusese colonel de aviaţie în cadrul Forţelor Aeriene Regale, dar îşi petrecuse cea mai mare parte a anilor din urmă în Serviciul Secret. Nu arăta nici pe departe atât de bine ca Veida Ash, dar avea o minte la fel de ascuţită şi ochi frumoşi, care însă puteau să devină de gheaţă într-o secundă. Ea era actualul director general al MI 5. Nu fusese prima femeie numită în acest post, spre disperarea majorităţii bărbaţilor din organizaţie.

Veida Ash împărtăşea aceleaşi sentimente. Era obişnuită să aibă superiori bărbaţi, putând astfel să obţină de cele mai multe ori ceea ce dorea. Veidei îi convenea un şef de sex masculin şi

nu se împăcase niciodată prea bine cu celelalte femei. Nu se simţea deci în largul său acum în prezenţa lui Judith Walker, care recunoştea că e o femeie formidabilă, de viţă nobilă, calitate care ei îi lipsea.

Ar fi putut să se aşeze una lângă alta pe bancheta lungă din restaurantul discret luminat, dar, poate printr-o înţelegere tacită, preferaseră să stea faţă în faţă, putându-se astfel scruta mai uşor. Se gândiseră îndelung ce să comande, ceea ce nu contribui deloc la înseninarea atmosferei, distrugând orice vestigiu de atitudine prietenoasă. Poate că asta era maniera în care Judith Walker trata problemele în general, ridicând astfel un fel de barieră pentru a menţine lucrurile la nivel strict profesional.

Veida se puse în gardă pentru a face faţă acestei ostilităţi mascate, putând ghici ce avea să urmeze.

— Drăguţ din partea ta că ai venit la întâlnire, deşi te-am anunţat atât de târziu, spuse Judith cu un zâmbet. Apreciez asta.

Veidei nu îi scăpă că remarca fusese astfel formulată, încât să sune ca şi cum ea nu făcea altceva decât să se supună unui ordin. Dar Judith Walker nu era şeful ei direct şi nici măcar nu făcea parte din aceeaşi secţie a Serviciului de Securitate.

— A fost un noroc că am putut să te încadrez în programul meu, răspunse cu un zâmbet fals pe potrivă. Dar ştia că trebuia să fie precaută cu această femeie care avea acces la superiorii săi. E vorba cumva de faptul că l-am rugat pe Phillip Sims să mă ajute să o scot la capăt?

Punct ochit, punct lovit.

Judith nu răspunse un răstimp, mâncând fără grabă şi savurându-şi mâncarea. Vorbi despre tot felul de banalităţi şi o făcu pe Veida să aştepte răspunsul ca pedeapsă pentru remarca ei insidioasă de mai înainte. Avea o funcţie mult superioară şi îşi exercita calm autoritatea. În cele din urmă, spuse:

— N-ar fi fost mai bine dacă te-ai fi adresat lui sir Charles Melville, care ar fi putut să-mi prezinte situaţia astfel încât, dacă problema era destul de importantă, să-ţi asigurăm un sprijin corespunzător, în locul ajutorului inadecvat pe care l-ai primit de la Phillip. Desigur, ar fi trebuit să ştim despre ce anume era vorba. Nu lucrăm legaţi la ochi nici chiar pentru colegii de breaslă.

Veida amestecă cu linguriţa în ceaşca de cafea, zâmbind afabil către Judith Walker.

— Pur şi simplu, nu era destul de important. Aş fi putut acţiona şi fără ajutorul vostru, dar asta ar fi însemnat să vă încalc

teritoriul, ceea ce ar fi stârnit nemulţumire şi poate chiar animozitate.

— Chiar şi aşa. Înţeleg că ai vrut să-l determini pe fostul detectiv inspector şef Shaw să nu mai cerceteze moartea fratelui său, aşa-i?

— Da. El crede că a fost asasinat.

— Şi tu crezi la fel?

— Da. Terry Shaw a fost infiltrat de noi pentru a obţine nişte informaţii care nu puteau fi obţinute din afară. Pentru mine, crima e mai puţin importantă decât obţinerea a ceea ce am vrut de la bun început. Shaw putea deranja o situaţie foarte delicată. Este posibil să o fi făcut deja. Nu pot decât să sper că n-a făcut-o. Şi dacă vi se pare că este vorba de un lucru de care ar trebui să vă ocupaţi voi, trebuie să-ţi spun că este vorba de probleme din Europa de Est şi de reţelele noastre din străinătate. Veida făcu prima ei concesie. Îmi pare rău că am produs supărare. N-am avut decât cele mai bune intenţii.

— Nu cumva atitudinea ta faţă de moartea lui Terry Shaw este puţin prea indiferentă?

— A trebuit să-mi scot acest fapt din minte. Nu sunt deloc sigură că moartea lui a avut vreo legătură cu treaba pe care trebuia să o facă în închisoare. Era cam nestăpânit câteodată şi poate a deranjat pe cine nu trebuia. Dreptatea pe care şi-o fac deţinuţii poate fi foarte crudă. E obligaţia conducerii închisorii şi a poliţiei să clarifice lucrurile. Desigur că sunt afectată că s-a întâmplat, dar nu asta este problema mea prioritară, datoria mea este să strâng informaţii.

Judith îşi deschise poşeta şi îşi controlă cărţile de credit, ca şi când ar fi fost posibil să le fi uitat acasă.

— Îţi cunosc prea bine reputaţia şi succesele în Europa de Est, Veida. Ai un dosar formidabil, care nu ar fi putut fi realizat cu sentimentalisme. Dar acesta este unul dintre acele cazuri-limită în care e dificil să decizi cine trebuie să acţioneze. Te preţuiesc pentru sârguinţa ta şi, dacă vei simţi vreodată că vrei să schimbi sectorul, vom fi încântaţi să te primim la bordul corăbiei noastre. Dar ţi-am fi recunoscători pentru o concurenţă ceva mai loială. De fapt, mi-ai spus foarte puţin. Era conştientă că repeta spusele lui Phillip Sims.

Veida se cutremură în sinea sa la ideea de a avea ca şefă o femeie.

— Asta pentru că Terry Shaw a fost omorât înainte ca eu să ajung să aflu ceea ce voiam. Până una alta, orbecăiesc şi mă las,

pur şi simplu, condusă de intuiţie. Nu vreau ca Laurie Shaw să facă aceeaşi greşeală ca fratele său. Ceva e putred în Danemarca şi fac tot felul de speculaţii, mai ales că n-am ajuns atât de departe cu sir Charles.

Judith Walker zâmbi cu destulă căldură, dar ochii săi o iscodeau.

— Cel puţin, acum ne înţelegem una pe alta. Vom fi încântaţi oricând să te ajutăm, dar pe viitor anunţă-mă când e cazul. Aceste întâlniri inter-servicii sunt cât se poate de utile, nu crezi?

Veida nu credea asta, dar consimţi. Prânzul se sfârşi într-o atmosferă destul de plăcută la suprafaţă şi, când cele două femei se despărţiră, strângerea lor de mână păru de această dată mai puţin formală. Dar, pe drumul de întoarcere la birou, Veida era departe de a fi satisfăcută. Judith Walker nu mai adăugase nimic nou la cele spuse de Phil Sims. În mod normal, nu ar fi invitat în oraş o şefă de secţie, oricât ar fi fost ea de importantă, pentru a face o plângere. Judith s-ar fi plâns direct lui sir Charles Melville, şeful MI 6. Deci, care erau de fapt intenţiile ei? Se hotărî să raporteze întâlnirea şefului său, în eventualitatea că Judith făcuse deja acest lucru. Era important să laşi impresia că procedai cum trebuie. Dar nu îi plăcuse deloc întâlnirea, era cam îngrijorată şi fierbea pe dinăuntru. Dacă Judith Walker ar fi putut-o vedea în acel moment, ar fi aflat mai multe. Într-o privinţă, Veida era mulţumită de sine; îşi deschisese cale liberă de acţiune după cum dorea şi pusese o piedică în calea oricărui amestec sau a oricărei plângeri de la MI 5. Nu se mai puteau plânge acum că ea acţiona în curtea lor din dos şi asta voise să realizeze de la bun început. Sună de la un telefon public pentru a da anumite instrucţiuni şi reveni la birou destul de satisfăcută.

Shaw rămase să aştepte în faţa emblemei giratorii a Noului Scotland Yard. Trecuseră douăzeci de minute înainte ca detectivul şef Bob Reedy să i se alăture. Reedy îl bătu pe umăr şi spuse:

— De ce n-ai intrat să aştepţi înăuntru? Prea multe amintiri?

O luară spre nord către cel mai apropiat local. Reedy era mai corpolent şi cu câţiva ani mai în vârstă decât Shaw, dar avea aceeaşi înălţime.

— De crime te ocupi? întrebă Shaw în vreme ce îşi croiau drum prin aglomeraţie către bar.

— Nu. Am văzut prea multe. Acum sunt la fraude. E fascinant. Mai complicat decât la crime. Unii dintre aceşti escroci fac mai

mulţi bani decât ar putea face vreodată un spărgător de bancă şi totuşi nu primesc nici pe departe sentinţe la fel de mari. Un răufăcător poate fi violent, pe când un escroc e de regulă un tip alunecos, care îi trage pe sfoară pe toţi ceilalţi şi de multe ori îi uşurează de economiile lor de-o viaţă. Poate că ar fi mai bine să mă întorc la vechea slujbă.

Comandară câte o halbă de bere şi se strecurară către latura mai depărtată a încăperii înţesate.

— Noroc! Reedy ridică paharul în mâna sa cărnoasă. Zâmbetul îi era larg şi sincer. Luă câteva înghiţituri şi halba se goli pe jumătate. Ce anume vrei să fac pentru tine?

— Vreau să verific cine anume l-a lăsat pe un tip pe nume Hugo Klatt să intre în ţară. Se pare că e posibil să nu fie Klatt cel adevărat, deci cineva a fost al naibii de neatent sau a fost mituit.

Reedy îşi ridică o sprânceană stufoasă. În ochi avea o licărire amuzată când spuse:

— De ce tocmai eu? Ar trebui să te adresezi colegilor tăi de la Brigadă.

— Mi-au închis uşa în nas. Fac prea multe valuri, fiindcă sunt de părere că lui Terry i s-a făcut felul. Cineva încearcă să mă oprească.

— Chiar crezi că a fost omorât? Experienţa îndelungată a lui Reedy de la omucideri se vădi într-o bruscă înviorare.

— Sunt cât se poate de sigur. Aş fi vrut tare mult ca tu să-i fi anchetat pe deţinuţii de acolo; ai fi scos ceva de la ei.

Ochii lui Reedy scânteiară de aduceri aminte. Îşi goli halba şi Shaw se strecură cu greu până la bar ca să mai comande un rând. Când se întoarse, văzu că pe Reedy îl interesa ceea ce spusese.

Reedy vorbi:

— Noi doi făceam o echipă bună. Păcat că te-a răpit Brigada Specială. Nu sunt sigur că ai făcut bine că te-ai dus la ei.

— Nici eu. Ai să mă ajuţi?

— Am să scormonesc lucrurile puţin. Ridică halba. Pentru vremurile de altădată!

— Mai e ceva, spuse Shaw. Scoase o hârtiuţă şi i-o înmână. Se numeşte Jill Palmer. Mă întreb dacă ai putea pune pe cineva s-o cerceteze: ocupaţie, eventual cazier, ştii tu. Numele şi adresa sunt aici.

— Ea e cea care ţi-a aranjat ochiul? Reedy zâmbi cu subînţeles. O răzbunare cam sălbatică, nu? Îşi vârî în buzunar bucăţica de hârtie.

Shaw era sătul de glume pe seama ochiului său, mai ales că multe dintre ele erau îndreptăţite.

— Ea este, răspunse cu glas slab. Şi nu e răzbunare.

Îndreptându-se către apartamentul său, Shaw consideră că făcuse tot ce se putea face pentru o singură zi. Trebuia doar să aştepte să-i parvină informaţiile. Era seara târziu şi sentimentul de însingurare i se strecură în suflet. Se simţise singur încă de când plecase din poliţie. Viaţa lui nu prea fusese ordonată înainte de uciderea lui Terry, dar lungile intervaluri dintre investigaţii erau tot atât de greu de umplut cu activităţi satisfăcătoare ca şi înainte.

Ajungând la intrarea casei, se răzgândi brusc şi se hotărî să mănânce în oraş. Luă masa la restaurantul lui obişnuit, fără să se grăbească, nevrând să se întoarcă în singurătatea apartamentului său, îndopându-se pe fundalul conversaţiilor vesele de la mesele dimprejur. Fu aproape ultimul care plecă din local.

Pe stradă mai erau încă destui oameni şi îşi dădu târziu seama de prezenţa constantă a urmăritorilor săi. Nu se mai ascundeau în cadrul uşilor când se întorcea să se uite la ei. Fie li se făcuse lene, fie deveniseră mai hotărâţi. Cel puţin, îi ţineau un fel de companie trăsnită şi, după cele câteva pahare băute, aproape că simţea un fel de afecţiune pentru ei. Îl strigă pe cel de pe partea cealaltă a străzii, dar acesta nu răspunse şi poate că acesta fu primul lucru care îl puse în gardă. Altă dată, când îi mai strigase, de obicei, primise drept răspuns o înjurătură. Mai observă, de asemenea, că erau mai aproape de el şi că se aflau cu toţii în ceea ce el numea zona crepusculară, o stradă lungă, retrasă, care dădea într-a lui şi care era foarte puţin circulată.

În momentul în care omul de vizavi începu să traverseze către el şi auzi paşii celui din spatele lui apropiindu-se rapid, Shaw o rupse la fugă. Ei îl urmară tot în fugă şi atunci din umbra deasă se desprinse un al treilea bărbat care i se aşeză drept în faţă.

11

Shaw sări în lături pentru a evita să fie înhăţat, reuşind numai în parte şi fu răsucit cu faţa către ceilalţi, care veneau în fugă din urmă. În loc să sară din nou în lături, el ţâşni prin spaţiul dintre cei doi. Amândoi încercară să-l înşface, dar el se smulse datorită vitezei şi continuă să fugă cât putu de repede.

În spatele său auzi strigăte şi înjurături şi indivizii porniră după el, învinovăţindu-se unul pe altul din mers. Strigătele încetară însă, urmăritorii concentrându-se asupra problemei de a pune mâna pe el. Shaw îl auzi pe unul dintre ei luând-o pe o străduţă laterală şi ghici că încercau să-i închidă calea la una din cotituri. Continua să alerge repede, ştiind că nu putea ţine ritmul prea mult. Trecu pe lângă o pereche de îndrăgostiţi care întoarseră uimiţi capul după el şi apoi din nou după ceilalţi, atunci când trecură pe lângă ei în urmărirea lui. Brusc, Shaw coti la dreapta. Avea avantajul de a cunoaşte cartierul şi aproape imediat coti din nou la dreapta, ceea ce îl aducea înapoi pe drumul pe care venise. Urcă treptele din faţa celei mai apropiate case pentru a se ascunde în spatele unei coloane înalte ale unei intrări boltite. Când indivizii dădură colţul, el nu se mai vedea, dar ei ştiau că nu putea fi departe.

Aceştia răriră pasul şi Shaw îi auzi cum se desfăşurau, unul traversând pe partea cealaltă a străzii. Mai în susul străzii cineva ieşi dintr-o casă şi, după glasuri şi bocănitul tocurilor, era limpede că un bărbat şi o femeie îşi scoteau câinele la plimbare. Cum nu se mai auzi nici un alt zgomot, Shaw presupuse că escorta lui se ascunsese şi ea în umbră, la fel ca el. Apoi auzi un alt gen de paşi şi presupuse că cel de-al treilea individ se întorsese din misiunea sa ratată, de diversiune.

Shaw rămase absolut nemişcat, îngrijorat în primul rând de dificultatea de a-şi controla respiraţia şuierătoare. Nu se mişcă din loc, nădăjduind că grosimea stâlpului avea să-l ascundă privirilor. Când perechea cu câinele dădu colţul, se făcu din nou auzit zgomotul celorlalţi paşi.

Se foloseau acum de lanterne, luminând în subsolurile şi intrările caselor, ceea ce probabil forma umbre înşelătoare. Cei trei încercau să se mişte fără zgomot, dar fasciculele de lumină le dădeau în vileag poziţia. Shaw rezistă tentaţiei de a se uita

unde erau şi rămase nemişcat în locul unde se afla.

Trebuia să se sfârşească într-un fel sau altul. În afară de cazul când ar fi coborât în toate subsolurile şi ar fi urcat la fiecare intrare – ceea ce i-ar fi pus şi pe ei, la rândul lor, în primejdie – dacă nu-l puteau repera, trebuia să renunţe la căutare. Ceea ce şi făcură atunci când auziră perechea cu câinele întorcându-se.

Când uşa de la intrare se închise în urma acestora, strada fu deodată învăluită în tăcere. Lui Shaw îi era greu să-şi menţină poziţia şi trebui să se sprijine de stâlp ca să stea drept. Nu ştia dacă indivizii mai erau încă acolo, aşteptând, sau dacă plecaseră. Hotărî că, în locul lor, el ar fi aşteptat. Aşa că făcu şi el acelaşi lucru, dar cu tot mai mare greutate.

După un timp, se lăsă să alunece în jos de-a lungul stâlpului, cu spatele sprijinit de el şi cu picioarele întinse spre casă. Îşi dădu seama că, dacă cineva îndrepta o lanternă spre verandă, i s-ar fi văzut picioarele, dar a rămâne nemişcat în întuneric crea unele probleme şi trebuia să-şi asume acest risc.

Începu să picotească, tresărind din somn de fiecare dată când îi cădea capul în piept. Era tentat să-şi încerce norocul şi să plece, dar, în orice caz, nu se putea întoarce în apartamentul său; cu siguranţă că mai ales acolo ar fi fost aşteptat. Continuă să picotească un timp, frigul nopţii pătrunzându-i în oase, sporind dezagreabilul situaţiei. Îşi privi ceasul şi văzu numai cadranul luminiscent; era unu şi jumătate noaptea. Nu prea avea idee când anume urcase treptele intrării, dar socoti că trebuie să fi fost acolo de mai bine de două ore. Pur şi simplu, nu putea să mai stea treaz şi hotărî că trebuia să-şi asume riscul de a se mişca. Coborî prudent scările în vârful picioarelor şi aşteptă un răstimp la baza lor. Zona părea moartă.

Hugo Klatt găsi la micul dejun momentul să schimbe o vorbă cu Johnnie West. Îşi duse tava în celula lui West şi se aşeză pe marginea patului. West şedea la măsuţă şi era întors cu spatele spre el. Se întoarse să vadă cine intrase şi îşi răsuci scaunul ca să-l vadă mai bine pe Klatt, care nu era omul căruia să-i întorci spatele.

Abia dacă îşi mai vorbiseră de când murise Terry Shaw. Personalul închisorii îi interogase pe toţi din acea aripă şi nu ieşise nimic la iveală în legătură cu decesul. Nu era câtuşi de puţin surprinzător că nimeni nu ştia nimic despre asta, în afara faptului că se întâmplase. Sinuciderile în închisoare nu erau ceva neobişnuit.

Pe West îl mira vizita lui Klatt; era mai bine să se ţină la distanţă. Continuă să mănânce, dar aşezat într-un unghi din care să-l aibă pe Klatt în faţă. Acesta nu spuse nimic, dădu doar din cap în chip de salut.

— Am auzit că cineva a cerut un permis de vizitator ca să te vadă, spuse Klatt fără ocol.

West îşi întoarse capul.

— Ai auzit greşit, rosti împroşcând mâncare pe duşumea.

— N-ar trebui să vorbeşti cu gura plină, spuse Klatt. Banii-ţi sunt la adăpost?

West se întrebă unde voia să ajungă.

— Aşa mi s-a spus. Dar fără să văd cu ochii mei nu pot fi foarte sigur, nu-i aşa?

— Dacă ai primit mesajul, poţi fi sigur că sunt acolo. Mai mulţi decât ai putea face dintr-o duzină de spargeri. Acum, spune-mi şi mie ce-i cu permisul ăla de vizitator?

— N-am mai primit nici o cerere de două luni. Toţi m-au părăsit, ticăloşii. După tot ce-am făcut pentru ei.

Un hohot de râs se auzi din celula alăturată şi ecourile lui răsunară lugubru datorită ciudatei acustici a închisorii. Când sunetul se stinse, Klatt spuse:

— Pe mine să nu mă duci, Johnnie. Ai primit o cerere. Ce încerci să pui la cale?

West începu să se enerveze devenind neliniştit.

— Îmi strici pofta de mâncare. Ce-i cu tine? N-am primit nici o cerere şi cu asta basta. Şi pe toţi dracii, în definitiv, ce importanţă are?

— Dacă e de la Laurie Shaw are şi încă una foarte mare.

— Laurie Shaw? West îşi vârî în gură ultima îmbucătură şi mestecă repede. Încă mai mesteca atunci când adăugă: Nu e ăsta poliţaiul frate cu Terry? Am auzit de el. De ce să vrea să mă vadă?

— Ai memorie scurtă şi asta-i periculos. De ce naiba crezi?

West îşi mută scaunul, astfel că se găsea acum faţă-n faţă cu Klatt. Se şterse la gură cu dosul mâinii şi făcu ochii mari câteva clipe, pricepând greu ce anume voia să spună Klatt.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Nu mi-ar scrie el mie să-mi ceară un permis.

— De ce nu? Mie mi-a scris.

West nu-şi putea da seama unde voiau să ducă toate astea.

— Dar nu l-ai primit, nu-i aşa?

— Bineînţeles că l-am primit. Voiam să ştiu exact cât ştie. Şi

ştie. Măcar e satisfăcut că ştie. Dar totul e numai în imaginaţia lui.

Lui West i se făcu dintr-odată frică.

— Nu trebuia să-l vezi. Nu poate să ştie nimic.

— Putea să creeze probleme. Nu-ţi face totuşi griji, se ocupă cineva de asta. Shaw mi-a spus că ţi-a cerut un permis.

— E un mincinos ordinar. Chiar dacă ar face-o, nu l-aş primi. Nici tu nu trebuia s-o faci. E nefiresc, nu-l cunoşti.

— Acum îl cunosc. Deci n-ai primit nici o scrisoare de la el?

— Nu. De câte ori să-ţi mai spun? Termină.

— Mi se pare că eşti cam ţâfnos azi. Aşa se spune, nu?

Klatt mânca încet, privindu-l ţintă pe West cu o expresie neliniştitoare.

— Ai să-mi spui şi mie dacă face cerere?

— Nu văd de ce ar trebui s-o fac, dar am să-ţi spun. Este important să ştim amândoi ce se petrece. Dacă l-ai primit tu, n-are să mai vrea să mă vadă şi pe mine.

În mod demonstrativ, Klatt termină de mestecat înainte de a vorbi:

— Va vrea să te vadă tocmai pentru că m-a văzut pe mine. Crede că poate să scoată ceva de la tine.

— Asta este o tâmpenie. O tâmpenie.

— Te crede punctul slab, Johnnie.

— Ce dracu încerci să faci, Hugo? Nici măcar nu mă cunoaşte.

— Un om ca el se informează în prealabil. Ai face bine să nu fii punctul slab, Johnnie. Dacă aş crede una ca asta, ai avea aceeaşi soartă ca Terry Shaw. Am să-ţi bag un fier în măruntaiele tale împuţite. Să te gândeşti la asta, deh!

West se aplecă înainte în scaun, braţele rezemate pe genunchi, pumnii încleştaţi.

— Să nu mă ameninţi pe mine, neamţ ticălos. Dacă crăp, crăpi şi tu cu mine. Ce naiba îţi închipui că faci? Tu eşti cel speriat. Te-a dat gata.

Klatt de ridică ţinând tava în mână, deşi nu-şi terminase micul dejun.

— Ţine minte ce-ţi spun. Dacă mă trădezi, te tai.

În aceeaşi zi, mai târziu, după ce poşta fusese triată şi verificată, West primi scrisoarea de la Shaw. O citi rezemat de uşa celulei de teamă că ar putea veni Klatt. Când isprăvi de citit scurtul conţinut, o mototoli şi se gândi cum s-o distrugă.

Se întrebă de ce îi era dintr-odată teamă să-i spună lui Klatt că o primise. Neamţul era nebun, imprevizibil. Era mai bine să nu-i

spună. În cele din urmă, mâncă scrisoarea, după ce mai întâi o rupse în bucăţele. Nu era mare, dar nu reuşi decât cu greutate să o facă să alunece pe gât. După ce se duse şi ultima bucăţică, îşi dădu seama că de-acum încolo era obligat să-l mintă mereu pe Klatt că nu o primise.

Se aşeză pe pat ascultând zgomotele din jurul său şi întrebându-se de ce oare fusese cuprins de panică. Acum îl oboseau toate astea, mai ales fiindcă arătase că se teme de Klatt. Klatt avea o fire schimbătoare şi toată lumea o ştia. Totuşi, nu îl crezuse când îi spusese adevărul despre cererea de permis. Din moment ce avea să mintă atunci când se va ridica din nou această problemă, avea să fie şi mai dificil să-l convingă. Se foi pe pat neliniştit.

Shaw se mişcă, deranjat de poziţia incomodă; era complet înţepenit. Un timp fu complet dezorientat, apoi îşi dădu seama că era culcat pe divanul lui Max Fuller, într-o poziţie extrem de neplăcută. Se ridică în capul oaselor cu o mişcare bruscă şi un junghi de durere îi străbătu şira spinării; se simţea îngrozitor. Se dădu jos, se întinse şi se duse să vadă unde era Fuller.

Nu prea avea multe locuri pe unde să-l caute. Apartamentul era compus dintr-o singură cameră foarte mare, cu un pat la un capăt şi o masă de sufragerie la celălalt. Spaţiul dintre cele două mobile reprezenta zona de cameră de zi, un divan, câteva fotolii şi un televizor aşezat la perete. Exista şi o bucătărie, destul de mare şi dincolo de ea un duş şi toaleta. După planul locuinţei, era evident că Max şi-o proiectase singur, dând prea puţină atenţie igienei.

Fuller nu era nicăieri. Patul fusese făcut ca la închisoare şi Shaw îşi aminti de Mandova. Ferestrele erau deschise şi era frig. Era opt treizeci şi Shaw fu surprins de cât de puţin dormise.

Când îşi părăsise ascunzătoarea la unu şi jumătate, se aşteptase să fie urmărit din nou. Ştia că nu se putea întoarce acasă, aşa că se dusese la unica persoană care i-ar fi putut oferi un refugiu. Mersese pe jos o distanţă bună până să dea peste un taxi de noapte rătăcit. Fuller nu se interesase de ce a venit şi nici nu protestase din cauza orei târzii.

Fusese cât se poate de bucuros să facă un contraserviciu pentru motive aproape similare. Şi acum lipsea.

În bucătărie, fusese aşezată mâncarea, cu tigaia pregătită alături, aşa că Shaw, hămesit după evenimentele nocturne, îşi făcu ochiuri cu şuncă şi pâine prăjită. Era o variaţie foarte

agreabilă faţă de obişnuinţele sale de două felii de pâine prăjită pe care le mânca la micul dejun. După aceea se spălă şi chibzui ce să facă. Fuller se întoarse puţin mai târziu. Făcuse jogging pe o distanţă de câţiva kilometri, ceea ce părea a fi la el o obişnuinţă zilnică pentru a se menţine în formă, în caz că se ivea vreo propunere de lupte libere. Îşi scoase echipamentul de sport şi făcu un duş.

— Mă bucur să văd că ai luat micul dejun, spuse Fuller când se întoarse de la duş. Cum te simţi acum?

— Groaznic. Îţi mulţumesc că m-ai primit. Trebuie să mă hotărăsc ce să fac. Nu mă pot întoarce în apartamentul meu.

Fuller se lungi pe un fotoliu.

— Teribil de caraghios ca un fost poliţist să fie nevoit să vină la un răufăcător ca să se apere. Asta da răsturnare de situaţii.

Era purul adevăr. Shaw nu ştia pe care dintre prietenii săi s-ar fi putut bizui, fără a mai pune la socoteală faptul că nu voia să-i compromită, în special pe prietenii săi din poliţie. Se duse la fereastră.

— Nu pot sta aici.

— Poţi, dar ţi-ar fi al naibii de incomod. Ştiu o ieşire din situaţie, astfel încât să te poţi întoarce în apartament, şefule.

Shaw se întoarse. Obiectele din cameră erau costisitoare, chiar dacă nu erau pe gustul său. Lui Fuller nu-i lipseau banii, dar era limpede că nu avea ambiţii mari în ceea ce priveşte proprietatea personală.

— Continuă, spuse prudent.

— Mă plăteşti ca să-ţi fiu gardă de corp. S-ar părea că ai nevoie de unul.

— Nu-mi pot permite să te plătesc… Dar putea. N-ar fi ăsta un motiv îndreptăţit de a folosi banii lui Terry? Poate că nu-i o idee rea.

Ideea ca cineva să se mute cu el în casă nu-i prea surâdea, dar alternativa era şi mai puţin atrăgătoare.

— Nu mă vând ieftin, spuse Fuller cu un rânjet, dar te-ai hotărât deja că îţi poţi permite. Începu să râdă, văzând partea amuzantă a lucrurilor. Nu încerc să te fac să te răzgândeşti în privinţa slujbei, şefule, dar de ce nu te duci la colegii tăi de la poliţie în problema asta? Găsea că întreaga situaţie era atât de amuzantă, încât îi era greu să-şi ia o figură serioasă. Nu era însă ceva pe care ar fi putut să-l povestească băieţilor la cârciumă.

— Şi să le spun că trei indivizi au vrut să mă atace? Asemenea întâmplări au loc tot timpul. Mi-ar spune să beau un pahar cu apă

după. Chiar dacă m-ar lua în serios, acţiunile împotriva mea ar înceta până când poliţia s-ar sătura să mai stea cu ochii pe mine. Dar nu mi s-ar oferi protecţie pentru ceva atât de puţin fondat. Îţi accept oferta, Max. Împachetează-ţi nişte lucruri şi ne întoarcem acasă.

Lui Shaw i se păru straniu să se întoarcă, de parcă întreaga zonă ar fi fost profanată. Se aşteptase să-şi găsească apartamentul răvăşit, dar, din câte putea să-şi da seama, nimic nu fusese atins. Se părea că ameninţarea plana numai asupra persoanei sale şi nu asupra bunurilor; dar asta numai până când descoperi minialarma pusă pe nişte reviste, pe un raft din camera de zi. Atunci ştiu că cineva fusese în apartament. Mai ştiu că avusese noroc să o descopere înainte de a derula robotul telefonic pentru a asculta mesajele.

Întinse mâna după minialarmă, punând un deget pe buze pentru a-l preveni pe Fuller. Acoperi microfonul şi spuse:

— Cineva e destul de aproape ca să intercepteze conversaţia. Du-te jos şi aruncă o privire primprejur până mă descotorosesc de asta.

După ce plecă Fuller, Shaw puse minialarma sub o pernă şi ascultă mesajele. Bob Reedy de la Scotland Yard dorea să vorbească cu el. Îl sună şi avu norocul să îl găsească. Stabiliră să se întâlnească în acelaşi local la ora prânzului.

Zece minute mai târziu, Fuller apăru cu un om galben ca ceara la faţă, pe care îl imobilizase în strânsoarea braţului său.

— L-am tras afară din maşină, spuse el. Avea asta la ureche. Scoase un aparat radiorecepţie din buzunar.

Shaw îl luă şi deconectă minialarma.

— Aruncă-l în scaunul acela, îi spuse lui Fuller şi apoi către om: Aşa… cum te numeşti şi ce învârţi?

— Tom Jones. Sunt cântăreţ. Avea accent sudic.

În clipa următoare, Tom Jones se încovrigă în scaun când Fuller îi dădu o palmă colosală.

— Cu şefu’ să vorbeşti respectuos, spuse.

Dar lui Jones îi era peste putinţă să-l audă şi fu nevoie să aştepte să-şi revină, ceea ce presupuse să-l care la bucătărie şi să-i pună capul sub robinet.

— Să nu-l mai loveşti, îl rugă Shaw. Îl vreau viu.

— Bine, şefu’, dar nu-i suport obrăzniciile.

Se numea Ronald Neames şi locuia în Dulwich. Între patruzeci şi cincizeci de ani, înălţime medie, palid, cu un păr des de culoare închisă şi ochi căprui trişti. Lucra pentru oricine voia să-l

angajeze, dar numele menţionate de el nu erau ale unor persoane care obişnuiau să dea recomandări în scris. Shaw şi Fuller cunoşteau majoritatea numelor şi toate erau ale unor bandiţi. N-avea rost să-l întrebe cine îl angajase pe cel care-l angajase, la rândul său, pe Neames.

Nu Neames pusese minialarma. Lui i se spusese doar să stea într-o maşină, să asculte ce se vorbea şi să ia notiţe. Nu interceptase nimic demn de luat în seamă, fiindcă Shaw depistase prompt alarma. În carnetul lui nu era nici o însemnare. Fusese plătit să facă treaba de către o femeie pe nume Jody Marsh.

Fuller spuse:

— Nu ştiam că poţi auzi ce vorbesc oamenii printr-o minialarmă. Chiar şi din afara locuinţei?

— O, ba da, răspunse Shaw. Dar de ce au folosit aşa ceva? A fost imediat depistată. De ce nu un microfon mai sofisticat? Şi apoi: Lasă-l să plece.

— Ce?

Era împotriva pornirilor fireşti ale lui Fuller să-l lase pe Neames să plece.

— Mai întâi, aş putea să storc de la el ceea ce vrei să ştii.

— Nu ştie absolut nimic. Du-te jos şi notează-ţi numărul maşinii lui.

Fuller îl săltă pe Neames de pe scaun, cu vizibil dezgust. Îi făcu vânt afară din încăpere şi rezistă ispitei de a-i da brânci pe scări. După ce plecară, Shaw mai cercetă o dată apartamentul. I se demonstrase foarte clar că în apartamentul său se putea intra cu uşurinţă şi că ar fi mai bine să se păzească. Ăsta să fi fost scopul? Doar să-i dea de ştire şi, în acelaşi timp, să culeagă câte ceva cu ajutorul minialarmei? Probabil că ştiuseră că el avea s-o vadă. Duse alarma şi aparatul de radiorecepţie în bucătărie şi le desfăcu. Nu era nimic periculos în interiorul nici unuia din ele. Le făcu inutilizabile.

Când Fuller se întoarse, îi spuse să schimbe încuietorile de la uşă în timpul cât lipsea el de acasă şi nu fu surprins să afle că Fuller avea un prieten lăcătuş care putea face asta imediat.

Fuller simţea că e de datoria sa să meargă cu Shaw oriunde s-ar fi dus acesta, dar el îl convinse că pe vreme de zi se putea deplasa de unul singur în relativă siguranţă şi îl convinse să rămână acasă să supravegheze schimbarea încuietorilor: zăvoare cu blocaj automat şi lăcaşuri duble. Dar Fuller mai avea ceva pe suflet.

— Nici măcar n-ai clipit când a pomenit de Jody Marsh.

— Nici tu. Ştiam că este certată cu legea, dar, după ce soţul ei, Nat, a dispărut, am crezut că probabil s-a retras. Se pare că nu. Dar ascultatul pe la uşi nu e genul ei, Max. E o treabă tenebroasă. Poate voi reuşi să scot ceva de la ea.

Fuller îi aruncă o privire de avertizare.

— Tipa e o piatră dură, şefule. Mult mai dură decât omul ei. De fapt, spun unii că ea i-a venit de hac şi l-a dat la porci. N-a părut prea afectată când el a dispărut. Cred că el se mai culca şi cu altele, iar Jody nu era una care să rabde aşa ceva. Ai grijă.

Shaw simţi că Reedy îi ascundea ceva chiar înainte ca acesta să deschidă gura. Avea acea înfăţişare afabilă pe care o văzuse atât de des când interogase delincvenţi. Era o mască, una pusă cu atâta fineţe, încât numai cei care-l cunoşteau bine o puteau detecta.

— Hugo Klatt, spuse Reedy, ridicându-şi halba şi dând pe gât jumătate din bere. Nimeni nu pare să ştie cine poartă responsabilitatea admiterii lui în ţară. Este ori o confuzie politică şi nu vor să-şi recunoască greşeala – dar fac ei asta vreodată? – ori o muşamalizare.

— Nu cred asta. Trebuie să fie un fapt înregistrat.

— Fireşte că este. Însă nimeni nu are de gând să spună nimic. Mi s-a cerut politicos să uit totul despre treaba asta. Ceea ce înseamnă că Serviciul de Securitate nu este deloc străin de caz. Un singur lucru le-a scăpat, deşi nu mi se pare important; fostele puteri nu s-au putut hotărî dacă Klatt s-a născut la Dresda sau într-un loc numit Greifswald. Nu-mi închipui că ar putea avea cine ştie ce importanţă unde s-a născut.

— Vrei să spui că ei l-au adus în ţară?

— Doamne fereşte, eu nu spun nimic. Dar amprentele lor par să fie peste tot. Nu pot merge mai departe de atât. Colegii tăi de la Brigada Specială s-ar putea să se descurce mai bine. Asta e tot ce pot să fac.

— Şi Jill Palmer?

Reedy ascunse ce gândea în spatele halbei pe care o ridicase.

— Nimic despre ea. Nici un document oficial. Fostă funcţionară publică. Pare să fie independentă din punct de vedere financiar, iar un magazin din Chelsea îi aduce un oarecare profit.

— Asta e tot? Căsătorită? Divorţată? Copii?

Reedy lăsă halba pe masă.

— N-am crezut că lucrurile de genul ăsta mai contează în zilele

noastre. A fost căsătorită cu un ofiţer din armată. Mariajul a durat în jur de optsprezece luni, care se pare că e durata obişnuită a unei căsnicii în zilele şi în epoca noastră. A divorţat acum trei ani. Fără copii.

— Nici un prieten?

Reedy păru stânjenit.

— Numai unul. E mort.

— Vrei să spui fratele meu?

— Tu m-ai întrebat, Laurie. Cam asta e tot. O fată cât se poate de comună.

— Nu-mi ascunzi nimic, Bob?

— Ai şti dacă aş face-o. Citeşti în mine ca-ntr-o carte. Unul dintre puţinii care pot s-o facă.

— Asta mă nelinişteşte. Jill Palmer numai comună nu este.

Reedy se uită la ochiul lui Shaw şi zâmbi.

— Nu pot să-ţi spun decât ceea ce am reuşit să scot la lumină. Poate că ar trebui închisă pentru vătămare corporală gravă.

— Foarte amuzant. Dar îţi sunt recunoscător. Cel puţin, ai aşezat deasupra lui Klatt un semn de întrebare al naibii de mare. E un nemernic primejdios şi cei care i-au dat drumul în ţară ar merita să fie împuşcaţi.

— Poate că au şi fost, replică sec Reedy.

Shaw se uită pătrunzător la el, dar nu fu convins că prietenul său o spusese doar în glumă. Vedea însă că nu avea să obţină mai mult de atât.

Jody Marsh nu era tot atât de bine organizată cum fusese bărbatul ei, însă era infinit mai dură. În vreme ce Nat zburase din floare-n floare, lucru riscant având în vedere firea soţiei sale, ea făcea la rândul ei acelaşi lucru, dar cu mai multă grijă şi selectivitate. Adevărul este că, dacă punea ochii pe vreun bărbat, acestuia îi era de cele mai multe ori frică să nu consimtă, fie că era însurat, fie că nu.

Jody, acum de patruzeci şi ceva de ani, era o femeie epatantă. Bărbaţii întorceau capul după ea pe stradă şi poseda acea încredere în sine care acţiona ca un fel de barieră ce-i ţinea la distanţă pe masculii plini de speranţe şi-i domina pe cei pe care îi dorea.

Poliţiştii o numeau Boadicea[10]. Era cunoscut faptul că purta

[10] Regină legendară a celţilor din antica Britanie, care a condus o revoltă eşuată împotriva stăpânirii romane (n. trad.).

asupra sa arme albe, de obicei sub forma unor stilete cu teacă; un exemplar în poşetă şi un altul prins în curele pe picior. Dusese o viaţă de violenţă şi nu prea mai era capabilă de altceva în afara patului. Totuşi, nu fusese niciodată închisă, căci Nat luase asupra sa cele mai multe dintre acuzaţiile ce i se aduceau, adesea din cauza conştiinţei sale încărcate de pe urma aventurilor extraconjugale. În ciuda infidelităţii sale, o iubise până-n ziua când ea îl omorâse, fiindcă se culcase cu sora ei. Asta fusese prea mult pentru Jody.

Poliţia credea că ea era cea care îl ucisese pe Nat, prietenii ştiau prea bine că ea o făcuse. Dar nimeni nu putuse să combată versiunea ei, că el fugise în cele din urmă cu o altă femeie, probabil în America de Sud. Reputaţia lui în privinţa femeilor confirma această posibilitate.

Deci Jody preluase treptat firele afacerilor soţului ei mort în domeniul drogurilor, asigurării „protecţiei" şi prostituţiei, aceasta din urmă fiind breasla din care făcuse şi ea parte odinioară, cu profit. Îşi pierduse o mulţime de prieteni, fiindcă Nat, în ciuda tuturor defectelor sale, era simpatizat, pe câtă vreme ea se bucura de o stimă îndoielnică doar fiindcă era temută. Jody nu admitea compromisul. Când ieşea în oraş, era întotdeauna însoţită de un bărbat, dar toată lumea ştia că acesta era garda ei de corp. Din cauza resentimentelor ce le nutreau unii sau alţii faţă de ea, avea nevoie de unul, deşi numai cineva cu o personalitate foarte puternică ar fi avut curajul să încerce să-i facă rău. Ea ştia asta şi avea un dispreţ suveran pentru cei mai mulţi dintre compatrioţii ei.

În ziua când linia sa telefonică se întrerupse brusc, ea sună şi ocărî British Telecom de la telefonul unui vecin, dar până şi ea fu surprinsă de rapiditatea cu care sosiră lucrătorii. Nu trecu nici o oră de la reclamaţie când sosiră doi oameni de la Telecom; erau, din fericire, în cartier când primiră mesajul companiei să vină la ea. Urcară până la ultimul etaj al imobilului, unde ea deţinea un apartament dispus pe mai multe etaje şi Jody le arătă unde erau telefoanele, garda-i de corp stând tot timpul lângă ea. Erau două telefoane; se ocupară de amândouă. În timp ce lucrau, ea proferă injurii la adresa proastei prestări de servicii a telefoanelor, dar cei doi nu răspunseră, vorbind doar între ei. Era sigură că unul din ei e străin şi asta îi stârni aversiunea, căci, în felul ei bizar şi contorsionat, Jody era naţionalistă până-n măduva oaselor.

Când plecară, se suiră în furgoneta galbenă a Telecomului şi

demarară, oprindu-se câteva străzi mai încolo. Cel de lângă şofer ridică receptorul şi formă numărul lui Jody.

În momentul în care Jody ridică receptorul, fu pulverizată în mii de bucăţele, ucisă de Semtex[11] şi credinţa sa în propria inaccesibilitate. Nimeni n-are să îndrăznească. Totuşi, cineva îndrăznise. Suflul exploziei aruncă în aer ultimele două etaje ale clădirii. Sfărâmăturile acesteia se împrăştiară în jur şi produseră o mulţime de alte pagube importante; o conductă de gaze explodă şi începu să ardă.

Acolo, unde cândva fusese apartamentul lui Jody, acum era un pătrat neregulat de cărămidă sfărâmată în centrul căruia se vedea moloz, flăcări şi bucăţi din Jody şi din garda ei de corp. Toată lumea de pe stradă, zguduită şi speriată de groaznica explozie, alergă afară din case ca să privească la dezastru sau să evalueze costul pagubelor proprii. Şi totuşi, în mulţime se puteau vedea multe feţe satisfăcute, chiar dacă murmurau:

— Biata Jody. Ce grozăvie!

Jody care avea evidenţa majorităţii variatelor ei afaceri numai în mintea sa, îşi luase imperiul cu sine în mormânt.

[11] Puternic exploziv plastic (n. trad.).

12

Shaw nu ajunse la adresa lui Jody Marsh decât în dimineaţa următoare şi, dacă s-ar fi uitat în ziare înainte de a pleca, poate că nici nu se mai ducea acolo. În jurul casei cu pricina era încă atâta zăpăceală, încât poliţia nu îi permise accesul cu maşina pe strada respectivă şi fu nevoit să parcheze câteva străzi mai încolo şi să vină pe jos înapoi.

Afară mai staţiona şi acum o maşină a pompierilor, cu furtunurile trase prin băltoace şi o scară turnantă planând ca o pasăre de pradă peste gaura carbonizată şi încă fumegândă care fusese odată locuinţa lui Jody. O furgonetă a companiei de gaze era parcată în faţa pompei de incendiu şi după toate aparenţele problema pierderilor de gaze era sub control. Mai erau încă o mulţime de gură-cască prin preajmă şi peste tot locul continua să cadă o cenuşă neagră.

Lui Shaw nu mai era nevoie să i se spună ce se întâmplase, dar el întrebă totuşi pe cea mai apropiată persoană: Jody Marsh sărise în aer împreună cu ultimul ei amorez – garda ei de corp. Se credea că de vină fusese o scurgere de gaze, deşi nimeni nu sesizase miros de gaze decât după ce se produsese explozia. Vecinii puteau acum să vorbească mai liber, fără teamă de represalii. Jody nu mai reprezenta o ameninţare şi întreaga echipă de prostituate, traficanţi de droguri şi încasatori pentru protecţie trebuia să se regrupeze sau să se bată pentru supremaţie.

Shaw schimbă câteva vorbe cu oamenii de la gaze, care erau încredinţaţi că prima explozie nu fusese provocată de gaze. Era însă prea devreme să se pronunţe definitiv; poliţia şi specialiştii de la gaze trebuia să examineze totul în amănunt pentru a determina cauza. Trecu strada ca să vadă mai bine. Din rana căscată a clădirii, încă se mai prăbuşeau rămăşiţe carbonizate duse de apa care curgea în cascade. Clădirile de pe ambele părţi erau şi ele serios avariate.

Meritase oare Jody un astfel de tratament? Fusese chiar atât de important s-o reducă la tăcere? Acesta nu era un război între bande. Dacă ar fi fost, atunci ar fi fost împuşcată, înjunghiată sau ar fi dispărut pur şi simplu. Asta era o execuţie şi un mesaj pentru oameni ca el, care să-i facă să înţeleagă că aveau să

sfârşească la fel dacă nu se dădeau pe brazdă. Totuşi, Shaw era departe de a fi ajuns la o concluzie în privinţa a ceea ce putea să îndreptăţească un avertisment atât de drastic. Neames nu fusese prins decât în seara precedentă şi ar fi fost imposibil să se organizeze o crimă de asemenea proporţii într-un timp atât de scurt. Jody fusese probabil condamnată deja, ceea ce însemna că ştia ceva şi că probabil acest lucru i se urcase la cap. I se administrase o pedeapsă mai mare decât merita şi înfricoşător era faptul că acţiunea respectivă nu fusese deloc un lucru uşor de realizat. Totuşi, în ciuda proporţiilor enorme ale dezastrului, Shaw rămase cu impresia că Jody, pentru un motiv oarecare, fusese doar dată la o parte. Era o demonstraţie formidabilă.

Viaţa lui Ronald Neames avea să fie cruţată, fiindcă Jody şi-o pierduse pe a ei, iar Neames nu mai cunoştea nimic altceva în afara acestei persoane de contact. Era o mişcare abilă. Puţini vor fi cei ce vor plânge moartea lui Jody, iar poliţia va fi, în secret, chiar mulţumită.

Shaw se întoarse în apartamentul său. Se părea că urmăritorii lui dispăruseră din nou, ca şi cum s-ar fi jucat cu tot dinadinsul de-a şoarecele şi pisica şi apăreau atunci când se aştepta mai puţin. Probabil, prezenţa lui Max Fuller acţionase ca factor de intimidare. Acasă îi spuse lui Max ce se întâmplase cu Jody şi acesta nu păru surprins.

Shaw spuse:

— Trebuie să plec în Germania. Nu ştiu pentru cât timp, dar între timp aş dori ca tu să rămâi aici. Ia-ţi nişte alimente şi o să ne socotim când mă întorc.

— Dacă te mai întorci. Ai face mai bine să scoţi nişte bani ca avans.

— Mulţumesc, spuse Shaw.

— Dacă cineva îi poate face una ca asta lui Jody, cu siguranţă că ţi-o poate face şi ţie. Jody putea să-şi poarte de grijă singură şi era obişnuită cu decorul. Dar cineva a ajuns totuşi şi la ea. Ce şansă ai avea tu?

— O să am grijă să-ţi las nişte bani înainte de a pleca.

Fuller oftă din greu.

— Nu ştiu cum să exprim asta. N-am crezut niciodată că am să ajung să-mi placă un poliţist. N-am nevoie de banii tăi. Dar te avânţi în locuri necunoscute unde vei fi uşor de doborât şi nici măcar nu ai un pistol. Te-am controlat. Nu vrei să-ţi fac rost de unul?

Propunerea fu un şoc pentru Shaw. Unui om obişnuit de-atâta

timp să aplice legea îi era greu să audă vorbindu-i-se astfel Nu mânuirea unei arme era problema – fusese antrenat să folosească arme de dimensiuni mici în Brigada Specială – ci însuşi gândul de a purta o armă.

— Nu, mulţumesc, Max. Oricum, nu m-aş putea urca niciodată cu el în avion.

— Atunci, fă-ţi rost de unul acolo. Nu cred să fie prea greu.

Se duse la bancă pentru a dispune în privinţa cecurilor de călătorie şi, întorcându-se, o găsi pe Jill Palmer stând confortabil la taifas cu Max. Max se uită la el şi spuse:

— Am lăsat-o să intre. Spune că-i o prietenă de-a ta.

— M-aş fi aşteptat să acţionezi ca o gardă de corp. De unde ştii că n-a venit să mă omoare?

Înainte ca Fuller să poată răspunde, Jill spuse:

— Mi-a spus că e valetul tău. N-am venit să te omor şi sunt sigură că m-ar fi oprit dacă aş fi încercat. Am venit să-mi cer scuze.

Shaw făcu o uşoară mişcare cu capul şi Fuller îşi aduse aminte că trebuia să-şi facă patul; închise uşa dormitorului după el.

— Socoteşti că am meritat asta? întrebă, atingându-şi ochiul lovit.

Ea avea ceva schimbat. Se îmbrăca întotdeauna elegant, nu era adepta blugilor şi a canadienelor, dar nu hainele ei erau pricina. Îşi schimbase pieptănătura; părul îi era tuns mai scurt şi modelat după forma capului şi el se gândi că îi stătea bine. Aproape că şi spuse acest lucru, numai că îşi aminti că, în fond, era în război cu femeia aceasta.

— La vremea respectivă ai meritat-o. Dar am reacţionat prea drastic. N-ar fi trebuit să sar la bătaie. Cunosc întrucâtva încordarea la care ai fost supus. La care am fost amândoi supuşi. Nu e uşor.

— Nu.

Se aşeză pe braţul unui fotoliu şi o privi de sus, plăcându-i ceea ce vedea, dar fără a avea încredere în ea. Dorea să poată avea, dar într-un fel sau altul mereu intervenea câte ceva care să-l pună în defensivă.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. E prea devreme pentru alcool şi prea târziu pentru ceai. Pleci undeva?

Bănuielile îi reveniră imediat.

— Ce te face să spui asta?

Ea observă rapida schimbare de atitudine şi spuse pe un ton

peiorativ:

— Tocmai ţi-ai aşezat paşaportul pe măsuţa de acolo. Din el ies nişte bilete care arată ca nişte cecuri de călătorie.

Se simţi ca un caraghios. Întotdeauna se simţea aşa când era cu ea, atunci când nu era cuprins de mânie.

— Foarte perspicace. Ar fi trebuit să fii în poliţie.

Jill râse.

— Nu cred că m-aş fi descurcat prea bine acolo. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Mă duc în Germania să urmăresc o posibilă pistă.

— Singur?

— Bineînţeles că singur. De ce?

— Mă întrebam dacă aş putea veni şi eu cu tine, dacă-mi suporţi compania. N-am nimic altceva de făcut.

Fu luat total prin surprindere, dar cu ea nu era pentru prima dată. Şi nu prea îi surâdea ideea.

— Ar putea fi foarte primejdios. Jody Marsh a fost aruncată în aer aseară.

— Cine mai e şi Jody Marsh?

De ce oare crezuse că ea ştia deja?

— Soţia unui gangster. I-a condus mai departe afacerile când el a dispărut. Unii cred că ea l-a omorât şi nu i-aş contrazice. Ea a angajat pe cineva să asculte la ce se vorbeşte aici. Aici în apartament a fost introdusă o minialarmă. Închipuieşte-ţi! Cel care o angajase, oricine-ar fi ăla, s-a hotărât să se descotorosească de ea. Probabil că devenise prea plină de sine.

— De unde ştii că a fost omorâtă şi, dacă e aşa, de unde ştii că motivul nu a fost cu totul altul?

Shaw se lăsă să alunece de pe rezemătoare în fotoliu.

— De ce complici lucrurile atât de mult, Jill? Doar nu s-a aruncat singură în aer. Dacă ar fi avut de gând să facă asta, Jody şi-ar fi invitat toţi duşmanii, ca să moară împreună cu ea. Nimic nu era dezinteresat la Jody. Crede-mă pe cuvânt.

— În regulă. Deci când plecăm în Germania?

— De unul singur aş acţiona mai rapid. Fără supărare. Cunosc regiunea într-o oarecare măsură.

— Nu mi se pare că ai de gând să-l iei pe Max, aşa că vei avea nevoie de un fel de gardă de corp. Expresia lui Jill era prietenoasă.

— Max, eh? Repede te-ai mai împrietenit cu el. Max s-ar simţi ca un peşte pe uscat şi nici nu-i plac nemţii. Ar isca Cel de-al Treilea Război Mondial. Pe de altă parte, nu găsesc că tu arăţi ca

o gardă de corp.

— Să vezi numa' ce cafte tari trag.

El izbucni în râs. Înainte de a putea răspunde, ea vorbi din nou:

— Nimic nu mă poate opri să merg pe cont propriu. Pot să trag la aceleaşi hoteluri ca şi tine. Putem la fel de bine să mergem împreună.

Avea argumente la toate. Oare de ce era atât de hotărâtă?

— Ar putea fi felul meu de a spune că regret cele întâmplate, continuă ea. Nu-mi face atâtea greutăţi. O excursie platonică.

Cel puţin, lucrul acesta era sigur.

— Mi-am propus să plec poimâine.

Avea senzaţia că nu o înţelege, nu se simţea niciodată la largul său în compania ei. Poate din cauza legăturii dintre ea şi fratele său. Totuşi, aceasta putea fi o ocazie ca să o cunoască mai bine; cu greu se puteau evita unul pe altul într-un avion.

— E-n regulă, spuse el ezitând.

— N-ai vrea mai întâi să-mi spui şi mie ce-ai mai descoperit?

Venise momentul încercării. Ar fi fost greu să nu-i spună de vreme ce o lăsa să vină cu el. Nu era deloc sigur că putea avea încredere în ea. Totuşi, nu avea să afle niciodată aceasta decât dacă îi dezvăluia ceva. Îi vorbi despre Klatt şi West, dar omise să-i pomenească de prietenii săi de la Scotland Yard; nu voia să-i implice.

Shaw îşi luă numai o valiză şi conduse maşina pe o rută ocolită în direcţia aeroportului londonez până ce atât el, cât şi Fuller se încredinţară că nu erau urmăriţi. Fuller se întoarse cu maşina de la aeroport, după ce îi dădu lui Shaw sfaturi părinteşti despre cum să se comporte într-un moment de criză.

Jill îl aştepta deja la aeroport, ca şi cum ar fi crezut că putea încerca să plece fără ea. Aveau locuri alăturate la cursa companiei Lufthansa; după ce luară înălţime şi începură să avanseze prin golurile de aer aflate de-a lungul coastei britanice, Shaw îi povesti despre Greifswald.

— Am plecat cu Sandy Taylor, un coleg de-al meu de la Brigada Specială, ca să repatriem doi suspecţi ai IRA[12] care erau reţinuţi acolo. Ce făceau ei într-un port baltic era un mister. Se părea că erau urmăriţi de mai mult timp, aşa că se putea să fi venit din Germania de Vest încercând chiar să ajungă în

[12] Armata Republicană Irlandeză (n. trad.).

Danemarca. A fost o călătorie sortită eşecului. Au evadat înainte ca noi să sosim. Unii au spus că au fost ajutaţi de rămăşiţe ale Stasi. Este posibil, fiindcă abia înfiinţatul Departament al Securităţii Naţionale era slab pe atunci. Prin urmare, Sandy şi cu mine ne-am luat două zile libere ca să vizităm împrejurimile.

Shaw rămase visător, rememorând vremurile trecute şi îşi aminti cum era în acele zile nu prea îndepărtate, când Germania de Est se prăbuşise ca stat independent.

— Nu mai medita, povesteşte-mi, îl îmboldi Jill.

Erau prea sus pentru a putea vedea mai mult decât nişte firişoare ca de bumbac alb ce reprezentau gheaţa plutind pe Marea Nordului. Îi spuse ceea ce ştia.

— Acum e de domeniul trecutului. Ţi se va părea probabil plicticos. Ne-au scăpat cei de la IRA, dar am dat de alte noutăţi. Totul a început în 4 decembrie 1989. În ceea ce era pe atunci oraşul est german Greifswald, opinia publică şi-a dat seama că Staatssicherheit, Ministerul Securităţii Statului, era în plin proces de distrugere precipitată a dosarelor sale mai delicate. Mai ţin şi acum minte numărul ordinului strict secret care fusese emis atunci, 282/89, redactat pe 27 noiembrie, la zece zile după ce Stasi fusese oficial desfiinţat. Probabil, ştii că Stasi este o prescurtare a numelui întreg. Au trimis aceleaşi instrucţiuni tuturor celor cincisprezece cartiere generale regionale, iar la Greifswald acestea au fost transmise mai departe celor 218 birouri locale ale Stasi. Raportând la o populaţie de numai 64 000 de locuitori, se poate deduce vastitatea aparatului complet a tuturor regiunilor şi a reţelelor locale. Instrucţiunile erau cu atât mai interesante, cu cât dovedeau că Stasi, acum defunct în mod oficial, mai exista şi încă mai emitea ordine. Era un ordin imposibil de îndeplinit. Agenţii Stasi din Greifswald, în jur de cincizeci, au recurs la procedeul de a rupe în bucăţi, manual, documentele, după care le îndesau în saci negri de plastic. Malaxoarele nu puteau face faţă volumului mare de documente incriminatoare strânse în patruzeci de ani. Cartierul general al Stasi, aflat în ceea ce fusese înainte clădirea tribunalului, umpluse toată mansarda până la începutul lui decembrie şi, cu toate acestea, grămada de dosare scăzuse foarte puţin.

Se întoarse şi fu surprins să vadă că era total absorbită de ceea ce-i spunea.

— În 4 decembrie, un comitet de cetăţeni de vreo trei sute de persoane au solicitat să preia dosarele şi s-au trezit faţă-n faţă cu trupe Stasi înarmate, care s-au retras numai după ordine primite

din Berlinul de Est. Procurorul general a sigilat fiecare sertar şi birou în parte, iar comitetul de cetăţeni a făcut de pază toată noaptea.

Atenţia încordată a lui Jill îl stingherea.

— Eşti absolut sigură că vrei să auzi toate astea? o întrebă.

— Absolut. Te rog, continuă.

— Greifswald reprezenta un mic fragment din ceea ce se desfăşura pe tot cuprinsul Germaniei de Est. Mi-a rămas în minte, fiindcă am avut de a face cu Departamentul pentru Securitatea Statului şi mai târziu cu echivalentul Brigăzii Speciale din Germania de Vest, în încercarea de a-i opri pe membrii Stasi să fugă în Marea Britanie într-o perioadă când ar fi fugit oriunde vedeau cu ochii. Legătura vădită cu aceste întâmplări este că Hugo Klatt ar putea fi un fugar Stasi care şi-a pregătit actele şi fuga. Se afla într-o situaţie propice pentru a împrumuta identitatea altcuiva. Poate chiar a ucis pentru acte; adevăratul Klatt se pare că este încă dat dispărut. Era, de asemenea, posibil ca MI 6 să-l fi găsit bun la ceva sau să fi crezut că el deţinea informaţii de care aveau nevoie.

Ascultând zgomotul înăbuşit al motoarelor şi simţind brusca turbulenţă atunci când trecură pe deasupra unei furtuni, Shaw nu se putu declara însă convins că găsise răspunsul. Era Klatt atât de important, încât să merite atacul asupra lui Fuller, eliminarea lui Mandova prin prea multă băutură, aruncarea în aer a lui Jody Marsh? Nu avea sens. Toate acestea erau lucruri pe care un om precum Klatt le putea face ca să se apere şi, dacă era un ex-Stasi, făcuse probabil lucruri cu mult mai rele de-a lungul anilor. Dar Klatt era în închisoare şi Shaw era convins că sforile erau trase din exterior. Jody nu ar fi fost aruncată în aer pentru a-l apăra pe Klatt. Era prea riscant. Totuşi, într-un fel, Klatt juca şi el un rol, dincolo de faptul că era un ucigaş.

— Iarăşi ai căzut pe gânduri. Împărtăşeşte-mi-le şi mie.

— Nu mai e nimic de spus. Trebuie să sperăm că vom putea afla ceva la Greifswald.

Urechile i se înfundară şi pe când aterizau îşi izgoni din minte întreaga problemă.

Trecuse destul timp de când fusese la Berlin ultima dată şi noua libertate i se părea întrucâtva stranie. Închirie un Volkswagen, aşteptându-se să fie totuşi opriţi pe drumul spre nord către ceea ce fusese Germania de Est. Şi acum păreau două ţări separate, diferenţele fiind aproape imediat vizibile.

— Oraşul este cam la 200 de kilometri spre nord, pe coasta Mării Baltice, explică el odată ce se văzură pe şosea. Fondat de fapt de negustori olandezi în 1240, este acum cel mai mic oraş universitar al ţării. Peisajul însă nu e prea interesant, nu-i aşa?

Trecând prin zona agricolă centrală a ţării, îşi aminti multe lucruri. Esenţa situaţiei era însă faptul că se îndrepta spre un mic port, unde spera să afle informaţii despre Klatt. Îşi aminti avertismentul lui Max Fuller şi se simţi dintr-odată vulnerabil. Odinioară, cunoscuse câţiva oameni de aici, dar nu avea prieteni adevăraţi şi curând era posibil să aibă chiar duşmani. Mulţi dintre membrii Stasi fuseseră prinşi şi închişi. Dar la fel de mulţi nu fuseseră şi aceştia îşi aveau propria lor frăţie secretă.

Shaw spera că nu îi transmisese neliniştea şi lui Jill, care vorbise foarte puţin pe ultima porţiune de drum. Poate că era doar obosită, desigur, fusese o călătorie lungă, deşi pe şosele circulaţia era slabă, fiind vorba mai ales de camioane cu remorcă ce veneau dinspre porturile baltice cu încărcăturile strânse sub prelate grele.

Se făcuse seara târziu când ajunseră la periferia Greifswaldului, un mănunchi de lumini clipind înaintea lor, marea cea întunecată fiind ascunsă privirii undeva dincolo de oraş.

Încetinind, Shaw întrebă:

— Ai auzit vreodată de Peenemunde?

Jill se trezi din amorţeală, înălţându-se în scaun.

— Nu e cumva locul unde se făceau rachetele V2 în timpul războiului?

— Ce fată deşteaptă! E puţin mai la est de locul unde mergem. Ar trebui să găsim un hotel pentru noapte.

Găsiră unul destul de central şi Jill fu evident impresionată de cursivitatea cu care Shaw vorbea germana. El reuşi să obţină camere de o singură persoană, dar numai una avea baie, aşa că insistă să o ia Jill. Se întâlniră o oră mai târziu în micul hol, numai grinzi şi relicve marine. Era ca şi când te-ai fi aflat pe o corabie veche. Ei atrăgeau foarte mult atenţia, străinii nu treceau neobservaţi aici şi reminiscenţele unui stat poliţienesc puternic erau încă vii, suspiciunea fiind moştenirea anilor îndelungaţi de opresiune. Băură câte două pahare înainte de a se îndrepta către sala unde se servea masa şi care era pe jumătate plină; erau flămânzi după o zi atât de lungă.

Aproape terminaseră de mâncat când un bărbat corpolent se desprinse dintr-un grup de la altă masă şi se apropie de ei. Veni către masa lor şovăind, îl privi ţintă pe Shaw şi pielea îngălbenită

a ochilor lui se încreţi într-un zâmbet ce i se lărgi pe faţa ridată; costumul îi era destul de elegant, dar nu reuşea să-i ascundă burta. Îşi trecu mâna cărnoasă prin părul rărit şi spuse într-o engleză corectă:

— Nu mă înşel? Inspectorul Shaw de la Londra? Shaw se ridică.

— Aveţi o memorie foarte bună. Au trecut câţiva ani de când am fost pe-aici.

Îşi strânseră mâinile cu putere.

— Dar cât de des credeţi că primim vizitatori de la vestitul dumneavoastră Scotland Yard? Nu ne-am iertat niciodată că i-am pierdut pe oamenii aceia după care aţi venit. Vă mai aduceţi aminte de mine? Dar vă rog să vă aşezaţi. Se întoarse către Jill. Scuzele mele, doamnă. V-am deranjat de la cină?

— Deloc. Aşezaţi-vă la masa noastră, acuşi vin cafelele.

Germanul îşi trase un scaun, care scârţâi sub greutatea sa.

— Trebuie să mă întorc la prietenii mei. Dar am vrut neapărat să-l salut pe vechiul meu prieten, inspectorul Shaw. Ştiţi acum de unde să mă luaţi?

— Jurgen Kern. Ne-aţi fost de mare ajutor atunci. Aveam de gând să trec pe la dumneavoastră mâine dimineaţă.

Kern dădu din mână.

— Nu m-aţi fi găsit la sediul poliţiei. M-am pensionat acum şase luni. Acum mă odihnesc. N-aş fi crezut să veniţi aici în vacanţă: cine vine aici, vă întreb? Arătaţi bine şi fermecătoarea dumneavoastră...?

— Nu sunt soţia lui, interveni Jill, nici măcar prietena. Sunt infirmiera lui.

— Chiar aşa? E-adevărat? râse Kern. Înţeleg că râdeţi de mine.

Jill zâmbea răutăcios la enervarea lui Shaw; el nu voia nici un fel de complicaţii pe aici. Nu spuse nimic ca să nu sporească deruta, dar fără să vrea o accentuă neoferind nici o explicaţie.

— Pe cine să caut în locul dumneavoastră? întrebă el repede.

— Oh, asta depinde de ce doriţi. Este, fără îndoială, o problemă de competenţa poliţiei, altfel m-aş fi oferit eu să vă ajut.

— S-ar putea totuşi s-o puteţi face, spuse Shaw străpungând-o pe Jill cu o privire ucigătoare. Scoase portofelul şi extrase din el fotografia de puşcăriaş a lui Hugo Klatt. I-o înmână. Se spune că omul acesta s-a născut aici. N-aş putea băga mâna în foc pentru asta. Se numeşte Hugo Klatt. Voiam să trec pe la sediul poliţiei să văd dacă îl au în evidenţele lor.

Kern ţinea în mână fotografia poliţie într-o strânsoare fermă.

Buna dispoziţie dispăruse de pe trăsăturile sale plăcute şi mici broboane de sudoare începură să i se formeze pe buza superioară.

— De unde provine asta?

— Din Anglia. Acolo a fost făcută. E la închisoare pentru furt de maşini. Cred că va fi pus în libertate destul de curând.

— Ţineţi-l acolo. În închisoare. Omul ăsta este un monstru şi numele lui nu este Hugo Klatt. Mâna cu care ţinea fotografia începuse să-i tremure şi Kern îşi puse mâna cealaltă peste ea ca să-i liniştească trepidaţia. Numele lui e Wilhelm Maas. Dacă fotografia asta ar fi să circule pe la oamenii de-aici, toţi l-ar recunoaşte, deşi unii ar spune că nu. Tocmai aceştia sunt cei cărora nu ar trebui să le întorci spatele. Mai privi o dată imaginea. Aici e mai bătrân, ceea ce era de aşteptat, dar nu e nici o îndoială. Odată ce l-ai cunoscut pe omul ăsta, nu-l mai uiţi.

Kern era ca hipnotizat de fotografie, nevrând să-i dea drumul din mână.

— De ce aţi venit aici când îl aveţi deja în mână?

— Am venit aici să aflu tot ce se poate despre el. Am bănuit că numele lui adevărat nu este Klatt.

— Aveţi dreptate. Maas era şeful plutoanelor de exterminare Stasi, de aici. Angaja criminali de rând să omoare oameni. Deci iată unde se afla el. Noi l-am căutat pretutindeni. Ne-ar plăcea să-l aducem înapoi, aici.

— Se află în Anglia de mai mulţi ani, e naturalizat acum. N-ar fi uşor să-l luaţi.

— N-are importanţă de cât timp este acolo. De zece, douăzeci de ani, nu uiţi niciodată un astfel de om. Îşi înălţă capul masiv. Furt de maşini, ziceţi? Cred că s-a ocupat de multe lucruri la viaţa lui, dar de asta nu ştiam. Polonezii sunt cei care se îndeletnicesc cu furtul de maşini. Sunt foarte bine organizaţi şi în Berlin găsesc un teren propice de acţiune. Apoi le aduc înapoi. Ştiţi câte maşini au fost furate anul trecut din Germania de Vest?

Pe Shaw nu îl prea interesa şi simţea că se abăteau de la subiect. Kern avea, oricum, să-i spună, aşa că zise:

— Nu. Câte?

— Optzeci şi şapte de mii. Asta înseamnă o groaza de maşini. Un volum uriaş de bani murdari. Dacă Maas a fost amestecat în asta, nu pot şti. N-am auzit.

Îi aruncă lui Shaw o privire lungă de avertizare.

— Aţi avut noroc că v-am văzut eu primul. Nu vă vânturaţi pe-aici cu fotografia asta, domnule inspector. Aţi sfârşi ca hrană

pentru peştii din Marea Baltică. O privi cu părere de rău pe Jill. La fel ar păţi şi încântătoarea dumneavoastră însoţitoare. Duceţi-vă acasă, domnule inspector. Cât de repede puteţi.

— Am crezut că cea mai mare parte a membrilor Stasi au fost capturaţi. Fireşte, nu pot fi chiar atât de mulţi încă în libertate?

— Daţi dovadă de o naivitate pur vest-europeană, prietene. Cei mai mulţi dintre ei probabil că au fost. Dar erau îngrozitor de mulţi şi continuă să fie cu tenacitate uniţi, ca să se apere. Privi împrejur prin încăpere, care începea acum să se golească. Şi nu uitaţi niciodată informatorii pe care-i foloseau. Sunt mii. I-am prins pe mulţi, dar e imposibil să pui mâna pe toţi. Colcăie încă printre noi. Sunt momente când încă suntem atenţi ce vorbim. Vi se pare greu de crezut?

— Nu, nu ni se pare, răspunse Jill. Credem că e o situaţie îngrozitoare. Poate că se va ameliora cu timpul.

Shaw voia să revină la problema pentru care venise.

— Acest Maas... s-a născut aici?

— Vreţi să vă arăt casa? V-ar ajuta? Deşi sunt nevoit să vă spun că a fost arsă din temelii şi n-a mai fost reconstruită, ca învăţătură de minte pentru alţii ca el. Singurul regret al multora dintre noi este că Maas n-a fost în ea în momentul respectiv. Chiar dacă sună groaznic, nu e mai puţin adevărat. Am fi dorit să vedem că e în casă în timp ce aceasta ardea. Să-i auzim strigătele cerând îndurare, strigăte pe care atât de des le smulsese el altora.

Kern transpira prin toţi porii, retrăind evenimente care pentru Shaw şi Jill erau greu de înţeles. Cineva îl strigă de la masa de la care venise şi el se întoarse să spună că nu mai întârzie mult.

— Unde vă pot găsi? îl întrebă Shaw.

— Ca să-mi mai puneţi întrebări despre Maas? Cred că am spus deja destul. Cred că mai are încă susţinători pe-aici. Puţini rămaşi, bineînţeles, dar noi vrem ca toată problema asta să se stingă şi să ne putem vedea mai departe de vieţile noastre, pe care de-abia începem să le-nţelegem. Ce altceva aţi mai vrea să ştiţi?

— El şi-a însuşit identitatea lui Hugo Klatt care a fugit peste Zid. L-aţi cunoscut pe adevăratul Klatt?

— Nu-mi amintesc. Aţi putea încerca să căutaţi amănunte în registrele primăriei. Dacă Maas şi-a asumat identitatea lui, atunci Klatt este mort, iar eu unul nu mi-aş pierde timpul încercând să-i dau de urmă.

Shaw simţi cum Jill îl loveşte uşor peste mână. Când se uită la

ea, văzu că îl ruga din ochi să nu întindă prea tare coarda. Făcuseră deja treabă bună şi mult mai repede decât ar fi putut spera. Dar veniseră cale lungă până aici şi trebuia să-şi folosească timpul pe care-l aveau cât mai bine. Îşi gustă cafeaua, constată că e rece şi puse ceaşca la loc.

— Mai aveţi puţină răbdare cu mine? se rugă el. Cu coada ochiului, observă cum cineva îi făcea cu mâna lui Kern, încercând să-i atragă din nou atenţia.

— Există vreo organizaţie care-i scoate din ţară pe foştii Stasi?

Kern râse cu sunet gros, hodorogit.

— Asta-i foarte amuzant. Cei mai mulţi dintre ei au fugit ca şobolanii. Aceştia erau soldaţi de rând, cum le spuneţi dumneavoastră? Cu cât erau în poziţii mai importante, cu atât planurile de fugă erau mai organizate. Totul s-a întâmplat foarte rapid, desigur şi mulţi au fost prinşi, dar, după şocul iniţial, au revenit cu picioarele pe pământ şi şi-au făcut bine planurile. De ce ar avea asta vreo importanţă pentru dumneavoastră? Este cât se poate de clar.

— Deoarece eu cred că Maas a venit în Anglia pentru un motiv anume. Cred că s-a bucurat în Anglia de oarecare sprijin. Cred că mai este şi acum sprijinit sau, cel puţin, i se dau sfaturi utile. Încerc doar să aflu despre ce e vorba.

— Pe cont propriu? Împreună cu infirmiera dumneavoastră? Kern îl ironiza discret, ochii licărindu-i. Aţi avea nevoie de acordul unanim al tuturor agenţiilor de securitate şi al forţelor poliţieneşti pentru a face cercetări atât de profunde. Nu e vorba doar de un simplu dosar pe care să-l puteţi consulta, asta e crimă organizată. Nu exagerez. Maas e răul în persoană. Indiferent cât credeţi că ştiţi despre el, înseamnă că nu ştiţi nimic, altfel n-aţi mai face cercetări. Vă mai previn încă o dată pe amândoi, aţi venit aici, dar mai trebuie să vă şi întoarceţi. Eu nu vă pot oferi nici un fel de protecţie, iar poliţia n-are să vă mulţumească pentru că aţi venit. Duceţi-vă acasă. În noaptea asta, dacă puteţi. Mai devreme chiar, dacă e posibil.

13

Shaw îl lăsă pe Kern să plece, cu mare părere de rău. Scutise foarte mult timp întâlnindu-l astfel. Înainte să plece Kern, îşi exprimă dorinţa de a fi lăsat în pace de acum încolo şi speranţa ca Shaw să i-o respecte. Nu regreta lucrurile pe care i le spusese, ba chiar era bucuros că avusese ocazia să-l prevină; mai avea şi acum mustrări de conştiinţă că îi scăpase atunci, cu câţiva ani în urmă, pe suspecţii IRA după care venise Shaw.

Shaw şi Jill urcară în camerele lor, renunţând să se folosească de lift. La uşa ei el îi spuse:

— Pot să intru?

Ea observă imediat că nu o solicita ca femeie, ci ca persoană care să asculte la ce avea el de spus.

— Bineînţeles, răspunse deschizând larg uşa.

Camera era simplă, departe de a fi luxoasă, dar spaţioasă, având grinzi false pe tavan, ce le imitau pe cele originale de la parter. Ea se aşeză pe marginea patului, iar el pe unicul scaun din încăpere.

— Am avut o zi grea, Laurie.

El îşi dădu seama cât de obosită era.

— Scuză-mă. Se ridică. Chestiunea mai poate aştepta.

— Nu pleca. Spune-mi ce voiai să-mi spui.

— Kern ne-a dat informaţii preţioase, dar mai sunt încă multe altele pe care trebuie să le obţinem. Sunt sigur de asta. Acum, dacă tu preferi să te întorci acasă, te înţeleg perfect. Poţi lua maşina sau putem să ne interesăm ce zboruri ar putea fi de aici, dar eu trebuie să rămân şi să mai scormonesc.

— În ciuda primejdiei de care ţi-a vorbit?

— Eu am lucrat în Irlanda de Nord. Era destul de primejdios acolo.

— Nu încerca să compari cele două situaţii; aici nu există trupe călare care să-ţi sară în ajutor. Problema asta a pus stăpânire pe tine. A devenit o obsesie. În cazuri din astea se întâmplă să uiţi de obicei să-ţi asiguri spatele.

Se uită la ea sever.

— Să nu uităm că asta se referă la uciderea fratelui meu.

— Gogoşi.

Rămase încremenit, nevenindu-i să creadă. Nu atât de ceea ce

spusese ea, cât de însuşi faptul că rostise aşa ceva. Nu-i stătea în fire să se exprime astfel; ceea ce conferea expresiei un şi mai mare efect.

Pe când el era încă în stare de şoc, Jill adăugă:

— Aşa a început. Dar te-ai convins cine l-a omorât pe Terry. Acum, te ocupi de altceva. Ştii cine e Klatt – mai bine continuăm să-l numim aşa, să nu ne încurcăm – dar tu vrei mult mai mult. Încerci acum să dezlegi o cu totul altă problemă.

— Toate au legătură unele cu altele, insistă el. Unele dintre răspunsuri se află în acest oraş.

— Atunci, lasă-le să rămână aici. Ne ajunge cât avem să ducem acasă şi să insistăm să se deschidă o anchetă. Avem dovezi că Hugo Klatt nu este cine zice el că este şi că a intrat în Marea Britanie în mod fraudulos, fiind mai târziu naturalizat. Avem toate astea, fiindcă suntem amândoi martori la cele spuse de Kern. E destul ca să-i zbârlească pe mulţi şi ca să se afle cine l-a lăsat să intre în ţară. Nu asta vrei?

— Vreau să-l elimin din scenă pe viaţă.

— Cine ar fi mai indicaţi să facă asta decât nemţii înşişi? Kern spune că ei îl vor, ceea ce înseamnă extrădare şi, o dată demascat, totul va fi probabil doar o simplă formalitate. Cred că va avea de suferit mai mult în mâinile lor decât în ale noastre.

— Îi mai vreau pe cei care l-au pus să facă asta şi pe cei care-l protejează acum, oricine-ar fi ei. Şi vreau să ştiu de ce. Tot ce am stabilit de fapt este că Hugo Klatt este un criminal Stasi. Te-ai gândit de ce era necesar ca el să fure o maşină care să-i aducă o condamnare la închisoare? E absurd. Trebuie să fi avut cazier, altfel ar fi primit o sentinţă cu suspendare. Totuşi, nu pot găsi nici o dovadă asupra existenţei unui cazier. Întâmplător, nu mai are decât două luni de stat. A fost o condamnare de optsprezece luni, ceea ce înseamnă numai un an, cu o comportare bună. Aproape se sufocă atunci când rosti ultimele cuvinte. Credeam că vrem amândoi acelaşi lucru, sfârşi el pe un ton slab.

— Aşa-i. Nu fac decât să susţin cele spuse de Kern în privinţa primejdiilor. Sunt garda ta de corp, nu uita. Unde vei fi tu, acolo voi fi şi eu.

Încordarea lui se diminuă puţin. Zâmbi.

— Grozavă gardă de corp. Credeam că eşti infirmiera mea; nici măcar nu i-ai spus cauza.

— I-aş fi spus că eşti pe moarte din cauza vreunei boli rare.

Brusc, ea strănută şi bâjbâi după o batistă. Negăsind, el întinse mâna după poşetă, care se găsea lângă el pe măsuţa de

toaletă.

— Ai una aici? Sau să-ţi dau una de-a mea?

Încercă să ascundă ceea ce simţea, căci pipăi în poşetă conturul unui obiect tare. Îi duse poşeta şi, în momentul când o lua, ea strănută din nou.

— Mulţumesc. Probabil că e din cauza prafului de aici.

El rămase în picioare lângă ea.

— Am trăncănit prea mult. Să vedem ce gânduri avem dimineaţă.

Ea îşi scoase un şerveţel din poşetă şi îşi şterse nasul.

— Scuză-mă pentru asta.

— Nu-i nimic. Să pun poşeta la loc?

— Nu, mulţumesc. Oricum, am nevoie de ea. Am să reflectez peste noapte la ce mi-ai spus şi vom discuta mâine.

El se duse la uşă, o deschise, se uită înapoi.

— Nu uita să te asiguri că e bine închisă după ce plec eu. Dacă ai nevoie de mine, bate în perete.

Se duse în camera lui întrebându-se cum reuşise ea să treacă o armă prin controlul de securitate al aeroportului din Londra şi prin vama de aici. Nu putea fi absolut sigur că era vorba de o armă, fără să se uite înăuntrul poşetei. Nu era decât un singur mod de a afla adevărul.

Aşa obosit cum era, se trezi totuşi la două jumătate. Era un şiretlic pe care îl învăţase în timp, să se scoale la orice oră voia fără ajutorul deşteptătorului. Se ridică din pat cu cea mai mare greutate şi ieşi din cameră după ce îşi luă lanterna de buzunar şi scoase cheia din broască. Se duse la baia de la capătul coridorului. Se stropi pe faţă cu apă rece şi se strecură înapoi în vârful picioarelor până la camera lui Jill. Îşi lipi urechea de uşa ei înainte de a se apleca să se uite prin gaura cheii.

Nu lăsaţi niciodată cheia în broască. Orice hoţ vă va spune asta. Cu o unealtă potrivită aceasta poate fi răsucită. Shaw îşi scoase propria lui cheie şi o introduse în broască neîntâmpinând nici o piedică. Acţiona de la premisa că acesta era un hotel foarte vechi, situat într-o zonă cu o rată scăzută a criminalităţii; crima politică era altă chestiune. Se bizuia pe faptul că cea mai mare parte a încuietorilor trebuia să fi fost identice; toate erau vechi şi solide, dar cu o singură cheie puteai deschide o mulţime de uşi. O răsuci cu foarte mare atenţie. La jumătatea rotaţiei, zăvorul se hotărî să cedeze şi zgomotul produs de acesta îl făcu să se chircească.

Rămase nemişcat atât de mult timp, că fu nevoit să se

îndrepte din spate şi tot atunci auzi pe cineva umblând la parter. Nimeni nu urcă însă pe scări, aşa că întoarse încet mânerul sferic de modă veche al uşii. Împinse uşor, dar întâmpină rezistenţă. Împinse din nou şi auzi ceva scârţâind de partea cealaltă a uşii. Se opri imediat, se dădu la o parte şi se rezemă de perete, umflându-şi obrajii şi chibzuind că Jill scosese cheia din broască, dar apoi fixase scaunul sub mânerul uşii.

Se aşeză din nou în poziţia dinainte şi întoarse încet cheia, îndepărtându-se repede de cum auzi zăvorul făcând zgomot. Se întoarse în camera sa obosit şi cu un sentiment de frustrare. N-ar fi putut-o învinui pe Jill că nu-şi ia măsuri de apărare. Luase în serios avertismentul său.

Când coborî la micul dejun în dimineaţa următoare, o găsi pe Jill deja acolo, mult mai senină decât el. Erau puţini oameni în sala de mese şi toţi dădură din cap politicos în chip de salut.

— M-am mânjit de ruj? Am ou pe faţă?

— Scuză-mă, spuse Shaw. Te fixam cumva?

— Destul ca să se observe. Şi nici nu mă fixai cu o privire prietenoasă. Mai mult o uitătură în genul „ce-ai mai pus la cale”. N-ai dormit bine?

— Nu. Intermitent. Mă simt îngrozitor.

— Nici eu n-am dormit. Cineva a încercat să intre în camera mea noaptea trecută.

— Vorbeşti serios?

— A folosit o cheie ca să descuie broasca, dar eu împinsesem un scaun sub mâner. Era, fără îndoială, un amator. Şi încă unul nu prea priceput.

Râdea de el?

— Eşti sigură? Poate că ai visat.

— Zăvorul a făcut un zgomot infernal. Broaşte vechi. Zgomotoase, dar solide. Fireşte, odată ce uşa a fost deschisă, a trebuit să o încuie la loc să dea impresia că nu s-a întâmplat nimic. Ce nesuferit!

Shaw înghiţi asta, convins că ea ştia.

— Ce ai fi făcut, dacă ar fi intrat?

Ochii lui Jill străluceau când replică:

— Ar fi avut o surpriză s-o ţină minte toate viaţa. Nu i-ar fi plăcut deloc tipului.

— De unde ştii că a fost bărbat?

— O femeie n-ar fi atât de proastă. Ar fi ştiut că o străină singură într-un oraş necunoscut, într-un hotel de modă veche, în care încuietorile erau probabil identice şi-ar fi baricadat uşa cu

ceva, măcar pentru ca să-şi apere onoarea.

Acum ştia că ea se răzbuna pe el. Dar nu era de glumit. Avea sau nu avea armă? Nu-şi putea imagina ce altceva ar fi putut să fie.

— Reclamă asta conducerii hotelului, spuse.

— Nu e nevoie. Plecăm astăzi?

— Aş vrea să mai rămân măcar o zi. Tu poţi să te întorci dacă vrei.

Jill îşi puse pe masă şervetul uriaş, foarte scrobit. Îşi termină cafeaua şi îşi împinse scaunul. Se aplecă să-şi ia poşeta de pe podea. Lui Shaw îi veni greu să-şi desprindă privirea de pe poşetă până când, crezând că Jill îl urmăreşte, spuse:

— Deci, ce ai de gând să faci?

— Probabil că ai petrecut o noapte chiar mai rea decât îţi dai seama. Am stabilit deja asta. Rămân cu tine. Ăsta e un port foarte vechi. Trebuie să existe puncte de interes de văzut pe aici.

— Eu nu l-aş considera o atracţie turistică şi nu am de gând să fac turul oraşului. În ciuda celor spuse de Kern, am să trec pe la secţia de poliţie să văd dacă nu pot afla mai multe despre Klatt.

Ridicau iar bariere între ei, ca şi cum nici unul nu voia ca celălalt să ştie exact ce avea de gând. Neîncrederea se instala din nou.

— Pari fascinat de geanta mea, observă Jill împingând scaunul înapoi sub masă. Îşi pusese poşeta pe braţ.

— Prietena mea avea una foarte asemănătoare. E şarpe sau crocodil?

— Nu poţi să le deosebeşti?

— Nu m-am uitat chiar aşa de atent la ea. Crocodil, atunci.

— Ai dreptate. Mă întorc în camera mea. Ne întâlnim în hol.

După ce ea plecă, Shaw ieşi afară la parcarea pietruită din spatele hotelului. Majoritatea maşinilor plecaseră deja, dar Volkswagen-ul mai era încă după colţ, mânjit acum de ploaia care căzuse peste praful de pe el; se hotărî să-l spele. Deschise portbagajul să caute ceva cu care să îl şteargă şi îngheţă când îşi dădu seama că tocmai aici uitase să facă controlul de rutină. Aceasta era diferenţa între a lucra în poliţie şi a fi plecat din poliţie. Sau de a fi derutat de Jill Palmer.

Se lăsă jos să se uite sub maşină şi aproape în aceeaşi clipă văzu bomba. Fusese prinsă exact sub scaunele din faţă. Nu avea aparatura să o dezamorseze şi ezită să deschidă vreuna dintre uşi sau capota, de teamă să n-o declanşeze. Din câte putea să-şi dea seama, era o treabă făcută de profesionişti – exactă, curată,

fatală.

Se rostogoli pe spate. Bomba putea să-i fie de folos. Se ridică în picioare, se scutură şi se duse înapoi în hotel. La recepţie îi ceru funcţionarei să-i facă legătura cu poliţia. Fiindcă ea ezită, îi spuse:

— Sub maşina mea e o bombă, spuneţi-le să aducă pe cineva capabil să o înlăture.

Nu-şi dădu osteneala să vorbească încet, aşa că la auzul cuvintelor câţiva din cei prezenţi întoarseră capul atenţi.

Speriată, recepţionera încă nu ştia ce să facă.

— O bombă?

Apoi, văzând că nu glumeşte, se duse la telefon, supraveghindu-l totuşi cu coada ochiului şi sperând că nu are să şteargă putina să o lase să se descurce singură într-o astfel de situaţie. O bombă. Ştirea fuse transmisă prin linia telefonică şi cei care se aflau în hol erau deja în picioare întrebându-se ce era de făcut. N-ar trebui evacuat hotelul?

Dacă maşina n-ar fi fost în colţul îndepărtat al parcării, Shaw ar fi propus acest lucru. Era posibil ca aripa respectivă a hotelului să fie avariată, dar nu avea sens să creeze panică. Obţinuse ceea ce dorise, toată lumea avea să ştie acum; ştirea avea să circule din om în om, ca focul.

— Luaţi măsuri numai să nu intre nimeni în parcare, împrejmuiţi-o cu o sfoară şi plasaţi un semn de pericol la toate intrările.

Poliţia sosi destul de rapid; sirenele maşinilor fuseseră probabil auzite în tot oraşul. Împreună cu poliţia, cu sirenele urlând, sosi şi o maşină de pompieri. Trei bărbaţi cu veste militare groase intrară în fugă şi recepţionera îi îndrumă către Shaw care aştepta. Exact în acest moment, Jill, care auzise sirenele, coborî pe scări să vadă ce s-a întâmplat. La baza scărilor îl auzi pe Shaw dând explicaţii despre bombă şi rămase locului. Cunoştinţele ei de germană nu erau la fel de bune ca ale lui, dar suficiente ca să-şi dea seama ce anume descoperise.

Poliţiştii şi Shaw se duseră afară la parcare şi Shaw le arătă bomba de sub maşina sa închiriată. Poliţiştii făcură ceea ce Shaw încercase să evite şi cerură cu insistenţă ca hotelul să fie evacuat. Cei ce locuiau în hotel ieşiră în stradă pe partea îndepărtată de hotel şi o mulţime de gură-cască îngroşau, cu fiecare minut ce trecea, rândurile mulţimii adunate. Sub o maşină fusese pusă o bombă; vestea trecea din gură în gură şi întreaga zonă fierbea.

Poliţiştii îşi aduseră instrumentele dintr-una din autodubele lor şi cu mare atenţie ridicară cu cricul partea din faţă a maşinii. Era o metodă cu care Shaw nu era de acord, dar nu mai depindea de el acum. Un expert în dezamorsări se târî sub maşină, scoase o mână şi făcu semn cu degetul mare în sus ca să arate că avea totul sub control. La scurt timp după aceea reapăru, târându-se încet pe spate şi ţinând cu grijă bomba în ambele mâini, cu benzile adezive atârnând. O dată ieşit de sub maşină, o puse pe pământ şi scoase dintr-o pungă de plastic detonatorul pe care-l desprinsese.

Bomba fiind dezamorsată, nu mai era nici un pericol. Aceasta fu apoi dusă într-o autodubă specială care plecă însoţită de un mic convoi. Câţiva dintre privitori aplaudară, alţii strigară câteva urale anemice, sentimentul de uşurare era evident şi cei ce locuiau în hotel începură să reintre în clădire.

— Herr[13] Shaw? Chipul omului radia. Shaw mai văzuse expresii similare şi la alţi poliţişti care tocmai erau pe punctul să aresteze pe cineva.

— Sunt Werner Scherer. Lucrez la secţia de poliţie de aici. Trebuie să vă spun că aţi speriat jumătate din oraş. O bombă sub maşina dumneavoastră. Cum aţi depistat-o?

— M-am uitat. Am fost eu însumi poliţist cu nu prea mult timp în urmă. În Brigada Specială, posibil ca şi dumneavoastră. Am lucrat un timp în Irlanda de Nord. Te debarasezi greu de un obicei înrădăcinat, Herr Scherer. Asta a fost tot. Puterea obişnuinţei.

— De ce ar vrea cineva să vă facă una ca asta aici? Poate că e vorba de ceva mai mult decât puterea obişnuinţei. Poate că vă aşteptaţi la asta.

— Nu în mod special. Aveam intenţia să trec pe la sediul poliţiei în dimineaţa asta. Încerc să obţin informaţii despre un om care s-a născut aici. Cred că a fost membru al Stasi înainte de a pleca în Germania de Vest, anterior unificării, apoi în Anglia unde este şi acum.

— Dacă a făcut parte din Stasi, pe urmele lui se află, fără îndoială, destui, deci de ce aţi fi ales tocmai dumneavoastră ca să vi se pună o bombă sub maşină?

Scherer era mai mult decât interesat şi nu doar pentru raportul său.

— Doriţi să vorbim despre asta aici sau la sediu?

[13] Domnule (în limba germană în original) (n. trad.).

— Să intrăm în bar. La ora asta probabil că e gol.

Shaw îl conduse. Scherer era un bărbat înalt, cu o atitudinea politicoasă, cu ochi blajini, posibil înşelători, Shaw nu-l întrebase ce grad avea, dar era convins că era destul de important şi că aparţinea probabil Securităţii Statului, având în vedere natura cazului şi faptul că era I implicat un străin.

Pe drum, Shaw o remarcă pe Jill stând cu alţi oameni în hol, dar se făcu că n-o vede şi ea nu încercă să-i vorbească. Intrară în bar unde, în afara unei femei de serviciu K şi a unui tânăr barman care lustruia paharele, nu se mai H afla nimeni. Shaw nu observă semnul de concediere, dar dintr-odată barmanul dispăru şi femeia de serviciu opri aspiratorul şi părăsi încăperea. Cei doi bărbaţi erau acum singuri. Aleseră o masă cât mai îndepărtată de uşă şi se aşezară. Era o senzaţie stranie să te afli într-un bar atât de lipsit de viaţă.

Shaw îşi spuse povestea fără să aştepte invitaţii şi după ce sfârşi, Scherer rosti:

— Vă felicit pentru germana dumneavoastră. Vorbiţi într-adevăr foarte bine. Aveţi o fotografie a acestui om?

Shaw scoase fotografia poliţiei. Nu pomenise nimic de întâlnirea sa cu Kern. Nu voia să-l compromită pe fostul poliţist, dar îl reţinu şi instinctul.

— Nu-l recunosc absolut deloc, spuse Scherer gânditor. Puse fotografia pe masă între ei, cu faţa spre el însuşi. La vremea despre care vorbiţi mă aflam în Rostock. E oraşul meu natal, adăugă el cu un zâmbet. De trei ori mai mare ca acesta şi de doua ori mai aglomerat. Zâmbi cu tristeţe. Poate că am făcut bine că m-am mutat; acolo neonaziştii ard acum casele emigranţilor. Vor mai fi o mulţime de necazuri şi de-acum încolo.

— Cel mai mare port la Marea Baltică, din câte ştiu. Nu-l întrebă pe Scherer de ce se mutase în Greifswald. Poate că fusese avansat; sau invers?

— Este evident că cineva de aici ştie că cercetaţi trecutul acestui om şi vi s-a dat un avertisment.

— Un avertisment? Expertul în dezamorsări a spus că bomba era cuplată la aprindere. Au încercat să mă omoare.

— N-am avut intenţia să minimalizez lucrurile, dar cel care a făcut-o poate vă cunoaşte vigilenţa.

Shaw începea să se întrebe cu cine ţinea Scherer de fapt.

— Aş fi putut să am o clipă de neatenţie, replică el cu amărăciune. Până una, alta, la ce ne conduce asta?

— Nu aveţi nici un duşman cunoscut aici? E limpede că cineva

vă cunoaşte. Deci, de ce v-ar considera o ameninţare?

— Cred că v-am explicat deja asta.

— Dar spuneţi că omul acesta, care-şi spune Klatt, este plecat de atâta timp. Şi dumneavoastră, oricum, l-aţi închis. Trebuie să fie vorba de mult mai mult decât mi-aţi spus.

Shaw dădu din cap a încuviinţare.

— Trebuie să fie, însă eu nu cunosc răspunsul. Pus în contextul celor întâmplate, rolul lui Klatt în toate astea e neînsemnat. Dar într-un fel cheia este totuşi el. Aveţi pe cineva la poliţie care ar putea să-mi dea mai multe detalii despre el?

Expresia lui Scherer era resemnată când spuse:

— Adică, mai mult decât v-a spus Jurgen Kern?

Scherer crescu în ochii lui Shaw. Ochii acestuia erau în continuare plini de blândeţe şi compasiune, dar era limpede că ascundeau încă multe despre omul acesta.

— V-a spus că ne-am întâlnit aici în hotel?

— Are vreo importanţă? Cred că cunosc pe cineva care ar putea şti mai multe despre Klatt. Nu ştiu la ce o să vă folosească. Din câte îmi dau seama, soluţia problemelor dumneavoastră se găseşte în Anglia. Klatt se află acolo, nu? Fireşte, răspunsurile sunt tot acolo.

— Cineva de aici nu este de această părere. Şi oricine ar fi acesta, a făcut eforturi deosebite ca să mă oprească să mai fac cercetări. Deci trebuie să existe şi aici ceva demn de aflat.

Scherer aruncă o privire în direcţia barului.

— E nefiresc să stăm aici aşa, fără să bem, când există atâta băutură care ne îmbie. Hai să mergem să luăm ceva.

Scherer se duse în spatele barului, ca şi cum ar fi fost pe deplin familiarizat cu locul şi turnă două şnapsuri mari. Shaw se cocoţă pe un taburet de la bar, astfel că se găseau acum faţă în faţă, ca un barman şi clientul său.

— *Prosit!*

— Noroc.

Era devreme pentru băutură, dar nici unul din ei nu părea să observe.

— Veţi fi aici în seara asta? Am să trimit un om care s-ar putea să vă fie de folos.

Din acel moment, Klatt nu mai fu pomenit. Cei doi bărbaţi vorbiră despre una şi despre alta destul de deschis şi, după cât părea, simţindu-se bine unul în compania celuilalt, însă Shaw nu putea să-şi ia gândul de la Klatt şi avea sentimentul că nici Scherer nu putea.

O jumătate de oră mai târziu, Scherer spuse că trebuie să plece. Îi strânse mâna lui Shaw şi părăsi barul.

Shaw se simţi deodată singur şi vinovat fiindcă băuse.

Scherer nu lăsase nici o chitanţă şi se hotărî să achite el băutura. Plecă din bar.

În hol totul intrase acum în normal, dar nu mai era nici urmă de Jill. O înştiinţă pe recepţioneră de băutura consumată şi urcă apoi spre camera lui Jill. Ciocăni la uşă şi, neprimind nici un răspuns, încercă să o deschidă. Era clar că era plecată, dar unde? Coborî în hol şi o întrebă pe recepţioneră dacă n-o văzuse. O văzuse, însă Jill părăsise hotelul cu mai mult timp în urmă în compania unui bărbat.

Aceasta îl îngrijora pe Shaw; din câte ştia, Jill nu cunoştea pe nimeni în oraş. Se duse din nou la parcare. Un grup de oameni se uita la maşina lui, care devenise un punct de atracţie. Când îl văzură, se împrăştiară sfioşi, însă Jill nu se afla printre ei.

O luă pe jos spre docuri, aflate la oarecare distanţă, fiindcă hotelul se găsea în partea cealaltă a oraşului. Oraşul mai păstra încă unele caracteristici ce atestau istoria sa, dar faptul că înainte de toate era în prezent un port activ era confirmat de freamătul continuu al camioanelor cu remorcă ce se deplasau pe direcţia docurilor. Căută să meargă pe străzi cu circulaţie intensă, conştient că fiind de unul singur se expunea unor riscuri. Pe măsură ce se apropie de docuri, observă că obişnuitul iz al mării se simţea mai puţin puternic decât se aştepta; atunci îşi dădu seama că Baltica era o mare închisă, legată de Marea Nordului doar prin strâmtorile înguste dintre Danemarca şi Peninsula Scandinavică.

Shaw se opri brusc. Îşi închipuia oare că o putea găsi pe Jill hoinărind pe străzi şi expunându-se drept o ţintă atât de uşoară? Făcu stânga împrejur şi o luă înapoi spre hotel. De ce naiba nu lăsase un bilet? Începu să se înfurie. A plecat cu un bărbat? Asta îl îngrijoră din mai multe motive. Jill nu era proastă.

Ajunse din nou la hotel şi, cercetând sălile de utilizare publică, constată că devenise obiectul curiozităţii oamenilor. Aceştia întorceau capul după el de îndată ce-şi făcea apariţia. Urcă din nou la camera ei şi înapoi la recepţie pentru a se interesa. Da, fusese văzută urcând scările cu vreo jumătate de oră în urmă. Da, el tocmai venea de acolo şi ea nu era sus. Se uită la ceas; hoinărise pe străzi mult mai mult timp decât crezuse. Alergă din nou sus, urcând treptele câte două o dată şi încercă iar la uşa ei. Era tot încuiată. O zgâlţâi. Dacă urcase, unde se dusese? Încercă

la baie ştiind că era inutil, fiindcă ea avea propria ei cameră de baie. Introduse cheia în broasca uşii de la camera lui ca să constate că aceasta era deja descuiată. Deschise uşa cu grijă. Jill era culcată cu faţa în jos pe patul lui.

14

Shaw rămase în cadrul uşii deschise gândindu-se la început la ce putea fi mai rău. Apoi observă că Jill îşi scosese pantofii. Ea se mişcă uşor şi el îi auzi sunetul foarte slab al răsuflării. Intră în cameră şi închise încet uşa în urma sa. Se simţi uşurat văzând-o acolo, apoi fu cuprins de curiozitate remarcând poşeta pe măsuţa lui de toaletă. Tentaţia era prea mare.

Se duse către măsuţa de toaletă, cu ochii mereu la Jill şi când ajunse la măsuţă, se întoarse astfel, încât să rămână cu faţa la ea şi cu spatele la poşetă.

Întinse mâna la spate, găsi poşeta pe bâjbâite şi o apăsă cu mâna.

Pistolul dispăruse. Era cât pe ce să creadă că fusese numai o închipuire de-a lui de la început. Dar nu era aşa, iar acum ea scosese pistolul din geantă. Aceasta isca o mulţime de întrebări în legătură cu ea.

Merse în direcţia patului şi se rezemă de tăblia lui demodată. Jill părea că doarme adânc. Ocoli patul şi în clipa următoare se trezi faţă-n faţă cu pistolul pe care-l căuta. Jill se ridicase brusc într-un cot şi pistolul era aţintit drept spre el. Încremeni.

Ea se linişti când îl recunoscu şi lăsă jos pistolul.

— Niciodată să nu te mai furişezi aşa.

— Iisuse, era gata să mă-mpuşti. Cine mai are nevoie de bombe dacă eşti tu aici? De unde ai făcut rost de blestematul ăla de pistol?

Ea îşi coborî picioarele peste marginea patului, căutându-şi pantofii şi-i puse şi se ridică.

Sunt epuizată, spuse. Nu te-am putut găsi. Am ciocănit la uşa ta, n-a răspuns nimeni, aşa că mi-am permis să intru aici cu propria mea cheie. Ştiam că ai să pici odată şi odată, aşa că m-am întins puţin şi probabil am aţipit.

— Cu faţa în jos şi cu un pistol în mână?

— Dorm totdeauna cu faţa în jos. Pistolul este o imitaţie inofensivă, însă foarte folositoare împotriva celor ce nu ştiu acest lucru.

Se îndreptă spre măsuţa de toaletă, ţinând pistolul în mână.

— Ia să-l vedem.

Se făcu că nu-l aude, puse pistolul în poşetă şi o închise.

— Gata, spuse. Micuţul Laurie nu mai are de ce să fie speriat.

Socoti că meritase asta, dar nu putea s-o lase să scape cu atât.

— E cert însă că ştii foarte bine cum se mânuieşte o imitaţie, comentă el. Încheietura în linie dreaptă cu ţeava; amândouă la nivelul braţului. Îndreptate exact către ţintă şi fără nici o ezitare. De mare clasă. Dar nu ţine, Jill. O imitaţie se vede la razele X la fel de bine ca şi obiectul veritabil. Prin urmare, cum ai introdus-o în ţară?

Ea se privi în oglindă, ştergându-şi o dungă de ruj.

— Am metodele mele.

— Asta nu-i destul de convingător. Şi aceea nu e o imitaţie.

— Ba este şi asta e tot ce ai să scoţi de la mine.

— Am crezut că n-avem secrete între noi. Dai naştere la bănuieli.

— Dacă n-am avea secrete între noi, viaţa ar fi plictisitoare. Iar tu ai fost întotdeauna bănuitor în privinţa mea. În realitate, nu s-a schimbat nimic. Vrei sau nu să ştii ce mi s-a întâmplat?

— Ar fi bine să fie ceva important.

Îşi trecu geanta pe braţ şi îl privi drept în faţă.

— Ai fi putut să-mi spui şi mie despre bomba din maşină, ticălosule. A trebuit să aud întâmplător de ea în timp ce tu le povesteai tuturor celorlalţi. Am fost bolnavă de îngrijorare.

— La fel şi eu. Eu am găsit-o.

Urmă o tăcere jenantă, apoi ea vorbi:

— Îmi pare rău. Presupun că încercai să mă protejezi.

El se prefăcu că nu aude şi spuse:

— Încă nu sunt satisfăcut de explicaţia asupra pistolului.

Ea ridică din umeri şi se aşează pe marginea patului.

— Am putea să vorbim şi aici la fel de bine ca oriunde.

Aruncă o privire spre uşă; Shaw se furişă până la ea şi o deschise brusc. Nu era nimeni.

— Când te-ai dus la bar cu Scherer, care lucrează în Ministerul Securităţii Statului, după cum probabil ai ghicit, s-a apropiat de mine un om care a spus că se numeşte Joachim Tag. Ştia că suntem aici împreună şi că am venit să facem cercetări în legătură cu Hugo Klatt. Îmi închipui că acum a aflat deja întregul oraş. A spus că şi-a luat inima-n dinţi ca să mi se adreseze, întrucât tu îl ţineai de vorbă pe Scherer. Mi-a spus să-ţi comunic să nu ai încredere în Scherer şi că el ştie ceva despre trecutul lui Klatt, care ne-ar putea interesa. E un om ca o nevăstuică. N-a vrut să fie văzut de Scherer că vorbeşte cu mine, aşa că am ieşit

să ne plimbăm. Am crezut că merita riscul.

— Şi aveai imitaţia de pistol cu tine.

— Nu ştiam ce să cred. Cum a auzit el de noi şi cum a ştiut că ne interesează Klatt? Kern era singura persoană cu care am vorbit; poate că nu e un om atât de serios pe cât pare. Cine ne sunt de fapt duşmanii?

Shaw gândea la fel. Se aflau pe un pământ străin, într-o ţară care suferise sub un regim de opresiune şi, ca toate ţările asemănătoare ei, se bazase pe sprijinul poliţiei secrete. Suspiciunea era un mod de viaţă. Plutoanele de exterminare erau o poveste veche şi totuşi o înfricoşătoare realitate. Chiar după ce totul se terminase, urmările neîncrederii erau încă vizibile şi trebuia să treacă mai mult timp până ca ea să dispară. Până când decalajul dintre estul şi vestul Germaniei nu va fi rezolvat şi o singură ţară nu va deveni realitate în toate privinţele, vor mai fi probleme cu această suspiciune înrădăcinată. Jill avea dreptate; cine le erau duşmanii? Cât de mulţii erau cei aflaţi în legătură cu Hugo Klatt şi, oricum, în ce era Klatt amestecat, în afară de trecutul său din Stasi? Poate că şi atât era de ajuns. Dar Shaw găsea că acesta ar fi un răspuns prea simplu. Gânduri de felul acesta îi fulgerau prin minte şi se trezi din reverie când zări privirea întrebătoare a lui Jill.

— Te-ai întors la mine? întreabă ea.

— Omul cu faţa de nevăstuică te-a luat la plimbare.

— A spus că-l cunoaşte pe Klatt. Abia după un timp mi-am dat seama că se gândea la Klatt cel real. Hugo Klatt cel adevărat a fost un erou local, unul dintre puţinii care au reuşit să fugă peste Zidul Berlinului. Faptul că a pornit dintr-un port baltic făcea evadarea lui şi mai remarcabilă. Tag a crezut că voiam să aflu amănunte despre dispariţia lui, ceea ce în parte era adevărat. Socotea că cei din Stasi l-au asasinat pe Klatt şi s-au descotorosit de cadavrul lui, folosind un pluton de ucigaşi trimişi în Berlinul de Vest.

Când i-am arătat fotografia lui Klatt al nostru, l-a recunoscut numaidecât. Asta la înspăimântat, dar în acelaşi timp i-a confirmat ceea ce bănuise de la început: Maas fie că îl omorâse el însuşi, fie că dăduse ordin să fie omorât autenticul Klatt şi îi luase locul. Tag a făcut şi el parte din Stasi. A lucrat un timp cu Klatt al nostru. Dar lucrul cel mai interesant este că el susţine că Hugo Klatt s-a întors la Greifswald cu mai puţin de doi ani în urmă.

— Cum se face că Tag, un ex-Stasi, umblă liber pe unde-i

place?

— Pretinde că rolul lui a fost minor şi că, oricum, a făcut declaraţii complete şi a predat organelor de stat toate informaţiile. A primit o condamnare de trei ani, dar a fost eliberat pe cauţiune după şase luni. Presupun că toate acestea pot fi verificate.

— Crezi într-adevăr afirmaţia lui că l-a văzut pe Klatt ulterior?

— Dacă a făcut parte din Stasi, are o minte exersată în a induce în eroare. Deci este greu de spus. Este dispus să ne vadă pe amândoi. Spunea că deţine informaţii asupra activităţilor lui Klatt în regiune, dar că o plimbare pe străzi nu era ocazia cea mai potrivită pentru a le dezvălui. Oricum, trebuia să plece, ca nu cumva vreunul dintre oamenii lui Scherer să-l vadă cu mine. A fost într-o stare de nervozitate extremă pe tot timpul întrevederii. Venise la hotel la noroc, nu ştia nimic despre întâmplarea cu bomba şi a fost surprins să-l vadă pe Scherer. Am un număr la care putem suna ca să fixăm o întâlnire. Spunea că trebuie să fie prudent. Îşi păstrase partea interesantă pentru final. Există ceva care pare să-i susţină afirmaţiile: Tag spune că Hugo Klatt era cu o roşcată.

Vestea avu asupra lui Shaw efectul la care se aştepta Jill, însă ea nu-i anticipase şi răspunsul.

— Tu eşti roşcată.

— Aşa-i. Dar n-am fost eu aceea şi cred că ea e mai în vârstă.

— A fost destul de aproape ca să-i audă ce spun?

— Nu chiar ca să poată auzi, dar suficient să se convingă de faptul că femeia era nemţoaică. La început, crezuse că e străină. Asta s-a întâmplat într-o berărie cu grădină din afara oraşului, dar cum era frig, ei erau înăuntru în separeuri diferite. A fost o întâmplare că l-a văzut pe Klatt. De multe ori se întâmpla aşa.

Mult timp Shaw nu spuse absolut nimic, astfel încât Jill reluă:

— Crezi că s-ar putea să fie Molly Winters?

— Din câte am aflat, Molly Winters este englezoaică sau vorbeşte engleza cu accent sudic. Max Fuller îşi aminteşte de vizitele ei de pe vremea când el era încă la închisoare şi mi-a spus că cei doi vorbeau în engleză. Crezi că Tag ne trage pe sfoară?

— La ce i-ar servi? Ar fi o coincidenţă a naibii de mare ca el să inventeze tocmai o roşcată drept însoţitoarea lui Klatt.

— Numai dacă nu a fost instruit să spună aşa?

— Crezi că tot ce vrea este să aranjăm o întâlnire pentru ca să se poată descotorosi de noi?

— Tu nu? Am avea nevoie de mai mult decât de o imitaţie de pistol.

Jill nu se dădea bătută. Dar era nesigură şi vocea îi tremură puţin când spuse:

— Îmi închipui că nu există decât un singur mod de a afla.

— Da. Shaw se ridică în picioare, cu mâinile în buzunare. Te-ai gândit că Tag ar putea să fie cel care a pus bomba? Un fost om în Stasi are pregătirea necesară. Când a văzut că a dat greş, a trecut la planul B. Altminteri, de ce ar fi el dispus să ne ajute dacă este atât de riscant?

— Pentru bani. Vrea cinci mii de lire sterline. Trebuie să decidem dacă merită. Nu pentru lucruri de genul ăsta ţi-a lăsat Terry banii? Cred că trebuie să ne întâlnim cu el. Altfel ne îngropăm capetele în nisip şi mergem acasă.

— Ne-am duce orbeşte. Îţi dai seama de riscuri?

— Da, desigur. Dar trebuie să o facem.

Shaw o privi lung şi pătrunzător. Arăta mai bine decât atunci când o văzuse pentru prima dată sau doar reacţia lui de a-i aprecia farmecul era întârziată? În realitate, ştia atât de puţin despre ea, încât şi ea putea să-i fie un duşman. Înfrunta de bună seamă prea uşor riscul unei întâlniri cu Tag şi numai faptul acesta în sine ridica nişte semne de întrebare. Mai era şi pistolul. Avu sentimentul straniu că vorbea numai în numele lui şi că se referea numai la primejdiile ce-l pândeau pe el când spuse:

— În regulă, sună la numărul acela şi aranjează o întâlnire.

Hotărâseră să ia prânzul la hotel înainte ca Jill să telefoneze, lucru care, fuseseră de acord, ar fi fost mai bine să fie făcut din afara hotelului. Între ei era o încordare greu de explicat. Shaw se gândi că poate aveau motive diferite pentru al întâlni pe Tag. Senzaţia era acolo şi poate că Jill simţise lucrul acesta. Totuşi, era efectiv imposibil ca fiecare să acţioneze separat. Erau constrânşi pe moment să rămână împreună, oricare ar fi fost motivul. Un nou fel de stinghereală îşi făcuse loc între ei.

La prânz fură prietenoşi în aparenţă, dar între ei persista o răceală vagă, de parcă ar fi jucat un rol pentru nişte spectatori care s-ar fi uitat tot timpul la ei. Shaw fu bucuros când terminară masa, fiindcă atmosfera devenea din ce în ce mai neplăcută.

În cele din urmă, Jill spuse:

— Nu vom ajunge nicăieri dacă vom continua aşa. O să fim prea ocupaţi să ne pândim unul pe altul, în loc să-l pândim pe duşman.

— De ce crezi că suntem aşa?

— N-ai încredere în mine. Te întrebi dacă nu cumva îţi întind o cursă.

— Ai prefera să mă duc de unul singur?

— Dacă aş spune da, ai fi convins că te-am trădat. Aşa că am să vin cu tine şi tu va trebui să aştepţi ca să vezi cine-ţi sunt prietenii.

— Nu prietenii mă îngrijorează. Hai să ieşim din acvariul ăsta şi să dăm telefonul acela.

Veida Ash fu convocată în biroul lui sir Charles Melville şi, cum era aproape ora şase seara, el îi oferi ceva de băut. Ea optă pentru gin cu apă tonică şi se aşeză în faţa lui. Îl cunoştea destul de bine pe sir Charles, lucrase cu el în străinătate înainte ca el să fie numit în prezenta sa funcţie de director general al MI 6.

Sir Charles nu era întruchiparea unui tipic funcţionar public. Avea o faţă rumenă care la răstimpuri putea să pară de-a dreptul stupidă şi purta cravate ţipătoare. Unii spuneau că este daltonist, alţii erau de părere că, în caz că nu este, s-ar cuveni să fie. Veida fixa ca hipnotizată învălmăşeala halucinantă de culori tari şi distonante din partea cealaltă a biroului, dar reuşi în cele din urmă să ridice privirea până la ochii lui vicleni.

— Shaw, spuse răspicat Melville, intrând direct în subiect. Ce ai de gând?

— Aţi vorbit cu Judith Walker? M-a invitat la dejun mai deunăzi, când, de fapt, mă gândeam că ar fi trebuit să vă invite pe dumneavoastră.

— Am fost cruţat de acest lucru, însă de atunci am avut prilejul să discut cu ea. Nu poţi umbla să cerşeşti favoruri de la MI 5 fără ca eu să ştiu despre asta. În orice caz, nu de asemenea proporţii. Oricum ar fi, nu mă prea dau în vânt după ajutorul lor, ei vor întotdeauna să le-ntoarcem serviciul. Răspunde.

— I-am explicat totul, mă rog, în linii generale. Deşi instanţa a stabilit că a fost o sinucidere, sunt convinsă că fratele lui Shaw a fost omorât în închisoare şi că Laurie Shaw, fratele mai mare, fost în Brigada Specială, ne tot stă în cale de atunci încoace, ca să dovedească el crima. La închisoare, pentru un delict minor, se află un fost membru Stasi pe nume Klatt. El coordona o filieră pentru fuga celor din Stasi, despre care am dori să ştim mai multe, fiindcă sunt convinsă că unii au ajuns până aici. Nu fac asta doar pentru că ei sunt foşti Stasi, ci pentru că unii dintre ei deţin grozav de multe informaţii folositoare pe care am vrea să punem mâna. Câţiva dintre ei ne-au ajutat înainte ca Zidul să se

prăbuşească. Vreau să ştiu unde sunt. Multe dintre dosarele lor mai delicate au fost distruse de ei. Klatt a refuzat să se întâlnească cu noi în mod oficial, bănuind probabil o cursă şi, oricum, nici noi nu ne înghesuiam să-l întâlnim în mod oficial. Era nevoie să ne asigurăm posibilitatea de a putea nega un astfel de contact. L-am introdus pe Terry Shaw în închisoare cu el, ca să stabilească legătura şi să-i facă anumite propuneri, posibil imunitate şi bani, dacă ceea ce ne oferea în schimb se dovedea destul de bun.

— De asta n-ar fi trebuit să se ocupe oamenii lui Judith Walker?

Zâmbetul dulceag al lui Melville n-o păcăli pe Veida.

— Toate îşi au punctul de pornire în străinătate şi se vor încheia tot acolo. Sunt de competenţa noastră. Nu e vorba de nici un pericol care ameninţă statul, ci doar de informaţii care trebuie obţinute şi împărtăşite „prietenilor” noştri din Statele Unite. Avem nevoie de oamenii aceştia din mai multe motive; unii pot fi convinşi să lucreze pentru noi.

— Ne trebuie ei oare, Veida?

Veida păru surprinsă.

— Avem nevoie de toţi cei care pot fi de folos cauzei noastre, iar ei au acces la multe locuri, nu numai în Germania. În afară de asta, deţin informaţii despre mulţi vest-germani, dacă mai există astăzi o asemenea distincţie. Nu vreau ca Shaw să calce în picioare aceste surse fertile şi să-i determine pe oamenii precum Klatt să păstreze tăcerea.

— Unde este Shaw acum?

— Tulbură apele în Germania. Poate produce stricăciuni ireparabile. Aş vrea să-l pot aduce înapoi. Călătoreşte cu o fată pe nume Jill Palmer, o prietenă a lui Terry. Mi-a fost greu să obţin date despre ea. Din câte înţeleg, este o rentieră îndeajuns de bogată, cu prea mult timp la dispoziţie şi crede probabil că îl ajută pe Shaw. Nu pot decât să sper că îi distrage atenţia.

Fiindcă Melville nu răspunse imediat, Veida adăugă:

— Lui Judith Walker nu i-am făcut prezentarea pe care v-o fac dumneavoastră acum. Am informat-o numai în linii generale. Oricum, nu mai primesc nici un ajutor de la MI 5. Ceea ce mi-a îngreunat şi mai mult situaţia.

Melville avea o atitudine binevoitoare, jucându-se cu cravata, de parcă aceasta ar fi avut o anume putere hipnotică, ceea ce se şi întâmpla câteodată.

— Ţine-mă la curent. Nu poţi să-ţi petreci o veşnicie lucrând

asupra acestui caz. Şovăi. Îţi cunosc foarte bine dosarul, cu mult înainte chiar de a fi venit aici, după cum prea bine ştii. Succesele tale sunt inegalabile, însă câteodată chiar şi un geniu se poate înşela. Pune-i punct în, să zicem, două săptămâni. Se uită în calendar. De acum în două săptămâni.

Veida se întoarse în biroul ei. Se răsti la Gerald Ratcliffe când acesta băgă capul pe uşă; el se retrase repede şi se îndepărtă reflectând că Boadicea îşi pierduse carul în luptă.

Veidei îi era ciudă pe sine că-şi arătase astfel iritarea. Blestemă ziua când Laurie Shaw intrase în scenă. Cum putea un singur om să provoace atâtea neplăceri? Încă nu se întâmplase nimic grav, dar putea să se întâmple. Trebuia să se ocupe de el cu mai multă eficienţă decât până acum.

După ce plecă Veida, Melville rămase gânditor un timp, înainte de a ridica receptorul telefonului cu dispozitiv automat de cifrare. Formă numărul unui telefon direct.

— Judith! Credeam că ai plecat.

— Sunt aici întotdeauna. Mi-am făcut chiar şi un pat. Suni de acasă?

Melville zâmbi la vorbele ei caustice.

— Desigur. Am aici mai multe telefoane cu dispozitiv automat de cifrare, fiecare de altă culoare. Sunt îngrijorat pentru Shaw şi pentru fată.

— Şi eu sunt. Foarte tare. Ar folosi la ceva să impunem deschiderea unei noi anchete asupra morţii fratelui său? Asta l-ar putea aduce acasă, dacă reuşim să facem să-i parvină vestea.

— Cred că e prea târziu pentru asta. E vina noastră că am sprijinit verdictul de sinucidere şi chiar am făcut presiuni în acest sens. Am avut motivele noastre, se pare.

— Da, desigur. O spuse fără convingere.

— Ai vreo idee?

— Zău, Charles. Ce Dumnezeu putem face noi acolo? E teritoriul vostru.

— Acolo unde, Judith? Cum de ştii unde este?

— Întrucât în prezent nu prea avem ceva mai bun de făcut, suntem cu ochii pe oamenii tăi. Sunt sigură că am aflat de la una dintre sursele voastre.

Melville chicoti; era rândul său să fie neîncrezător, dar nu spuse nimic să o contrazică.

— Se pare că bietul de el acţionează de unul singur. Asta mi se pare foarte trist. Cred că are nevoie de ajutor.

— Atunci, dă-i-l. Vorbeşte cu Veida ca s-o convingi. Ea ar fi persoana cea mai potrivită să-l ajute.

Deci Judith Walker refuza să-i sară în ajutor. Melville sperase întrucâtva că are s-o facă.

— Se pare că e singurul lucru care poate fi făcut, se declară el de acord.

— Charles, de ce m-ai sunat în legătură cu asta? Singurul meu rol era s-o opresc pe Veida să se mai folosească de serviciile noastre ca şi cum ar fi ale ei proprii.

— Am început să mă senilizez, răspunse el. Uită că ţi-am dat telefon. Deşi uneori ajută să vorbeşti cu cineva din afara propriei tale organizaţii, fără să încâlci legea secretelor oficiale. O sesiune de brainstorming, draga mea. Noapte bună.

Brainstorming, pe dracu! Judith Walker puse jos receptorul şi spuse cu voce tare:

— De la mine n-ai să capeţi nimic, drac împeliţat şi viclean ce eşti!

Era de-acum seară şi se lăsase întunericul când cei doi se urcară în Volkswagen, înainte de a demara Shaw făcând obişnuitul său control pentru depistarea bombelor, precauţie care păru s-o neliniştească pe Jill. Se îndreptară în direcţia docurilor. Shaw îşi amintea în parte planul oraşului, dar trecuse mult timp de când fusese cu Sandy Taylor pe aici. Împrejurările fuseseră, de asemenea, altele.

Acum, conducea cu nervozitate, cu atât mai mult, cu cât încerca să meargă pe o rută ocolită. Îşi rezervaseră timp suficient, astfel că o luă prin centrul comercial, pe străzile largi cu magazine, ce expuneau acum mult mai multe mărfuri la preţuri înfiorătoare pentru oamenii neadaptaţi încă la modul de viaţă al Europei libere.

Străzile principale erau scăldate în lumină, dar circulaţia era slabă şi Jill îl îndemnă să o ia spre zonele mai slab luminate.

— Încerc doar să las urme false, răspunse el. Întoarse în direcţia opusă centrului comercial şi în cele din urmă, pătrunse în zona de obscuritate a străzilor prost luminate. Era multă sărăcie aici, în ceea ce fusese un stat idealist şi după un timp peisajul deveni deprimant. Toate oraşele au astfel de cartiere, oriunde în lume, trebui el să-şi amintească. Poate că alesese un traseu nefericit, însă dintr-odată se simţi ameninţat şi socoti că detectează la Jill acelaşi sentiment.

Se uită foarte des în oglinda retrovizoare. Simţea că Jill îl

priveşte, dar se prefăcea că nu observă. Amândoi avură un sentiment de uşurare când, deasupra conturului întunecat şi neregulat al unei clădiri scunde şi late, zăriră părţile superioare ale macaralelor gigantice, cu lumini fixate în vârf şi îndreptate asupra încărcăturilor de dedesubt. Pilcuri de lumină reflectată atârnau deasupra docurilor, ca nişte nori luminoşi.

— Ţii minte pe unde s-o iei? întrebă Jill, care nu mai scosese o vorbă de câtva timp.

— Îmi amintesc ce mi-ai spus după ce i-ai telefonat lui Tag. În orice caz, trebuie să ajungem mai întâi la capătul docurilor. Când se termină luminile, începem să căutăm. Observă că Jill îşi trase poşeta mai aproape.

Docurile sunt la fel în toată lumea. Şine de cale ferată şi de macara, încărcături de nave, lumini slabe şi lumini orbitoare, în funcţie de activitate. Acest port baltic nu era aglomerat ca fratele său, Rostock, care este cel mai mare dintre toate şi orientat către vest, dar era totuşi suficient de animat.

Shaw reuşi să se menţină pe un traseu paralel prin spatele docurilor, un drum şerpuit ce intersecta şoseaua pe care circulau camioanele grele de transport, ce se depărtau hodorogind, gemând sub povara încărcăturii, deseori în mici convoaie. El merse înainte, bucuros de luminile şi de mişcarea din jurul lor, până ce ajunse într-o zonă pustie, alcătuită doar din depozite părăsite sau în ruină. Luminile rămaseră în urmă; aici nu lucrau macarale, de fapt, nici nu existau.

Shaw întoarse şi se apropie de linia docurilor, traversând şinele şi apoi mergând pe lângă ele până când intră printr-o poartă veche, neutilizată acum. Opri şi se dădu jos ca să se uite în spate. De-abia putu să discearnă pupa unui mare cargobot, ale cărui lumini de pe punte erau abia vizibile ca o pâclă luminoasă, însă era mult prea întuneric ca să desluşească numele vasului. Pe apa care se ridica uşor sub pupa arcuită se forma un licăr slab.

— Sinistru, remarcă Jill care se afla lângă Shaw. Aş fi bucuroasă să plec de aici.

— Ai spus că Tag a indicat cel de-al treilea depozit gol; cel care are în faţă două rampe cu şine ruginite. Am face mai bine să ne întoarcem la maşină şi să fim cu ochii în patru.

Se urcară din nou în maşină, iar Shaw stinse farurile când porni mai departe, orientându-se numai după luciul vag al şinelor. De-abia putea să le vadă, însă era esenţial să nu le piardă din ochi, fiindcă marea, ca o pată neagră, era la doar

câţiva metri depărtare în dreapta lor. Aproape că se ciocni de prima rampă şi fu nevoit să frâneze brusc, tăindu-i respiraţia lui Jill. Dădu înapoi, apoi ocoli rampa şi văzu o a doua în faţa acesteia. La stânga lor se afla un depozit părăsit, găuri negre căscându-se acolo unde fusese cândva faţada. Îşi adusese fiecare câte o lanternă şi acum şi le scoaseră. După ce ieşiră din maşină, întreaga structură a construcţiei le apăru ca nereprezentând nici un fel de siguranţă. Shaw reperă reflexul slab produs de o maşină aflată departe în interiorul depozitului.

În vreme ce înainta într-acolo, Jill îl prinse de braţ şi el înţelese că şi ea era la fel de neliniştită ca el. Şopti:

— Cred că ar fi mai bine să rămâi în maşină.

— Nu. Mi-ar fi mai frică acolo decât aici cu tine. În afară de asta, am imitaţia de pistol la mine.

El ridică lanterna, dar nu voia s-o aprindă până nu intrau în clădirea în ruină. Maşina se vedea acum mai clar şi era cu faţa la ei, sticla farurilor reflectând bruma de lumină care se găsea acolo.

— Ar fi trebuit să ne aştepte, dar de ce n-a apărut? Să ne uităm înăuntru.

Se întoarse şi văzu cât de încordată era ea şi speră că era aşa din motive oneste.

— Eşti gata?

Trebuia să o facă şi pe asta.

— Să mergem.

15

Se apropiară dintr-o parte, liniştea făcându-i să-şi piardă sângele rece. De departe se auzeau zgomotele unei activităţi portuare intense, dar parcă veneau de pe altă lume, absolut fără nici o legătură cu locul unde se aflau. Gaura neagră din faţă deveni, când se apropiară, o peşteră, maşina din interior fiind farul care îi călăuzea.

Pătrunseră în interiorul negru al depozitului şi din acel moment fu şi mai rău decât înainte, fiind izolaţi de orice sursă de lumină, dar putând totuşi discerne vagul contur al maşinii. Ajungând lângă aceasta, Shaw recunoscu un Opel şi stărui ca Jill să se lungească la pământ cât timp cerceta el interiorul maşini, la lumina lanternei.

Fasciculul luminos era reflectat de sticla geamurilor maşinii, dar străbătea suficient cât să arate că maşina era goală. Shaw îi şopti lui Jill să rămână culcată în timp ce el lumină cu lanterna spaţiul uriaş al interiorului clădirii părăsite. Lăzi goale de ceai erau împrăştiate pe toată vastitatea duşumelei. Ziare zăceau mototolite, ca nişte mingi patetice de fotbal. Pretutindeni era gunoi. Nu mişca nimic.

Shaw chemă încet:

— Tag! Tag!

Numele veni înapoi în variate forme, căci ciudata acustică făcea sunetul să ricoşeze în toate părţile prin depozitul pustiu. De ce se afla Opel-ul acolo? Trebuia să acţioneze ca momeală.

— Luminează sub maşină, Jill.

Ea făcu astfel şi spuse imediat:

— E ceva fixat dedesubt.

Shaw o ridică în picioare.

— Fugi, o îndemnă şi o luă de mână. O trase spre partea dreaptă a clădirii ca să o ia la fugă de-a lungul faţadei construcţiei învecinate. După un timp se opriră, să-şi tragă răsuflarea şi se rezemară de un suport de oţel, luptându-se să-şi regăsească suflul.

— Nu înţeleg, gâfâi el. Se ţinea de stâlpul de oţel ruginit, aplecat aproape până la pământ. Ar fi putut să ne cureţe destul de uşor, de ce să pună o bombă la maşină?

— Crezi că acolo, înăuntru, e cineva care ne aşteaptă? Jill se

îndreptă de spate şi păru că avea dureri.

— Nu ştiu. Mai trebuie încă să ajungem la maşina noastră. O privi atent prin întuneric. Te simţi bine?

— Acum, da. Dar nu înţeleg ce au de gând.

— În primul rând, ne-au pus pe fugă.

Se smulse de lângă suportul de oţel şi se aventură pe docul pustiu din apropiere. Volkswagen-ul era tot acolo, aşezat în faţa celor două rampe. Nimic nu se schimbase. Dar nu-i plăcea faptul că maşina lor se afla nemişcată în faţa depozitului unde se găsea Opel-ul, având, din câte reieşea, explozibil sub el.

— Ce facem? întrebă Jill cu o voce ce-şi recăpătase calmul.

— Cred că s-au aşteptat să încercăm uşile maşinii să vedem dacă este ceva înăuntru. Şi asta ar fi fost tot.

— Sau să vedem ce e în portbagaj, sugeră Jill.

— Te gândeşti că în portbagaj ar putea fi trupul lui Tag? Am face bine să ne întoarcem la maşina noastră cât putem de repede. În depozit nu poate fi nimeni dacă aşteptau ca Opel-ul să sară în aer; portbagajul trebuie să fie şi el plin cu explozibil. Haide.

O luară pe o rută ocolită înapoi către Volkswagen, venind de-a lungul extremităţii docurilor şi trecând pe lângă un şir de stive de ţăruşi solizi, cu apărătoarele lor de frânghie pe jumătate putrezite.

Mergeau acum unul după altul, Shaw trecând în faţă. Când se apropiară de Volkswagen, se aplecară de spinare. Veniră către el astfel, încât acesta să se găsească între ei şi depozit. Opel-ul era şi acum în faţa lor, posomorit şi respingător, ca un coşmar care se repetă.

— Ar fi trebuit să întorc maşina cu faţa la drumul pe care am venit. Va trebui să urc întâi.

Urcă şi se strecură pe locul şoferului, iar Jill fu imediat lângă el. Răsuci cheia de contact şi imediat ce întoarse maşina demară cât putu de repede.

— Asta-i tot în ceea ce-l priveşte pe Tag, spuse el apăsându-şi piciorul pe acceleraţie.

— Trebuie să încercăm. Cel puţin, ştim ce avem de înfruntat. Să mergem acasă cât de repede putem.

— Dacă au să ne lase. Am presentimentul că au să ne încolţească strâns de tot.

Ea nu comentă, însă el îi simţea îngrijorarea. Nu avea ce să-i reproşeze asupra felului în care îi dăduse sprijin, dar avu cumplita bănuială că poate nu fusese nici un fel de explozibil sub

Opel.

Ar fi trebuit să se concentreze mai mult asupra condusului, fiindcă deodată Jill lăsă să-i scape un strigăt la vederea unui uriaş camion cisternă ce venea drept spre ei. Brusc, camionul îşi aprinse toate farurile, lumina acestora fiind îndreptată spre ei şi orbindu-l complet pe Shaw. El viră către şirul de depozite, dar camionul făcu acelaşi lucru, nu aveau efectiv loc pe unde să treacă. Schimbă direcţia în partea opusă, către mare şi camionul viră aşijderea, distanţa dintre ei micşorându-se cu o viteză înspăimântătoare. Era numai o chestiune de secunde, camionul se afla aproape de ei, era absolut clar că avea intenţia să-i zdrobească.

Jill ţipă şi Shaw strigă din fundul rărunchilor:

— Sări, pentru numele lui Dumnezeu. SĂRI, luate-ar naiba.

Nu văzu dacă-l ascultase sau nu atunci când viră încă o dată, de data aceasta îndreptându-se direct către limita docurilor. Nu avea cum să treacă de camion, ce se profila masiv în spatele barajului de lumini orbitoare chiar deasupra lui, ca un fel de maşinărie grotescă de zdrobit.

În vreme ce Shaw încercă să deschidă portiera, camionul lovi Volkswagen-ul în spate cu aripa. Se auzi un zgomot de metal zdrobit, maşina fu izbită cumplit şi trimisă de-a lungul docurilor, învârtindu-se ca o morişcă. Cu un scrâşnet teribil şi zgomot de sticlă spartă, Volkswagen-ul ateriză într-o poziţie instabilă, jumătate pe uscat, jumătate atârnat deasupra apei, apoi căzu în mare. Shaw îşi pierduse cunoştinţa la primul impact. Camionul îşi urmă drumul duduind, luând-o apoi de-a lungul unei cale de lansare ca să revină pe drumul obişnuit către oraş.

Apa îl readuse pe Shaw în simţiri în timp ce Volkswagen-ul se scufunda bolborosind, bule uriaşe de aer ţâşnind către suprafaţa apei. Se zbătu să scape cu viaţă fără să ştie exact ce face. Trăia un coşmar îngrozitor şi se lupta să se trezească din el. Maşina, care plonjase cu botul înainte, se răsturnase pe burtă la contactul cu apa şi acum, în timp ce se scufunda, se întoarse uşor pe o parte, cu portiera lui Shaw îndreptată în sus, reducând astfel presiunea apei asupra ei. Dar timpul pentru a acţiona era scurt.

Întrucât era o noapte caldă, geamul fusese larg deschis şi în vreme ce asta lăsa apa să pătrundă înăuntrul maşinii, oferea în acelaşi timp şi o portiţă de scăpare. Neştiind bine ce face, îşi întinse braţul drept către locul unde stătuse Jill şi negăsind nimic acolo, reuşi să-şi scoată braţul stâng pe fereastra deschisă. Fu o

mişcare ce-i permise să se strecoare prin mica deschizătură. Când fu pe jumătate ieşit din maşină, putu să se folosească de amândouă braţele ca să iasă afară. Şi brusc, ţâşni afară ca un dop.

Ieşi la suprafaţă în apropierea peretelui înnămolit al docului, numai pe jumătate conştient şi încercând se scuipe apa murdară pe care o înghiţise. Nu găsi nimic de care să se agaţe şi încercă să se sprijine cu latul palmelor de perete. Dar cădea mereu înapoi sub apă şi hula îl ridica şi îl izbea de perete până când avu prezenţa de spirit să se întoarcă pe spate şi să se folosească de un braţ, ca amortizor de şoc. Nu era nici atât de conştient, nici atât de în putere ca să înoate şi, de altfel, nu fusese niciodată un prea bun înotător.

Se lăsă să plutească, fiind lovit şi învineţit la fiecare mişcare a hulei. Mişcarea continuă îi făcea greaţă. Nu ştia în ce sens se îndrepta, dar cât timp simţea lângă el peretele docului avea să lupte să se menţină la suprafaţă. Când era conştient, când îşi pierdea iar cunoştinţa. Într-un târziu, simţi că nu mai trebuia să se zbată; marea, în loc să-l îmbrâncească, era acum mângâietoare. După un timp, se simţi confortabil şi-i fu chiar cald. Se mulţumi să plutească în derivă şi când pierdu contactul cu zidul nu se mai sinchisi. Se lăsă în voia valurilor şi, cum puterea hulei nu era suficientă ca să-i acopere faţa, s-ar fi putut lăsa astfel purtat o veşnicie, legănat pe suprafaţa apei.

Trăia o senzaţie extremă de confort de pe urma căreia s-ar fi înecat cu siguranţă când primi un alt şoc puternic. O durere teribilă îi străbătu piciorul, risipindu-i plăcuta visare. Lovitura fu foarte puternică, de parcă piciorul i-ar fi fost retezat. Deschise ochii şi urlă de durere. Atunci îşi aminti totul şi se luptă ca să scape cu viaţă, cum nu făcuse vreodată până atunci.

Primi încă o izbitură teribilă, de data aceasta în trup şi reuşi să se întoarcă să vadă un baldachin imens suspendat deasupra sa, ca un nor funest şi prin acel nor descifră înceţoşat cuvântul *Odense* la partea superioară a pupei. Durerea îl readuse în simţiri şi putu vedea în lumina slabă că se lovise de cârma unei nave. Se simţea de parcă fusese despicat de o uriaşă ghilotină.

Cum hula îl ridică pentru o nouă lovitură zdrobitoare, încercă cu disperare să se agaţe de cârmă, nu reuşi să o apuce, îndură o izbitură înfiorătoare în trup, care aproape îl năuci şi fu apoi dus în lături, gata să fie iarăşi săltat de următorul val.

La următoarea mişcare fu mai pregătit. Ştiind că trebuia să fie acum ori niciodată, căci era zvârlit drept spre tăişul uriaş, îşi

răsuci trupul într-o parte, astfel încât să fie cu partea superioară înainte şi reuşi să se apuce cu amândouă mâinile de cârmă. Avu senzaţia că au să-i iasă braţele din încheieturi. Se agaţă cu disperare până când hula scăzu şi apoi, înainte de a veni următorul val, se strecură în spaţiul îngust dintre corpul navei şi peretele docului.

Acum îşi revenise suficient ca să-şi dea seama că ar putea să se sinucidă într-un mod groaznic, zdrobit de peretele docului de către enorma cocă de oţel a navei. Totodată îşi dădu seama că nu exista altă cale. Nu ar fi putut să se ţină agăţat mai mult timp de cârmă şi nu existau în preajmă odgoane pe care să se poată urca.

Era înspăimântător să fii între cocă şi perete. Amândouă se înălţau deasupra lui formând un fel de canion îngust şi deodată crezu că făcuse o greşeală fatală. Putea vedea numai o fâşie îngustă de cer deasupra capului şi tocmai acest licăr slab de speranţă îl făcu să nu se dea bătut.

Mai era încă împins de valuri, pentru că de-abia avea loc să se mişte între vas şi docuri, însă hula era mai calmă aici, în acest spaţiu îngust, deşi locul îţi crea un sentiment de claustrofobie. Din câte putea să-şi dea seama, deasupra lui nu era nici un fel de activitate. Nu putea şti dacă vasul fusese deja încărcat ori descărcat sau dacă îşi aştepta rândul, însă nu se vedea şi nici nu se auzea vreo mişcare.

Rezistă tentaţiei de a striga după ajutor. Jill remarcase corect cine le erau duşmanii? Începu să înainteze sprijinindu-se atât de vas, cât şi de perete, până când ajunse la cel dintâi dintre uriaşii trancheţi[14] de frânghie suspendaţi de bolarzii de amarare din lemn pentru a proteja coca navei. Spaţiul dintre vas şi perete era aici mai îngust decât oriunde în altă parte. Se întinse în sus, dar nici chiar ridicat de hulă nu putu ajunge la tranchet.

Împingându-se cu spatele în bolard şi întinzându-şi mâinile şi picioarele, ca să se sprijine de cocă, încercă să se caţere, aşa cum s-ar fi căţărat un alpinist într-o fisură îngustă. La prima încercare căzu imediat înapoi în mare şi îşi juli genunchii de carena vasului. Încercă din nou, ştiind că acum era ultima lui şansă: puterile îl părăsiseră aproape complet. Cu mişcări sinuoase, oprindu-se din când în când, ca să mai reducă teribila încordare la care îi erau supuse picioarele, ajunse până la

[14] Dispozitiv care împiedică lovirea de chei a unei nave acostate (n. trad.).

tranchet şi se agăţă de el.

Problemele lui erau departe de a se fi terminat, fiindcă trebui să escaladeze şi curba tranchetului, folosindu-se la început numai de forţa braţelor. Din momentul în care fu în stare să se agaţe şi cu picioarele, totul deveni ceva mai uşor şi puţin după aceea reuşi să se ridice în picioare pe tranchet, uşurat şi de-abia trăgându-şi sufletul.

Se ţinea agăţat cu încrâncenare, pe când apa-i intra în ochi şi îi şiroia pe trupul ud leoarcă, însă ajunse să se prindă de odgonul de care era suspendat tranchetul şi acesta fu colacul lui de salvare. Poziţia era precară, odgonul luneca în mâinile sale ude. Începu să se caţere.

Cu cât se apropia mai mult de capăt, cu atât frânghia se găsea mai aproape de bolard şi odgonul era greu de apucat cu mâinile. Continuă totuşi să se caţere, folosindu-se mai mult de picioare, până când reuşi să-şi pună o mână pe chei şi să se salte în sus, să-şi treacă un braţ deasupra şi să se tragă în sus până când putu să treacă şi un picior, realizând astfel un sprijin mai bun. După ce reuşi să-şi treacă amândouă braţele deasupra, făcu ultimul efort de a se trage complet pe chei fiind acum în siguranţă.

Rămase cu faţa la pământ, pe chei, ud şi tremurând; nimic nu îl bucurase vreodată atât de mult ca această suprafaţă tare şi murdară de sub el. Când îşi recăpătă suflarea şi fu în stare să-şi dea seama că în momentul acela era în afară de pericol, se uită cu atenţie în ambele direcţii şi se linişti, întrucât, după câte se părea, nu se afla nimeni prin preajmă.

Următorul vas la chei se afla la o oarecare distanţă şi era în plină activitate, macarale luminate în funcţiune, docheri umblând încoace şi-ncolo, iar dincolo de aceasta se desfăşura o activitate intensă. Shaw fu bucuros că ieșise pe mal la capătul docurilor. Se ridică în genunchi şi imediat i se făcu rău. După aceea se prăbuşi la loc şi o vreme nu se putu mişca. În cele din urmă, reuşi să se scoale în picioare şi rămase aşa, clătinându-se ca un om beat. Odată cu starea de relativă siguranţă îşi recăpătă şi memoria şi-i veniră în minte tot felul de presupuneri înfiorătoare despre ce i s-ar fi putut întâmpla lui Jill. Trebuia să se ducă înapoi.

Se agăţă de cel mai apropiat sprijin, un bolard de fier de la care pornea un odgon legat la puntea vasului sub pavilion danez. Merse clătinându-se către şirul de clădiri; acestea erau depozite, în prezent încuiate. Tag ştiuse ce face când îi spusese lui Jill unde să se întâlnească.

Drumul de înapoiere fu mult mai lung decât îşi închipuise. Era uşor să te ţii în umbra şirului de depozite, dar picioarele se îndoiau sub el şi nu putea să uite cum ajunsese în această situaţie. Cu cât se apropia mai mult de locul de unde fusese aruncat în mare, cu atât devenea mai neliniştit. Pentru prima oară regreta că nu era înarmat.

Se opri când ajunse la vreo treizeci de metri de locul ciocnirii cu camionul. Îi era greu să mai continue drumul şi numai grija pentru soarta lui Jill îl împinse înainte. Ar fi putut totuşi să fi rămas în maşină şi la acest gând grăbi pasul, nemaiţinând seamă de temerile pentru propria persoană. Începu acum să scruteze pe rând fiecare zonă de întuneric dens. Se duse fără tragere de inimă către limita docurilor. Acesta era cu aproximaţie locul de unde fusese aruncat în mare, iar Jill, în cazul în care ar mai fi fost totuşi pe acolo, trebuia să se găsească undeva în apropiere. În cazul în care sărise din maşină.

Parcurse întreaga zonă. Nici urmă de Jill. Merse mai departe conştient că se apropia periculos de mult de depozitul părăsit unde se afla Opel-ul. Avea senzaţia că, apropiindu-se atât de încet, se oferea drept ţintă mobilă. Ajunse la cea mai apropiată deschizătură şi privi cercetător în interiorul structurii ruginite. Opel-ul era încă acolo, ca o insectă greoaie în stare de hibernare aşteptând să fie trezită la viaţă.

Ocoli pe după stâlpul care servea la susţinerea acoperişului găurit şi se strecură în deschizătură. Îi era greu să-şi ia ochii de la Opel, ştiind că este o bombă gata să explodeze, mai ales că se găsea mai aproape de el decât ar fi dorit. Trecu pe lângă el şi se afundă mai adânc în interiorul clădirii.

Dădu cu spatele peste o ladă şi îşi căută instinctiv lanterna, dându-şi apoi seama că aceasta se dusese probabil la fund odată cu maşina. Auzi ceva mişcându-se şi rămase neclintit. Fiecare mişcare era dificilă şi mereu îl năpădeau valuri puternice de greaţă.

Auzi iar acel zgomot; ca un târşâit de picioare. Nu vedea nimic. Stând aşa în picioare, deveni dintr-odată conştient de durerea acută din mâini şi din genunchi.

Deveni mai îndrăzneţ şi ieşi într-un loc mai expus. Putea distinge cei mai mulţi dintre stâlpii de susţinere din oţel ce dispăreau în bolta acoperişului, precum şi o parte dintre deşeurile de culoare mai deschisă, dar nu văzu pe nimeni. Deodată, auzi din nou acea mişcare. Merse în direcţia sunetului, încredinţat că, orice ar fi fost acela, nu era în aparenţă influenţat

de mişcările lui.

Văzu o siluetă clătinându-se rătăcită, fără a se îndrepta într-o direcţie anume şi fu pe dată sigur că era Jill. Începu atunci să alerge şi aproape se prăbuşi de durerea din genunchi. Nu se opri; şchiopătând, dar mergând mai departe, când se apropie, o recunoscu. Rătăcea într-o stare de buimăceală completă; era evident că nu ştia unde se află sau ce face.

Înaintă şchiopătând şi o strigă încet pe nume. Când ajunse lângă ea, văzu că de-abia era conştientă de prezenţa cuiva. O luă în braţe cu blândeţe şi o strânse la piept, dându-şi seama că probabil avusese o comoţie sau era în stare de şoc. Ea leşină în braţele lui. O ridică şi o duse în braţe până la intrarea în depozit unde, cu mare grijă, o lăsă jos, cu spatele rezemat de o bârnă. Chiar şi în acea lumină slabă, putu să vadă că era într-o stare jalnică. Hainele îi erau sfâşiate, faţa şi mâinile îi erau zdrelite, sângele coagulat formase o pustulă enormă pe un obraz. La toate acestea se adăuga faptul absurd că încă îşi mai ţinea poşeta strâns pe braţ, ca şi cum ar fi făcut parte din fiinţa ei.

Când încercă să-i scoată uşurel poşeta de pe braţ, ea opuse rezistenţă, strângând-o şi mai tare, fără să ştie ce face. I-o smulse şi ea îl privi fix, fără să-l recunoască, de parcă ar fi siluit-o în vreun fel. Apoi ochii i se închiseră şi i capul îi căzu în piept. Când puse poşeta la o parte, el îşi dădu seama că şansele de a se uita la pistol nu fuseseră niciodată mai bune; dar, acum, când o putea face, descoperi că nu era în stare, de parcă astfel i-ar fi trădat încrederea. Totuşi, în privinţa pistolului nu fusese vorba de nici o încredere.

Încercă s-o readucă în simţiri vorbind cu ea, lovind-o peste obraz, mai întâi uşurel, apoi mai dur. Îşi închipui că poate nu voia ea să-şi recapete cunoştinţa, temându-se de ceea ce ar afla dacă ar face-o; începu deci să vorbească mai tare şi să o scuture, neştiind dacă făcea sau nu ceea ce trebuie.

Ea începu să geamă uşor şi atunci el o scutură cu mai multă vigoare până când ea bâlbâi ceva ca un protest şi pleoapele începură să-i tremure, iar în cele din urmă deschise ochii. Îl privi fix, fără să-l recunoască, apoi expresia i se schimbă şi privirea i se concentră nehotărâtă asupra lui, aşezat pe vine în faţa sa. Buzele i se mişcară.

— Credeam că ai mu… Cuvintele de abia se auzeau.

— Sunt zdrobit, dar departe de a fi mort.

Ea îşi reveni auzind aceasta, concentrarea i se accentuă şi se mişcă puţin. Apoi făcu ochii mari, de parcă vedea o fantomă şi îşi

puse braţele pe după gâtul lui, plângând încet.

El o ţinu aşa un timp, până ce ea se desprinse, de parcă săvârşise un groaznic păcat.

— Trăieşti, spuse ea în sfârşit, ca şi cum ar mai fi avut încă îndoieli.

— Cam aşa ceva. Nu sunt un bun înotător, dar în acea împrejurare n-a mai contat. N-am fost sigur că ai reuşit să ieşi din maşină.

— Am sărit când ai zbierat la mine. Îmi amintesc că m-am rostogolit, dar probabil că m-am lovit la cap, fiindcă după asta am fost atât de ameţită, că n-am mai ştiut ce se întâmplă. Tu m-ai găsit pe mine sau eu pe tine? Dumnezeule, ce mă doare capul! Îşi pipăi ceafa.

Îşi povestiră ce li se întâmplase şi asta o ajută pe Jill să-şi revină complet. Nu avea idee de ce se întorsese la depozit şi nu-şi amintea câtuşi de puţin de asta. Deodată văzu poşeta care zăcea lângă ea şi puse repede mâna pe ea. Spuse cu indiferenţă:

— Presupun că acum ştii că pistolul e veritabil?

Fu bucuros că nu deschisese poşeta.

— Ţi-aş fi făcut una ca asta în timp ce erai fără cunoştinţă?

— Vrei să spui că nu te-ai uitat înăuntru? Înainte de a se întâmplă asta ai fi făcut-o.

— Poţi să stai în picioare?

— Dacă am rătăcit pe aici, probabil că sunt în stare.

— Încă n-am scăpat din asta. N-au să lase ei Opel-ul aici. O ajută să se ridice în picioare, dar ea era încă foarte ameţită şi trebui s-o sprijine de stâlpul de susţinere al acoperişului.

— Dumnezeule, uită-te la noi, spuse ea în vreme ce el o sprijinea. Începea să-şi facă griji în legătură cu felul cum arăta şi Shaw îşi zise că asta era semn bun.

— Nu ne putem întoarce la hotel în halul ăsta.

El văzu pete ude întunecate pe hainele ei, acolo unde se lipiseră unul de altul. Începu să tremure în hainele ude leoarcă. Pantalonii îi erau sfâşiaţi şi genunchii dezgoliţi erau plini de sânge. Era greu să-şi dea seama ce trebuie să facă, cu excepţia faptului că era necesar să plece cât mai repede din locul acela. Unde să se ducă era o altă problemă.

— Dormi cu obiectul ăla asupra ta? Shaw făcea aluzie la poşeta trecută acum din nou pe braţul ei.

Ea nu răspunse şi, când se îndepărtă de stâlp, se clătină. El o prinse de braţ chiar în momentul în care auziră o maşină ce se apropia. Se retraseră instinctiv în interior, urmărind lumina

farurilor ce sălta de-a lungul docurilor, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Dă-mi pistolul, îi ceru Shaw.

Şocul resimţit la auzul apropierii unei maşini o însufleţi pe Jill, ca o palmă grea peste faţă. Avea deja pistolul în mână şi nu intenţiona să i-l încredinţeze.

Era, oricum, prea târziu. Maşina se opri în faţa depozitului şi farurile fură stinse. Din ea ieşiră doi bărbaţi. Îşi aprinseră lanternele numai după ce pătrunseră în interiorul depozitului şi fasciculele de lumină fură îndreptate spre Opel. Unul din ei ducea ceva care părea să fie un cric; de automobil.

Shaw o apucă pe Jill de braţ şi o trase cu blândeţe mai adânc în umbră, până când nu mai putură înainta. Exista pericolul să poată fi văzuţi la periferia fasciculelor de lumină. Pentru Shaw era limpede ce avea să se întâmple.

Un bărbat puse lanterna jos, cu lumina îndreptată; între roţile din faţă, în vreme ce celălalt ridică Opel-ul cu cricul. Apoi unul din ei intră sub maşină în timp ce celălalt se duse în spatele ei, îşi fixă lanterna şi începu să lucreze la portbagaj. Prin urmare şi acolo fusese pus explozibil, nu numai sub maşină.

— Poţi ajunge singură până la maşina lor de afară? şopti Shaw în urechea lui Jill. Ea îl strânse de braţ în semn de încuviinţare.

Porniră foarte încet către ieşire. Shaw ştia că dezamorsarea bombelor nu era o treabă care să poată fi făcută în grabă, indiferent cât de experţi ar fi fost oamenii, în special în cazul celui de sub maşină care se afla şi într-o poziţie incomodă. Trebuia să lucreze cu extremă atenţie şi concentrare totală. Nu exista un moment mai prielnic. Shaw o îndemnă pe Jill să meargă mai repede.

N-avea să fie deloc uşor. Jill era încă slăbită şi, oricât s-ar fi străduit, Shaw nu putea să înlăture scrâşnetul pantofilor pe podeaua plină de tot felul de gunoaie ce făcea riscant mersul numai în ciorapi. Continuară să meargă, ajunseră la ieşire şi fură văzuţi de omul din spatele Opel-ului pe când se îndreptau spre maşina cu care veniseră cei doi. Omul strigă, ieşi repede din spatele maşinii şi îşi vârî mâna înăuntru hainei în timp ce al doilea ieşi rostogolindu-se de sub maşină.

Spre uimirea lui Shaw, Jill se întoarse şi trase, nu în vreunul din cei doi, ci în partea din faţă a Opel-ului. Glonţul intră drept prin caroserie şi lovi motorul cu un zdrăngănit. Cei doi îngheţară, înmărmuriţi la gândul că ar putea lovi bomba. Ea trase din nou, iar aceştia fugiră către spatele depozitului, trântindu-se pe burtă,

în vreme ce Shaw reuşi să deschidă portiera celeilalte maşini. Scoase un strigăt la vederea cheilor lăsate în contact, lucru care îl făcea să câştige timp. O strigă pe Jill să se urce, dar ea continuă să stea acolo, în picioare, cu pistolul ridicat.

Shaw zbieră cât putu de tare:

— Suntem prea aproape. Urcă-te înainte să ne arunci pe toţi în aer.

Jill nu reacţionă imediat, comportându-se ca şi cum n-ar fi înţeles avertismentul, apoi veni în fugă, ocolind maşina către locul de lângă şofer în timp ce el demară înainte ca ea să fi închis portiera. Maşina fusese parcată mult prea în centrul docului ca să poată face un viraj în U, astfel că o luă drept înainte neştiind unde avea să ajungă. Trebui să se folosească de faruri pentru a vedea. Când găsi un spaţiu între două depozite, o luă pe acolo, trăgând nădejde că era pe drumul cel mai bun.

Jill se uita înapoi să vadă dacă oamenii îşi făcuseră apariţia şi, fiindcă aceştia nu se iviră înainte ca Shaw să cotească, scoase un mic chiot de triumf. Meritase acest sentiment de satisfacţie, aşa că el păstră tăcerea în legătură cu ceea ce avea să urmeze; cele două bombe aveau să fie dezamorsate şi Opel-ul să fie folosit în urmărirea lor. Mai era un lucru care îl îngrijora: în Opel se găsea un telefon. Aceasta nu avusese importanţă în momentul în care îl descoperise. Acum avea. Nu avu curajul să-i spună lui Jill. Erau prinşi în capcană mai mult ca oricând şi era convins că scopul era ca ei să nu se mai întoarcă niciodată în Anglia. Coti din nou şi descoperi că se aflau într-o fundătură, farurile urmărindu-şi propria imagine reflectată pe când se apropiau de o poartă de lemn vopsită în alb.

16

Era cât pe-aci să se izbească de porţi, frână însă la timp şi merse în marşarier, fundătura fiind prea strimtă pentru a întoarce. Derapă când dădu colţul şi merse înainte tot atât de nesigur în privinţa direcţiei generale de urmat. Tot ce dorea era să ajungă într-o parte a oraşului unde să fie relativ în siguranţă.

Luă cotitură după cotitură şi unica lui consolare era că Jill, înţelegând situaţia, nu făcea comentarii. Drumul nu deveni mai bun până ce, cu totul pe neaşteptate, ieşi pe o stradă principală. Nu-şi aducea aminte să fi fost vreodată la fel de încântat la vederea unei circulaţii atât de intense. Nu avea idee în ce parte a oraşului se aflau, dar începu să se orienteze după indicatoarele de circulaţie şi îşi făcu o oarecare părere despre poziţia lor. De abia când intră în zona comercială a oraşului, chiar dacă majoritatea magazinelor erau închise, fu, în cele din urmă, capabil să întrebe, cu nesupusă uşurare:

— Unde ai învăţat să tragi aşa cu arma?

— Deci ne întoarcem la bănuieli. Oricine poate nimeri o maşină.

— Ştiai în ce tragi, chiar dacă nu şi ceea ce ar fi urmat, dacă nimereai. Deci, cine te-a învăţat?

— E o tradiţie în familie. Tatăl meu făcea tir la Bisley. Am făcut şi eu, fără prea mare succes.

— Numai cei mai buni trăgători din lume exersau la Bisley. Prin urmare, de ce nu îi furnizase Bob Reedy de la Noul Scotland Yard această mică informaţie?

— Ne-ai scos din impas, recunoscu el. Ai de gând să-mi spui cum ai adus pistolul până aici? Pe moment, se simţea în siguranţă, dar trebuia totuşi să decidă ce să facă în continuare.

— Nu l-am scos din ţară. L-am luat de aici.

Se uită la ea.

— Pentru asta trebuia făcute nişte aranjamente. N-am observat când s-a întâmplat.

— Nici nu trebuia.

Shaw văzu un loc liber şi parcă; era prea târziu ca să mai fie penalizaţi pentru parcare nepermisă. Opri motorul şi liniştea le aminti prea mult de docuri.

— Îmi ascunzi al naibii de multe, Jill. Asta-i problema cea mai

mare.

— Tu mi-ai spus tot ce ştii, nu-i aşa? N-ai uitat nimic? Mi-ai dat numai câteva date generale, atât. Şi ai cerut informaţii despre mine.

— Am fost obligat, datorită felului în care te purtai, îşi pipăi ochiul. Încă îl mai simt. Cum ai aflat că m-am informat despre tine?

— Am o rudă destul de sus pusă la Scotland Yard. N-ar fi corect să-i dau numele.

— Desigur că nu.

O altă mică informaţie pe care Bob Reedy omisese să i-o spună.

— Numele lui nu e din întâmplare Reedy?

— Te referi la detectivul şef Robert Reedy? Nu, acela e omul pe care l-ai pus să adune informaţii.

O luaseră iar de la capăt, reflectă Shaw. Trecuseră printr-un adevărat iad, scăpaseră ca prin urechile acului, se îmbrăţişaseră, se ajutaseră unul pe altul şi acum reluaseră războiul cuvintelor.

— Ruda ta trebuie să fie într-adevăr foarte sus pusă. Asta nu te-a oprit să vii cu mine.

— Încerc doar să-ţi explic cum stau lucrurile cu încrederea. Nici unul din noi nu era sigur dacă putea avea încredere în celălalt.

— Şi acum putem avea?

— Spui că nu te-ai uitat în poşeta mea. Dacă este aşa, sunt obligată să am încredere în tine.

Era pus din nou în defensivă.

— Cred c-am face mai bine să ne întoarcem la hotel şi să vedem de acolo ce are să se mai întâmple.

Coti la întâmplare, dar, cunoscând acum amplasamentul, conduse cu atenţie. Opri la oarecare distanţă de hotel şi decuplă motorul. Hotelul se afla puţin mai departe, pe aceeaşi stradă, vopseaua albă cojindu-i-se de pe coloanele de modă veche de la intrarea principală, fiind bine integrat în peisajul vechiului oraş. Rămaseră acolo privind înaintea lor până când Shaw rupse tăcerea:

— Nu e acela Opel-ul care era în doc?

Jill întinse gâtul înainte, brusc încordată.

— Ar putea să fie. Din câte pot vedea, are aceeaşi culoare, dar e înghesuit şi distanţa e prea mare.

Opel-ul stătea cu faţa la ei, într-un şir de maşini parcate dincolo de hotel, de cealaltă parte a străzii. Nu era vizibil decât

parţial.

— Dacă e aceeaşi maşină, atunci probabil că s-au hotărât să vină imediat înapoi la hotel şi să ne aştepte aici. Ce facem acum? Hainele ude îl făcea să sufere şi tremura.

— Trebuie să faci o baie şi să-ţi schimbi hainele, zise Jill, neştiind ce altceva să spună.

— Amândoi avem nevoie de asta. Dar cum intrăm în hotel dacă acela e Opel-ul? Şi cum să intrăm în halul ăsta?

Nici unul nu propuse să cheme poliţia şi nici unuia nu i se păru acest lucru ciudat. Aceasta i-ar fi scos în evidenţă plasându-i în centrul atenţiei, ceea ce era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— Nu putem rămâne aici. Nu există o intrare prin spate în hotel?

— Pe la bucătărie, dar asta ar putea produce la fel de multă agitaţie.

Erau atât de concentraţi în a ţine Opel-ul sub ochi, încât îşi neglijară spatele. Uşa din spate fu brusc deschisă şi, înainte ca Jill să-şi poată deschide poşeta, cineva vârî un pistol în ceafa lui Shaw. Se deschise şi cealaltă uşă şi în maşină urcă un al doilea individ.

— E-n regulă, spuse omul cu pistolul. Sunt eu, Tag. Trebuia să-mi iau măsuri de siguranţă, n-am vrut ca vreunul din voi să-mi facă vreo gaură. Cea la care vă uitaţi e maşina mea. Am adus cu mine un prieten.

Pistolul fu lăsat jos. Shaw şi Jill se întoarseră să-l vadă pe Tag, pe care Shaw nu-l întâlnise până acum, dar pe care Jill îl recunoscu; lângă el era aşezat un bărbat mai solid ai cărui ochi cercetau continuu în toate direcţiile?

— El e Frederik, spuse Tag, ca şi cum asta ar fi explicat totul. El poate să vă spună mai multe decât mine. Dar şi el vrea să fie plătit.

— Staţi aşa, spuse Shaw. N-a lipsit mult ca să fim ucişi din cauza voastră; aţi face bine să veniţi cu o explicaţie convingătoare. Ce s-a întâmplat?

— N-am putea merge în altă parte mai întâi? Noi am văzut Opel-ul, oamenii din el ar putea să ne vadă şi ei pe noi.

Shaw îi aruncă o privire lui Jill, neştiind dacă să aibă sau nu încredere în aceşti oameni şi acceptă uşoara ei încuviinţare din cap. Demară şi urmă instrucţiunile pe care i le dădu Tag până când ieşi din raza hotelului, pe o stradă laterală destul de liniştită. Opri motorul. Nici unul din ei nu se găsea într-o prea confortabilă situaţie şi Tag, care îşi puse mâna pe umărul lui

Shaw, zise:

— Dumnezeule, sunteţi ud leoarcă. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că am ajuns la depozit, nu v-am văzut nicăieri şi n-am primit nici un răspuns când v-am strigat. Am văzut Opel-ul înăuntru, am constatat că era conectat la o bombă şi am şters-o repede numai ca să ne trezim aruncaţi în mare de un camion-cisternă. N-a fost vorba de un accident. Prin urmare, cum a ajuns Opel-ul acolo?

— Eu l-am dus acolo. Frederik era cu mine. Am ajuns foarte devreme; un lucru obişnuit să mergi mai întâi în recunoaştere. Imediat ce am parcat, ne-am dus în partea din spate a depozitului, cât mai departe de maşină. Cred că am fost urmăriţi, fiindcă, la scurt timp după aceea, au venit doi bărbaţi şi au cercetat cu lanternele peste tot, însă eram bine ascunşi şi aveam şi o spărtură prin care să putem fugi dacă ar fi venit după noi. Dar ei păreau mult mai interesaţi de maşină. Când am văzut ce voiau să facă, ne-am strecurat afară prin spatele clădirii şi ne-am întors ca din puşcă înapoi, în oraş.

— Vrei să spui că aţi spălat putina ştiind că venim şi ne-aţi lăsat să ne descurcăm cum putem?

— Ce altceva puteam face? Erau doi şi bănuiam că trebuie să aibă şi alte ajutoare. Nici unul din noi nu era înarmat, dar ei mai mult ca sigur că erau; între timp am făcut rost de pistolul ăsta. Nu aveam cum să vă prevenim; pe acolo telefoane nu sunt chiar la tot pasul. Şi eraţi probabil deja pe drum. E posibil ca şi ei să nu fi ştiut la ce să se aştepte. Ne-am gândit că voiau probabil să ne arunce pe noi în aer şi asta s-ar fi şi întâmplat când ne-am fi întors la maşină. Am avut noroc că i-am văzut.

Shaw şi Jill se uitară unul la celălalt. Era imposibil să-ţi dai seama dacă Tag minţea.

— Deci, ce-aţi făcut pe urmă?

— Am mers pe jos kilometri întregi şi am hotărât că cel mai bun lucru era să ne ducem la hotelul vostru şi să aşteptăm. Dacă totul mergea bine, supăraţi sau nu, aveaţi să vă întoarceţi acolo. N-aveam de gând să ne ducem să cercetăm maşina până mâine, pe timp de zi şi nu singuri, ci mai mulţi prieteni. Am avut dreptate, nu-i aşa? Poftim, asta este.

— Am avut noroc să fim aici.

— Şi noi la fel. Spuneţi că un camion-cisternă v-a împins în mare, asta dovedeşte ce-am spus noi: existau ajutoare. Ce credeţi că am fi putut noi face în situaţia asta?

— Nu crezi că v-aţi asumat un risc al naibii de mare

întorcându-vă la hotel?

— Nu mai mare decât voi. Pentru noi, cel mai bine este să fugim în Germania de Vest. Dar pentru asta e nevoie de bani şi noi n-avem destui. Ne trebuie doar atât cât să putem ajunge şi stabili acolo, însă fără bani lichizi n-am avea nici o şansă. Sosirea voastră aici a fost un dar ceresc. Mi-aţi oferit cinci mii de lire sterline. Frederik, aici de faţă, are şi mai multe informaţii care v-ar putea interesa. Prin urmare, trebuie să ne plătiţi zece mii de lire sterline. Sunt în joc vieţile noastre; preţul nu e mare.

— Se pare că vieţile voastre sunt, oricum, în joc. Shaw reflectă că vieţile informatorilor sunt totdeauna în această situaţie.

— Nu noi am oferit cinci mii, tu ne-ai cerut. În orice caz, două mii în cecuri de călătorie sunt tot ce avem în momentul de faţă. Am putea procura restul sumei în bani lichizi, mâine, prin intermediul unei bănci locale. Puteţi intra în hotel fără să stârniţi agitaţie?

— Pentru ce? Tag păru alarmat.

— Avem nevoie de haine uscate. De asemenea, paşapoartele şi cecurile de călătorie sunt în camerele noastre. Nu putem intra în halul ăsta fără să dăm naştere la întrebări. Duceţi-vă în camerele noastre şi aduceţi ce vă spunem, apoi vom discuta condiţiile pentru serviciile voastre.

— Nu ai cecuri de călătorie la dumneata?

— Am câteva în buzunar, dar sunt îmbibate de apă. Sunt mai multe sus. Puteţi intra sau nu?

Cei doi bărbaţi se consultară la repezeală. Era prima dată când Frederik deschidea gura, însă era limpede că era un om inteligent, cu o minte ageră, contrar primei impresii a lui Shaw.

— Ne poţi da cheile camerelor?

— Sunt la recepţie. E asta o problemă? Când Tag clătină din cap, Shaw adăugă: în camera mea e o geantă de voiaj în care poţi pune lucrurile, iar prietena mea are o valiză. Avem amândoi nevoie de un schimb complet de haine.

— Să intrăm nu va fi o problemă; există o uşă de serviciu prin spate chiar lângă bucătărie. Să ieşim cu lucrurile voastre s-ar putea să fie mai greu. Vom încerca.

— Numai astfel veţi fi plătiţi. Şi încă ceva: nu încercaţi să fugiţi cu cecurile. Dacă nu vă întoarceţi, am să le blochez, n-o să le puteţi folosi şi veţi pierde pe toate fronturile. Ne-am înţeles?

— Nu suntem nişte hoţi ordinari. Daţi-ne numerele camerelor voastre. Din moment ce cheile sunt la recepţie, va trebui să ne descurcăm fără ele.

Shaw şi Jill le spuseră numerele, iar Tag şi Frederik ieşiră din maşină după ce se convinseră că aceasta nu era sub observaţie. După plecarea lor, în maşină se aşternu o tăcere stânjenitoare. Era o întâmplare stranie şi nici unul din ei nu ştia ce să creadă. Shaw răsuci cheia în contact.

— De ce faci asta? Jill era iritată.

— Ca să pot demara la primul semn de pericol.

— Crezi că am face bine să ne încredem în cei doi?

— Ce altceva putem face? Avem nevoie de haine. Putem să achităm nota de plată a hotelului.

— Dar lui Tag îi plătim?

— Chiar dacă sunt banii lui Terry, de la noi n-au să vadă în nici un caz zece mii de lire. Îşi riscă vieţile, dar nu numai din cauza noastră. De unde ştim că nu ne vor turna o grămadă de prostii?

— Ai fost poliţist, eşti specializat în a depista minciuna.

El îi aruncă o privire scurtă, nu prea sigur cum să interpreteze această remarcă, dar nu era tocmai momentul potrivit pentru a glumi.

Cu motorul pornit, maşina începu să se încingă, astfel că puse ventilatorul în funcţiune şi rămaseră într-un zbucium adânc de parcă fiecare şi-ar fi aşteptat propria execuţie, posibilitate care nu era deloc exclusă. Shaw începu să se simtă din ce în ce mai neliniştit. Lăsând motorul să ruleze în gol, coborî din maşină să se uite bine la locul unde se aflau. Strada nu se putea lăuda cu o iluminare dintre cele mai bune, dar era departe de a fi fost pustie. Hotelul nu se vedea de aici, strada era destul de scurtă şi nu tocmai elegantă. Cu cei doi oameni care aşteptau în Opel-ul de lângă hotel, ştia că Tag şi Frederik riscau foarte mult, dar, ca şi ei, nu aveau de ales.

— Sunt la fel de nemulţumită ca şi tine de toate astea. Jill coborâse din maşină şi stătea lângă el, ţinând portiera dinspre bordură deschisă.

— Suntem într-o situaţie absurdă. Soarta noastră este în mâna a doi informatori, posibil nişte escroci sau chiar ucigaşi. Ştim că Tag este un fost Stasi, dar nu avem decât declaraţia lui în ceea ce priveşte faptul că a jucat un rol neînsemnat. Frederik este o adevărată mină de informaţii, probabil că şi el a lucrat cu ei.

— Tu ai început, spuse Shaw fără ranchiună. Când te ocupi de cineva precum Klatt, n-ai cum să te pomeneşti că tratezi cu oameni cumsecade.

O pereche trecu pe lângă ei; cei doi trecători întoarseră curioşi capetele înainte de a-şi continua drumul.

— Mai bine să ne urcăm în maşină, spuse Jill. Am uitat cum arătăm. Cu genunchii însângeraţi şi pantalonii sfâşiaţi, nu suntem o privelişte obişnuită, ca să nu mai vorbim de pantofii umflaţi de apă.

Se scurse mai bine de o oră înainte să apară cei doi nemţi. Tag ducea o geantă de voiaj şi Frederik o valiză.

— A trebuit să găsim şi să împachetăm lucrurile, apoi să aşteptăm până când am putut ieşi pe uşa de serviciu. Ne-am întâlnit cu schimbul de noapte care tocmai sosea.

Singurul loc unde se puteau schimba era în maşină şi avea să fie destul de dificil. Tag adusese şi un prosop de baie pe care îl folosiră cu schimbul. Nemţii se învoiră să aştepte afară în timp ce cei doi folosiră maşina drept cabină de schimb, Jill pe bancheta din spate, iar Shaw pe cea din faţă.

Se schimbară cât putură de repede. Jill fu prima care îşi făcu apariţia în blugi şi cămaşă, cu un pulover subţire deasupra şi pantofi cu tocuri joase. Shaw ieşi, în cele din urmă, tot în blugi, cămaşă şi pulover, pantofi solizi şi cu portofelul cu cecurile de călătorie.

— Mulţumim foarte mult, spuse el. Doamne, ce bine este să fii uscat.

Observă că cei doi germani se uitau nelinişteţi în susul şi în josul străzii.

— Putem merge undeva să vorbim? Maşina este prea plină şi ar putea fi văzută de către grupul celor din Opel.

Tag zise:

— Nici o problemă. Lăsaţi-mă pe mine să conduc ca să nu mai fie nevoie să vă dirijez.

Privi din nou în jur şi era limpede că abia aştepta să plece cât mai repede de acolo. Shaw se întrebă dacă nu cumva se întâmplase ceva la hotel despre care nu li se spusese. N-avea însă rost să abordeze subiectul.

— Sunteţi siguri că în restaurantul ăsta suntem în siguranţă?

Shaw începu să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să fi rămas în maşină. Şedeau pe o terasă de forma literei L, acoperită cu viţă. Frunzişul bogat se căţăra pe spaliere şi forma mai multe bolţi, care compartimentau spaţiul în nişte intrânduri intime. Prin frunziş scăpărau lampioane. Cumva, cei doi nemţi nu se potriveau în acest decor şi el îşi dădu seama că, într-un fel, aceştia puteau fi răspunsul la propria lui întrebare.

Frederik zâmbi, trupul său mare era relaxat acum.

— Noi nu ne putem permite să mergem la un astfel de local. Nu s-ar aştepta nimeni să fim aici. Dar, din moment ce voi plătiţi, totul e-n regulă.

Probabil că asta fusese o glumă, căci Tag izbucni în râs înainte de a completa:

— Nu se închide până la miezul nopţii.

Acum era trecut de ora douăzeci şi două şi jumătate. Optară pentru un meniu nepretenţios de sauerkraut[15] şi cârnaţi de Frankfurt. Tag fusese atent la alegerea mesei: se aflau într-un local ferit, iar din cauza orei înaintate şi a faptului că era răcoare grădina era jumătate goală.

— Deci, spuneţi-ne ceea ce ştiţi şi, ca să evităm confuzia, reţineţi că noi ne-am obişnuit să ne gândim la Maas ca Hugo Klatt. Să-i spunem şi acum tot aşa.

— Mai trebuie să cădem de acord în privinţa recompensei. Tag era practic ca totdeauna. Cecurile de călătorie acum şi restul în bani lichizi mâine. Să zicem tot aici şi la aceeaşi oră.

— Zece mii e o sumă absurdă. Nu ştim încă dacă aveţi informaţii care merită ceva.

— Zece mii de-abia dacă ne vor ajunge să ne găsim un loc în care să ne oprim în vest, unde să ne punem pe picioare. Noi nu suntem dintre cei norocoşi, cu acte false; noi ne-am descurcat totdeauna numai datorită isteţimii şi inventivităţii. Tag se aplecă înainte ca să-l privească cercetător pe Shaw, ciocănind uşor în masă ca să sublinieze cele spuse. Vouă vi se poate părea o sumă mare, pentru noi însă va fi jalnic de puţin pentru a ne aranja.

Shaw nu mai discutase despre asta cu Jill de când îi spusese că nu avea de gând să plătească suma. Se uită la ea pentru îndrumare.

Ea îi răspunse înainte ca el să-i poată pune întrebarea.

— Depinde de cât de important e Terry pentru tine. Va trebui să stabileşti dacă ceea ce vom auzi ne poate conduce mai departe în această direcţie. Doar pentru asta eşti aici, nu-i aşa? Şi banii sunt ai lui.

Shaw ştia că nu doar pentru asta se găsea aici. Instinctele lui de poliţist îl duseseră mult mai departe şi voia să ştie de ce şi cine îl împinsese pe Klatt să facă ce făcuse, simţind în acelaşi timp că ceva cu mult mai serios se ascundea în spatele întregii chestiuni. Tag avea dreptate, era jalnic de puţin, însă amândoi ar fi trebuit să fie la închisoare dacă erau din Stasi.

[15] Varză acră(n. trad.).

— Bine, spuse el într-un sfârşit. Dar depinde de felul în care vom aprecia ceea ce vom auzi. Va trebui să avem încredere unii în ceilalţi.

Nemţii părură satisfăcuţi, dându-şi poate seama că nu aveau altă alternativă. Tag îşi înclină capul către Frederik şi acesta începu să vorbească imediat ce îşi terminară masa şi li se servi rachiu şi cafea. Îşi alese cuvintele cu grijă şi i se adresă mai întâi lui Jill:

— Joachim a avut dreptate când v-a spus că Hugo Klatt era un criminal, însă o făcea prin reprezentanţi. Klatt aparţinea unei unităţi Stasi numită Secţia VIII şi cunoscută ca H8. Era o organizaţie criminală. Cei din ierarhia Stasi şi Klatt făcea parte din ea la nivel local, nu-şi murdăreau niciodată mâinile omorând ei înşişi. Nu m-ar fi mirat câtuşi de puţin dacă Hugo Klatt ar fi fost o excepţie, fiindcă el era întru totul capabil de aşa ceva şi probabil că i-ar fi făcut chiar plăcere. Însă în mod oficial se considera că era sub demnitatea lor.

În timp ce Frederik vorbea, atenţia fiindu-i îndreptată asupra lui Shaw şi Jill, Tag nu părea să manifeste interes, ci stătea la pândă, privirea sa parcurgând continuu terasa. Era limpede că asculta absorbit dialogurile care aveau loc la mesele dimprejur.

— Prin urmare, H8 angaja criminali care să ucidă pentru ei. Din câte ştiu eu, existau nouăsprezece asasini de care dispunea H8. Sumele plătite variau, dar media pentru un asasinat era în jur de 3 500 de lire în banii voştri. Mai erau şi alte privilegii ca, de exemplu, de a te culca cu soţia victimei, ca să poţi lua mulajul cheii de la uşă în timp ce ea făcea baie, după aceea. Aceşti asasini aveau nume conspirative stupide, precum Karate sau Şofer de Curse, o grămadă de nume tâmpite. Frederik, sigur acum că le captase atenţia, adăugă: Dar interesele lui Klatt mergeau dincolo de asta. Era implicat în crime, de bună voie. În ţările Pactului de la Varşovia se întâmplau o mulţime. Pentru foarte mulţi oameni, acesta era singurul mod de viaţă.

— De unde ştii toate astea, dacă nu erai şi tu implicat în treburile lui Klatt?

— Am spus eu că nu eram? Frederik nu fu deconcertat de întrebare. Voi înşivă trebuie să decideţi dacă vă spun sau nu adevărul.

— Îi vine oare uşor unui fost Stasi să spună adevărul?

Jill îi dădu lui Shaw un ghiont de avertisment pe sub masă, considerând întrebarea provocatoare. Tag şi Frederik erau nişte necunoscuţi şi prin urmare imprevizibili.

Era limpede că lui Frederik nu-i plăcu asta, dar dădu din umeri şi nu luă în seamă întrebarea, ba chiar reuşi să zâmbească forţat.

— Câteodată, spuse, îmi vine greu să mă obişnuiesc cu faptul că nu mai sunt în Stasi. Dintr-odată, nu mai deţii puterea. Peste noapte. Iar eu trebuie să suport provocări de genul acesta, care înainte ar fi fost atât de uşor puse la punct.

O clipă, Shaw simţi fiorul rece al ameninţării, dar îşi dădu seama că nu era vorba decât de nostalgie din partea lui Frederik; aşa fuseseră lucrurile înainte vreme, acum era cu totul altceva şi probabil că îţi trebuia timp să te obişnuieşti.

— Sunt doar realist, spuse el. Vreţi bani pentru ceea ce ne relataţi, însă noi trebuie să evaluăm autenticitatea celor spuse.

Frederik îşi înclină capul.

— Întrucât este clar că vreţi informaţii care să-l discrediteze pe Klatt, nu vă aflaţi aici în calitate de prieten al său. V-aş fi putut spune exact contrariul celor spuse până acum şi să-l scot basma curată. Ar fi fost poate mai prudent să procedez astfel. Existenţa Secţiei VIII poate fi verificată. La fel, presupun, poate fi verificat şi numărul de omoruri. Klatt însuşi poseda multe dintre aceste informaţii, dacă îl puteţi face să vorbească.

— Despre infracţiunile de drept comun ştii ceva?

Frederik lăsă capul în jos, apoi îi aruncă o privire lui Tag, dar acesta supraveghea atent nişte nou-veniţi.

— Avea legături cu polonezii în problema furtului de maşini din Germania.

— Polonezii? Ce rol aveau ei?

Frederik zâmbi, scuturând din cap. Lui Shaw îi plăceau anumite caracteristici ale acestui om, se concentră însă asupra a ceea ce spunea.

— Credeam că toată lumea ştie că polonezii conduc afacerea furturilor de maşini. În ceea mai mare parte, maşinile proveneau din fosta Germanie de Vest, maşini de calitate, duse peste graniţă unde există o imensă piaţă neagră.

— Mă surprinzi. Dar Shaw nu pomeni de faptul că Jurgen Kern le spusese deja lucrul acesta.

— Ăsta-i necazul cu voi, britanicii. Nu prea aveţi idee de ce se întâmplă dincolo de insuliţa voastră. Iugoslavii, chiar şi acum, au în mână prostituţia şi afacerile cu jocurile de noroc, ruşii sunt în frunte în contrabanda cu arme furate din fostele rezerve ale armatei şi, în afară de asta, controlează majoritatea afacerilor de asigurare a „protecţiei”, românii furnizează sugari şi copii de la adopţiune până la pornografie infantilă, iar despre polonezi

tocmai v-am vorbit. N-aţi fi putut fi poliţist fără să cunoaşteţi aceste lucruri.

Shaw observă un uşor zâmbet pe buzele lui Jill; nu credea că Frederik ştia că el fusese poliţist.

— Vrei să spui că Hugo Klatt era băgat în toate aceste afaceri necurate?

— N-am spus asta. Ştiam despre implicarea sa în furtul de maşini, dar nu cunoşteam amploarea operaţiunilor. Poate că asta nu era decât o distracţie pentru el.

— Ştii cumva dacă a făcut toate astea de unul singur sau a fost ajutat?

— Trebuie să fi fost ajutat.

— Crezi că el era cel care conducea afacerea sau că era condus de altcineva?

Raporta superiorilor săi din Stasi, dar nu în problema furtului de maşini, îmi închipui. N-ar fi fost primul care să aibă mici afaceri necurate colaterale. Dar nu cred că ăsta e răspunsul pe care îl doreaţi.

Jill nu reacţionase în nici un fel la toate acestea, iar privirile repetate pe care i le arunca Shaw, ca să vadă în ce fel reacţiona la cele auzite, nu-l lămureau cu nimic. Genunchii îl dureau acolo unde pielea îi fusese jupuită şi avea sentimentul că primea nişte informaţii interesante, dar că nu înainta câtuşi de puţin în cercetările sale.

— Ce ştiţi despre femeia roşcată?

Frederik îl înghionti pe Tag care îşi îndreptă atenţia către ei. Părea să fie din ce în ce mai nervos.

— Nu ştiu mai mult decât ceea ce v-am spus. Klatt a fost în Greifswald acum vreun an şi opt luni şi a luat prânzul cu o roşcată. N-am avut de gând să mă apropii prea mult de ei, încât el să mă recunoască.

— Şi dacă te-ai înşelat?

Tag şi Frederik schimbară priviri şi zâmbete cu subînţeles.

— Nimeni nu-l uită pe Mass, vreau să spun pe Klatt, mai ales atunci când a lucrat sub comanda lui. Nici aceia care au suferit din cauza lui nu-l vor uita. Nu e un om pe care să-l poţi uita vreodată.

Shaw fu silit să fie de acord; nu era Klatt omul pe care să-l uiţi uşor.

— Ştii cine este ea?

— Nu. Era cu spatele la mine şi, spre norocul meu, mă ascundea de privirea lui Klatt. Dar eu îl recunoscusem. N-am idee

ce-şi spuneau sau ce puneau la cale, însă, orice ar fi fost, era foarte important, altfel poate că m-ar fi văzut.

Shaw simţi că n-are să ajungă mult mai departe de atât.

— Făcea Klatt parte din vreo organizaţie care se ocupa de fuga celor din Stasi?

Răspunseră amândoi la unison, dar Tag îl lăsă pe Frederik să continue.

— Prăbuşirea a avut loc prea brusc. Practic, peste noapte. Situaţia era: scapă cine poate. De abia mai târziu, când lucrurile s-au mai liniştit puţin, s-a creat o oarecare formă de organizare. Dar asta era pentru cei din eşaloanele superioare, nu pentru plebe, ca noi. Klatt însuşi a fugit, e limpede, dar nu ştim dacă a fost ajutat de o mişcare clandestină sau dacă s-a descurcat pe cont propriu. Poate că a primit ajutor de la criminalii pe care-i cunoştea şi pe care-i putea manipula la nevoie.

Îşi terminară rachiurile şi mai comandară cafea, pe care o băură mai mult în tăcere. Shaw nu era deloc sigur la ce îi slujeau toate astea şi Jill nu-l ajuta deloc, părând pierdută în propriile ei gânduri.

— Ne meritǎm banii?

— Ne-aţi spus foarte multe, dar puţine despre subiectul principal. Voiam să aflăm care sunt contactele lui Klatt de aici şi care e identitatea femeii cu părul roşu.

— Asta va trebui să aflaţi de la alţii. Noi nu ştim mai multe. Vi l-am identificat pe Klatt ca membru al unui pluton de exterminare Stasi, v-am spus că a fost aici destul de recent şi că a fost implicat în cel puţin o parte din afacerile cu maşini furate; ce altceva mai puteţi pretinde?

Jill deschise gura şi spuse ceva neaşteptat:

— Plăteşte-le cele două mii şi le dăm restul mâine, aici, la aceeaşi oră, cum ai propus.

— În acest caz, e bine că am cecuri de câte o sută de lire.

Îşi scoase cecurile de călătorie şi în timp ce le semna, spuse:

— Nu ne putem întoarce la hotel; ne-aţi putea recomanda un loc unde am putea sta în siguranţă?

— Nu staţi nicăieri. Plecaţi naibii din ţară imediat ce căpătăm şi restul banilor.

— Uşor de zis, dar greu de făcut. Avem nevoie de ajutor.

Frederik încuviinţă din cap când Tag se ridică, privind de jur împrejurul terasei.

— Toţi avem nevoie.

Shaw îi înmânǎ cecurile lui Tag, care le înşfăcă şi se îndreptă

spre ieşire fără să spună un cuvânt. Devenise treptat tot mai agitat, nemaiarătând nici un fel de interes pentru ceea ce se petrecea la masă, acum voia să plece cât mai repede cu putinţă. Întrucât toţi banii erau la Tag, Frederik se scuză în grabă, rosti un „vă mulţumim” şi în numele lui Tag, plecând repede pe urmele lui.

Shaw şi Jill se ridicaseră, miraţi de plecarea pripită a celor doi şi gândindu-se, probabil, că fuseseră traşi pe sfoară, când se auzi o pocnitură ca a unui dop scos de la o sticlă de vin spumos. Tag se bălăbăni greoi pe spate şi îşi azvârli braţele în lături când se auzi o a doua pocnitură după care se prăbuşi peste o masă la care stăteau doi bărbaţi şi o femeie. Aceştia săriră în sus surprinşi şi înfricoşaţi, încercând să se ferească de mâncarea şi băutura care zburau în toate părţile. Femeia ţipă când văzu sângele curgând din pieptul lui Tag, care se răsturnase cu faţa în sus pe masa făcută zob, cu ochii ficşi aţintiţi în gol.

17

În restaurant se iscă imediat o mare agitaţie. Oamenii de la mese dădură năvală spre ieşire, cei mai mulţi neştiind exact ce se întâmplă, luându-se după cei ce fuseseră mai aproape de locul crimei şi care fugeau îngroziţi. Femeia care scosese primul ţipăt continua să ţipe şi se produse panică. Membrii personalului, care încercau să liniştească lucrurile, nu reuşiră şi, în cele din urmă, se hotărâră să iasă şi ei în stradă la vederea a doi indivizi mascaţi ce avansau printre oamenii îngroziţi, învârtind pistoalele în toate părţile.

Frederik rămase complet nemişcat, înfricoşat de ceea ce vedea, ştiind că şansa lui de a scăpa devenea tot mai mică. Shaw şi Jill, care ştiau de ce avusese loc omorul, nu-şi pierdură cumpătul. Trăgând-o pe Jill în jos, până sub nivelul mesei, Shaw îi strigă lui Frederik să facă la fel când îi văzu pe cei doi indivizi din capătul terasei, unul fiind aplecat asupra cadavrului lui Tag, vrând să se asigure că acesta murise.

Frederik era în dilemă. Instinctul îi spunea să fugă şi să sară peste zidul cu spaliere, care dădea spre o stradă laterală. Raţiunea îi spunea că fuga nu era posibilă fără banii pe care Tag încă îi mai avea asupra lui. Plonjă în lături, având pistolul pregătit în mână, răsturnând o masă, dar sfârşind prin a se adăposti în spatele alteia. Urmă o altă pocnitură şi un glonţ trecu drept prin masa în spatele căreia se afla ghemuit Frederik. Acesta îşi înălţă capul şi trase la rândul său, pistolul fără amortizor răsunând ca o salvă de tun.

Frederik alergă de la o masă la alta, nici una neoferindu-i protecţie în faţa unui glonţ de mare viteză, dar reuşind să-l ascundă vederii. Pistolarii înaintară fără ezitare şi se desfăşurară ca să ajungă la el din direcţii diferite.

Restaurantul era acum gol şi liniştea bruscă, după ţipetele şi panica generală de dinainte, era la fel de înspăimântătoare. Tumultul de afară, din stradă, făcea parte dintr-o altă dimensiune. Urmă o perioadă de linişte în timpul căreia Frederik nu era de văzut, iar pistolarii stăteau nemişcaţi.

Shaw o trase pe Jill înapoi, cât mai aproape de zid cu putinţă, dar acţiona orbeşte, bizuindu-se exclusiv pe auz. Jill reuşise să-şi deschidă poşeta şi să scoată pistolul. De data aceasta, Shaw nu

comentă. Ei erau primii candidaţi la moarte şi numai încercarea precipitată a lui Tag de a pleca, iar acum tentativa disperată a lui Frederik de a se angaja într-o luptă, pe care nu avea şanse s-o câştige, îi trecuseră pe ultimul loc. Trebuia să fugă, însă asta însemna să iasă la vedere, fiindcă zidul era singura cale de scăpare care le mai rămăsese.

Ghemuiţi sub una dintre mese, printr-un acord tacit, se întinseră cu faţa la pământ. Aveau în faţă prea multe picioare de mese şi scaune pentru un câmp vizual neîngrădit şi faptul că două dintre mese erau răsturnate reducea şi mai mult vizibilitatea. Dar se vedea când cineva mişca, iar ei îşi aleseră fiecare câte o pereche de picioare asupra căreia să-şi concentreze atenţia. Vedeau numai două perechi şi una din ele putea fi a lui Frederik.

De ce nu fusese alertată poliţia? Gândul îi fulgeră lui Shaw prin minte, dar n-avu darul să-l liniştească. Deocamdată, nu trecuse prea mult timp, împuşcăturile iniţiale nu duraseră decât câteva secunde, dar cât de mult timp îşi puteau permite pistolarii să stea? Ca şi cum le-ar fi transmis gândurile sale, în clipa următoare se auzi un zgomot grăbit de paşi, mese şi scaune fură trântite în lături şi cei doi pistolari ţâşniră drept înainte ca să-l termine pe Frederik, văzând în el pericolul imediat, omul cu pistolul.

Pocniturile pistoalelor cu amortizor sunau ireal, însă pârâitul lemnului şi al plasticului despicat de gloanţe, în vreme ce Frederik fugea de la o masă la alta, confirma înspăimântătorul adevăr al situaţiei.

Înainte ca Shaw s-o poată opri, Jill fu în picioare, iar el striga la ea să se lase jos şi încerca să tragă de ea. În acelaşi moment, Frederik se hotărî să termine cu toate astea; mai făcu un salt înainte şi se ridică să tragă în omul cel mai apropiat. Pistolul tună din nou şi unul din indivizii mascaţi fuse trimis pe spate, bătând aerul cu braţele, înainte ca acesta să atingă pământul, cel de-al doilea trase şi îl împuşcă pe Frederik până ca Jill să tragă în el. Tipul se răsuci în loc, ochii săi apărând groteşti prin găurile măştii, ridică pistolul pe jumătate şi căzu pe o parte tocmai când Jill era gata să tragă din nou. Între timp, Frederik se prăbuşise cu faţa în jos peste o masă, care în mod surprinzător rezistă sub greutatea sa.

Shaw se ridicase şi el în picioare. Înţelese dintr-o privire rezultatul împuşcăturilor, fu pe punctul să o urmeze pe Jill care fugea deja spre zid, dar se întoarse şi, dintr-un salt, recuperă

cecurile de la Tag şi luă pistolul lui Frederik în drum spre zid. Jill era aproape în vârful spalierului, când el ajunse la baza zidului. Chiar când începu să se caţere, auzi sunetul tardiv al sirenei poliţiei ridicându-se peste murmurul mulţimii, încă îngrămădită în faţa restaurantului în aşteptarea poliţiei.

Înainte ca el să se rostogolească peste coama zidului şi să sară de partea cealaltă, Jill îl aştepta deja jos. Fugiră cât putură de repede în direcţia opusă sunetului sirenelor.

Alergară până când Jill începu să rămână în urmă, iar Shaw încetini şi el ca să o ajute. Se găseau într-o zonă respectabilă, cu case aparţinând clasei de mijloc, pe o stradă mărginită de copaci. Extenuaţi, aproape că se prăbuşiră la picioarele unui zid scund, cu un gard viu în spate, aflat la faţada uneia dintre case. Strada era pustie.

În cele din urmă, se aşezară pe zid, gardul viu înţepându-i în spate, în vreme ce cugetau ce să facă. Fuga îi vlăguise şi trecu câtva timp înainte ca să-şi poată trage sufletul.

— L-ai omorât, spuse Shaw într-un târziu. L-ai doborât pur şi simplu dintr-o singură lovitură. Pe câţi alţii i-ai aranjat aşa?

— Voia să ne omoare, pentru Dumnezeu.

— Ştiu. Ştiu. O luă cu un braţ pe după umeri, fiindcă o simţea tremurând. Nu mă plâng. Dar ai fi putut să mă previi mai întâi.

— Adică să-ţi fi cerut permisiunea? Doamne fereşte.

— Nu, nu să-mi ceri permisiunea, dar să mă previi că aveai de gând să-l dobori dintr-o singură lovitură. Era la o distanţă bunicică. Începu să râdă bine dispus.

Jill i se alătură şi râseră până când ea îşi întoarse brusc capul şi-l îngropă în umărul lui şi plânse încet. El o ţinu în braţe legănând-o cu blândeţe ca pe un copil mic până când ea se opri.

— Ce naiba are să se întâmple acum? N-au să ne lase să mai aflăm nimic aici şi au să se facă luntre şi punte să ne împiedice să folosim ceea ce avem. Jill vorbea încetişor, aproape numai pentru sine.

— N-avem de a face cu nişte narcomani care trag fără să se gândească, zise Shaw. Avem ca adversar o organizaţie a cărei putere n-am avut prilejul s-o evaluăm pe de-a-ntregul până acum. Am mai spus-o: ne-au încercuit din toate părţile.

— Îţi mulţumesc că mi-ai oferit umărul să pot plânge pe el. Dar asta nu are legătură cu Klatt, nu-i aşa?

— Nu. Are legătură cu ceea ce ştie Klatt. Trebuie să aibă, nu-i aşa? Trebuie s-o găsim neapărat pe afurisita aia de roşcată.

Jill nu ştiu ce să răspundă la asta. Spuse:

— Tag şi Frederik sunt morţi, pentru că Tag şi-a pierdut la sfârşit cumpătul. Amândoi aveau arme şi ar fi putut să scape.

— Am recuperat cecurile. Trebuia, au semnătura mea pe ele.

— Nu putem sta aici, Laurie. Nici nu ne putem întoarce la hotel. Ai luat pistolul lui Frederik?

— Da. Îşi mai ţinea braţul pe după umărul ei când sugeră: M-am gândit să încercăm să ne urcăm la bordul acelui vas danez de marfă. Avem bani destui ca să mituim pe cineva să ne treacă într-un port danez.

— Nu prea mă dau în vânt după ideea asta, răspunse Jill iute. Odată ce eşti pe vas, eşti prins în capcană. Nu ai sentimentul că, deşi banii lui Terry sunt o sumă mare, cei împotriva cărora luptăm au la dispoziţie un sac fără fund? Ce avem noi e doar mărunţiş.

Shaw se întoarse s-o privească în faţă, ţinând-o de amândouă mâinile.

— De la bun început am avut sentimentul că ştii ceva despre toate astea pe care nu mi-l spui. Asta nu e prea departe de gândul că eşti într-un fel sau altul amestecată şi nu sunt sigur de care parte.

— Chiar aşa simţi?

— Uneori, da.

— Atunci, ar trebui să nu-ţi laşi spatele descoperit.

— Mă ocup deja de asta.

Ea se făcu că nu-l aude.

— Nu te pune pe gânduri de ce poliţiei i-a trebuit atâta timp să sosească?

— Firele de telefon au fost probabil tăiate, ceea ce poate însemna că a existat al treilea om. Restaurantul e la marginea oraşului, aşa că, în orice caz, poliţiei i-ar lua ceva mai mult timp să ajungă.

— Ar fi mai bine s-o luăm din loc. Dumnezeu ştie încotro. Jill se dădu jos de pe zid.

Shaw scoase pistolul.

— E un vechi Mauser. Scoase încărcătorul şi îşi trecu degetul peste marginea lui ca să numere gloanţele. Băgă încărcătorul la loc şi controlă dacă era un glonţ pe ţeavă.

— Zece focuri, spuse. Câte ai tu?

Jill nu răspunse, dar îl întrebă autoritar:

— Nu vii?

Shaw coborî de pe zid.

— Ai cumva o pilă de unghii mai lungă în poşeta aia a ta?

Jill observă că survenise o schimbare în expresia lui, de parcă ar fi ajuns la o hotărâre.

— Pentru ce îţi trebuie?

— Ca să fur o maşină. Am cunoscut cândva un răufăcător care l-ar fi putut învăţa şi pe Klatt câte ceva despre spargerea unei maşini. De fapt, e un lucru cât se poate de simplu.

Erau o mulţime de maşini pe stradă şi ei aleseră un Mercedes pentru singurul motiv că portiera nu era încuiată. Jill îşi puse la loc pila de unghii. Lui Shaw îi luă un timp să potrivească firele pentru contact, dar, când, în sfârşit, porniră, nu se făcuse încă miezul nopţii.

— Ştii încotro mergi? întrebă Jill.

— Către sud-vest.

Ea se simţi mai bine când ajunseră pe drum. De-abia atunci spuse:

— Am tras ca să-l rănesc doar.

Îi văzu zâmbetul slab pe întuneric şi zâmbi şi ea; el n-avea să fie niciodată sigur.

Lângă ea, Shaw reflecta la faptul că făceau glume despre uciderea unor oameni şi, totuşi, din anumite motive, nu-i venea deloc greu să se împace cu lucrul acesta. Poate că era singurul mod de a-şi păstra judecata sănătoasă în faţa atâtor atentate la viaţa lor.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă Jill. Te-ai schimbat.

— Mi-am dat seama de faptul că îmi sap singur groapa, dacă mai continuu să fac pe poliţistul. N-ai cum să dezlegi toate astea într-un mod cinstit şi nici măcar n-ai cum să rămâi în viaţă. De ce? Pentru că Terry a fost omorât sau pentru că nu ştim motivul pentru care a fost omorât? Sunt atât de multe neclarităţi în toate astea, atâta putere în umbră, încât suntem tot mai mult împinşi înapoi în noi înşine. Cunoaştem oare pe cineva în care avem suficientă încredere ca să-i cerem ajutorul?

— Pentru început, ai putea avea încredere în mine.

— Voi avea imediat ce vei fi deschisă cu mine.

Merseră până la Gustrow, la vreo sută de mile nord-vest de Berlin. Trecură pe lângă un şir de clădiri clasice din secolul al şaisprezecelea şi atunci, în puterea nopţii, efectul creat fu unul de întoarcere în timp, de parcă ar fi refăcut traseul istoriei. Shaw o luase către sud-vest, în loc să meargă drept spre sud, ceea ce i-ar fi adus mult mai repede la Berlin, fiindcă acesta era de departe traseul cel mai puţin previzibil. Oraşele dintre Gustrow şi Berlin nu aveau nimic remarcabil. Singurul loc demn de atenţie

observat de Shaw pe drumul către Berlin era Ravensbruck, care fusese locul de amplasare al lagărelor naziste pentru femei în timpul războiului.

O dată trecuţi de Gustrow, coti pe un drum de ţară, întoarse maşina, ca să fie pregătită pentru o plecare grăbită şi spuse:

— Dacă vrei să dormi, locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul. E prea riscant să încercăm să tragem la un hotel din Gustrow.

— N-am putea să continuăm drumul spre Berlin? Ne-ar fi mai uşor să ne pierdem urma acolo.

— Vreau să evit şoselele principale şi autostrăzile, unde maşina poate fi mai uşor depistată odată ce a fost declarată furată. Nu cunosc drumurile de ţară şi ne-am putea rătăci fără speranţă pe vreme de noapte. Şi nu mai avem prea multă benzină.

Jill rămase pe gânduri.

— Nu prea avem şanse să găsim o staţie de gaz la ora asta din noapte şi, chiar dacă am găsi, am fi remarcaţi. Deci, dacă n-ai nimic împotrivă, eu am să iau bancheta din spate.

— Staţie de gaz?

— Sigur. Benzină. Gaz. Combustibil.

— Asta-i o expresie americană.

— Aşa-i. Ce-ţi mai trece prin cap acum?

— Gazul este acela căruia îi dai foc cu chibritul. Nu cumva eşti o afurisită de americancă?

— Cu accentul meu? Te-ai ţicnit, Laurie. Eu mă duc într-o scurtă plimbare. Calmează-te în răstimpul cât sunt plecată.

Lipsi zece minute, care lui Shaw i se părură cât o oră. Nu-şi putea da seama dacă îl indusese în eroare în mod intenţionat sau se purtase doar firesc. Dacă avea prea multe rezerve în privinţa ei, ea nu se putea învinovăţi decât pe sine. Se întrebă cum se împăcase Terry cu ea, gând care începea să devină un obstacol; felul vesel de a fi al lui Terry i se potrivise probabil mai bine.

Ea deschise uşa din spate şi urcă.

— Cu cât ajungem mai repede în Berlin, cu atât mai repede ne vom putea procura un schimb de haine, spuse întinzându-se pe bancheta din spate.

— Asta nu-i o călătorie veselă pentru cumpărături, fir-ar să fie. Cu cât ajungem mai repede în Berlin, cu atât ni se va da mai repede de urmă.

Trecu ceva timp înainte ca el să se destindă. Detesta dormitul în maşină, îi amintea prea mult de nesfârşitele ore de

supraveghere când era dificil să rămâi treaz. Acum era prea extenuat ca să doarmă.

Probabil că aţipise, deoarece, când se trezi, mijea de ziuă, gâtul şi spatele îi erau amorţite şi se afla într-o poziţie incomodă. Îndreptându-se, se uită în jur şi o văzu pe Jill ghemuită, cu capul sprijinit strâmb de una din rezemătoarele de braţe. Mânerul poşetei îi era şi acum petrecut pe un braţ. Deschise uşa din dreptul său cât putu de încet şi, lăsând-o deschisă, făcu o plimbare pe drumeagul care probabil că ducea la o fermă.

Fermierii se sculau devreme şi, ca o confirmare a gândului său, i se păru că aude un tractor pornindu-şi motorul. Era la o oarecare depărtare şi nu putea fi foarte sigur. Se grăbi înapoi, găsind-o pe Jill trează, aranjându-şi chipul în oglinjoara pudrierei.

— Trebuie să plecăm, spuse el. Primele raze de soare se înălţau în mănunchiuri şovăielnice la orizont.

— La ora asta n-ai să găseşti nici o staţie de gaz deschisă.

Shaw simţi că îl întărâta intenţionat.

— Ai dreptate. Dar am putea găsi ceva benzină, chiar dacă ar fi să o şterpelim.

— Aşteaptă-mă cinci minute.

— Sigur.

Cât timp lipsi ea, încercă să calculeze câtă benzină mai aveau. Nu ştia sigur câţi litri încăpeau în rezervor, însă ştia că le mai rămăsese numai un sfert de rezervor. Coborî geamul complet; aerul era destul de rece, dar revigorant la această oră din zi. Acum, era sigur că auzea un tractor. Deveni brusc neliniştit şi aşteptă cu nerăbdare crescută întoarcerea lui Jill. Ea sosi alergând.

— Auzi? gâfâi ea urcându-se.

— Tractorul?

— Tractor pe naiba. E elicopter.

Zgomotul nu e destul de puternic, îşi zise Shaw. Dar ea avea dreptate: nu era tractor. Porni motorul, scoase maşina de pe drumeag în şosea şi coti către sud-est. În maşină nu exista o hartă rutieră, însă Shaw îşi amintea vag că în jurul Mecklenburg-ului erau nişte lacuri pe care le ocoliseră pe traseul lor direct la dus.

În prezent, se găseau într-un ţinut indistinct de ţară, împărţit în suprafeţe cu grâu, sfeclă de zahăr şi porumb, la est, secară şi cartofi, la vest, în zona mai puţin fertilă. Tot ce putea face Shaw era să continue să meargă înainte, dar în vremea aceasta Jill îşi tot lungea gâtul ca să scruteze cerul.

— Elicopterele nu zumzăie aşa, sunt ale naibii de zgomotoase. Nu-ţi mai face griji.

— Încă îl mai aud, declară ea. Tu, nu?

— Nu aud decât motorul maşinii şi ăsta nu e un zgomot chiar aşa de puternic. Nu voia să se certe din nou.

Un timp merseră în tăcere. Încă mai era foarte devreme, iar şoseaua fusese pustie până acum şi el reuşise să se descurce fără a face uz de faruri. Apoi crezu că aude şi el sunetul pe care-l desluşise Jill. Era intermitent, dar cu siguranţă nu era un elicopter sau un tractor. Trase pe dreapta şi ieşi din maşină, ca să scruteze întinderile din spatele lor.

Lumina sporea din ce în ce mai mult, în ciuda unui plafon înalt de nori care progresau rapid. Nu vedeau nimic. Amândoi desluşiră zgomotul unor camioane care se apropiau duduind greoi şi de neconfundat, înaintând spre sud. Porniră din nou şi Shaw apăsă puternic pe accelerator.

— Credeam că avem puţin combustibil. Nu îl consumi prea repede astfel?

— E legea pământului, explică el. Trebuie să ajungem la adăpost cât de repede putem. În prezent, e ca şi cum am merge printr-un deşert. Mergem la noroc, dar pe undeva trebuie să existe o staţie de benzină.

Două camioane trecură bubuind pe lângă ei câteva minute mai târziu, cu farurile aprinse, iar Shaw le urmări în oglinda retrovizoare până dispărură. Fu uşurat când văzu că nu li se aprind semnalizatoarele de frână. Nu puteau spera ca şoselele să rămână tot aşa de pustii prea multă vreme. Se distanţau de Greifswald, dar nu mai puteau să creadă de acum încolo că vor fi în siguranţă.

Câteva minute mai târziu zumzăitul deveni mult mai distinct, dar nici acum nu vedeau nimic până ce Jill ţipă deodată:

— E chiar în spatele nostru.

Shaw întrezări doar o licărire trecătoare în oglindă care dispăru imediat; acum ştia ce era acel zumzet. Un mic aeroplan îi urmărea aproape la nivelul solului şi, când percepu un sunet mai clar drept deasupra lor, îşi dădu seama că erau două.

Nu avea altă alternativă decât să meargă înainte. Mai întâi, crezu că putea fi poliţia, apoi raţionă că aceasta ar fi folosit un elicopter, care avea o autonomie şi o viteză mai mare. Aeroplanele se retraseră dintr-odată şi nu se mai văzură; puţin mai târziu fu evident şi motivul, căci un alt camion se apropia bubuind şi trecu pe lângă ei iscând un curent de aer care clătină

maşina. Imediat ce camionul nu se mai văzu, aeroplanele reapărură, dar Shaw continuă pur şi simplu să meargă înainte, refuzând să se lase intimidat.

Când prima rafală lovi spatele maşinii, silindu-l să vireze, ştiură în sfârşit ce aveau de înfruntat.

Jill rămase tăcută în timp ce Shaw începu să facă zigzaguri pe şosea, ca să le îngreuneze lovirea ţintei. O altă rafală muşcă din şosea chiar în faţa lor, împroşcând ţărână ce dispăru sub roţile maşinii.

— Am să ies din şosea, strigă Shaw. E singura noastră şansă. Imediat ce opresc, plonjează afară şi adăposteşte-te în spatele maşinii.

Îi lăsă lui Jill câteva secunde ca să răspundă, să propună ceva mai bun şi, fiindcă ea nu spuse nimic, făcu vreo câteva zig-zag-uri spectaculoase care o aruncară de colo-colo, după care coti brusc spre dreapta, oprind în lăstărişul de la marginea şoselei, spatele maşinii răsucindu-se pe loc într-un uriaş nor de praf. Auzi portiera lui Jill deschizându-se şi, imediat ce opri maşina, sări afară să se ghemuiască în spatele ei, încercând să repereze aeroplanele prin norul de praf ce se limpezea.

Abia dacă fu conştient de prezenţa lui Jill ghemuită lângă el; auzea aeroplanele fără să le şi vadă, după care urmă o izbitură teribilă de partea cealaltă a maşinii, gloanţe de mare viteză intrând adânc în metal. Nu aveau unde fugi în şesul deschis de jur-împrejur.

Sunetul motoraşelor harnice se stinse din nou şi o maşină trecu pe lângă ei ca un fulger, deplasându-se spre sud; era evident că cei din maşină ori nu-i văzuseră, ori nu voiau să-i vadă. Din nou tăcere, urmată de zumzetul tenace al aeroplanelor ce se apropiau.

Shaw aruncă o privire pistolului automat ţinut atât de expert de Jill. Era însă înduioşător ca armă împotriva unei ţinte mobile şi a pistoalelor-mitralieră ce erau folosite contra lor. El avea în mână pistolul de 9 mm al lui Frederik, dar şi acesta era total nepotrivit. Se târî spre partea din spate a maşinii şi Jill îl urmă, citindu-i probabil gândurile.

— Ce zici, atacăm?

Ea dădu din cap, plecându-şi urechea să audă sunetul aeroplanelor.

— Aşteptăm până când opresc focul şi tragi în timp ce trec pe lângă noi. Dar numai dacă sunt destul de jos. Altfel, va trebui să aşteptăm o a doua ocazie.

Shaw îşi înăbuşi surprinderea; mereu îl surprindea.

— Pentru Dumnezeu, ăştia o vor ţine tot aşa până când nu mai rămâne nimic din afurisita de maşină care să ne apere. E acum sau niciodată. Ascultă.

Aeroplanele se întorceau şi puteau fi văzute prin ferestrele maşinii, venind aproape la nivelul solului, unul în spatele celuilalt, ca să nu se ciocnească şi ca să realizeze un foc susţinut în două rafale consecutive.

Înainte de a ajunge la maşină, unul din aeroplane făcu un viraj şi se depărtă de celălalt, iar Shaw ghici ce avea să se întâmple.

— O să fim atacaţi din flancuri, urlă el. Treci sub maşină.

Se strânseră şi se înghesuiră cât putură ca să intre dedesubt, în timp ce unul din aparate se lăsase pe o parte, ceea ce-i permitea pilotului să ţintească mai bine, celălalt venind din spatele maşinii. O rafală lovi Mercedes-ul într-o coastă desprinzând pe jumătate una din uşi, iar portbagajul se deschise din pricina rafalei primite de la al doilea aeroplan. Era o minune că rezervorul de benzină scăpase.

Era acum ori niciodată. Se ridicară cu greu în genunchi în vreme ce aeroplanul din flanc vira ca să-l evite pe cel dintâi. Pentru doar câteva secunde, aparatul fu cu o latură către ei, putând fi văzut şi pilotul care, după ce trăsese, îşi corecta direcţia. Shaw şi Jill traseră de mai multe ori până când aeroplanul viră din nou, iar ei îşi opriră focul să privească. Primul aparat se rotea înapoi pentru a veni asupra lor din partea aceea, iar al doilea se îndrepta direct spre acesta.

Primul pilot făcu imediat o manevră de evitare înclinându-se, dar cel de-al doilea merse drept înainte, până când aeroplanul pierdu brusc altitudine şi pieri din raza vizuală. Nici Shaw şi nici Jill nu îl auziră aterizând, dar presupuseră că asta făcuse, opinia fiindu-le confirmată de primul aeroplan care mai viră o dată, după care începu să se rotească precum un vultur asupra prăzii.

— Are să se întoarcă. Să rămânem pe poziţie. Shaw ştia că puteau să mai aibă puţină muniţie.

Aeroplanul solitar se întoarse, ca şi cum ar fi manevrat de unul singur, pentru că pilotul nu se vedea. Veni drept spre cele două siluete îngenuncheate lângă maşină, cu pistoalele ridicate. Ar fi trebuit să vireze pentru ca pilotul să poată trage cu precizie în ei şi ei aşteptară ca aceasta să se întâmple.

Venind direct spre ei, aeroplanul se ridică cu vreo treizeci de metri, trecând peste capetele lor ca o insectă uriaşă şi furioasă. Pilotul trase, dar era imposibil să ţinteşti din acel unghi şi

gloanţele căzură departe de maşină. În vreme ce acesta continua să ia altitudine, iar ei se întoarseră să privească, un şir de maşini apăru dinspre nord şi trecu pe lângă ei. Nici una nu opri.

— L-am speriat, dar are să se întoarcă. Probabil că l-am doborât pe celălalt. Shaw se ridică în picioare să se uite.

Aşteptară un timp, văzură aeroplanul îndepărtându-se până când nu mai fu decât un punct şi apoi dispăru. Zumzetul abia se mai auzea, apoi şi el pieri. Se uitară unul la altul cu nesiguranţă, neputând să-şi creadă ochilor.

— Crezi că a dat bir cu fugiţii? Shaw încă mai privea fix locul unde dispăruse în cele din urmă.

— Sau s-a dus să aducă ajutoare?

Alergară către locul în care se părea că se prăbuşise celălalt aeroplan.

— Fii atentă, gâfâi el, pilotul ar putea să mai fie în viaţă.

Acum alergau prin ceea ce credeau că ar putea fi câmpuri de secară tânără. Nici unul nu ştia nimic despre agricultură. Căutarea aeroplanului nu era uşoară de la nivelul solului, însă cunoşteau direcţia aproximativă în care dispăruse şi mai ştiau că distanţele puteau fi înşelătoare.

Shaw, care era mai înalt, văzu cel dintâi ceea ce presupuse a fi aripa ridicată în sus a aeroplanului şi amândoi cotiră în direcţia aceea. Împuşcătura răsună când se găseau la vreo douăzeci de metri distanţă de epavă şi amândoi se aruncară la pământ.

18

Stând culcaţi la pământ nu puteau vedea absolut nimic. Shaw merse târâş înainte, simţind cum i se ridică părul la ceafă. Îi făcu semn lui Jill să rămână unde era. Credea că se îndreaptă în direcţia corectă şi merse pur şi simplu tot înainte pe genunchii care-l torturau îngrozitor. Fiindcă aeroplanul tot nu apăru, se opri, îşi cântări alternativele şi, şovăitor, se ridică puţin, doar cât să zărească aparatul.

Văzu ceea ce crezuse a fi o aripă înclinată, dar se convinse că era de fapt coada aeroplanului ridicată drept în sus, ca o pânză de corabie, aproape imediat în dreapta sa, ceea ce însemna că greşise direcţia. Continuă să meargă de-a buşilea, încercând să ignore durerea din genunchi şi să se concentreze asupra pericolelor. Ajunse la aeroplan tot în patru labe. Coti ca să se apropie dinspre spatele acestuia.

Aparatul era o grămadă de fiare, coada fiind singura parte care mai semăna a ceea ce fusese. Botul era îngropat în pământ, iar şocul impactului cu solul îl zdrobise pe pilot făcându-l una cu bordul. Zăcea cu capul înainte şi când Shaw se apropie prudent de el, simţi că-i vine rău. Faţa era o mască informă şi însângerată. Picioarele erau zdrobite, aproape retezate, ca şi unul din braţe. Un pistol îi atârna din cealaltă mână şi Shaw reuşi să se întindă să-l ia. Ţeava era caldă. La câţiva metri distanţă, un pistol-mitralieră, aruncat de impact, zăcea aproape ascuns pe pământ. Peste tot plutea un puternic miros de benzină şi era uimitor că aeroplanul nu luase foc.

Căută să descopere cauza acelei împuşcături şi, neputând-o găsi, o strigă pe Jill să se apropie. Ieşi înaintea ei chiar când ea ajunse la avion şi îi sugeră să nu meargă mai departe.

— Pilotul e desfigurat. N-are rost să-l vezi. Cred că împuşcătura a fost, probabil, un fel de act reflex. N-o să ştim niciodată. E mort şi nu e o privelişte frumoasă, aşa că stai deoparte cât timp îl scotocesc prin buzunare. Poate vom găsi ceva muniţie.

El se întoarse la aeroplan, iar Jill se duse să recupereze pistolul-mitralieră. Şi ea simţi mirosul de benzină. Privi atentă în direcţia şoselei, dar de la distanţa aceea nu se vedea. Se întoarse să se uite la Shaw cum buzunăreşte mormanul

sângerând de carne care odinioară fusese pilotul. Era greu să simţi vreun fel de compasiune.

Lui Shaw i se făcu greaţă în vreme ce examină minuţios buzunarele pilotului mort. Sarcina îi era îngreunată de faptul că pilotul fusese terciuit la un loc cu aparatul său de zbor şi trebuia să smulgă şi să îndepărteze bucăţi de metal pentru a putea face o percheziţie acceptabilă.

Jill devenea din ce în ce mai nervoasă. Se găseau pe teren deschis, în lipsă de orice adăpost, căci aparatul zdrobit nu le putea oferi aşa ceva. Se aştepta ca celălalt aeroplan să se întoarcă cu ajutoare. Îi strigă lui Shaw să se grăbească, dar el ori nu auzi, ori se prefăcu că nu aude. Când în cele din urmă se apropie de ea, ea îi văzu sângele curgându-i prin blugi la nivelul genunchilor şi îi fu milă de el.

El se apropie de ea cu o înfăţişare încruntată.

— E prea zdrobit ca să pot vedea dacă l-am lovit sau nu. Nu sunt semne vizibile de împuşcături. Dacă l-am lovit în picioare sau în braţ, numai o autopsie ar putea să stabilească. La fel şi în privinţa aparatului; cea mai mare parte a botului e îngropată în pământ. Dar probabil că l-am nimerit fie pe el, fie aparatul.

Jill îl lăsă să vorbească pentru a se descărca după şocul celor văzute. Când continuă, totul se schimbă.

— Două cutii de cartuşe de rezervă de la pistolul lui. Ne vor fi de folos. Gloanţele sunt de nouă milimetri şi s-ar putea să se potrivească la al tău. Cred că pistolul-mitralieră e prea greu de purtat, deşi am avea nevoie de el. Dar adevărata descoperire este asta. Îi înmână două bucăţi de hârtie pe care încercă să le netezească.

Jill aruncă la pământ pistolul mitralieră şi luă bucăţile de hârtie. O vreme nu putu decât să se uite lung la ele. Erau fotografii ale feţelor lor şi era clar că fuseseră făcute recent. Se uită la el.

— Sunt faxuri.

— Chiar aşa. Faxuri cu numărul de fax înlăturat. Se poate vedea unde au fost tăiate.

Jill nu păru atât de surprinsă pe cât crezuse el că are să fie, aşa că adăugă:

— Asta nu-ţi spune nimic?

— Îmi spune că cineva vrea să pună mâna pe noi cu orice preţ.

— Asta ştiam deja. Dar acestea indică dimensiunea urmăririi. Dacă până acum nu ştiam, acum ştim că o întreagă reţea e pe urmele noastre. Ceea ce înseamnă că încercăm să investigăm o

întreagă reţea, nu doar pe Klatt cu giumbuşlucurile sale criminale. E de proporţii mult mai mari decât am crezut, Jill. Ştiam că suntem confruntaţi cu o organizaţie, dar nu că e de asemenea proporţii. Faxuri? Cu fotografiile noastre? Fotografia asta a mea nu e una pe care să mi-o fi făcut eu însumi; a fost făcută fără ştirea mea.

— La fel şi în cazul meu. Singura deosebire dintre noi este că eu nu sunt surprinsă. Mai bine s-o ştergem repede de-aici. Crezi că poţi să faci faţă cu genunchii ăştia răniţi?

— Sigur. Dar maşina e complet distrusă.

— Atunci va trebui să facem autostopul.

Se zoriră să iasă la şosea care era acum mai circulată, mai ales de camioane care mergeau în ambele părţi. Shaw examină maşina; avea găuri peste tot. Două cauciucuri erau dezumflate şi nu era nici o nădejde s-o facă să meargă.

— Unde au fost trimise aceste faxuri? întrebă Shaw. Poate că ar trebui să ne întoarcem la Greifswald. Probabil că acolo au fost trimise.

Se îndreptau spre sud când Shaw fileu această propunere şi se opri ezitând. Jill îl luă de braţ şi îl sili să meargă înainte.

— Ţi-ai pierdut minţile. Uită-te ce ni s-a întâmplat în Greifswald. Soluţia finală a problemei se găseşte în Anglia. A fost de la început acolo. Am fost siliţi să venim aici să adunăm nişte bucăţele disparate. Şi am făcut-o. E vremea să ne întoarcem, Laurie.

— De când ai preluat comanda? Se simţi neputincios şi furios. Îmi confirmi ceea ce am crezut de la început: îmi ascunzi ceva, aşa cum mi-ai ascuns tot timpul.

— Uiţi că am venit ca garda ta de corp. Ai crezut că era o glumă. Nu cred că m-am descurcat prea rău, ce crezi? Se uita mereu înapoi să vadă dacă nu se apropia vreo maşină sau vreun camion.

— Tu n-ai obiceiul să răspunzi la întrebări? se răţoi el. Măcar o dată dă-mi un răspuns cinstit, fir-ai tu să fii.

— Care era întrebarea? Mi-ai adus nişte acuzaţii stupide. Şi înjuri al dracului de mult.

La asta, el începu să râdă.

— Doamne, eşti imposibilă! Cum te-o fi suportat Terry, nu ştiu.

Faptul că pomenise de fratele său înăbuşi în el nevoia de a-şi trece braţul după mijlocul ei. Era o pornire pe care o împărtăşea prea des ca să nu-l nelinieştească.

Ea îşi strecură braţul pe sub al lui şi îi zâmbi, ca şi cum asta l-

ar fi putut mulţumi. Un camion durui în spatele lor. Îi făcură semn să oprească, însă el merse înainte, forma lui imensă şi mişcătoare dispărând către sud. Nici unul nu aduse vorba de asta, dar amândoi ştiau că şansele de a ajunge înapoi în Anglia, în viaţă, se subţiau din ce în ce mai mult. Faxurile arătau mai mult decât limpede intenţiile şi amploarea forţelor ce li se opuneau. Tachinările lor erau mai mult o mască, o descărcare a tensiunii în faţa a ceea ce aveau de înfruntat.

— Ai vreo posibilitate prin care să aflăm de unde provin acele faxuri? Asta ne-ar da câteva răspunsuri.

— Nu de la fotografii. Răspunsul ar putea fi în Greifswald, dar mai bine ne-am împuşca noi înşine decât să ne întoarcem acolo, ca să-i scutim pe ei de deranj. Oricum, puteau fi trimise mai întâi la Berlin sau în orice alt loc şi transmise mai departe.

Ea ştia că Shaw are dureri, însă el nu lăsa să se vadă nimic. Merseră mai departe, pe o latură a drumului, semnalizând de fiecare dată când trecea un vehicul, nevoiţi să admită că şoferilor de camion le era probabil interzis să ia pasageri. Soarele se înălţa tot mai sus, umbrele lor deveneau tot mai scurte, iar ei se târau mai departe pe drum, pur şi simplu, pentru că nu puteau face nimic altceva. Tachinările încetară după câţiva kilometri, Jill retrăgându-şi braţul de sub cel al lui Shaw. Nu numai distanţa îi istovea, ci şi certitudinea că la capătul drumului nu îi aştepta nimic. Când o maşină opri, în sfârşit, lângă ei, nici unul nu semnalizase. Aceasta le trezi din nou suspiciunile.

În maşină erau doi bărbaţi – un Volkswagen ca cel în care Shaw fusese gata să se înece – îmbrăcaţi sobru, între patruzeci şi cincizeci de ani şi se oferiră să-i ia cu ei. Cel de lângă şofer coborî când dădu cu ochii de petele de sânge de la genunchii lui Shaw.

— Mai bine staţi dumneavoastră în faţă, spuse el. Aveţi mai mult loc pentru picioare. Zâmbi. Doamna poate veni în spate cu mine.

Shaw se urcă în faţă, le mulţumi pentru amabilitate, iar Jill se sui în spate cu celălalt bărbat. Nici unul din cei doi nu avea nimic extraordinar, unul uscăţiv cu păr rar, celălalt mai robust şi mai rotofei, cu o faţă rotundă şi o claie de păr des şi rebel. Shaw îi luă drept fermieri, dar continuă totuşi să-şi ţină mâna pe pistol. În spate, Jill îşi plasase poşeta astfel, încât însoţitorul ei n-o putea vedea şi îşi ţinea mâna în ea cu pistolul aţintit drept către spatele şoferului.

Când demară, cel de la volan zise:

— Păreţi să fi avut un accident.

— Maşina noastră a derapat de pe şosea. Ne-a cedat direcţia. Încercăm de două ore să facem autostopul.

— Englander? Sunteţi englezi? Din Marea Britanie?

— Credeam că vorbesc germana mai bine de-atât. Da, suntem englezi. În vizită la nişte vechi prieteni.

— Germana dumneavoastră e mai bună decât engleza mea. Mi-am petrecut însă câtva timp în Anglia. Mi s-a părut că detectez doar o urmă de accent. Privi peste umăr. Soţia dumneavoastră? Este frumoasă.

— Da. Suntem căsătoriţi doar de câteva luni.

— Aşa? Frumos. Zâmbi cu toată gura la Jill. Dumneavoastră ştiţi nemţeşte?

— Destul ca să înţeleg cele spuse de soţul meu, dar nu la fel de bine ca el.

Păreau destul de inofensivi, dar ea era neliniştită, nici măcar nu întrebaseră unde voiau să meargă.

— Noi mergem în Berlinul de Est, spuse omul de lângă ea, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Cât de departe vreţi să mergeţi dumneavoastră?

— Până acolo e perfect, spuse Jill. De acolo ne putem descurca.

— Vă întoarceţi în Anglia? Cu avionul?

— Nu ştim încă. S-ar putea să mai rămânem un timp. Vom vedea cum merg lucrurile.

Jill era agasată că Shaw lăsa cea mai mare parte a explicaţiilor în seama ei şi simţea că făcea asta în mod intenţionat.

— Dar n-aveţi bagaje, spuse şoferul chicotind.

— A trebuit să le lăsăm în maşină. Erau mult prea grele ca să le cărăm cu noi. Vom trimite pe cineva să le ridice.

— Fireşte. Şoferul o întoarse brusc pe engleză, vorbind destul de bine. Ghinionul dracului, spuneţi voi englezii, nu-i aşa? Ce păcat. Râseră cu toţii, iar el trecu din nou la germană. Al dumneavoastră era Mercedes-ul acela ieşit de pe şosea la vreo doisprezece kilometri de aici? Părea terminat.

— Probabil. Shaw se decise să intervină. Doar dacă n-a mai rămas şi altcineva în pană.

— La maşinile astea nu se întâmplă prea des să cedeze direcţia. De unde veniţi?

Prea multe întrebări, se gândi Shaw.

— Gustrow.

— A! Un loc drăguţ. Bine ales sezonul, înainte să dea năvală

turiştii. Şi apoi, mai departe la lacuri?

— Posibil. Nu ne-am hotărât încă. Shaw ar fi vrut să tacă, să aibă timp să analizeze situaţia.

Merseră în tăcere o vreme, dar atât Shaw, cât şi Jill rămaseră treji şi cu ochii-n patru. Omul de lângă Jill se foia destul de mult şi fiecare mişcare îl aducea tot mai aproape de ea. Ea se dădea de fiecare dată puţin mai încolo, până când nu mai avu unde să se ducă. Până la urmă spuse:

— Mă tem că mă înghesuiţi prea tare. Mă doare un picior.

Asta stârni un potop de cuvinte din partea şoferului a cărui fire blajină se metamorfoză într-o secundă. Vorbi repede şi aspru şi într-o altă limbă decât germana. Bărbatul de lângă Jill se retrase iute de partea cealaltă a maşinii, uitându-se fix şi posomorit la ceafa şoferului.

— Vorbiţi olandeza? îl întrebă şoferul pe Shaw.

— Asta a fost olandeză? Nu. Mă opresc la germană. Dar dumneavoastră nu sunteţi olandez, nu-i aşa?

Şoferul îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului. Râse puţin, dar cu oarecare efort; era evident că era încă supărat pe tovarăşul său.

— Eu nu. Prietenul meu este. Din când în când, fac practică pe el. Încep să mă pricep destul de bine. Râse nervos şi reveni la engleză. Îmi place să strig la el din când în când. E un exerciţiu destul de bun de vorbire rapidă.

Acel potop de cuvinte nu avusese nimic de a face cu exerciţiul. Shaw vru să-l studieze mai bine pe şofer şi se întoarse pe jumătate în scaunul său. Şoferul simţi că este analizat şi fu vizibil incomodat.

Pe bancheta din spate, Jill simţi că avea să se întâmple ceva. Întorcându-şi capul să-l privească pe omul de lângă ea, îşi dădu imediat seama că punea ceva la cale, probabil, jignit de comentariile violente ale şoferului. O simţi că îl priveşte şi se întoarse să se holbeze la ea, aplecându-se înainte ca nu cumva ei să-i scape expresia lui ursuză; era vădit că considera că ea îl băgase în bucluc. Asta, de asemenea, însemna că şoferul era cel care comanda şi la ce ar fi servit o neînţelegere între prieteni? Mai era ceva şi mai convingător: când omul se aplecase înainte, jacheta i se deschisese puţin, iar ea văzuse mânerul unui pistol.

Şi-l scoase pe al său şi îl îndreptă asupra omului de lângă ea, spunând în acelaşi timp în engleză:

— Ăştia sunt înarmaţi. Spune-i să oprească maşina.

Shaw avea avantajul de a avea ambele mâini libere. Îşi scoase

pistolul şi îi spuse şoferului să oprească. În mod surprinzător, şoferul nu încercă să se opună şi îşi exprimă mai degrabă supărarea decât mirarea sau teama. Omul de lângă Jill nu făcu nici o mişcare, de parcă ar fi aşteptat ca ea să facă o greşeală cât de mică.

Maşina se opri în afara şoselei şi Shaw ieşi primul, cu spatele, urmat de Jill, amândoi lăsând uşile deschise şi ţinând armele în poziţie de tragere.

— Afară, spuse Shaw. Pe partea asta.

— Vreţi bani? N-avem prea mulţi. Suntem nişte ţărani săraci. Vorbi şoferul în vreme ce se strecură pe lângă volan şi ieşi pe partea pasagerului.

Cel de pe bancheta din spate ieşi la rândul său din maşină părând cumva mai primejdios decât primul. Rămase gânditor şi preocupat, ochii lui aruncând priviri rapide în toate părţile, parcă în căutarea unei şanse cât de mică. Nu arătă nici umbră de mirare sau panică, de parcă n-ar fi fost pentru prima oară când i se întâmpla aşa ceva.

— Cineva din cei care trec pe-aici o să vă vadă armele, spuse şoferul. Au să anunţe poliţia.

— Nimeni nu s-a oprit încă, observă Shaw, asigurându-se că stătea cu spatele către şosea şi că ţinea pistolul în dreptul trupului, astfel că era dificil pentru automobiliştii în trecere să vadă ce făcea el. Îi spuse lui Jill:

— Dezarmează-i.

Ea îi ocoli prin spate, îi puse să-şi ridice braţele lateral şi extrase repede două pistoale automate cu amortizor, pe care şi le puse la brâu.

— Acum întoarceţi-vă şi începeţi să mergeţi, le ordonă Shaw.

Doar atunci cei doi dădură semne de îngrijorare. Era clar că se aşteptau să fie împuşcaţi.

— Mişcaţi-vă sau vă zbor rotulele.

Se întoarseră fără voie şi traversară arătura, cu Shaw şi Jill urmându-i la oarecare distanţă în spatele lor. Când încercară să se apropie unul de altul, Shaw le ordonă să se despartă din nou.

— E suficient de departe, spuse Shaw într-un târziu. Acum aşezaţi-vă şi scoateţi-vă pantofii.

Când ordinul fu dus la îndeplinire, se duse în spatele unuia din ei, iar Jill în spatele celuilalt.

— Acum scoateţi-vă pantalonii.

Când ei protestară, Shaw le zise pe un ton indiferent:

— Aveţi de a alege între a muri aici şi a face autostopul fără

pantaloni. Nouă ne e indiferent. Vă dăm o şansă. Aveţi cinci secunde.

Se luptară din greu cu pantalonii, fiindcă Shaw le interzisese să se ridice, and, în cele din urmă, reuşiră să-i dea jos, Shaw le spuse să se ridice în picioare.

— Acum mergeţi în direcţia opusă şoselei până când vă spun eu să vă opriţi. Şi să nu vă uitaţi înapoi.

Abia atunci se stârni adevărata animozitate. Fuseseră făcuţi să arate ca nişte caraghioşi şi la un moment dat trebuia să dea explicaţii şefilor lor. Rămaseră pe loc, sfidători şi turbând de mânie.

Shaw îi ceru lui Jill unul din pistoalele cu amortizor şi trase între picioarele şoferului. Nu ţinti prea bine şi glonţul îi găuri acestuia coada cămăşii; fu limpede că trecu mult prea aproape de perineu. Şoferul se făcu alb ca varul şi se răsuci pe călcâie pornind cât putu de repede într-o fugă şchiopătată peste ogor, urmat de colegul său.

Shaw şi Jill adunară iute pantalonii şi pantofii şi se grăbiră să ajungă înapoi la maşină. Se urcară, mai aruncară o ultimă privire celor două siluete, care alergau şonticăind cu picioarele goale mascate de grâne şi demarară. Cinci kilometri mai încolo, Shaw opri şi azvârli hainele departe în câmp.

— Am început să strângem un adevărat arsenal. Shaw încercase să fie spiritual, însă nu avu nici un efect, căci amândoi îşi dădeau seama că nu făceau altceva decât să meargă dintr-o criză într-alta.

Fără să fi discutat acest lucru, recunoscură că fiecare atentat la viaţa lor purta amprentele grabei, urmând unul altuia fără o coordonare reală. Aceasta trebuia să fie consecinţa faptului că îşi începuseră investigaţiile imediat ce sosiseră, nelăsând prea mult timp pentru planificarea unor acţiuni competente împotriva lor. Era însă o situaţie care nu putea dura, fiindcă eşecurile repetate aveau să sporească presiunile împotriva lor, adversarii făcând totul pentru a-i lichida cât mai repede. Într-un târziu, Jill spuse:

— Nu ştiu cât timp ne vom mai putea descurca în ritmul ăsta.

— O dată ajunşi acasă, totul va fi bine.

— Crezi asta?

O privi.

— Nu ştiu ce să cred. Nu mai ştiu ce facem, de fapt. Nu-mi mai dau seama care este rostul tuturor acestor lucruri.

— Terry.

El clătină din cap.

— Am crezut asta mai demult. Asta nu mai are legătură cu Terry. Cred că am intrat până peste cap în afacere. Oricine sunt cei care vor să ne ucidă, sunt mult mai deştepţi decât noi şi dispun de resurse care par să fie fără fund. Ce poate fi atât de important, încât să conducă la asemenea extreme? Ce primejdie am putea noi reprezenta? Şi mai presus de toate, în ce naiba ne-am băgat?

— Dacă ne întoarcem acasă, necazurile noastre vor fi abia la început. Presupun că, de fapt, ştii asta.

Pe chipul lui Shaw se citea disperarea în timp ce încerca să nu-şi dezlipească privirea de pe şosea.

— Da, ştiu. Aş dori să dezleg misterul uciderii lui Terry, dar nu cred că o vom putea face vreodată într-un mod care să ne mulţumească.

— Asta nu e o situaţie din care să te poţi retrage, pur şi simplu, Laurie. Nu ni se va permite să o facem.

— Şi asta ştiu. Cum naiba poţi tu să rămâi mereu atât de raţională în problema asta, Jill?

— Raţională? îi fu greu să-şi ascundă tremurul vocii. Crezi că sunt vreo amazoană care doarme cu pistolul sub pernă? Sunt un pachet de nervi. De-abia mă mai stăpânesc.

— Ei, atunci te pricepi al naibii de bine la treaba asta. Dacă ştiai că avem toate şansele ca lucrurile să evolueze în felul acesta, de ce naiba ai mai venit?

Ea şovăi un timp şi, când în sfârşit vorbi, era clar că o făcea cu greu.

— Am venit, pentru că mi s-a spus. Şi pentru că vreau cu-adevărat să ştiu ce s-a întâmplat cu Terry.

El nu-i răspunse imediat. Conducea liniştit mai departe, dând impresia de calm stăpânit în timp ce simţea că-i explodează mintea.

— Ţi s-a spus? Fuse tot ce reuşi să rostească, fără a transmite însă şi neîncrederea ce o resimţea.

— Trebuie să fi mirosit tu ceva. Din clipa în care ai văzut pistolul, ai ştiut că nu eram tipul de prietenă obişnuit ce încearcă să facă dreptate în cazul omului ei.

— Cred că, dacă ai fi în Serviciul de Securitate, vreunul dintre prietenii mei de la Brigadă m-ar fi avertizat. Nu poţi fi de la MI5, fiindcă ei se ocupă de probleme interne. Şase? De ei ţii?

— Nu. Nu sunt nici de la poliţie, nici pe cont propriu. Aş prefera ca tu să accepţi lucrurile aşa cum sunt. Nu e doar o chestiune de păstrare a secretului; sunt şi alţi oameni implicaţi, care ar putea

avea neplăceri dacă aş face totul public.

— Iisuse! A-mi spune mie înseamnă a face public?

Ţinutul agricol monoton fusese lăsat în urmă şi intrară într-un tunel lung de păduri de pin; dintr-odată fu mai întuneric, mai ameninţător.

— Ai făcut parte din Brigada Specială şi ar trebui să ştii regulamentul. Nu pot stoarce de la tine ce nu ştii.

— Dar pot s-o stoarcă de la tine.

Acum erau mai multe maşini prin preajmă şi prima lucire a unui lac se zări printre copaci când luară o curbă lină pe terenul în pantă.

— Asta reduce posibilitatea cu cincizeci la sută.

— Dumnezeule! Ţi s-a spălat creierul. E chiar atât de important?

— Dacă n-ai ştiut asta până acum, înseamnă că eşti mai greu de cap decât am crezut. Las-o pe mai târziu.

— Dacă va mai fi un mai târziu. Mi-am făcut, oricum, o idee destul de clară, dar nu sunt deloc mulţumit de ea.

— Nici eu.

Merseră din nou în tăcere, atenţia lui Shaw fiind solicitată de capriciile drumului. Intrară într-o zonă deschisă, cu lacuri, soare, oameni şi picnicuri. Îşi urmară drumul şi fură înghiţiţi încă o dată de pădure.

Crezu că o aude suspinând şi se întoarse brusc, însă ea privea drept înainte, cu ochii mijiţi ca şi cum ar fi supărat-o lumina, dar lumina era slabă sub umbra neîntreruptă a pinilor; dintr-odată, îi păru rău de ea.

— Nu m-am culcat niciodată cu el, să ştii.

Fu atât de neaşteptat, încât la început nici nu era sigur despre cine vorbeşte. Când pricepu, trase atât de tare de volan, că trebui să facă o corecţie. Gura îi era uscată şi ştia că, orice ar fi spus, ar fi fost nepotrivit, aşa că nu spuse nimic.

— Nu a fost niciodată iubitul meu.

Simţea că îl priveşte, dar continuă să-şi ţină privirea aţintită asupra drumului. Interpretau în serie succesivă nişte roluri nebuneşti şi simţea că nu putea face faţă tuturor acestor vieţi paralele. Şi nici nu putea crede. Nu reacţionă în nici un fel, mintea îi era încă paralizată în vreme ce făcea sforţări să se concentreze asupra conducerii maşinii. Pur şi simplu, nu ştia cum s-o înţeleagă şi acest fapt îl îndurera la rândul său.

— Mă crezi? întrebă ea când văzu că el nu schiţează nici un gest.

Nu ştia ce să răspundă. Vru s-o facă mincinoasă, să-i strige şi alte calificative care s-o doară. De la prima lor întâlnire, nimic nu fusese sincer în fiinţa ei.

— Te simţi jignit, spuse ea.

Asta era ceva ce înţelegea.

— S-ar spune că da. Doar puţin de tot.

— Îmi pare rău. Foarte rău. Nu vreau să te jignesc.

— Dar cu toate acestea a-i face-o. Dintr-odată, nu mai vru să ştie. Las-o baltă, se răsti. Câtă vreme mă pot baza pe tine să mă ajuţi să ne întoarcem acasă, asta este tot ce vreau de la tine. Avem nevoie unul de altul pentru asta, aşa că hai să lăsăm lucrurile cum sunt.

Din nou tăcere, în timpul căreia o simţea cum îi arunca din când în când câte-o privire. Atmosfera era cea mai proastă din câte îşi amintea el să fi fost vreodată între ei.

Avuseseră suişurile şi coborâşurile lor, ea îi învineţise ochiul, care încă-l mai durea şi avea pielea uşor colorată, se certaseră, însă întotdeauna păruseră să sfârşească luptând de aceeaşi parte. Avusese incertitudini în privinţa unora dintre acţiunile ei, dar lăsase să treacă de la el, chiar atunci când nu era foarte sigur că face ceea ce trebuie. Ajunsese să ţină la ea, deşi evitase aceasta, scoţându-şi-o din minte cu mare dificultate. Acum nu mai ştia pe ce poziţie se afla faţă de ea şi îi era frică s-o întrebe mai multe în privinţa asocierii ei cu Terry, ca nu cumva să primească răspunsuri care să nu-i placă.

Era atât de buimac şi probabil că la fel era şi Jill, încât nu văzu primejdia pe care în mod normal ar fi observat-o cu mult înainte de a se abate asupra lor. Traficul se înteţise şi începuseră să dea peste câte-o porţiune de blocaj; nimic serios în aparenţă, doar câteva maşini oprite. Întrucât şoseaua se ondula, lunecând în jurul unor lacuri sau păduri, motivul acestor mici întârzieri nu se putea vedea.

Merseră înainte, fără să mai spună nimic, atmosfera dintre ei devenind tot mai grea. La următoarea oprire, Jill îşi întinse mâna ca să o atingă pe a lui, dar şi-o retrase repede şi spuse:

— Ţi-am spus asta, fiindcă suntem într-un asemenea impas. În eventualitatea că n-aş mai avea o altă ocazie.

Înainte ca el să poată răspunde, poliţişti înarmaţi ţâşniră de sub adăpostul copacilor şi unul dintre ei se aplecă pe fereastra din dreptul şoferului spunând:

— Sunteţi amândoi arestaţi. Trageţi maşina acolo şi ţineţi-vă mâinile la vedere.

19

După ce opriră la marginea drumului, înconjuraţi de o mică armată de poliţişti, li se ordonă să coboare şi să stea cu faţa la maşină, cu mâinile pe creştet. Apărute parcă din pământ, maşini ale poliţiei blocau maşina, din faţă şi din spate. Fură percheziţionaţi şi dezarmaţi şi probabil că poliţiştilor le făcură impresia că aveau de gând să pornească un mic război. Fură strânse în total cinci pistoale. Apoi îi despărţiră, fără a li se mai da posibilitatea să-şi vorbească.

Fiindcă locul în care fuseseră opriţi fusese ales cu grijă, fu evitată îmbulzeala şi automobiliştii îşi putură continua curând drumul. În timp ce era împins spre o maşină a poliţiei, Shaw o căută din ochi cu disperare pe Jill, însă ea părea că dispăruse. Cineva îi împinse capul în jos când se urcă în maşină. Era furios din cauza acestei scăpări; ar fi trebuit să perceapă semnele, în loc să înoate în propriile sentimente. Ceea ce îl enerva mai presus de orice era că se aflau la mai puţin de o sută de kilometri de periferia Berlinului. Încă o oră şi şi-ar fi putut pierde urma în oraş.

Şedea între doi poliţişti, din care unul vorbea puţină engleză şi insista să şi-o perfecţioneze pe seama lui Shaw până când colegul lui, care nu ştia englezeşte, îi spuse să tacă. Şoseaua luneca tot printre păduri până când începu să se abată către dreapta şi cincisprezece minute mai târziu intrară într-un mic orăşel de provincie, cu străzi largi şi o piaţă centrală. Secţia de poliţie era chiar lângă piaţă şi convoiul de maşini ale poliţie trezi orăşelul la viaţă. Nu se mai văzuse nimic asemănător prin partea locului de când dispăruse Stasi.

Oricum, mărimea clădirii poliţiei era cu totul disproporţionată faţă de cea a oraşului şi aducea aminte de trecut. Fu dus jos într-o celulă şi încuiat acolo. De partea cealaltă a patului era o toaletă. Faţă de ceea ce fusese Germania de Est, cu regimul său extrem de dur, presupuse că i se dăduse o celulă de lux, cu toate că o adâncă tristeţe persista încă în acel loc.

În afara celulei se auzea o mişcare neîntreruptă: paşi, voci, la răstimpuri câte un zornăit metalic pe care nu-l putea identifica. Ce încurcătură! Nu putea face altceva decât să stea pe marginea patului aşteptând să fie interogat, dar poate că nu se grăbeau

prea tare să facă asta, preferind să-l lase să fiarbă în el însuşi şi să născocească o poveste care să nu se potrivească cu a lui Jill.

Îi aduseră o masă care nu fu deloc rea şi abia atunci îşi dădu seama cât de flămând era. Începea să se simtă mai mult decât recunoscător faptului că Germania era acum reunificată şi că modul în care va fi tratat va fi cel vestic, cel puţin în intenţie dacă nu şi în faptă.

Se afla acolo de aproape două ore când veniră doi poliţişti să-l ducă într-o cameră de interogatoriu de la parter. Văzuse atât de multe camere de interogatoriu ale poliţiei în circumstanţe total diferite, încât îi fu aproape imposibil să accepte faptul de a fi de partea cealaltă a mesei şi de a răspunde la întrebări, în loc de a le pune. Detectivul cu înfăţişare plăcută şi haine civile, care intră, îi oferi o ţigară pe care o refuză, îşi trase scaunul ca să încalece pe el, făcu semn din cap către subalternul său ca să dea drumul benzii, ar fi putut fi el însuşi; cunoştea fiecare amănunt, până la omul în uniformă care bloca uşa închisă.

Frazele introductive uzuale fură rostite pentru cerinţele înregistrării. După care detectivul urmă:

— Îmi pare rău ca a trebuit să aşteptaţi atât de mult, însă localnicilor le-a luat ceva timp ca să dea de mine. Mă numesc Rumer şi am un grad echivalent cu cel al unui inspector şef de la dumneavoastră. Dacă vă e mai uşor să vorbiţi în engleză, atunci, după cum vedeţi, vă pot face această favoare. Rumer vorbise într-o foarte bună engleză colocvială, ceea ce îl surprinse pe Shaw.

Remarcându-i surprinderea, Rumer adăugă:

— Am lucrat mult timp în Serviciul Secret. Engleza era întotdeauna utilă. Încă mai este. Am vizitat, de asemenea, Scotland Yard-ul şi Hendon-ul. Nu mi-ar fi scăpat pentru nimic nici unul din ele. Îi aruncă o privire partenerului său. Subalternul meu nu vorbeşte engleza. Ceea ce e regretabil, dacă nu vorbiţi germana suficient de fluent ca să reuşiţi să răspundeţi la câteva întrebări foarte serioase.

Aluzia nu putea fi mai transparentă. Shaw aprecie că neamţul era cu vreo zece ani mai în vârstă decât el. Trăsăturile lui plăcute aveau o stranie inocenţă. Părul blond era pieptănat drept spre spate, ochii albaştri erau fermi sub sprâncenele decolorate. Nu dăduse explicaţii căruia dintre serviciile secrete îi aparţinuse, celui din est sau din vest, iar lui Shaw nu-i venea să întrebe, gândindu-se că asta putea fi o greşeală.

— Am cam început să uit germana, răspunse el. Mi-ar fi mai

uşor să vorbesc în engleză. Observă zâmbetul subţire de satisfacţie al lui Rumer şi bănui că ştia foarte bine cât de fluent era Shaw în germană. Rumer voia să vorbească în engleză şi nu ca să exerseze. Shaw adăugă: Şi eu am avut acelaşi grad la Scotland Yard.

— Ştiu că aţi avut. Rumer îşi răsuci scaunul şi se aşeză normal pe el ca să-l privească pe Shaw drept în ochi. Din acest motiv ştiu că acest caz nu e câtuşi de puţin simplu. Ce face un fost ofiţer din Brigada Specială cu cinci pistoale în Germania? Ia parte la un schimb de focuri într-un restaurant binecunoscut din Greifswald, după care fură un Mercedes şi doboară un mini aeroplan omorându-l pe pilot. Ce mai treabă, domnule Shaw. Ce mod de a vă petrece vacanţa în vizită la prieteni. Aveţi de gând să-mi povestiţi despre asta?

— N-am pomenit că aş fi din Brigada Specială. Şi când am intrat în această ţară, eram complet neînarmat.

— Sunt de acord cu dumneavoastră în amândouă privinţele. Vă vine greu să vă găsiţi la celălalt capăt al acestor întrebări? Ochii albaştri zâmbeau.

Shaw fu cât pe ce să cadă în plasa unui truc pe care îl folosise de atâtea ori el însuşi. Germanul se prezenta ca un prieten înţelegător, care era silit să-şi facă datoria.

— Îmi vine din ce în ce mai greu şi asta chiar de când am ajuns aici. Tot ce dorim este să ne întoarcem acasă. Şi apoi: Vorbiţi engleza cu foarte mare uşurinţă, nu-i aşa? Şi, desigur, foarte bine.

— Ador engleza. Aş putea trăi uşor în Anglia. Păcat că nu jucaţi fotbal la fel de bine ca noi. Lucrul ăsta îmi va permite să ajung mai uşor la adevăr. Prin urmare, amândoi ne simţim în largul nostru. Ce-aţi zice de nişte răspunsuri fără ocolişuri? De la poliţist la poliţist.

În timpul celor două ore de aşteptare, Shaw cumpănise ce să declare la interogatoriu; depindea de anchetator şi acum nu era foarte sigur. Rumer părea că ştie deja foarte multe şi el se întrebă dacă o chestionase cumva pe Jill. Încercă să-şi imagineze ce ar fi spus ea, însă cu atâtea goluri în cunoştinţele lui despre ea îi era imposibil să ghicească.

— N-aveţi de gând să spuneţi nimic? N-ar fi foarte inteligent din partea dumneavoastră.

— E o poveste atât de lungă, încât mă întreb dacă ar putea fi rezumată. Aţi vorbit cu prietena mea?

— Da. Aceasta a fost parte din motivul întârzierii mele. Dar nu

intenţionez să vă spun ce a zis. Ştiţi regulamentul.

— Mai rămâne problema cât de multă încredere pot avea în dumneavoastră, nu ca poliţist, în privinţa asta vă faceţi numai datoria, ci ca german. Mai există încă foarte multe elemente din vechiul regim în structura acestei părţi a Germaniei.

— Nu mai trageţi de timp, domnule Shaw. Nu vă pot spune nimic care să vă convingă în această privinţă. Nu mă cunoaşteţi destul de bine, iar eu aş putea să vă torn numai minciuni. Nu vă foloseşte la nimic să vă eschivaţi, vă poate doar prelungi suferinţa. Rumer se juca cu pachetul de ţigări pe care i-l oferise lui Shaw. În momentul acesta, probele împotriva dumneavoastră amândurora, pentru crimă, furt de maşini şi instigare la tulburarea ordinii publice sunt atât de clare şi în acelaşi timp atât de bizare, încât tind să înclin către posibilitatea că nimic din cele întâmplate nu este atât de simplu precum pare; nu te-apuci să împuşti piloţi de aeroplane cu una, cu două. Dar, fără cooperarea dumneavoastră, atitudinea mea se poate schimba. Vă dau o şansă mai mult decât convenabilă. Dacă aş dori o condamnare fără probleme, am deja una. Ce-ar fi să îmi ieşiţi şi dumneavoastră în întâmpinare?

— În regulă.

Shaw îi spuse întreaga poveste începând cu asasinarea lui Terry, dându-şi perfect de bine seama că, dacă Rumer aparţinea organizaţiei ce voia să-l distrugă, îşi săpa propria groapă. Păru că aceasta era soluţia cea mai puţin riscantă, fiindcă cei care încercau să îi omoare pe Jill şi pe el ştiau deja probabil cea mai mare parte din cele relatate de el. Dacă Rumer era corect, atunci asta putea să-i ajute. Scurtă istorisirea, sări peste câteva lucruri, o înfăţişă pe Jill ca pe o ajutoare zănatică şi care mai mult îl încurca şi nu ştia nimic despre problemele reale, însă în linii mari relată întreaga poveste astfel, încât aceasta să aibă înţeles.

Rumer nu îl întrerupse niciodată, iar trăsăturile sale nu trădau nimic din ce gândea aşa relaxat şi asculta. După ce Shaw sfârşi, Rumer comandă cafea şi, când aceasta sosi, îi împinse o ceaşcă lui Shaw, apoi rămase cufundat în gânduri. După un timp spuse:

— Vreţi să spuneţi că toate astea privesc numai o cale de fugă din ţară a foştilor Stasi?

— Asta este doar o parte din problemă. Probabil, o parte de importanţă minoră. Au foarte mult de pierdut, au o grămadă de duşmani şi foarte puţini prieteni. Ce altceva pot face decât să fugă şi să spere să obţină acte false?

— Dar, din câte spuneţi, ei sunt extrem de bine organizaţi şi

asta nu pot eu digera. Cei capabili să fie bine organizaţi ori au plecat deja, ori au fost arestaţi şi îşi ispăşesc pedeapsa. Cei rămaşi îşi dau al naibii de tare silinţa să vă oprească. Aici greşiţi dumneavoastră. Vorbiţi despre o reţea internaţională care s-ar ocupa de o problemă relativ minoră.

— Nu toţi compatrioţii dumneavoastră ar considera-o minoră. Destui dintre nazişti au reuşit acelaşi lucru. Shaw nu voise să pomenească despre nazişti, ştiind că germanii erau susceptibili în privinţa acestui subiect.

Rumer îşi stinse deodată ţigara.

— Nici măcar nu fumez aşa ceva. Era evident nemulţumit. Iertaţi-mă că v-o spun, dar înţeleg că fratele dumneavoastră a fost omorât, fiindcă a descoperit ceva în privinţa acestui Klatt, care se pare că este Maas, criminalul de la Stasi, că datorită acestui lucru el ar putea fi extrădat şi trimis înapoi, aici, să ispăşească o condamnare pe viaţă. Asta înţeleg. Însă mă îndoiesc că el ar putea beneficia de sprijinul unor asemenea mijloace ca cele de care vorbiţi.

— Sunt de acord. Este cineva în spatele lui Klatt.

— În ce scop? Cred că teoria cu ruta fugarilor e prea firavă.

— Dacă aş şti în ce scop, până acum aş fi plecat de mult de-aici.

— Nu asta şi încercaţi să faceţi? Dacă povestea dumneavoastră este cât de cât veridică, cineva încearcă să vă oprească. Credeţi că răspunsurile la întrebările dumneavoastră se găsesc aici în Germania?

— Partea materială. Cred că lucrul acesta a fost dovedit. Există în mod cert o organizaţie pregătită oricând să ucidă, ca să apere ceea ce reprezintă. Dar, fiindcă am descoperit puţinul pe care îl avem, cred că restul se găseşte în Anglia.

Rumer studie cu atenţie masa, îşi ridică privirea, se uită ironic la Shaw şi spuse:

— E o poveste atât de trăsnită, încât sunt tentat s-o cred. Înţelegeţi că nu am cum să vă eliberez. Trebuie să fiţi judecat pentru infracţiunile comise şi va trebui să fie stabilită legitima apărare. N-aveţi altă alternativă decât să treceţi prin instanţă. Vă veţi simţi poate mai bine să aflaţi că am găsit pistolul-mitralieră al pilotului defunct acolo unde fie că l-aţi azvârlit dumneavoastră, fie a fost aruncat de impact. Credeam că putem lua amprente de pe cadavru şi am luat deja câteva de pe pistol. Sper că nu sunt ale dumneavoastră.

— Amândoi am umblat cu el. Dar, dacă ar fi fost al nostru, nu

l-am fi lăsat acolo.

— Din nou, asta va fi stabilit de instanţă. Mai este un aspect care nu vă va face deloc plăcere. Poliţia din Greifswald va trimite pe cineva să vă ridice. Acolo a avut loc schimbul de focuri, cea dintâi infracţiune şi acolo veţi apare în faţa instanţei.

Shaw se simţi paralizat. O clipă nu mai putu gândi deloc. Nu-i trecuse prin minte că ar putea fi trimişi înapoi la Greifswald; ar fi trebuit să ia în considerare această posibilitate, acasă, în ţară, aşa s-ar fi întâmplat lucrurile. Se concentrase atât de mult ca să-l facă pe Rumer să îl creadă, încât nu mai avusese timp să vadă dincolo de asta. Desigur că trebuia să se întoarcă. Şi găsea această posibilitate devastatoare.

— Nu există altă cale?

— N-aveţi încredere în poliţia de acolo? Asta vreţi să sugeraţi?

— Nu. Nu sunt sigur ce vreau să sugerez, afară doar de faptul că, o dată întorşi acolo, vom fi morţi şi îngropaţi şi nu într-un mod public.

Rumer sorbi din cafea, strâmbând din nas, întrucât era aproape rece.

— Beţi-vă asta până nu se face cafe glace. Clătină din cap. Nici mie nu-mi prea place, dar n-am ce să fac, după cum bine ştiţi. Cei din Gustrow ar putea să vă revendice ca fiind localitatea cea mai apropiată de aeroplan, dar nu cred că vor reuşi şi nici nu cred că va folosi la ceva dacă o vor face. Nu prea înţeleg de ce sunteţi îngrijorat. Veţi fi în mâinile poliţiei.

— Ştim din experienţă că există forţe mai puternice decât cele poliţieneşti. Am fost avertizaţi de către unul din oamenii ucişi la restaurant să n-avem încredere într-un anumit membru al Securităţii Statului.

Rumer zâmbi.

— Nimeni n-are încredere în membrii Securităţii. Am fost şi eu însumi unul pentru scurt timp. Vreţi să-l numiţi?

Shaw ezită, dar era în joc viaţa lor, aşa că spuse:

— Werner Scherer, deşi trebuie să admit că s-a comportat destul de rezonabil cu mine când m-a interogat în privinţa bombei pe care am găsit-o sub maşina noastră.

Rumer se aplecă brusc înainte.

— Plătiţi preţul generalizării. Ce bombă? Nimeni n-a pomenit despre nici o bombă.

Shaw se simţi mulţumit că putea să-i povestească, dându-şi seama că ar fi trebuit să dea mai multe detalii concrete despre atacurile asupra lor.

— Nu dovedeşte aceasta ceea ce v-am spus? Sorbi din cafea. Cafeaua asta e tot atât de rea ca a noastră.

Rumer dădu din cap, vizibil nemulţumit că nu fusese informat despre bombă.

— Voi face tot ce pot. Am să folosesc una dintre expresiile voastre care m-a amuzat întotdeauna: am să umblu după potcoave de cai morţi. Dar am să încerc.

— E posibil să-mi văd prietena? Nu voia să-i rostească numele neştiind ce le spusese ea.

Rumer îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Nu, n-o puteţi vedea pe domnişoara Palmer, însă îi puteţi spune acum pe nume fără să vă temeţi. Şi ştiţi de ce. Trebuie să vă ţin deocamdată separat.

Îi făcu semn subalternului său să facă încheierea oficială şi să oprească banda, apoi vârî scaunul sub masă şi se lasă pe spătarul lui.

— Ştiţi, nu-mi place nimic din ce-am auzit în după-amiaza asta. E ca şi când ceasul ar fi fost dat înapoi, iar noi nu vrem asta. Am făcut curăţenie mare pe aici, dar nimeni nu e perfect. Încă aed că mai aveţi cercetări îndelungi de făcut, dar aş prefera să nu le faceţi pe pământ german. Dacă voi putea proba istoria dumneavoastră, voi cere expulzarea, însă sunteţi în mâinile legii şi ea trebuie respectată până la capăt. Vă avertizez doar de cum are să pară toate astea în faţa unei curţi cu juri. Dar cred că ştiţi deja. S-ar putea să ne mai întâlnim.

Când Shaw fu dus înapoi în celulă, se simţi disperat. Rumer fusese extrem de îndatoritor, pe cât putea fi un om în funcţia lui. Condusese întregul interogatoriu în engleză, ca Shaw să se simtă în largul său şi să nu fie intimidat de prezenţa celorlalţi ofiţeri de poliţie, dar, în cele din urmă, îndatoritor sau nu, trebuia şi el să se supună prevederilor de procedură, chiar dacă admitea temerile lui Shaw în privinţa reîntoarcerii în stare de arest la Greifswald. Presupunea că şi lui Jill i se spusese acelaşi lucru şi se întrebă ce simţea ea.

Din acel moment, timpul începu să treacă foarte greu şi grija lui se concentră din ce în ce mai mult asupra lui Jill. Era extrem de capabilă să facă faţă unei împrejurări critice, mânuia pistolul ca o profesionistă şi într-un fel care sugera că lucrurile de genul acesta nu-i erau cu totul străine, chiar dacă nu chiar de o asemenea amploare. Dar era izolată, ca şi el, diferenţa fiind că el cunoaşte procedura poliţiei, ştia la ce să se aştepte. Trebuia să-l fi întrebat pe Rumer dacă fusese informată despre întoarcerea la

Greifswald.

Pe la ora douăzeci, îi aduseră de mâncare, însă acum nu mai avea nici un chef. Era lipsit de putere. Ştia ce i se opunea şi că, în instanţă, relatarea lui, chiar confirmată de Jill, nu prea avea şansă să fie crezută. Aveau nevoie de ajutor, dar nu-şi putea da seama de unde putea veni acesta. Aşa că, după ora douăzeci şi unu, pe când luminile cu apărătoare ale celulei erau încă aprinse, fu mirat când un Rumer zâmbitor intră în celulă însoţit de un ofiţer în uniformă şi zise:

— Am veşti bune pentru dumneavoastră. Tocmai am primit instrucţiuni de la şefii noştri din Berlin să vă escortăm peste graniţă. Puteţi rămâne peste noapte aici, iar mâine vă vom duce la aeroport să prindeţi primul zbor către Londra. Se pare că aveţi prieteni foarte influenţi.

Îi trebui un timp până să priceapă înţelesul cuvintelor. Prieteni influenţi?

O oră mai târziu, după ce serviciul fusese preluat de tura de noapte, patru poliţişti înarmaţi, conduşi de un sergent, sosiră să-i ridice pe cei doi deţinuţi. Veniseră din Greifswald şi prezentară documentele necesare.

Caporalul de serviciu era nedumerit. I se spusese că cei doi deţinuţi englezi urmau să fie trimişi de urgenţă înapoi, în Marea Britanie, în ziua următoare. Nu avea nimic în scris, deoarece chestiunea era clară, iar Rumer, ca şi celelalte persoane implicate, plecaseră acasă. Instrucţiunile lăsate turei de noapte erau că deţinuţii englezi aveau să-şi petreacă noaptea acolo. Uitase oare cineva să înştiinţeze Greifswald-ul sau, din câte se părea, escorta fusese deja pe drum şi ieşise din raza de comunicare prin radio a poliţiei atunci când se întâmplase aceasta? Caporalul recunoscu autenticitatea documentelor, dar se decise să îl sune pe inspectorul de la etaj.

După ce sfârşi convorbirea, puse jos receptorul şi le explică celor din escortă că poliţia din Greifswald fusese înştiinţată să contramandeze operaţiunea şi, dat fiind faptul că la vremea respectivă escorta fusese mai aproape de punctul ei de sosire decât de cel de plecare, membrilor acesteia trebuia să li se explice cum stau lucrurile, iar aceştia urmau să se întoarcă la bază. Nu era cazul să profite de situaţie şi să rămână peste noapte.

Caporalul de serviciu explică toate acestea într-un mod cât se poate de amabil colegilor săi de breaslă şi fu, prin urmare, uluit când patru pistoale fură brusc îndreptate către el, iar sergentul-

comandant îi spuse să îi transfere pe deţinuţi în grija sa, dacă nu vrea să i se zboare creierii. Între timp, unul dintre oamenii înarmaţi intrase după pupitrul de recepţie în spatele ecranului de protecţie, aflat în dosul acestuia, ca să-l reducă la tăcere pe telefonist cu o lovitură puternică de armă în cap.

Caporalului de serviciu nu-i plăcură feţele lipsite de expresie ale celor care se aflau dinaintea lui. Trei oameni îl escortară să ia cheile celulelor, apoi unul rămase cu el în timp ce ceilalţi doi coborâră să deschidă celulele.

Când Shaw văzu un poliţist cu arma în mână ordonându-i să iasă afară din celulă, fu derutat şi neliniştit.

— Ce se întâmplă? Trebuia să rămânem aici peste noapte, nu-i aşa?

— A fost o schimbare în plan. Sunteţi trimişi înapoi la Greifswald.

Pe Shaw îl cuprinse deznădejdea. Bănuia ce se întâmplase şi asta explica arma din mâna poliţistului.

— Vreau să-l văd pe inspectorul şef Rumer. Nu plec de aici până nu-l văd.

— Ai să pleci de-aici cu picioarele înainte, dacă nu te mişti. Aşa că hotărăşte-te cum preferi.

Shaw ieşi din celulă în momentul în care un al doilea pistolar în uniformă ieşea în coridor cu Jill. Îşi zâmbiră nervos. Era prima oară când se vedeau de la arestare.

Fură duşi către pupitrul de recepţie unde caporalul de serviciu era păzit, la o distanţă bună de pupitru. Era clar că aştepta o ocazie ca să poată apăsa pe butonul de alarmă şi la fel de clar că omul de lângă el l-ar fi omorât dacă ar fi încercat. În tot acest timp nu intră nimeni, ceea ce fu probabil spre norocul lor, fiindcă cei patru oameni înarmaţi erau în mod evident gata să-şi facă drum cu pistoalele. Caporalului de serviciu i se ordonă să se întoarcă cu spatele şi, aşteptându-se la un glonte în spate, acesta se aruncă spre butonul de alarmă şi primi o lovitură puternică în cap, care îl doborî şi îl lăsă sângerând pe podeaua din spatele pupitrului.

Urmă o năvală generală spre uşă, Shaw şi Jill fiind împinşi cu brutalitate pe scări către două maşini ale poliţiei ce aşteptau afară. Şi acum fură separaţi, fiind urcaţi în maşini diferite care demarară în mare viteză, cu scrâşnet de cauciucuri şi înainte ca uşile să fi fost închise. Aşezat într-o poziţie incomodă, Shaw îşi dădu seama că nu aveau să ajungă la Greifswald şi că vor fi duşi în vreun loc anume ales dinainte, unde vor fi omorâţi şi, probabil,

îngropaţi.

20

Nici măcar nu se osteniseră să-l lege şi aveau cătuşe pe care ar fi putut să le folosească. Un om stătea lângă el pe bancheta din spate având pistolul îndreptat spre mijlocul lui. Şoferul ieşi din oraş cât de repede putu.

Shaw se simţea atât de deznădăjduit, încât îi venea să plângă. Apoi se gândi cum trebuia să se simtă Jill. Era un dezastru petrecut tocmai când lucrurile se întorseseră în favoarea lor. Se uită la omul cu privirea inexpresivă de lângă el. Nu aveau să-l împuşte în maşină decât dacă încerca să fugă; maşinile aveau defectul de a păstra dovezi judiciare. Aşadar, spuse:

— Ce aţi făcut cu adevăraţii poliţişti, i-aţi omorât? Le-aţi organizat o ambuscadă?

Nu aştepta un răspuns, ci dorea numai să-l pună la încercare pe individ. Se întreba cum făcea Jill faţă situaţiei. Era un moment când ar fi trebuit să fie împreună.

Merseseră, probabil, după impresia lui Shaw, mai bine de o oră când fură dintr-odată înconjuraţi de copaci şi se treziră într-un tunel întunecat, luminile farurilor lunecând pe frunzişul de pe ambele părţi. Era straniu, cu atât mai mult, cu cât nici unul dintre oameni nu vorbea, iar în maşină aveai un sentiment de claustrofobie cu toţi acei pini întunecaţi înălţându-se pe ambele părţi ale drumului. Şoferul se grăbea atât de tare, încât nu catadicsea să reducă faza luminoasă la apropierea altor vehicule. Ajunse la un moment dat să conducă, pur şi simplu, imprudent, roţile din spate derapând mereu în curbe. Bărbatul de lângă Shaw însă rămase absolut impasibil.

Trebuia să existe un punct de oprire, căci Shaw îşi dădea seama că nu puteau circula în siguranţă pe drumul principal decât o perioadă limitată de timp. Cu aceasta în minte, se pregăti să-şi încerce norocul şi să sară din maşină. Avea să depindă de cât de brusc lua şoferul curba.

Şi curba se ivi pe neaşteptate. Şoferul nu încetini, ci trase numai de volan ceea ce făcu maşina să se întoarcă numai pe două roţi şi Shaw crezu că aveau să se răstoarne. Pistolarul de lângă el fu la fel de surprins ca el de această mişcare nebunească, iar efectul ei fu că îl proiectă drept în ostaticul său. Shaw întinse mâna şi apucă de locul unde aprecia el că se afla

pistolul, îl nimeri şi în clipa următoare cei doi se luptau cu furie.

Şoferul apăsă brusc cu putere pe frână, căci în faţa sa un şir de lumini puternice transformau întregul peisaj într-un bizar platou de filmare. Maşina derapă, se învârti în semicerc şi fuse tamponată de către a doua maşină în care era Jill. Shaw se ţinea cu înverşunare de armă, ştiind că ea însemna viaţa sau moartea. Din direcţia şoferului nu se mai auzea nici un sunet, deoarece acesta îşi zdrobise capul de bord.

Din afara maşinii se auzeau voci ciudate, cu ecou, iar Shaw, care încă se mai lupta frenetic cu pistolarul, îşi dădu seama că era vorba de cineva care vorbea printr-un difuzor. Pistolarul înţelese probabil ceva, fiindcă dădu dintr-odată drumul armei, se rostogoli peste bancheta din faţă, deschise portiera, sări afară şi o luă la fugă. Urmară strigăte de avertizare, apoi o salvă de focuri în timp ce Shaw ieşi pe partea lui. Abia atunci văzu că uşa din spate, din dreptul pistolarului, rămăsese blocată de partea din faţă a celeilalte maşini.

Locul părea să fie înţesat de poliţişti; avea să afle mai târziu că, de fapt, nu erau decât şase, inclusiv Rumer şi că luminile orbitoare erau două maşini ale poliţiei plasate strategic, cu farurile aprinse. Dar erau încă departe de deznodământ.

Pistolarul care fugise din maşina lui Shaw stătea culcat pe burtă cu doi ofiţeri de poliţie în picioare lângă el. Şoferul celei de-a doua maşini rătăcea încoace şi-ncolo buimac şi fu prins cu uşurinţă. Pistolarul care stătuse cu Jill era acum în picioare lângă maşină, ameţit, dar destul de şiret ca să-şi îndrepte pistolul înspre maşină şi să strige:

— Staţi la distantă sau îi zbor creierii.

Nimeni nu se mai mişcă. Ar fi fost relativ simplu pentru poliţişti să-l doboare, însă se afla chiar lângă maşină, ţinând mâna cu pistolul în fereastra deschisă. Împuşcarea lui ar fi putut declanşa un gest reflex, degetul de pe trăgaci putându-se încorda suficient să tragă.

— Schimb eu locul cu ea, spuse Shaw fără ezitare. Îşi băgase pistolul în buzunar. Oricum, pe mine mă vreţi.

Pistolarul nu răspunse la aceasta. Era într-o stare de nervozitate extremă şi imprevizibil. Singurul lui plan era să fugă cât mai repede.

— Vreau una din maşini, se răsti el. Şi distrugeţi emiţătorul de la cealaltă. Acum începea să gândească.

De-abia în acest moment îl văzu Shaw pe Rumer stând în spatele maşinilor poliţiei cu farurile aprinse; doar o umbră

întunecată, nemişcată. Părea însă că nu participă la cele ce se întâmplau. Unul dintre poliţişti răspunse:

— Ia-o pe care vrei. Poţi să alegi.

Pistolarul simţi capcana.

— Urcă-te tu în ea şi condu-o până treci de îngrămădeala asta, apoi las-o cu faţa spre şoseaua principală.

Atunci interveni Rumer.

— Până acum n-ai ucis pe nimeni. Orice altceva ai fi făcut, ai evitat delictul cu adevărat grav. Nu depăşi limita asta prosteşte. Poliţiştii pe care i-aţi atacat sunt bine. Am primit un telefon din Greifswald, de aceea ştim şi de aceea ne aflăm aici. Unul dintre poliţişti s-a eliberat şi a reuşit să ajungă la telefon. Aşa că, vezi, nu i-aţi rănit prea grav pe nici unul din ei. Acum fii rezonabil şi lasă lucrurile aşa cum sunt. Dă-i drumul femeii.

Shaw stătea în plină lumină a farurilor şi putea fi văzut de către pistolar. Stătea încă lângă maşina zdrobită şi, fără a-şi mişca picioarele, se lăsă, pur şi simplu, jos, ascunzându-se vederii. Şoferul, cu capul plin de sânge încă sprijinit de bord, începu să geamă şi Shaw chibzui că avea puţin timp la dispoziţie. Se târî de-a lungul maşinii.

Ajungând la spate, ocoli maşina şi se târî spre cea de-a doua, care se tamponase de a lor, fiind încă lipită de ea. Era lângă el, în unghi drept şi pistolarul era acum foarte aproape, însă de cealaltă parte a maşinii. Cele două maşini lipite formau un paravan împotriva farurilor poliţiei. Shaw continuă să înainteze în umbra maşinii, sperând să nu fie văzut. Îşi scosese pistolul şi căutând pe bâjbâite piedica o găsi deja trasă.

În spatele maşinii era întuneric, farurile proiectând umbra uriaşă a îngrămădelii de maşini pe fundalul copacilor. Merse de-a lungul maşinii şi îşi ridică puţin capul până când putu vedea braţul individului, prin fereastra deschisă, de cealaltă parte şi mai mult ghici prezenţa pistolului. Nu o vedea deloc pe Jill, care putea fi culcată pe podeaua maşinii. Vedea o parte din bancheta din spate, dar nu toată, aşa că poate era ghemuită pe acea porţiune.

— Aduceţi mai repede maşina aceea aici, altfel s-a terminat cu ea.

Vocea aceea, atât de aproape, îl făcu pe Shaw să tresară. Încercă să ocolească gândul, dar trebuia să aibă în vedere posibilitatea că Jill nu mai era în viaţă. În maşină nu se vedea, absolut nici o mişcare. Auzi un poliţist îndreptându-se către una din maşinile care blocau şoseaua, dar fără să se grăbească; îşi

înălţă din nou capul încercând să vadă mai bine în interior. Poliţistul făcea atât de mult zgomot, încât pistolarul deveni bănuitor şi începu să se uite în jurul său. Întunericul din spatele maşinilor ciocnite era un adăpost sigur, iar Shaw încercă să se aşeze în poziţie de tragere, dar îşi dădu seama că era mult prea riscant să tragă prin geamul maşinii şi era posibil ca pistolul individului să se descarce într-un gest reflex. Paradoxal, avea acum nevoie de mai multă lumină. Se hotărî să ocolească pe furiş maşina şi să se ducă în spatele omului cu pistolul, care stătea şi acum cu faţa la poliţişti.

Poliţistul ajunsese probabil la maşină, căci brusc se făcu linişte. Nimeni nu se mişca şi toţi erau încordaţi la maximum, aşteptând să se întâmple ceva: dar fură surprinşi când se întâmplă. În loc să ocolească maşina pe furiş, Shaw rămase nemişcat, pentru că altfel ar fi fost auzit. Apoi se auzi un motor pornind, iar şoferul, intenţionat, ambală zgomotos, pentru a crea confuzie; la adăpostul zgomotului, Shaw deschise portiera pe partea lui şi nu văzu nici urmă de Jill.

Simţi că i se face rău. Scoase capul din maşină, se lăsă în jos şi urlă din toată puterea:

— Ea nu e în maşină.

Şoferul poliţiei încă mai ambala motorul, dar pistolarul auzise strigătul şi trase de mai multe ori în maşină prin fereastra deschisă, ştiind că înşelăciunea fusese descoperită. Gloanţele sfâşiară metalul trecând prin el, dar Shaw se aruncase la pământ. Zgomotul motorului încetă, urmă un schimb de focuri intermitente şi pistolarul se prăbuşi pe marginea maşinii şi alunecă jos, rămânând proptit de ea şi nemişcat.

Urmă un iureş de paşi printre ferigi şi de-a lungul şoselei, se auziră o mulţime de strigăte şi în clipa următoare Shaw era ajutat să se ridice în picioare şi întreba întruna:

— Unde este ea?

Se desfăcură în formaţie, poliţiştii, folosindu-se de lanternele lor puternice, începură căutarea. Logic, ea putea să fi fost împinsă din maşină sau să sară pe drum în pantă.

Le luă aproape o oră ca s-o găsească. Era fără cunoştinţă, cu hainele sfâşiate de cioturile din afara şoselei, zgâriată pe faţă şi pe mâini, dar în viaţă. Probabil că se rostogolise după ce căzuse din maşină. Se zbătu, însă Shaw o linişti şi îi spuse că era în siguranţă. Doar atunci îşi deschise ochii mari şi se agăţă de el.

Patru dintre poliţişti rămaseră în urmă cu una din maşini să aştepte venirea unei ambulanţe şi a unei dube a poliţiei, alţi doi

se aşezară pe locurile din faţă ale celei de-a doua maşini, iar Jill, Shaw şi Rumer se înghesuiră pe bancheta din spate.

Pe drumul de întoarcere nu fură cuprinşi deloc de euforie, în vreme ce Rumer le explica ce se întâmplase. Escorta iniţială fusese atrasă într-o cursă la vreo şaizeci de kilometri de Greifswald. Erau două maşini cu câte doi poliţişti în fiecare. Aceştia fuseseră legaţi şi, cu căluşi în gură, fuseseră duşi departe de şosea, iar maşinile le fuseseră luate. Doi dintre ei reuşiseră să-şi dezlege reciproc legăturile, unul alergase până la şosea şi oprise o maşină care avea telefon. Din acel moment s-a întors roata norocului.

Toate acestea necesitaseră destul timp şi când au luat în sfârşit legătura cu secţia de poliţie locală şi au constatat că nu răspundea nimeni şi-au dat seama că fie fusese tăiată linia telefonică, fie secţia era asediată. A fost contactat şeful poliţiei, iar acesta, la rândul său, l-a sunat pe Rumer care a reuşit să mobilizeze două maşini de patrulare ale poliţiei. Câţiva dintre poliţiştii ce fuseseră atacaţi, inclusiv cel care mai târziu oprise maşina pe şosea, auziseră frânturi din conversaţia pistolarilor, dintre care doi, fiind sub stres, vorbiseră fără băgare de seamă. Aflaseră astfel ce urma să se întâmple şi, ceea ce era esenţial, descrierea locului unde avea să se desfăşoare scena finală.

Rumer decisese că era prea târziu să se mai ducă la secţie şi raţionase că i-ar trebui mai mulţi oameni ca să procedeze astfel. Nu era timp. Cunoştea scurtăturile prin zona împădurită şi acţionase la noroc. Sosise la locul cu pricina numai cu câteva minute înaintea pistolarilor. Până la urmă, se dovedise că fusese o zi norocoasă pentru toţi.

Totuşi, nimănui nu-i venea încă să creadă. Scăpaseră ca prin urechile acului. Când ajunseră din nou la secţia de poliţie, Rumer se hotărî să rămână restul nopţii acolo şi puse să i se instaleze un pat de campanie în birou. Şi acolo, în acel birou, rămaseră cei trei să discute.

Nici unuia dintre ei nu prea îi era somn. Celulele erau încă la dispoziţia lui Shaw şi Jill, dar ei nu se arătau nerăbdători să se întoarcă în ele, iar Rumer nu făcu nimic să-i oblige. Shaw fusese din nou dezarmat, dar Rumer purta acum un revolver şi avea o puşcă-mitralieră pe birou, aceasta fiind prima dată, din câte îşi aminteau oamenii lui, că se vedea aşa ceva în biroul său.

Aveau permanent la dispoziţie cafea şi băuseră deja mai multe ceşti când Rumer spuse:

— Facem nişte cercetări privind răpitorii. Am putea avea

informaţii cu privire la unii dintre ei în noaptea asta. De acord, ştiu că suntem o secţie relativ mică, dar nu cred că mărimea ar fi schimbat situaţia. Ar fi atacat, oricum. Ceea ce mă îngrijorează în mod deosebit este că au putut face rost cu atâta uşurinţă de uniforme ale poliţiei. N-au riscat să mizeze pe a lua uniformele ofiţerilor atacaţi, în speranţa că li se vor potrivi. Erau pregătite anume pentru această ocazie. Trebuie să aibă rezerve serioase. Gata pentru ce?

Se uită la Shaw şi clătină din cap.

— Aţi vorbit despre o organizaţie, acum sunt silit să vă cred. Au putut acţiona foarte rapid şi asta este impresionant. Mijloacele lor de comunicaţie trebuie să fie excelente. Scoase un alt pachet de ţigări pe care nici măcar nu-l deschise, jucându-se cu el. Fără nici o intenţie de a fi necuviincios, speram să mă descotorosesc de dumneavoastră şi asta ar fi fost tot. Acum problema îmi rămâne pe cap şi după ce plecaţi. Se întoarse spre Jill, care fusese tăcută cea mai mare parte a timpului.

— Vă simţiţi bine?

— Sunt ameţită. Asta este a doua oară în ultima vreme când sar dintr-o maşină în mers. Nu cred că mai rezist.

— O, dar arătaţi minunat. Doctorul a făcut o treabă bună cu dumneavoastră, zgârieturile de-abia se mai văd. Rumer era plin de farmec. Dădu din mână, ca să-i alunge gândurile negre. Dacă hainele sunt puţin sfâşiate, pot fi înlocuite imediat ce ajungeţi la Londra, dar dumneavoastră păreţi la modă, orice aţi purta.

Auzindu-l vorbind, lui Shaw îi fu ciudă, întrebându-se de ce nu putea şi el câteodată să pună ulei pe rană în acelaşi fel convingător.

Rumer nu sfârșise încă.

— Convorbirea aceea telefonică pe care aţi avut-o cu Londra a avut urmări foarte importante. S-au tras fără îndoială nişte sfori în cele mai de sus locuri.

— Ce convorbire? voi să ştie Shaw, simţindu-se lăsat pe dinafară.

— Dar v-am spus, răspunse Rumer. Nu am menţionat eu că aveţi prieteni foarte sus puşi, când v-am anunţat că eraţi puşi în libertate?

— Eu am telefonat la Londra, se amestecă Jill. I-am explicat lui Herr Rumer că avem dreptul la o convorbire telefonică.

Încă simţindu-se exclus, Shaw spuse:

— Cui i-ai telefonat?

— Mătuşicăi, răspunse Jill cu un zâmbet enigmatic. Ea are

câţiva prieteni cu adevărat influenţi.

Shaw nu răspunse. Ea îl zgândărea din nou şi n-avea de gând să se lase antrenat în asta, în faţa lui Rumer. Ei nu-i trebuise mult ca să-şi revină.

Continuară să discute şi Rumer scoase nişte rachiu ca să meargă cafelele. Se aflau într-un stadiu în care erau atât de obosiţi, încât nu mai puteau dormi. La două patruzeci şi cinci noaptea, un sergent îi aduse lui Rumer două faxuri pe care le puse pe birou şi ieşi. Rumer le luă plictisit, îşi frecă ochii şi le citi. După ce termină, le puse jos, cu o expresie preocupată pe faţă.

— Criminali de rând, declară. Avem informaţii despre trei dintre indivizii care v-au răpit. Unul este un escroc pus în libertate, iar ceilalţi doi au fost delincvenţi toată viaţa lor, din câte pot să-mi dau seama. Toţi au caziere voluminoase, dar mai au ceva în comun, în afară de infracţiunile lor. Nici unul n-a fost arestat în ultimii trei ani, ca şi cum ar fi dus cu toţii o viaţă fără pată. Dar noi ştim că asta e imposibil, nu-i aşa? Deci, au fost mai atenţi sau au avut protecţie?

— Protecţie din partea poliţiei?

Rumer găsi că răspunsul era prea dezgustător ca să fie rostit. Rămase privind ţintă hârtiile, apoi le reciti. Spuse:

— Aceasta complică într-adevăr lucrurile. Speram ca toată afacerea asta să fie într-un fel politică, dar nu pare să fie aşa.

Se întoarse din nou spre Jill şi Shaw se gândi că iar încep dulcegăriile, însă Rumer spuse:

— Eraţi fără cunoştinţă în momentul respectiv, dar cred că s-ar cuveni să ştiţi că prietenul dumneavoastră, s-a oferit să vă ia locul atunci când noi credeam că eraţi ameninţată cu pistolul la tâmplă. Acesta-i un gând frumos pe care să-l luaţi cu dumneavoastră la Londra.

Escorta poliţiei era aliniată de parcă ar fi fost vorba de membri ai casei regale. Un motociclist însoţitor de fiecare parte şi câte o maşină în faţă şi una în spate. Rumer luase în serios faptul că vieţile lor erau în pericol, fiindcă, în sfârşit, Shaw simţea că cineva admisese posibilitatea existenţei unei organizaţii puternice, pentru care el şi Jill reprezentau într-un fel sau altul o ameninţare. Adunaseră informaţii în Germania şi evident îi călcaseră pe unii pe bătături, însă cui aparţineau acele bătături era cu totul altă problemă şi, în această privinţă, Shaw considera că nu realizaseră prea mult.

Ceea ce îl impresionase cu adevărat pe Rumer şi ceea ce

ceilalţi doi aflaseră deja în detrimentul lor, erau limitele până la care puteau merge aceşti oponenţi. Nu doar crimă, dar crimă chiar la uşa justiţiei. Aceşti oameni nu se temeau de nici o situaţie dată sau, altfel, li se făceau oferte pe care, pur şi simplu, nu le puteau refuza. Erau, în orice caz, foarte siguri pe ei.

La aeroport, Rumer le strânse mâinile şi strică puţin atmosfera când spuse:

— Motocicliştii însoţitori au fost doar pentru impresie. Am vrut ca cei interesaţi să ştie că acum suntem pe picior de război. Forţă contra forţei. E bine să ştie.

Ei îi mulţumiră pentru tot, fiindcă, dacă n-ar fi fost el, cu siguranţă, acum n-ar fi aşteptat să ia avionul spre casă. Fură escortaţi peste toate controalele şi duşi direct la avion. Rumer se urcă la bord şi le spuse că ofiţeri însărcinaţi cu securitatea vor sta la punctele de îmbarcare să examineze amănunţit pasagerii. Îi lăsau o mare problemă de rezolvat, însă avea să aibă de acum ajutor la scară naţională. Faptul că mecanismul securităţii germane putea fi atât de alertat era impresionant şi întrucâtva înspăimântător.

După ce Rumer părăsi avionul, iar Shaw şi Jill se aşezară unul lângă altul, se simţiră, ca şi cum un scut protector fusese înlăturat din faţa lor. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, se pomeniră ţinându-se cu înverşunare de mână, nevrând să slăbească strânsoarea. Sosiseră aici pe cont propriu, iar acum plecau pe cont propriu. Dar o mulţime de lucruri se întâmplaseră în acest interval şi ştiau că în unele momente avuseseră foarte mare noroc.

Odată ce decolară, se simţiră, contrar oricărei logici, mai expuşi, ca şi cum ar fi fost înconjuraţi de duşmani şi n-ar fi avut nici o scăpare. Era poate o reacţie la tot ce înduraseră, însă se simţeau nesiguri pe ei. Shaw descoperi că nu era în stare să pună una dintre multele întrebări care îi trecuseră prin minte cu privire la rolul lui Jill în toate acestea. Se temea să nu tulbure contractul şi evidenta nevoie a unuia de celălalt, care se formase. Se ţinură de mână cea mai mare parte a drumului de întoarcere, desfăcându-şi mâinile numai ca să bea sau să mănânce.

Când simţiră clătinăturile produse de golurile de aer de deasupra coastei engleze, acum învăluită de nori deşi, încă se mai ţineau de mână, mâinile chiar durându-i din cauza puterii cu care le strângeau. Trebui să-şi pună centurile de siguranţă şi, când mâinile li se furişară din nou în strângerea lor reciprocă,

erau tot încordaţi, iar la aterizare rămaseră aşezaţi în vreme ce toţi ceilalţi se înghesuiau să coboare.

Când, într-un târziu, ieşiră din avion, se mai ţineau încă unul de celălalt cu înverşunare şi se destinseră numai când o escortă a poliţiei îi împresură şi îi scoase din aeroport, scutindu-i de formalităţile obişnuite. Trăiră o fracţiune de secundă de panică la vederea poliţiei, aducându-şi aminte de escorta care venise după ei doar cu o zi înainte, dar aceasta dispăru în momentul în care Jill recunoscu un bărbat pe care Shaw îşi aminti că-l văzuse cu că în sala Parchetului în timpul anchetei lui Terry; era clar că acesta răspundea de măsurile de securitate.

Nivelul precauţiilor luate era la fel de impresionant ca şi al celor din Germania ceea ce îl făcu pe Shaw să-şi dea seama că în scenă intrase un factor nou. Protecţia poliţiei îi oficializa şi această răsturnare de situaţie nu putuse să prindă conturi decât din momentul convorbirii telefonice a lui Jill cu Londra. Aceasta o făcea şi pe ea oficială. De asemenea, mai arăta cât se poate de clar că erau departe de a fi în afară de pericol.

Pe drum, prin Londra, nu le fu uşor să vorbească, deoarece un bărbat în haine civile stătea în spatele limuzinei Daimler, lângă ei şi alţi doi în faţă. Shaw începu din nou să se neliniştească, dar pentru motive care nu aveau nimic de a face cu un simţământ al primejdiei. Începu să aibă un sentiment de stinghereală, să simtă că ştia mai puţin despre afacerea aceasta decât oricine altcineva. Mai rău, avea acum sentimentul puternic că fusese manipulat.

N-avea intenţia să înceapă o ceartă în maşină, dar se aştepta ca, cel puţin, să fie dus acasă. În loc de aceasta, fură duşi într-o casă într-unul dintre vechile scuaruri din North Kensington, aproape de Portobello Road, fură escortaţi înăuntru şi abia atunci lăsaţi singuri.

— Ce se întâmplă? voi să ştie Shaw chiar înainte să intre în salonul plăcut mobilat. Am fost preluat de ăştia.

— Ni se asigură protecţie. Aici vom fi în siguranţă.

— La fel de în siguranţă cum am fi încarceraţi într-o celulă de închisoare? Aşa a fost al naibii de sigur, nu-i aşa? Vreau nişte răspunsuri, Jill; m-am săturat să tot fiu eu prostul.

Ea se duse în bucătăria modernă şi puse ceainicul pe foc.

— Asta nu prea seamănă cu omul care s-a oferit să-mi ia locul, fiindcă a crezut că urma să fiu împuşcată.

El se duse după ea în bucătărie.

— Eram în stare de şoc la vremea respectivă. Nu ştiam ce

spun.

Ea umpluse ceainicul şi îl pusese în funcţiune; se întinse să ia nişte ceşti de pe suporţii de lemn.

— Ceai sau cafea?

— Răspunsuri. Fără lapte.

Ea se întoarse şi descoperi că el era chiar în spatele ei şi în clipa următoare se strângeau în braţe, de parcă ar fi vrut să-şi înăbuşe suflarea din piept. Rămaseră strânşi în îmbrăţişare mult timp, sărutându-se şi murmurând, dar Shaw încă mai simţea obstacolul reprezentat de fratele său mort, chiar şi în momentele celei mai profunde pasiuni. Simţindu-i rezistenţa, Jill şoptii:

— Am fost garda lui de corp, cum am fost şi a ta. Dar pe el l-au dus acolo unde eu nu l-am putut ajunge. Îmi pare rău, Laurie. Foarte rău. Dar n-am fost niciodată amanţi şi nici măcar ceva pe aproape de asta.

De data aceasta, ieşind din bucătărie cu ea în braţe, nu mai voia nici o altă explicaţie. Acestea puteau aştepta o veşnicie.

Mai târziu, se îmbăiară amândoi, apoi ea îi pregăti masa. Erau o mulţime de haine pentru fiecare în şifonierele încastrate în perete şi se îmbrăcară confortabil. După ce terminară de mâncat, îşi puseră farfuriile în maşina de spălat vase şi se duseră înapoi în salon să se odihnească. Dar, deşi se aşezară unul lângă altul, ţinându-se în braţe, ştiau că nu era vreme să se relaxeze.

Shaw îşi analiză sentimentele care făcuseră un viraj de 180 de grade. Nu mai voia ca ea să-i explice nimic, simţind că, dacă ar face-o, ar pierde-o pentru totdeauna, că răspunsurile ei ar pune între ei o imensă barieră pe care el n-ar putea s-o frângă niciodată. Fusese nevoie de francheţea patimii şi a dragostei lor, ca să pună capăt vechilor certuri şi să pună totul pe noi baze. În felul ei, aceasta era o nouă formă de tortură, dar una pe care el era dispus să o îndure. Nu voia să o piardă şi ea îi arătase că simţea la fel.

Problemele nu puteau fi totuşi ignorate. Trebuia să fie explicate. Jill spuse:

— Mătuşa mea trebuie să vină aici în seara asta. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt până atunci. Nu fu nevoie să-i explice ce înţelegea prin asta.

El dădu glas singurei lui mirări spunând:

— Chiar există o mătuşă?

— O, sigur. Ai s-o recunoşti când ai s-o vezi.

Vreo jumătate de oră mai târziu soneria sună. Shaw se desprinse din îmbrăţişare.

— Mă duc eu să deschid.

— Întoarce-te, spuse Jill, aranjându-se în grabă. De asta au să se ocupe băieţii care ne păzesc. Oricine-ar fi, trebuie să fie verificat.

— Suntem ca-ntr-un acvariu, lăsă el să-i scape, cu o oarecare frustrare.

— Te plângi? zâmbi Jill. Auzind la uşă un anume fel de ciocănitură, spuse: Ea este. Ţin-te bine.

Privind-o traversând încăperea, Shaw nu putu decât să se minuneze la schimbarea dramatică intervenită în relaţia lor. La uşă, Jill se uită înapoi nervoasă, îi făcu repede o bezea şi apoi deschise.

21

Era o femeie înaltă, elegantă, cu un chip mai degrabă inteligent decât frumos, iar Shaw o recunoscu imediat. După felul în care o salută pe Jill, pentru Shaw fu limpede că era capabilă de sentimente puternice; în îmbrăţişarea sa se citea o imensă uşurare. După aceea, îi întinse o mână înmănuşată lui Shaw spunând:

— Vă sunt recunoscătoare că aţi avut grijă de ea. N-am să vă pot mulţumi niciodată îndeajuns.

Reacţia imediată a lui Shaw nu fu sesizarea faptului că dădea mâna cu şefa MI 5-ului, ci că se dovedea că, într-adevăr, era mătuşa lui Jill.

— Ea a tăgăduit că ar fi în Serviciul de Securitate, spuse el, pe moment nevenindu-i în minte vorbe mai chibzuite.

— Ei bine, nici nu este de fapt. Să spunem că este afiliată şi îi face un serviciu bătrânei ei mătuşi. Nu pentru prima oară, aş putea să adaug.

Bătrâna mătuşă? Aceasta nu era câtuşi de puţin impresia pe care o lăsa Judith Walker, dar era limpede că Jill era într-un fel sau altul în slujba serviciului.

— Jucaţi rugbi, domnule Shaw?

— Cândva, într-o epocă ce se pierde în negura vremurilor. Luaţi loc, vă rog.

— Sunteţi aşa bătrân? Ei, atunci o să înţelegeţi dacă am să v-o descriu pe Jill ca pe unul dintre colaboratorii mei. Operaţiuni speciale, la fel ca tatăl ei înainte de ea. După cum vedeţi, este o tradiţie de familie. A fost la început un moment de nelinişte, când ne întrebam dacă aţi fi putut să vă amintiţi de ea dintr-una sau alta dintre operaţiunile din trecut; i-aţi cunoscut pe mulţi oameni din serviciu pe când eraţi în Brigada Specială.

— Ea nu e o persoană pe care s-o fi putut uita.

— Sper. Vă rog, frumos, aş putea să beau ceva? Un whisky tare şi curat ar fi numai bun.

Jill aduse băuturile, părând să ştie unde se găsesc toate lucrurile. După ce se aşezară, Judith Walker, degustându-şi whisky-ul cu atenţie, îi spuse lui Shaw:

— Realmente, vă datorăm cele mai profunde scuze, dar a trebuit să aşteptăm şi să vedem cât de departe aveaţi de gând

să mergeţi în afacerea asta. Foarte mulţi oameni vor să facă dreptate pentru un motiv sau altul, dar nu sunt dese cazurile când merg până la capăt, de bună seamă nu într-atât, încât să-şi pună propriile lor vieţi în pericol. Dumneavoastră aţi făcut asta într-un mod strălucit.

Shaw încerca să-şi dezlipească privirea de la Jill şi ea îl ajută, fixându-şi atenţia asupra musafirei. Efortul lor nu trecu neobservat.

— Ne-a fost de folos faptul că eraţi convins că fratele dumneavoastră a fost omorât. A fost, desigur, însă nu eram absolut siguri din ce motiv, cu toate că ne puteam imagina şi de ce anume a fost de acord să meargă la închisoare.

— A fost de acord? Prin urmare, n-a comis nici un delict?

— Din câte ştim noi, nici unul. Nu e nici pe departe prima dată când s-au folosit iscoade ca să stoarcă informaţii de la un alt deţinut. Însă noi am înclinat destul de mult să credem că, în vreme ce acesta ar fi putut fi motivul pentru care i s-a cerut să-şi ia această sarcină, în realitate a fost pus acolo ca să fie omorât. Ştia ceva ce poate nici nu-şi dădea seama că ştie, altfel probabil că n-ar fi căzut în capcană. Nu vom şti niciodată precis. Dar sunt convins că lui Klatt i s-a ordonat să-l omoare, oricare ar fi fost motivul şi că el a insistat că avea nevoie de ajutor; şi sunt convinsă că avea. S-ar putea chiar să fi fost o măsură extremă pentru a-l face pe Klatt însuşi să stea la locul lui, fiindcă se pare că devenise imprudent şi recurgea la distracţii mai vechi, probabil, doar dintr-o plăcere perversă. Ar trebui să ştim ce se petrece în mintea care a plănuit toate acestea, însă mă îndoiesc că vom avea vreodată acest privilegiu.

— Privilegiu, domnişoară Walker? Shaw se cutremură auzind această afirmaţie.

— Privilegiu, Laurie. O minte atât de vicleană, de pătrunzătoare, de agilă şi de schimbătoare pe cât poate fi o minte în branşa noastră: o minte strălucită. Avem o idee mai mult decât sigură cine este această persoană; hai să nu fim modeşti, ştim cine este şi o ştim de câtva timp. Am să merg până acolo, încât am să vă spun, pentru că, până acum, trebuie să fi ghicit că persoana e membră a serviciilor secrete. Şi încă una excelentă. E un viciu de construcţie care a creat o boală ce s-a întins Dumnezeu ştie până unde. Nu exagerez. Aţi simţit pe pielea dumneavoastră câteva dintre efectele ei. Şi sunt sigură că nu aveţi motiv de contraargumentare.

Shaw şedea picior peste picior, cu paharul în mână, în

aparenţă relaxat, dar înlăuntrul său nutrind un amestec de scepticism, mânie şi deznădejde.

— De ce nu s-a făcut nimic?

— Numiţi tot ce aţi făcut dumneavoastră şi Jill nimic?

— Doi oameni? Conduceţi o întreagă organizaţie.

— Nu puteam folosi agenţi recunoscuţi. Nu îndrăzneam. Ajungea un simplu zvon întâmplător între departamente ca operaţiunea să se prăbuşească. Persoana în cauză cunoaşte foarte mulţi dintre oamenii noştri, oameni din eşaloanele superioare, inclusiv pe mine. Mai era şi o problemă cu MI 6, cărora nu le place să li se sugereze că unul dintre oamenii lor nu ar fi de încredere. Era o opinie care trebuia să fie ţinută în secret faţă de şefii de acolo, ca nu cumva să strângă rândurile. Din câte ştiu eu, doar o singură persoană de acolo cunoaşte acest lucru şi nu e deloc mulţumită de situaţie. Trebuia să se întreprindă ceva la o scară mică, limitată, care să nu atragă altceva decât batjocura şi la început aşa s-a şi întâmplat. Apoi, cu sprijinul lui Jill, aţi început să aveţi prea mult succes, iar ei au încercat să vă facă ceea ce îi făcuseră deja fratelui dumneavoastră. Diferenţa este că el nu a avut unde să fugă.

Shaw se uită la Jill, căutând un sprijin, dar privirea ei era îndreptată în altă parte, ca şi cum ar fi ştiut prin ce chin trecea.

— Vreţi să spuneţi că MI 6 şi-ar strânge rândurile ca să acopere un trădător?

— N-am pomenit de un trădător. Nu aceasta este problema. Nu forţaţi lucrurile mai departe în momentul de faţă. Mai sunt încă lucruri de făcut.

— Nu pot fi smulse informaţii de la Klatt?

Judith Walker ridică din umeri. Îşi termină băutura şi se uită la Jill ca să-i mai toarne una.

— Mă îndoiesc că s-ar fi putut obţine vreodată ceva de la Klatt. Era grosolan, dur şi călit în rele şi existau mult prea multe lucruri care îl incriminau ca el să recunoască ceva.

— Era?

— A murit ieri. A acuzat violente dureri de stomac şi a murit în chinuri în celula lui. Întrucât durează câtva timp să obţii un permis de vizitator, moartea lui trebuie să fi fost plănuită cu cel puţin câteva zile înainte. Probabil, i-a fost strecurat ceva în ceai sau în cafea la ora vizitei. Autopsia ne va spune ce. Klatt era ultima speţă de ratat. Nu mai este de nici un folos de-acum. El l-a omorât pe fratele dumneavoastră, dar nu pentru asta a fost executat.

Shaw se aplecă înainte, cu degetele împreunate.

— Ştie cineva cine a fost acel vizitator?

— O, desigur. Ai auzit de ea. Probabil că ajunsese la disperare ca să-şi asume un asemenea risc, îndeosebi fiindcă nu cred că o ameninţa vreo primejdie dinspre partea aceea. Aceasta arată că nu e dispusă să lase nimic la voia întâmplării. Dar n-am putut afla decât numele de Molly Winters şi o adresă de locuinţă. Avem nevoie de mai mult decât atât. A şti este foarte departe de a dovedi şi, în final, nu rămâne nimic mai mult decât o părere.

— Dar Johnnie West? Trebuie să se simtă foarte vulnerabil acum.

— A făcut deja cerere să-l vadă pe director. Poate că simte că e mai sigur să mărturisească partea de contribuţie în uciderea fratelui dumneavoastră şi e acum în situaţia comodă de a putea arunca asupra lui Klatt cea mai mare parte din vină. Dar West nu ştie nimic. Probabil, a fost plătit prin Klatt care lucra pentru acea femeie.

— Evident, Molly Winters este suspecta dumneavoastră de la MI 6. Cine este?

Judith Walker rămase uitându-se calmă la el, apoi se întoarse spre Jill, care păru să dea aproape imperceptibil din cap. Chiar şi după aceea mai şovăi, decizia fiind în mod evident dificil de luat.

— Sunteţi deplin conştient că, deşi aţi demisionat, rămâneţi pe viaţă sub jurământul pe care l-aţi făcut privitor la legea secretelor oficiale?

— Îmi dau seama de asta şi nu este nevoie să mi se reamintească. Viaţa mea, la fel ca a lui Jill, este în joc şi am avut noroc să ajungem aici. Asasinarea fratelui meu a fost pusă la cale de această femeie şi dacă, măcar şi o singură clipă, aş crede că sunt dat la o parte sub pretextul securităţii, am să fac public tot ce ştiu aici sau în străinătate. Jill bătu uşor din palme şi îi zâmbi ironic. Judith Walker zâmbi şi ea, dar nu se lăsă influenţată.

— Sunteţi prea direct, Laurie. Nu aţi fi deloc bun la contraspionaj. Este Veida Ash. Vă spun, pentru că încă mai aveţi de jucat un rol, dacă vreţi să o acuzăm de asasinarea fratelui dumneavoastră. Aţi venit în contact cu ea pe când eraţi în Brigada Specială?

— Din câte îmi amintesc, nu. N-am auzit niciodată de ea. N-o putem lega de Molly Winters?

— A lucrat prea abil. Şi-a aranjat infiltrarea cu autorităţile închisorii şi, desigur, motivaţia ei e foarte diferită de a noastră şi

mai plauzibilă. Închisoarea nu poate fi supravegheată permanent şi, dacă ar fi, ea ar afla curând prin diferitele ei legături. Totuşi, trebuie să o oprim.

— Spuneţi că nu este o trădătoare?

— Munca ei în serviciul secret e probabil cea mai bună din ultima vreme. S-a descurcat minunat în sfera europeană, inclusiv în Uniunea Sovietică, înainte să se prăbuşească. Era o maestră a strângerii de informaţii. Iar în privinţa patriotismului nu i se poate reproşa nimic. Credinţa ei faţă de ţara sa e în afara oricărei îndoieli din câte cunoaştem noi.

— Atunci care mai e problema? Din câte aud, se pare că este o mană cerească pentru serviciile secrete.

— Draga mea, crezi că aş mai putea lua încă un whisky? Ultimul a fost cam mic. Aşteptă să i se aducă paharul înainte de a răspunde: Nu suntem foarte siguri. Am dat de un cont în bancă, asta ne-a dus la ea. La vremea respectivă, făceam cercetări în legătură cu altcineva. A fost una din acele greşeli neprevăzute care uneori nimeresc unde trebuie. Asta a dus la investigaţii aprofundate prin bănci, care au luat foarte mult timp şi am obţinut din nou o verigă posibilă. Bazându-ne pe aceste două probe, Veida Ash este o femeie nemăsurat de bogată. Credem că de-abia am atins vârful aisbergului. Încă mai investigăm prin bănci, ceea ce nu e nicidecum lucru uşor, iar în lume există foarte multe bănci. Bănuim ce face, însă ramificaţiile sunt atât de vaste, încât trebuie să umblăm cu extrem de multă atenţie.

— Probabil că ştie că este bănuită. N-are să-şi ia zborul?

— S-ar putea. Dar nu cred că o va face, fiindcă încă se mai ocupă cu reducerea la tăcere a celor pe care îi consideră un pericol. Ar considera asta ca o recunoaştere a vinovăţiei şi un afront adus iscusinţei sale. Deodată, zâmbi. Este atât de sigură pe sine, încât s-a folosit de noi ca să te ţinem sub observaţie. O mişcare inteligentă care voia să spună că nu avea nimic de ascuns.

Shaw se ridică şi îşi turnă ceva de băut. Rămase în picioare, nemaigăsindu-şi locul.

— Nu poate fi chiar atât de deşteaptă, fir-ar să fie, spuse el înciudat. Trebuie să existe undeva nişte puncte slabe.

— Întotdeauna există puncte slabe. Totul este să le găseşti. Voi doi aţi găsit câteva. Se vor dovedi a fi foarte utile, de fapt, s-au dovedit deja în ceea ce priveşte scopul. Dar nu sunt suficiente.

— Credeţi că ea a trimis faxurile cu fotografiile noastre în

Germania?

Această întâmplare nu fusese încă făcută cunoscută, iar Jill avu amabilitatea să i-o prezinte.

Lui Shaw îi venea greu să accepte situaţia. Cum putea o persoană acţiona cu atâta operativitate, încât să ţină în şah o şefă de serviciu secret care părea atât de pornită să o distrugă. Era vorba de bani, desigur. Dacă era atât de bogată, protecţia putea fi întotdeauna cumpărată la un preţ mare.

— De ce n-o împuşcaţi, pur şi simplu, pe ticăloasă?

Cele două femei nu fură atât de uimite cum crezuse el că vor fi. Judith spuse:

— Am vrea să fim mai siguri de motivele ei.

Shaw nu-şi putea da seama dacă vorbise serios sau nu. Dar, în orice caz, era clar că ea gândea că ar trebui să nu mai bea whisky; se ridică în picioare şi rămase dreaptă ca un grenadir.

— Vă mai ţin sub protecţie până când ori obţinem mai multe informaţii, ori ne hotărâm ce avem de făcut. Trebuie încă să-l mai conving pe omonimul meu în funcţie de la MI 6. Acesta nu este un hap pe care el este prea dispus să-l înghită şi e deranjat de faptul că nu-şi poate folosi propriul lui efectiv în acest caz, fiindcă Veida noastră ar putea prinde de veste. Dacă nu vom putea ajunge realmente până-n miezul problemei, Veida are perspective să rămână până la pensionare şi asta înseamnă foarte multă vreme. E limpede că îi place mult slujba.

— Are nevoie de slujbă drept acoperire pentru ceea ce face. Iar eu cred că ştiţi foarte bine ce face.

— Din nou, această francheţe. Ei bine, trebuie să plec. Am să vă trimit doi oameni mâine dimineaţă, nu prea devreme, pentru o chestionare completă. Le acordă cel mai frumos zâmbet de care era în stare, uitându-se de la unul la celălalt. Între timp, sunt convinsă că aveţi ceva de făcut.

După ce plecă, Shaw adună paharele şi le duse la bucătărie.

— Cum l-ai cunoscut, de fapt, pe Terry?

Jill puse paharele în maşina de spălat.

— Judith a cules câteva informaţii despre el. Făcea treburi ocazionale pentru Şase, care câteodată erau utile.

Cred că a făcut ceva pentru Veida şi i-a atras atenţia. Ducea o viaţă dezordonată, după cum ştii şi cunoştea oameni de care era mai bine să se fi ţinut departe; este posibil să fi avut o cunoştinţă comună, de care ea să fi aflat şi să-şi fi dat seama că el ar fi putut deduce unele lucruri şi începe să se întrebe cu ce lucruri necurate se ocupă ea. Nu i-a mai dat ocazia să facă asta. Mi-a

trebuit timp ca să mă împrietenesc cu el şi, de fapt, era deja prea târziu. Mi-am făcut duplicat după cheia de la apartamentul său, acesta fiind motivul pentru care puteam pătrunde acolo atât de uşor. Trebuia să trec drept prietena lui. Era o problemă să păstrăm relaţia la nivel platonic, însă, oricum, pe el îl preocupau multe lucruri şi n-am fost împreună mult timp, iar, în cele din urmă, problema s-a rezolvat atunci când a fost brusc arestat, judecat şi trimis la închisoare, fără prea multe cercetări. Atunci a fost clar că a fost o înscenare. Şi sunt aproape sigură că Veida a fost cea care a pus piciorul în prag în faţa conducerii închisorii ca să mă împiedice să mă mai duc acolo. Era jumulit şi gata pentru sacrificare. Îi întinse mâna. Îmi pare rău, Laurie, n-ar fi trebuit să mă exprim aşa.

— Ăsta-i adevărul, totuşi, nu-i aşa? Am să pun mâna pe ticăloasă, chiar de-ar fi ca asta să-mi aducă pieirea.

— Probabil, aşa se va şi întâmpla, aşa că nu încerca. Ne-a ajuns prin câte am trecut. Dacă tu crezi că mie îmi vine uşor să trag în cineva, chiar pentru a-mi salva viaţa, să ştii că trebuie să-mi adun toate puterile ca să nu vomit. Efectul ulterior este groaznic.

Se întoarseră în salon şi se aşezară.

— N-are nici un rost, Jill. Am ajuns până aici. Nu pot să stau cu mâinile încrucişate şi s-o las să scape. Acum ştiu un nume. Tu l-ai ştiut tot timpul. În regulă, înţeleg că nu puteai să-mi spui nimic atunci, mai ales judecând după felul în care ne purtam unul cu celălalt. Dar n-am de gând să las lucrurile aşa cum sunt.

— Şi ce crezi că poţi face? Noi ne-am îndeplinit rolul, chiar mai mult decât atât. Las-o pe Judith să se ocupe de asta de acum înainte.

— Are mâinile legate. A recunoscut-o. Poţi să-ţi imaginezi pe cineva ca Veida Ash apărând în faţa tribunalului pentru ceea ce face, orice ar fi aceasta? Chiar crezi că există o şansă să i se pună în seamă asasinarea lui Terry? Crezi asta? Klatt ar fi fost singurul care ar fi putut să o facă şi ea a avut grijă de el, cum a avut şi de Terry.

— Uite, ştiu ce simţi. Hai să ne culcăm. Îl mângâie tandru pe faţă. De ce naiba am astfel de sentimente pentru tine, n-am să ştiu niciodată. Eşti un individ dificil, Laurie. Încăpăţânat şi greu de convins.

El îi luă mâna, i-o sărută, apoi se întinse să ia telefonul. Sună la propriul său număr. Trecu un timp până să i se răspundă şi, când cineva o făcu, vocea era nedesluşită.

— Max? Ai dat iama prin whisky-ul meu?

— Sefu'? Şefule, tu eşti? Unde naiba ai fost?

— Lasă asta. Vezi să te trezeşti până mâine şi nu pleca de acasă până nu ai veşti de la mine.

— Sunt nişte facturi care ar trebui plătite. Au sosit în timp ce erai plecat în vâjâială.

— Atunci, plăteşte-le. În loc de chirie. Dar să fii pe picioare până mâine.

Închise înainte ca Max să mai poată pune alte întrebări.

— Ce ai de gând să faci, de fapt? îl întrebă Jill prudentă.

— Încă nu sunt foarte sigur. Am o oarecare idee pe care mă muncesc s-o pun la punct.

— O idee nepusă la punct are să te ducă la pieire. Te rog, nu-mi face una ca asta, Laurie. Pentru Dumnezeu, de-abia ne-am găsit unul pe celălalt.

El îi luă mâinile.

— Jill, nu mă crede prost. Ştiu împotriva a ce lupt.

— Tocmai asta este, nu ştii. Nu pari să fi învăţat din experienţă. Ea este aici la ea acasă. Gândeşte-te numai ce-a reuşit să facă prin manevre de la distanţă în Germania. Ştiu ce simţi în privinţa lui Terry, dar, te rog, lasă lucrurile aşa cum sunt acum. Te rog. De dragul meu.

— Spune-mi mai întâi ce ştii despre Veida Ash.

Ea era speriată. Putea pe moment să-l facă să nu se mai gândească la această idee, însă pornirea avea să-i revină şi aceasta nu era starea de spirit potrivită să începi ceva, mai ales împotriva cuiva ca Veida.

El îi spuse cu blândeţe:

— Dacă nu-mi oferi ceea ce ştii, va trebui să aflu pe căi ocolite şi, dacă ea este atât de abilă precum pare să creadă toată lumea, atunci va ajunge să afle despre asta. Dacă îmi spui tu, nu va afla.

— Nu ştiu prea multe. Părinţii ei erau vest germani, Bernard şi Ingrid Gemund. Cele două familii, prietene de-o viaţă, au fugit din Germania în 1938 şi au venit aici. Primii născuţi din fiecare familie – băiat şi fată – erau îndrăgostiţi unul de celălalt din copilărie şi au venit aici când aveau către douăzeci de ani. Motivul pentru care el scăpase de serviciul militar din Germania a fost faptul că mai era încă la universitate, studiind ingineria. S-au căsătorit aici după război şi s-au întors în Germania să încerce să-şi aducă contribuţia la repunerea ţării pe picioare, au găsit că schimbările erau prea dificile şi s-au reîntors aici la începutul

anilor cincizeci, când s-a născut Veida. Cred că ea are spre patruzeci de ani. Tatăl ei a murit la scurt timp după naşterea sa, deci a trăit numai sub influenţa mamei. Cred că în copilăria ei au călătorit foarte des în Europa, în special, în Germania. Nu este surprinzător că era foarte apropiată de mama ei, care, se pare, mai este în viaţă, într-un sanatoriu particular de pe coasta de sud. Nu le-au lipsit niciodată banii. Mama ei era o femeie de afaceri foarte prosperă.

— Ei bine, n-ar putea fi aceasta sursa averii Veidei?

— Erau foarte înstărite. Duceau o viaţă foarte confortabilă, însă Judith vorbea despre o avere imensă. Un statut de multimilionară.

— Ei! N-ai auzit niciodată de rata de profit?

— Ar trebui să discuţi asta cu Judith. Are vreo importanţă pentru noi?

— Sigur că are, dacă este să punem lucrurile în adevărata lor lumină. Există un domn Ash?

— Când abia trecuse de douăzeci de ani, s-a măritat cu un tânăr agent de bursă. Au divorţat după optsprezece luni. Înţeleg că mariajul nu-i prieşte. De atunci încoace îşi alege doar câte un partener, căruia îi dă papucii când se satură de el.

— Ca un păianjen.

— Un păianjen devorează.

— Nu e acelaşi lucru? Dar vorbeşti numai despre bani, Jill. Un soţ agent de bursă. O mamă bogată. Veida n-ar fi dus lipsă de bani, nu-i aşa?

— Laurie, nu pot să-ţi spun mai multe. Deja am divulgat nişte informaţii confidenţiale spunându-ţi toate astea. Sunt informaţii provenind din verificările făcute la MI 6 şi Judith nu ar fi putut face rost de ele decât direct de la sir Charles Melville. Nu sunt analistă. Pentru numele lui Dumnezeu, Laurie, respectă regulile jocului.

— Dar Judith ţi-a spus ţie.

— Nu puteam să mă aventurez legată la ochi. Trebuia să am o noţiune cât de vagă şi am fost implicată oficial înainte de sosirea ta. Nici unul dintre noi nu avea încredere în tine pe atunci.

Nu era mulţumit. Averile pot fi făcute prin investiţii mici, manevrate cu îndemânare de-a lungul unui număr de ani şi se părea că Veida Ash avusese deja două proptele financiare de la care să pornească. De ce n-ar fi fost plină de bani? Din punct de vedere al serviciilor secrete, era persoana ideală. Independentă financiar, fără probleme de familie, complet europenizată şi

vorbind germana ca părinţii săi şi probabil că şi alte limbi. Nu era de mirare că avusese succes.

— Este ceva în toate acestea care, pur şi simplu, nu are sens, spuse el în cele din urmă. Probabil că era deja bogată, prin urmare de ce naiba râvneşte mai mult?

— Aşa procedează cei foarte bogaţi. Vor întotdeauna mai mult. Banii înseamnă putere. Cu cât mai mulţi bani, cu atât mai multă putere. Şi puterea te strică. Ştii toate acestea; toată lumea le ştie, aşa că de ce te mai agiţi, Laurie? Linişteşte-te.

— Dacă, din câte se pare, faptul că au dat întâmplător peste unele dintre depozitele bancare ale Veidei a declanşat toate astea, atunci nu le pot înţelege surpriza. Şi nu se poate să fi fost chiar atât de bine ascunse, căci altfel n-ar fi fost găsite. Presupun că este nevoie de al naibii de multă muncă de desţelenire, dacă banii sunt cu adevărat bine ascunşi. Uită-te la banii Mafiei; dacă îi poate găsi cineva. Se duse brusc la fereastră şi se uită afară. Nu se vedea nimeni.

Jill îl urmări din priviri, crezând că vede o schimbare punând stăpânire pe el. Deveni, fără îndoială, mai meditativ.

— Nu mi s-a spus decât atât, dragul meu. Trebuie să ştii asta la fel de bine ca oricine altcineva.

El se întoarse cu spatele la fereastră şi zâmbi către ea.

— Ar trebui să facem dragoste nebuneşte şi cu pasiune, în loc să permitem acestui lucru să se insinueze între noi. Ne-a luat toată pasiunea, Jill, nu ne purtăm cum ar trebui să se poarte doi îndrăgostiţi.

— Cei mai mulţi dintre îndrăgostiţi nu trec prin primejdiile prin care am trecut noi şi nu văd necesitatea unor gărzi în jurul casei.

Ce punea el la cale?

— S-ar cuveni să-l sun pe ziaristul acela care m-a ajutat, Peter Givens. Îi sunt dator un reportaj.

Jill se sperie.

— Nu-i poţi spune nimic. Laurie, nu te simţi bine?

— Perfect. Uite ce, trebuie să-l sun din nou pe Max. Am fost cam prea aspru cu el. Mi-a fost de mare folos înainte să plecăm în Germania.

— Sună-l atunci.

— Mai există un alt telefon pe undeva?

— Vrei să spui că nu vrei să vorbeşti de faţă cu mine? Se ridică, ofensată şi furioasă.

— Ei, va fi o convorbire ca-ntre bărbaţi, glume şi toate celelalte. Durează numai un minut.

Ea aruncă supărată cu o pernă în el şi se duse în bucătărie. Dar parte din mânia ei era prefăcută. Dădu drumul robinetului să curgă şi se întoarse apoi la uşa întredeschisă, rămânând ascunsă vederii.

Shaw rămase un timp cu mâna pe receptor. O mânie dezlănţuită creştea în el. Încercase să aplice un raţionament logic acolo unde nu era de fapt loc pentru aşa ceva. Când fusese cazul, ticăloasa pusese să-l omoare pe Terry ca să-şi apere pielea; el nu putea să treacă cu vederea aşa ceva. Era problema lui, nu îl interesau ramificaţiile problemei, nu îl interesa de unde provenea averea ei sau ce efect ar putea avea asta asupra Serviciului de Securitate.

Ei îşi puteau rezolva singuri problemele şi el şi-o va rezolva singur pe a sa.

Mâna îi tremura când formă numărul, silindu-l să formeze din nou. Vorbi în receptor, coborându-şi vocea cât de mult putu:

— Trezeşte-te, pentru Dumnezeu. Vreau un pistol, Max, până mâine şi nu vreau marfă proastă. Plăteşte cât de mult e nevoie.

22

— Ai terminat? Jill se retrase din spatele uşii când îl auzi punând jos receptorul. Muta lucrurile de colo până colo, neliniştită, fiindcă auzise instrucţiunile scurte pe care le şoptise în telefon.

— Asta depinde de tine. El veni în bucătărie. Unde locuieşte Veida Ash?

Ea se întoarse să-l privească în faţă, cu spatele rezemat de masa din bucătărie.

— Chiar te aştepţi să ştiu aşa ceva? înainte să mă întrebi, trebuie să-ţi spun că nu ştiu nici cum arată la faţă.

— Ştii o grămadă de lucruri despre ea, de ce nu şi adresa?

Ea făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-şi ascundă neliniştea.

— Adresele sunt altceva. N-o ştiu. Şi, oricum, ce ai face dacă ai avea-o?

El nu răspunse, ci îi puse o altă întrebare:

— Chiar trebuie să avem gărzi de corp tot timpul? Te întreb. Până acum ne-am descurcat fără ele.

— Dacă n-ai observat, Veida e disperată. Şi noi suntem ţinta principală. Da, avem nevoie de protecţie şi le sunt recunoscătoare pentru că ne-o oferă.

Îi scrută chipul, dar nu putu discerne nimic pe faţa lui fără expresie. Se temea pentru el şi chiar pentru ea însăşi, deoarece credea că în acea clipă nici chiar ea nu mai însemna nimic pentru el. El n-avea decât un singur gând şi acesta îl paraliza.

— Vreau să mă duc la plimbare. Doar ca să iau puţin aer.

— Nu te opreşte nimeni. Să nu vin şi eu?

— Fii înţelegătoare cu mine doar de data asta, Jill. Vreau să mă gândesc mai bine la anumite lucruri, să-mi limpezesc mintea. Sigur că aş vrea să fii cu mine, dar mi-ai distrage atenţia din motivele cele mai agreabile. Te iubesc. Nu trebuie să-ţi mai spun asta. Lasă-mă numai câteva minute.

— N-ai de gând să te mai întorci, nu-i aşa? Vrei răzbunare, chiar dacă asta ne-ar despărţi pe viaţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să am gorilele tale pe urmele mele. Crezi că aş renunţa aşa de uşor la tine? Nu vreau decât să fiu câteva minute singur, să-mi pun gândurile în ordine. Ultimul lucru pe care l-aş dori este să-ţi fac rău.

— Dar îmi faci deja. Ai ajuns la o decizie într-o anume privinţă şi mă excluzi de la ea. Nu-mi face asta, Laurie, nu după toate prin câte am trecut împreună. Oricare-ar fi lucrul la care te gândeşti, hai să-l facem împreună.

— Ce-ar fi s-o lichidăm pe Veida Ash?

— N-ai să ajungi niciodată până la ea. Şi o ştii. Dacă crezi că poţi, atunci chiar că ţi-ai pierdut capul. Nu mă lăsa acum. Lasă treaba asta în seama lui Judith.

El traversă bucătăria şi o cuprinse cu braţul de după umeri, dar ea îi simţi pe loc încordarea. Încerca să pară relaxat când era departe de a fi astfel.

— Sunt singur că Judith e extrem de capabilă, altfel n-ar fi în slujba asta. Dar, chiar dacă va face rost de dovezile de care are nevoie, lucrul acesta nu va fi niciodată dat publicităţii; asta se ştie. Se vor ocupa de Veida, o vor pedepsi, o vor da afară din serviciu, dar tot nu va apărea în faţa tribunalului, acuzată de asasinarea fratelui meu.

— Asta nu va putea fi dovedită niciodată. Cu toţii ştim asta.

— În regulă, hai să-l luăm atunci pe Klatt care a primit ce-a meritat, numai că ea l-a îndemnat să facă ce-a făcut. Şi dacă nu Klatt, ce-ai zice de Frederik şi Tag şi Jody Marsh şi Dumnezeu ştie câţi alţii. Va fi judecată pentru ei?

— Nu ştiu. Nu eu iau hotărâri de felul acesta.

— Ştii cât se poate de bine, Jill. Totul va fi trecut sub tăcere. În interesul public, bineînţeles. Ea va pierde nişte lucruri care înseamnă foarte mult pentru ea, dar, cu toate acestea, se va sustrage adevăratei pedepse. Şi va rămâne destul de bogată. Ce se întâmplă acum? A fost deja încheiată vreo înţelegere? Dacă ne sunt retrase subit gorilele, vom fi siguri de asta. Dacă noi n-o putem face, atunci s-o facă nemţii. Foarte multe s-au întâmplat pe teritoriul lor. S-o ia ei; au destule date ca s-o bage la răcoare pe viaţă. Tot ce vor ei să ştie este identitatea persoanei. Deci, să le-o spunem.

— Vrei să spui că ai să-i dai, pur şi simplu, telefon lui Rumer şi ai să-i spui că persoana pe care o vrea este Veida Ash. Câteodată, stau şi mă întreb cum Dumnezeu ai devenit poliţist.

— Asta s-a mai spus. Ei bine, dacă planul A nu merge, va trebui să recurg la planul B.

Încerca acum să ia lucrurile uşor, deşi ea ştia că era complet absorbit în a găsi o cale s-o facă pe Veida Ash să plătească pentru ceea ce făcuse.

— Am să fac plimbarea aceea, spuse el, luându-şi braţul de pe

umărul ei.

— Vin cu tine. Se duse în hol să-şi ia o jachetă uşoară.

Când se întoarse, îi zâmbi cu un aer radios; îi trebui un efort considerabil. El o privi ţintă şi pentru o clipă fu aproape gata să îl uite pe Terry, apoi clipa trecu şi îşi! dădu seama că nu va putea face asta niciodată. Dacă îşi abandonase cumva fratele în viaţă, nu-l putea abandona acum, când era mort. Oricum, merseseră prea departe ca să mai poată lăsa să se întâmple aşa ceva.

— M-am răzgândit, spuse el brusc. Ai dreptate. S-o lăsăm pe Judith să se descurce singură.

Ea nu îşi scoase imediat jacheta. Nu credea că spusese acest lucru din convingere, ci simţea că se răzgândise de dragul ei. Nu voia s-o facă să sufere, dar era inevitabil s-o facă, cu oricâtă părere de rău. Se îndoia că el ajunsese deja la această concluzie. Avea să se zbată, să încerce să găsească o cale, dar în final obsesia lui avea să iasă biruitoare, pur şi simplu, pentru că îl rodea de prea mult timp şi pentru că încerca să îndrepte ceea ce considera a fi un eşec al său personal.

Ea se întrebă când avea să se întâmple. În cazul că va dormi adânc atunci când se va întâmpla. Se duseră la culcare şi făcură dragoste, ca şi cum ar fi fost ultima dată împreună şi acest gând fuse probabil prezent în minţile amândurora.

Când părăsi dormitorul, se uită în urma lui la lumina palidă de pe faţa ei, ezită o clipă, dându-şi seama că s-ar putea să n-o mai vadă niciodată, scrută viitorul şi conchise că nu şi-o va ierta niciodată dacă se va lăsa dominat de problemele acestea tot restul vieţii. Îşi duse în mână hainele până jos şi se îmbrăcă în hol, asigurându-se că are ceva bani şi mărunţiş la el şi se îndreptă spre uşa principală.

O deschise, surprins de curentul brusc de aer rece când peste zi fusese atât de cald. Rămase pe trepte, închise uşa încet în urma sa şi apoi coborî. Era ora trei dimineaţa. Luna strălucea în geamuri şi pe maşini, creând reflexe stranii şi estompate. Nu se auzea nici cel mai mic sunet, nici chiar din partea omului care îl urmărea şi pe care Shaw îl recunoscu ca făcând parte din prima echipă pusă să-i păzească. Când ajunse în stradă, se adresă umbrelor din jur:

— Aţi putea la fel de bine să veniţi lângă mine, în loc să încercaţi să vă ascundeţi. Nu cred că am să stau mult timp pe-afară.

Un om mai scund decât Shaw şi, mişcându-se foarte silenţios, se strecură lângă el.

— Ciudată oră pentru plimbare, nu-i aşa?

— Am să trec pe la cineva. M-am gândit că e mai bine să o fac noaptea, să nu fie nimeni prin preajmă. Se uită în jos la silueta de lângă el. Vă voi uşura şi vouă însărcinarea, înţeleg că nu eşti singur.

— Un singur om n-ar fi de-ajuns. Fac parte dintr-o echipă. Sunteţi o pacoste pentru noi că faceţi aşa ceva, fiindcă sporeşte solicitarea la care sunt supuşi ceilalţi. Mai bine să iau legătura cu ei ca nimeni să nu intre în panică.

Dăduseră deja colţul când omul din escortă ridică la gură un aparat radio-emisie şi în acel moment Shaw îl lovi în ceafă şi, când căzu, din nou în falcă. Îl prinse cu greutate şi îl trase pe cele mai apropiate trepte, ca să-l proptească la intrare, ascuns vederii. Zdrobi emiţătorul cu călcâiul, iar şi iar, până ce fu convins că era făcut ţăndări, apoi îl percheziţiona pe însoţitor. Găsi un Smith and Wesson automat şi un încărcător de rezervă. Nu mai avea nevoie de pistolul de la Max Fuller.

Îi părea rău pentru tip, care nu avea altă idee în minte decât să-l apere. Dar acum era înarmat şi putea să se apere singur. Nu credea că pe acesta îl ameninţa vreo primejdie, căci altfel nu l-ar fi lăsat aşa. Merse înainte, căutând oaza de lumină a unei cabine telefonice. Căută destul de mult până găsi una. Sună la numărul pe care i-l dăduse Peter Givens.

Givens răspunse după câtva timp, dar nu era atât de iritat pe cât se aşteptase Shaw; poate că ziariştii sunt obişnuiţi să primească telefoane cu noaptea-n cap. Când îşi dădu seama că Shaw era cel care-l suna, scutură şi ultimele urme de somn şi fu pe loc treaz.

— Unde naiba ai fost? Am crezut că ai murit.

— Cineva a încercat în mai multe rânduri să realizeze asta. Face parte din reportaj şi va trebui să mai aştepte. Cunoşti o femeie pe nume Veida Ash? Lucrează pentru Şase.

— Nu. Pot încerca să aflu despre ea de la un coleg care se ocupă de serviciile de informaţii, scrie cărţi despre ele. Dar nu în noaptea asta. Nu cred că este obişnuit cu asemenea ore criminale, ca unii dintre noi.

— Vreau să aflu unde locuieşte.

— Nu toţi trăiesc în turnuri de fildeş. N-ai căutat-o în cartea de telefon?

— Dacă locuieşte în afara Londrei? Am crezut că mi-ai putea da un răspuns rapid. Este mai mult ca probabil ca această doamnă să nu fie trecută în cartea de telefon.

— Am să văd ce pot face mâine. Unde să te sun?

— Speram că aş putea sta la tine restul nopţii, poate chiar pentru vreo două zile. Se simţi nenorocit spunând aceasta.

— Iisuse! Sper că nu aude şi nevastă-mea treaba asta. Eşti urmărit?

— Oarecum. Nu de justiţie însă.

— Nu vreau să pui în vreun fel în pericol căminul meu. Cine-ţi sunt duşmanii?

— Atunci, doar în noaptea asta. Credeam că voi jurnalştii acceptaţi lucrurile astea aşa cum sunt.

— Desigur. Dar nu şi nevastă-mea. Asta nu e o solicitare rezonabilă, Laurie.

— În regulă. O să dorm pe tare restul nopţii. Va trebui să te sun eu, totuşi, fiindcă nu ştiu unde am să fiu. La ce oră ar fi mai bine să o fac?

— Ticălos viclean. E-n regulă. Poţi veni aici, dar să nu mai aduci pe nimeni cu tine.

— Nu sunt cu maşina, Peter. Presupun că nu poţi veni tu să mă iei? Shaw lăsă întrebarea suspendată în aer şi îndepărtă receptorul de la ureche.

Se ascunse într-o mică grădiniţă de la stradă, în spatele cabinei telefonice şi aşteptă. După o jumătate de oră, o maşină a poliţiei trecu pe lângă el rulând foarte încet, ca şi când ar fi căutat pe cineva. Se întrebă dacă nu cumva omul din escorta lui îşi revenise şi luase legătura cu baza. Rămase ascuns în spatele grilajului şi tufelor, trăgând nădejde că Givens nu va întârzia prea mult.

Trecu aproape o oră înainte ca la capătul străzii să apară lumina de fază mică a unor faruri, dar Shaw rămase unde era până când fu sigur. Nu cunoştea maşina lui Givens şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l întrebe ce marcă era. Maşina opri lângă cabina telefonică şi lui Shaw i se păru, la lumina unui felinar de stradă, că-l recunoaşte pe Givens în spatele volanului. Givens ieşise pe jumătate din maşină când Shaw îşi făcu apariţia din ascunzătoare.

— Dumnezeule, ca într-un roman de capă şi spadă, comentă Givens cu dezgust. Urcă-te. Şi, după ce Shaw îşi fixă centura de siguranţă, adăugă: Eşti o adevărată pacoste, Laurie. Nevastă-mea a vrut să cheme poliţia. Ar fi bine ca istoria să merite toate astea.

— E mai bine decât am crezut. Mult mai bine.

— Da, dar mă vor lăsa s-o public?

— Problema este alegerea momentului potrivit. Mai am de trecut încă un obstacol.

Aruncând o privire în direcţia lui Givens, observă că acestuia îi ieşea pijamaua din pantaloni şi că nu îşi pieptănase părul.

— Îmi pare sincer rău că te-am scos din casă la ora asta, dar a trebuit să mă descotorosesc de garda de corp, n-am putut face asta decât dându-i vreo două.

Givens conducea expert maşina, menţinându-se pe străzi dosnice.

— Deci, iată-ne acum părtaşi la vătămare corporală gravă. Mă nelinişteşte când mă gândesc în ce încurcătură ai să mă mai vâri.

— Un reportaj ca ăsta nu se poate obţine fără riscuri. M-ar surprinde să crezi că nu merită. Au să te facă redactor sef.

Givens luă un colţ aproape pe două roţi. Când maşina se restabili spuse:

— Aş prefera să fiu un ziarist viu decât un redactor şef mort. Frână şi trase la bordură. Am ajuns.

Vestea evadării lui Shaw se răspândi înainte ca Jill să se fi trezit. O deşteptă ţârâitul telefonului şi ea pipăi cu mâna locul unde ar fi trebuit să fie Shaw. Când văzu că acesta lipsea, presupuse că era în baie şi trecu în partea cealaltă a patului ca să răspundă la telefon. Era Judith Walker şi ceasul arăta cinci şi jumătate dimineaţa. Când află vestea, Jill se aşeză pe marginea patului şi începu să tremure.

Bărbatul din escortă îşi revenise şi reuşise să ajungă la restul echipei, care dăduse alarma. Judith nu mai lungi vorba:

— Unde s-ar fi putut duce, Jill?

Jill încă se mai străduia să-şi revină din şocul produs de faptul că el plecase şi de felul în care o făcuse; nici nu se trezise de-a binelea.

— Ar putea să încerce să se ducă la apartamentul lui; l-am auzit telefonându-i lui Max Fuller, un fost puşcăriaş care stă acolo şi face pe îngrijitorul. I-a comandat un pistol. Are să încerce s-o găsească pe Veida.

— Ştie unde locuieşte?

— Nu. Dar are să afle. O să-i ia ceva timp. Să trimitem câţiva oameni acolo, altfel, are s-o omoare.

— N-are să-i fie chiar aşa de uşor. Iar noi nu putem trimite acolo o echipă. Ea ar observa numaidecât. Ştie foarte bine că se află sub cercetare, dar n-are cum să ştie exact cât de departe am ajuns. Dacă i-am pune un cordon în jurul casei, am strica

totul.

— Dar Laurie ar putea să nimerească drept într-o cursă. Şi-a făcut probabil de mult timp planurile, în aşteptarea evenimentului. Trebuie să-l oprim să ajungă acolo.

— Va trebui să-şi asume riscul de unul singur. N-ar fi trebuit să plece aşa. Cum te poate părăsi pe tine cineva, nu ştiu.

— Crede că a înşelat încrederea fratelui său şi îşi închipuie că Veida are să scape nepedepsită. Consideră că trebuie să pună el lucrurile la punct. O, Dumnezeule, ce facem?

— Tot ce ne stă în puteri. Şi să nu îndrăzneşti să te mişti, Jill. Mă auzi? Să nu te clinteşti de acolo.

După ce închise telefonul, Jill rămase aşezată pe marginea patului şi îşi îngropă capul în mâini.

Soţia lui Peter Givens, Patricia, nu îşi dădu osteneala de a se preface că doreşte să îi fie prezentat Shaw care, în ceea ce o privea, nu aducea decât neplăceri. Era o femeie atrăgătoare chiar şi în primele ore ale dimineţii, fără machiaj. Nu rămase în pat, fiindcă noaptea îi fusese, oricum, dată peste cap, aşa că făcu cafea pentru toţi, apoi se aşeză la un capăt al salonului, cu halatul adunat în jurul ei, cu ceaşca de cafea în mână şi părul atârnându-i peste faţă.

Shaw nu îndrăzni să-i ceară scuze, ostilitatea ei era aproape palpabilă. Givens era pentru moment mai interesat de ceea ce avea de spus Shaw decât de proasta dispoziţie, justificată, a soţiei sale. Poate că tocmai indiferenţa lui la suferinţa ei o făcea atât de distantă.

Ceea ce înrăutăţi mai mult situaţia fu că mai târziu Givens trebui să plece la birou şi să-l lase pe Shaw în casă. Shaw spera că îi vor permite să mai rămână cel puţin o parte din noaptea următoare. După plecarea lui Givens, întreaga casă păru să se fi umplut de resentimente.

Pe la jumătatea dimineţii, Patricia, acum îmbrăcată trăsnet şi arătând superb, spuse:

— Am plecat. N-am nici o îndoială că ai să găseşti tot ce îţi trebuie, dar să nu faci dezordine şi să nu şterpeleşti nimic. Dacă vrei să dormi, foloseşte unul din fotolii, paturile sunt făcute. La uşă se întoarse, ştiind cât de bine arăta. Poate reuşim să facem dragoste după ce mă întorc, ca să treacă timpul. Aşa i-ar trebui nechibzuitului ăstuia, să se înveţe minte să mai aducă pe cineva la el acasă în toiul nopţii.

— Ştiţi, îmi pare teribil…

— Las-o moartă, spuse Patricia cu dulceaţă. Nu strica impresia făcută.

Trânti uşa după ea şi Shaw rămase singur în casă, gândindu-se că probabil de câtva timp se începuse căutarea lui. Încercă să şi-o scoată cu forţa pe Jill din minte, dar îi fu imposibil. N-avea rost să încerce să dea timpul înapoi acum.

La amiază sună telefonul şi el răspunse. Era Givens.

— Veida Ash. Colegul meu crede că locuieşte la periferia Coulsdon-ului. Nu ştie numărul, dar vei găsi un set complet de cărţi de telefon ale Londrei şi comitatelor din jurul Londrei în biroul meu. Uită-te în secţiunea de nord-est a Surrey-ului. El îmi spune că Veida Ash e o agentă extrem de bine cotată. A lucrat foarte mult timp în teren. Te las să studiezi problema.

Coulsdon se găseşte în Surrey, lângă Croydon, care este acum parte integrantă a zonei metropolitane a Londrei. Shaw se aşeză la măsuţa de lucru a lui Givens, din biroul său înghesuit şi parcurse cartea de telefon a Surrey-ului, apoi primul volum – de la A la Z – al cărţii de telefon a Londrei. Erau formidabil de multe persoane cu numele de Ash, dar nu prea multe cu V la prenume. Îi sună pe toţi aceştia. Cei mai mulţi V se dovediră a fi Victor, dar nici urmă de Veida.

Toate astea îi luară destul timp şi pe la ora două făcu o pauză. Îşi pregăti un sandviş şi o cafea şi se întoarse în birou. Nu credea că va ajunge la vreun rezultat. Dar mai încercă şi se convinse de ceea ce bănia de la început: Veida nu era trecută în cartea de telefon. Ideea că putea să se folosească de numele ei de fată îi veni după ce realmente abandonase orice speranţă.

Nu găsi pe nimeni cu numele de V. Gemund în cartea de telefon a Surrey-ului, însă găsi un I. Gemund, la o adresă în apropiere de Coulsdon. La început, nu-şi dădu seama, apoi înţelese că locuinţa ar putea aparţine mamei sale, Ingrid.

Patricia se întoarse pe la patru, fără cumpărături, dar Shaw nu avea de gând să facă vreo remarcă. Ea era într-o dispoziţie mai bună. Se aranjă în faţa unei oglinzi de deasupra căminului şi îl întrebă dacă vrea ceai. Apoi se scuză pentru atitudinea ei justificată. După ce se aşeză în faţa lui, cu ceaşca de ceai în mână, îi spuse:

— Ţi-am văzut pistolul în buzunarul jachetei când ai fost la baie să te speli şi să te bărbiereşti. Nu i-am spus lui Peter. El ştie că eşti înarmat?

— A fost o scăpare din partea mea. Îmi pare rău. Dar am trecut prin multe şi eram foarte obosit. Nu cred că ştie. Dar nu

sunt vreun gangster ori haimana şi nu reprezint vreun pericol pentru tine sau pentru el. Se hazardă să îi zâmbească şi ea îi răspunse la zâmbet. Pistolul este doar pentru propria mea apărare, nimic mai mult. Îi displăcu propria lui minciună. Am să plec de aici imediat ce se lasă întunericul. Şi sper ca Peter să facă din asta un reportaj foarte bun.

Plecă la ora nouă. Peter nu venise încă acasă, dar se părea că Patricia era obişnuită cu această situaţie. Îi mulţumi, rugând-o să-i transmită lui Givens că-i era recunoscător şi plecă, părându-i foarte rău pentru ea, pentru problemele pe care i le făcuse şi pentru singurătatea în care o lasă.

Întrucât principalele companii care închiriau maşini ar fi putut fi anunţate, fură un Ford vechi dintr-o stradă liniştită şi căută şoseaua principală ce se îndrepta din Londra către sud. Drumul cel mai scurt era cu trenul din staţia Victoria, însă chibzui că Judith îşi va fi plasat acolo un pichet ca să-l aştepte. Nu avea nici o îndoială că intenţiile sale vor fi prevăzute. Nu avea un plan fixat, pentru că nu cunoştea zona în care se găsea casa şi trebuia să meargă la nimereală. Maşina rămase în pană în Brixton şi îşi pierdu câtva timp ca să găsească un mini-taxi care să-l ducă la Croydon. Se aştepta ca ambele gări să fie supravegheate de poliţie, aşa că le ocoli. În Croydon, luă un taxi care să-l ducă până la Coulsdon. Problema devenea acum delicată, fiindcă trebuia să dea adresa.

Şoferul fu nevoit să oprească pentru a cerceta o hartă a străzilor, deoarece intraseră într-o zonă în care casele vechi mai erau încă înconjurate de parcuri. Se găseau pe o stradă largă, mărginită de copaci, unde casele se aflau foarte departe de stradă, cu spaţii mari între ele şi emanau un aer de bogăţie. Totul era de o opulenţă discretă.

— Ştiţi care casă este, şefu'? Sau să opresc la una dintre ele? Cunosc zona destul de bine, dar aici fiecare îşi vede de treaba lui, înţelegeţi ce vreau să spun.

— Nu întreba pe nimeni. Nu poate fi departe.

— Cred că este cea de-a cincea pe stânga. Parcă-mi amintesc că este singura cu număr, 27, toate celelalte au nişte nume elegante. Hai să încercăm.

— Treci pe lângă ea. Nu te opri şi nu merge prea încet. Vreau s-o localizez.

Şoferul fu surprins, dar îşi păstră părerea pentru sine şi merse înainte. La scurt timp după aceea exclamă.

— Am avut dreptate. Numărul este pe stâlpul cel mare al

porţii.

— Mergi înainte, spuse iute Shaw. Puţin mai târziu îi strigă: în regulă, poţi să opreşti aici.

— Aveţi mult de mers pe jos înapoi, şefu'. Şi este întuneric. Zonă bogată, e pericol să fiţi prădat.

Shaw nu era sigur dacă şoferul vorbea serios sau nu. Avea, oricum, pistol, nu conta.

— E o seară frumoasă. Are să-mi facă bine.

Plăti taxiul şi îl concedie, iar după ce acesta se îndepărtă, trecu repede pe marginea zonei verzi.

Trebuia să fie acolo pe undeva, aşteptând, uitându-se după el să apară. Intră pe cea mai apropiată alee, descoperi că era de prundiş şi o părăsi imediat; era imposibil să te mişti fără zgomot pe prundiş. Aleea casei următoare era de asfalt. O luă în jos către casă, ţinându-se pe lângă gardul viu înalt, de hotar, pentru a evita luminile de protecţie. Judith Walker, dacă nu cumva şi Veida Ash, aveau probabil pe cineva pus de pază prin împrejurimi, aşteptându-l. De acum înainte, trebuia să fie extrem de atent. Era prea târziu să mai regrete că nu-l avea pe Max Fuller cu el.

Era de unul singur, aşa cum fusese de la început.

23

Gardurile vii îi sfâşiau hainele, dar trebuia să se ţină cât mai departe posibil de case. Trecu pe lângă un garaj triplu şi pe sub un umbrar ce lega casa de garaj, fiind silit să vină mai aproape de clădirea principală decât ar fi dorit. După ce străbătu umbrarul, ieşi din nou într-un spaţiu deschis şi se ţinu pe marginea lui. Un câine lătră din casă, însă cum nimic nu se mişcă, el îşi urmă drumul fără să declanşeze aprinderea vreunei lumini de protecţie, casele de acest gen îşi puteau permite să aibă orice sisteme de securitate din câte existau.

Ajunse la hotarul din spate şi se uită înapoi surprins de distanţa pe care o parcursese. În faţa lui se găsea o imensă zonă de mirişte. Se hotărî să vadă ce era de cealaltă parte. Se lăsă la pământ şi se târî prin mirişte, alegându-se pe parcurs cu câteva zgârieturi dureroase. Parcela era mai lată decât crezuse şi, când ieşi de cealaltă parte, văzu că se afla într-un crâng.

O dată ieşit din perimetrul casei, înaintă de la un copac la altul şi, în cele din urmă, ieşi în câmp deschis. Chiar şi pe întuneric putea percepe întinderea din jurul său şi crezu la început că se găsea probabil pe un islaz. Apoi îşi dădu seama că nimerise pe un teren de golf.

Acum, îi fu mai uşor să înainteze în afara lizierei dezordonate a copacilor. Terenul accidentat îi păru dintr-odată un adevărat paradis. Problema era acum să stabilească unde anume să se abată din nou în direcţia caselor pentru a intra în grădina de la numărul 27. Putea doar să aproximeze distanţele şi mai era destul de mers. Casa prin a cărei teren trecuse se găsea la o distanţă de şase case de numărul 27, iar mărimea terenurilor era probabil variabilă; chibzui însă că nici unul dintre ele nu putea avea mai puţin de trei sferturi de pogon, majoritatea având probabil mai mult. Faptul că toate dădeau în spate pe un teren de golf era un noroc. Încă mai era destul de mers pe jos, dar, cel puţin, se găsea pe un teren deschis şi putea să înainteze uşor, în ciuda beznei desăvârşite.

Rezistă tentaţiei de a se întoarce prea curând spre zona caselor şi merse înainte până când crezu că probabil ajunsese la hotarul din spate al numărului 27. Era presupunere combinată cu un simţ al distanţelor. Merse printre copaci şi, în cele din urmă,

dădu peste un gard de păducel înmugurit, spinos şi de netrecut. Înaintă pe marginea acestuia, ceea ce nu era uşor cu toate piedicile puse în cale de copaci şi de lăstari. Gardul părea să se prelungească la infinit, când, deodată, se opri la un obstacol din plasă de oţel de vreo douăzeci de picioare înălţime, care continua de la limita gardului viu.

Ultima dată când Shaw văzuse o plasă din oţel atât de înaltă şi atât de rezistentă fusese într-una din închisorile cu grad sporit de securitate, un gard interior ce pornea de la obişnuita construcţie de cărămidă. Această impresie îl făcu să fie convins, fără logică, poate, că aceasta era măsura de protecţie suplimentară pe care şi-ar lua-o o persoană de genul Veidei Ash. Găsi cel mai apropiat stâlp de susţinere al plasei şi începu să se cațere pe ea.

Nu-i era prea greu să ajungă sus. Cu totul altceva era să treacă peste plasă şi să încerce să evite de a fi străpuns de mulţimea de copaci care formau ei înşişi o barieră formidabilă. Până la urmă, după ce coborî jumătate de distanţă, îşi acoperi faţa cu un braţ şi se lăsă să cadă. Aterizarea fu cu zgomot, extrem de dureroasă şi bruscă. Rămase grămadă, trăgând nădejde că se găsea destul de departe de casă pentru a fi auzit. Când, în cele din urmă, ieşi la loc deschis, înaintea ochilor săi se desfăşură o perspectivă estompată de peluze şi copaci; la capătul acesteia, în depărtare, se afla conturul alb şi neclar al casei cu câteva ferestre luminate.

Conturul estompat era asemănător celui pe care şi-l amintea de la trecerea cu taxiul prin faţa casei. Singurul mod de a se convinge era să străbată întreaga distanţă până la poarta principală şi să verifice numărul. Nu putea face asta. Casa era cu siguranţă supravegheată în partea din faţă, chiar dacă într-o manieră mascată şi bănuia că proprietarii a uneia sau două dintre proprietăţile de vizavi fuseseră probabil abordaţi în acest scop; era o treabă delicată să păstrezi secretul asupra unor astfel de operaţiuni. Dacă Veida avea propriul ei sistem de pază, presupuse că acesta se limita doar la terenul ei. Înaintă către hotarul din partea stângă, cel mai îndepărtat de casă.

Merse drept înainte către garaje, care se aflau la o distanţă considerabilă de casă. Apropiindu-se, văzu forma neagră a unui mare bazin ornamental, trestii înălţându-şi vârfurile ascuţite şi unduindu-se încet. Se auziră câteva plescăituri sonore la care se lăsă instinctiv la pământ înainte de a-şi da seama că bazinul era cu peşti, iar aceştia se bucurau de atmosfera înmiresmată. Exploră partea din spate ca să găsească lumini ale sistemului de

pază, de obicei, fixate central pentru a avea cea mai bună rază de acoperire şi pentru a capta căldura corporală a oricui se apropia de casă. Ajunse în spatele garajelor şi se rezemă de zid. Era frânt, dar în acelaşi timp într-o stare de euforie. În spatele garajelor se aflau trei ferestre mici şi, când privi prin ele, putu să discearnă slab conturul a trei maşini. Una era fără nici o îndoială un Rolls Royce. Să fi făcut Veida astfel paradă cu banii ei? Dacă putea să-i justifice, de ce nu? Un moment crezu că poate nimerise la altă casă. Şi-ar fi dorit să aibă vreun mijloc de verificare, dar în final nu se putea baza decât pe impresiile personale şi raţionamentul propriu. Părea caraghios, mai ales pentru un fost poliţist obişnuit să aibă de a face numai cu fapte incontestabile, dar *simţea* că aceasta era casa Veidei. Nu era instinct, era ca o comunicare distinctă. Ea era în casă. Nu putea decât să spere că nu avea şi ea aceeaşi senzaţie.

Se hotărî să aibă încredere în acest sentiment. Între garaje şi dosul gardului viu, care creştea de-a lungul lor, nu mai rămânea aproape nici un spaţiu. Se lăsă în patru labe şi se vârî în ceva care îl înţepa ca o mie de ace, cuibărindu-se pe pământ cât putu mai comod. Nu era de aşteptat să vină cineva prin partea aceea, dar nu avea să fie un adăpost sigur decât pe timp de noapte.

Nu era deloc comod; nici nu se aşteptase la aşa ceva. Trebuia să rămână întreaga noapte într-o poziţie contorsionată, cu hainele sfâşiate, mâinile şi faţa zgâriate, genunchii răniţi, simţind cum i se scurgea un firişor de sânge pe frunte, dar era satisfăcut, chiar mulţumit. Îşi căută pistolul pe întuneric, asigurându-se că era la îndemână, apoi îi verifică încărcătorul. N-avea lanternă, n-avea nici o mângâiere, în afara propriei sale voinţe de a rezolva problema cu Veida Ash.

Nu dormi aproape deloc, aţipind doar cu intermitenţe. Frigul îl trezi cu mult înainte de ivirea zorilor. Temperatura scăzuse şi burniţa. Se simţea îngrozitor, înţepenit şi ud şi trebui să se mişte din cauza unui cârcel. Reuşi să se ridice, sprijinit de zidul garajului şi rămase aşa o vreme. Era prea devreme pentru păsări şi era încă întuneric beznă. După o noapte dezastruoasă, se simţea mai deprimat ca niciodată, suficient de descurajat ca să se gândească chiar să renunţe.

Auzi în copaci cel dintâi ciripit şi, începând din acel moment, corul zorilor urcă în crescendo ca o orchestră. Frumuseţea şi diversitatea lui îi captară atenţia şi în suflet i se întoarse o suficientă doză de hotărâre ca să-l facă să rămână pe poziţii. Era

aproape ca şi când păsările ar fi ştiut în ce stare se afla şi se străduiau în mod special să-i liniştească spiritul. La scurt timp după aceea, burniţa încetă şi lumina apăru ca o pâclă lunecoasă de sub masa de nori care se înghesuiau pe cer, deasupra lui.

Îşi întinse picioarele şi avu din nou un cârcel, însă acum îi era frică să se mişte prea mult. Auzi în depărtare cele dintâi zgomote umane şi huruitul unui cărucior de lapte. Decise că adăpostul era încă bun şi, în ciuda condiţiilor, rămase acolo. Acum putea să şi vadă păsările, revendicându-şi dreptul de a avea propriul domeniu, urmărindu-se una pe alta prin văzduh şi căutându-şi hrana.

Era ud până la piele, dar aceasta nu mai conta. Timpul se târa greu, însă momentul se apropia şi asta îl susţinea. Probabil, norul se ridicase, pentru că, dintr-odată, se găsi în plină lumină a zilei, în jurul său viaţa manifestându-se în numeroasele ei forme.

Era şapte şi jumătate când veni cineva spre el; paşi de femeie. Îşi păstră calmul, dându-şi seama că ea se îndrepta către garaje. Uşa uriaşă culisă în sus, iar el deduse că era acţionată prin telecomandă. Se strecură afară din culcuş şi se furişă în spate, ca să se ridice până la colţul ferestrei celei mai apropiate.

Ezită să rişte de a iscodi prin fereastră, dar, în cele din urmă, se trezi făcând tocmai asta, doar atât cât să vadă puţin. O femeie aruncă o haină pe bancheta din spate a uneia dintre maşini, care acum se putea vedea că este un Jaguar. Aceasta era Veida? Elegantă, destul de frumoasă, cu păr blond şi o alură calmă de eficienţă; o femeie competentă. Dacă aceasta era Veida, atunci era cu mult mai mult decât competentă. Îi văzu pentru o clipă ochii. Crezând că n-o priveşte nimeni, nu trebuia să-şi ia o poză. Ochii ei îl nelinişteau: era dură precum cremenea. Poate că fiorul care îl săgetă pe şira spinării era din cauza umezelii, dar el nu credea asta. Ea se urcă în Jaguar, ieşi cu spatele, frână şi o apucă în jos pe alee, după câte se părea, ducându-se la Century House. Acum era absolut sigur că nu greşise casa. Era timpul să facă prima mişcare.

N-avea cum să evite spaţiul deschis dintre garaje şi casă, dar îşi zise că gardurile vii înalte de la stradă îl vor ascunde faţă de casele de vizavi care, oricum, se găseau la oarecare distanţă. Alergă către spatele casei şi se apropie tiptil de uşile din curtea interioară. Deasupra lor văzu una din cutiile alarmei cu sirenă. Se îndoia că alarma era în funcţiune; Veida nu era genul care să-şi facă singură menajul şi nici să locuiască singură într-o casă de mărimea aceea. Aşteptă şi, după un timp, i se păru că aude pe

cineva mişcându-se în casă, apoi zgomotul unui motor. Când acesta deveni mai puternic, îşi dădu seama că era vorba de un aspirator.

Uşile dinspre curtea interioară erau prea mari pentru a le forţa, zgomotul s-ar auzi în toată casa. Localizând ţevile de scurgere, găsi bucătăria. Ramele ferestrelor erau mult mai mici, dar unul dintre geamuri era deschis şi prin el venea miros de pâine prăjită. Restul fu relativ uşor; îşi strecură o mână prin deschizătură ca să ridice cârligul ferestrei, apoi o deschise larg. Se săltă în sus, pătrunse cu oarecare greutate prin deschizătură şi se pomeni cu picioarele în chiuveta dublă. Intrase. Coborî din chiuvetă şi prinse din nou fereastra cu cârligul, aşa cum fusese; şterse urmele ude ale paşilor de pe podea cu prima cârpă care-i căzu în mână. Bucătăria era ultramodernă şi mare cât un salon. Scotocind în jur, găsi un ghem de sfoară şi un cuţit de sculptat în lemn; îşi tăie câteva lungimi de sfoară şi le strecură în buzunar împreună cu cuţitul.

Câte persoane se aflau oare în casă? Desigur, o servitoare. Dar cine altcineva? Localiză sunetul aspiratorului ca fiind la etaj şi intră pe furiş în toate încăperile de la parter. Casa era imensă, salonul aproape suficient de mare ca să poţi organiza un bal. La un capăt se afla un pian cu coadă lungă şi peste tot erau răsfirate fotolii. Pe piedestaluri de marmură se odihneau sculpturi splendide. Mobila era un amestec de nou şi vechi, toate lucrurile fiind de cea mai bună calitate. Mai erau un birou, o bibliotecă, o sufragerie cu accesorii şi draperii Regence şi o masă aranjată cu argintărie şi porţelanuri Wedgwood, ca o sală de muzeu. Aceasta era şi impresia lui, locuinţa avea mai degrabă un aer de muzeu decât de casă locuită; era lipsită de căldură. Descoperi piscina, reflexele albastre ale apei tremurau pe un baldachin de Perspex[16] ondulat, care se putea deschide precum cupola unui observator astronomic. Cercetă fiecare cabină. Nimeni nu înotase în piscină în dimineaţa aceea.

Casa era înţesată de puncte de detecţie cu infraroşii şi nu se îndoia că existau o mulţime de butoane la uşi şi trape în podea. Ceea ce îl intriga era numărul mare de butoane de alarmă, nu numai la uşa din faţă şi la cea din spate, dar şi în încăperile principale; plasate la îndemână, prin toate încăperile, se aflau dispozitive de telecomandă, puţin mai mari decât o cutie de chibrituri. Îşi băgă unul într-un buzunar.

[16] Tip de plastic translucid (n. trad.).

Se întoarse în salonul spaţios. Zgomotul aspiratorului încetă şi el se ascunse sub o scară în consolă. Se încredinţa că jos nu se afla nimeni. Aşteptă câtva timp până să se hotărască să urce scările. Îşi dori ca aspiratorul să pornească din nou şi acesta porni, parcă la dorinţa lui. Cu pistolul în mână, urcă scara câte două trepte deodată.

Pe palier erau atât de multe uşi, în toate direcţiile, încât nu ştia de unde să înceapă. Se dădu îndărăt rezemându-se de zidul dintre două uşi şi aşteptă. Se deschise o uşă şi cineva ieşi dintr-o cameră din dreapta sa şi intră într-o altă cameră mai depărtată. Se aplecă înainte, apucând să vadă un aspirator ce era tras în acea încăpere, după care zgomotul începu din nou. Alergă către camera respectivă, recunoscător pentru grosimea covorului care îi înăbuşea paşii şi deschise uşa.

Servitoarea aspira în jurul patului cu spatele la el. El traversă camera, cu paşi mari, îi puse o mână la gură şi pistolul la tâmplă. Ea aproape că leşină de groază şi trebui s-o sprijine să nu cadă. Când se linişti puţin, îi şopti la ureche:

— N-are să ţi se întâmple nimic, dacă faci ce îţi spun.

Ea mormăi ceva printre degetele lui, în germană. El îi repetă avertismentul în germană şi adăugă:

— Am să-ţi leg mâinile ca o măsură de precauţie. Nu am de gând să-ţi fac nimic. Dacă ţipi sau chemi pe cineva, am să te omor. Dă din cap dacă înţelegi.

Îi legă mâinile la spate şi o puse să stea pe marginea patului. Aspiratorul era încă în funcţiune, ceea ce le îngreuna conversaţia, dar el îl lăsă să meargă. Apropiindu-şi capul de al ei o întrebă:

— Mai este cineva în casă? Dacă spui o minciună, va fi cea din urmă.

— Carl este în dormitorul mare. La capăt, cel care dă spre grădină.

Era o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, oacheşă şi plinuţă, iar în momentul acela ochii adânci, căprui erau plini de groază.

— Vrei să spui că e în pat?

— N-are obiceiul să se scoale din pat decât după nouă. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Am să-ţi pun un căluş, dar în aşa fel, încât să poţi respira şi, dacă asta de aici este o baie, am să te încui înăuntru. Ai să fii în perfectă siguranţă, deşi poate că vei sta acolo mai mult timp. Însă îţi promit că n-am să-ţi fac nici un rău, dacă te porţi cu

judecată. Nu intra în panică. După ce mă ocup şi de Carl, am să mă întorc să închid aspiratorul.

Shaw tăie fâşii din cearşaful înflorat, cu cuţitul de sculptat în lemn şi îi puse căluş înainte s-o conducă la baie. Luă un scaun din dormitor, ca să-i fie mai comod, apoi îi legă picioarele unul de altul. Scoase cheia din interior şi încuie uşa pe dinafară, după ce o mai avertiză o dată să nu facă zgomot.

Se îndreptă apoi spre ceea ce presupuse că trebuia să fie dormitorul cel mare şi deschise uşa fără zgomot. Carl părea că mai doarme încă, având faţa îngropată într-una din pernele uriaşului pat. Shaw se furişă lângă el şi îl lovi cu putere la baza craniului, cu pistolul Smith and Wesson. Acel maldăr de virilitate blondă era gol sub cearşafuri, aproape un exemplu de perfecţiune fizică; se părea că Veida prefera ca amanţii ei de jucărie să fie muşchiuloşi.

Îl legă, întâi mâinile la spate şi apoi gleznele. Îl târî în magnifica baie de lângă dormitor, îl depuse pe duşumea şi aruncă peste el o pătură. Încuie uşa băii şi scotoci prin dormitor. Într-un raft de sus, într-unul din şifonierele zidite în perete, se aflau trei peruci pe suporturile lor; una brunetă, una blondă şi una roşcată. O luă pe cea roşcată de pe suport şi părăsi dormitorul, încuind uşa în urma sa. Trecu pe urmă din cameră în cameră. Dintre cele şapte dormitoare numai unul nu avea baie şi toate erau somptuoase. Avea acum certitudinea că, în afară de el, Cari şi servitoare, în casă nu mai era nimeni. Se întoarse în salonaş, aşeză peruca pe capul unuia dintre busturile sculptate şi se aşeză comod pentru o lungă aşteptare.

Fiind foarte epuizat, mai aţipea din când în când, dar îşi păstra mereu trează acea parte a minţii cu antenele pregătite a depista orice semn de primejdie.

La amiază, făcu câteva sandvişuri, turnă suc de portocale într-un pahar şi se duse cu ele sus la servitoare. Descuie uşa, îi scoase căluşul şi o ajută să mănânce şi să bea. Ea gustă câte puţin din fiecare; era încă foarte înspăimântată, dar asta era tot ce putea face pentru ea.

Trecu pe la Carl care şedea cu spatele sprijinit de marginea căzii şi îl săgetă pe Shaw cu o privire de cumplită ură. Se zbătu să spună ceva prin căluş, dar Shaw nu îl ajută cu nimic, ci doar îi ridică pătura care alunecase. Nu-i oferi de mâncare sau de băut şi la plecare încuie din nou uşa în urma sa.

Aşteptarea devenea din ce în ce mai grea şi avea acum o reacţia nervoasă în urma prea îndelungatului timp de reflecţie,

mult prea târzie, asupra a cât de nepregătit era. Avea nevoie de un casetofon şi probabil că exista unul în casă, dar, într-un fel, părea să nu mai aibă importanţă. Voia adevărul şi era hotărât să ajungă la el. Dacă i s-ar fi oferit din nou ocazia, ştia că ar fi procedat exact la fel şi nu s-ar fi schimbat nimic. Terry proceda la fel, repezindu-se şi orientându-se la faţa locului şi uite ce i se întâmplase. Totuşi, în final, problema privea tocmai ceea ce i se întâmplase lui Terry şi faptului de a şti cât de mult ţinuseră alţii la el şi cât de puţine lucruri ştiuse despre el.

Se aştepta ca Veida să se întoarcă în cursul serii şi, în timp ce orele se târau, fiecare mai lungă decât cea de dinainte, deveni nervos şi din ce în ce mai neliniştit.

Aproape că nu auzi scrâşnetul cauciucurilor pe alee, iar, când îşi dădu seama ce se întâmplă, tresări şi începu să se mişte repede şi ca ameţit. Era abia după prânz; se întorsese Veida atât de curând? Văzu Jaguar-ul prin ferestrele salonaşului, pe când acesta cotea spre garaj şi se repezi la uşa principală. Aşteptase mult timp această clipă.

Zgomotul paşilor ei se auzi foarte clar. Băgă cheia în broască, deschise uşa, intră şi, fără să se întoarcă, o închise cu piciorul. Shaw spuse:

— Nici o mişcare, Veida, ridică mâinile ca să le pot vedea şi mergi în salonaş.

Ea îşi ridică mâinile, poşeta bălăbănindu-i-se într-una din ele şi spuse pe o voce perfect calmă:

— Mă întrebam când o să apari. Sărmanul de tine. Vrei să-mi faci un ceai?

O dată ajunşi în salonaş, ea se întoarse cu faţa la fereastră şi spuse:

— Geanta asta e tare grea, Laurie. Pot să-i dau drumul?

— Pe masa aceea de colo. Şi să nu încerci s-o pui jos, dă-i doar drumul să cadă.

Ea făcu cum îi ceru el, iar poşeta alunecă de pe măsuţă pe podea.

— Sper că asta nu-i semn rău pentru tine, spuse ea. Se duse s-o ridice, dar el o opri şi îi spuse să se aşeze.

Ea încercă să se aşeze cu faţa spre uşă, aşa încât să-l facă pe el să rămână cu spatele la uşă, însă el o puse să-şi schimbe poziţia şi când, în cele din urmă, ea se aşeză, el se postă în faţa ei în aşa fel, încât s-o poată urmări şi să aibă sub ochi cea mai mare parte a încăperii. Îi observă privirea abătându-se către peruca de pe capul bustului, dar ea nu schiţă nici un gest.

— Ce s-a întâmplat cu Carl şi Bette? întrebă ea punându-şi un picior peste celălalt şi apropiindu-şi mâinile cu degete lungi.

— Sunt sus. Nu-i auzi?

Unul din ei izbea cu picioarele în uşa de la baie, probabil pentru că auzise maşina. El o privea cu atenţie tot timpul, de parcă ea ar fi putut face cine ştie ce scamatorie. Era foarte calmă, nu dădea nici cel mai mic semn de surprindere. Majoritatea femeilor ar fi murit de frică în momentul în care ar fi descoperit un om cu un pistol în spatele lor. Ea era perfect stăpână pe sine şi Shaw se simţi subminat. Se agăţă cu disperare de convingerea lui.

Veida luă iniţiativa întrebând:

— Ai venit să mă omori? Dacă da, să ştii că n-ai s-o poţi face niciodată?

— Chiar aşa?

— Fratele tău ar fi făcut-o. Era un sălbatic. Dar tu eşti altfel, aşa ai fost îndoctrinat în anii petrecuţi în poliţie. N-ai să mă împuşti cu obiectul ăla cât timp eu mă aflu în faţa ta neînarmată. N-ai să pleci de-aici viu, Laurie. Nu e nevoie să te întreb dacă te-a văzut cineva intrând aici; dacă era aşa, locul ar fi fost acum încercuit. Uite în ce hal eşti. Ai dormit pe jos, în grădină? Ai curaj, totuşi. Dar eşti prost. Nimeni nu te-a văzut intrând şi nimeni nu te va vedea ieşind de aici.

— Vreau doar adevărul. De ce naiba a trebuit să-l omori pe Terry?

— Nu l-am omorât eu. Întâlnise pe cineva care ştia ceva despre mine. A fost una dintre acele întâlniri bizare care ar fi putut crea o pistă ce să ducă drept la mine. Era numai o chestiune de timp, deci a trebuit să-l scot neîntârziat din circulaţie, câtă vreme mă ocupam de restul problemei. Închisoarea a fost un loc nimerit. S-a dus acolo bucuros, crezând că îmi făcea mie un serviciu. Mai lucrase pentru mine şi înainte şi făcuse treabă bună. Ce s-a întâmplat pe urmă n-a mai fost parte din plan.

— Eşti o mincinoasă ordinară. L-ai trimis la închisoare ca să fie omorât. După aceea te-ai ocupat şi de Klatt.

Privirea ei se abătu din nou asupra perucii.

— Asta crede Judith Walker?

— Asta cred eu. Ce se ascunde în spatele acestei afaceri, Veida?

Ea tăcu un răstimp, după care spuse:

— Ştii că sunt o femeie foarte bogată.

— Asta e evident.

— Vreau să spun cu adevărat bogată. Putred de bogată. Privi în jur prin încăpere. Toate astea pot să le justific prin ceea ce a făcut mama mea. Mai este şi acum o femeie de afaceri foarte abilă. Dar asta înseamnă numai o casă mare şi să ai bani de prisos. Eu mă refer la a avea în proprietate două insule, un iaht. Nici măcar nu-mi cunosc exact mărimea propriei mele averi. Dacă ţi-aş da şi ţie, să zicem, vreo cinci milioane, ai trece de partea mea? Puţini sunt oamenii în care mai pot avea încredere în ziua de azi. Am nevoie de ajutor, lucrurile au cam luat o turnură de mari proporţii şi ne scapă din mână pe ici pe colo. De ani buni am fost nevoită să lucrez din ce în ce mai mult prin împuterniciţi. Şi i-am făcut bogaţi pe mulţi pe parcurs.

La început Shaw crezu că ea încerca să câştige timp, dar apoi îşi dădu seama că vorbea cât se poate de serios. Faptul că pusese la cale asasinarea fratelui lui părea să n-o afecteze. El îşi ascunse furia şi răspunse:

— Nu mă văd alăturându-mă ţie, dar am să te-ascult până la capăt. Despre ce e vorba?

— Sper că ai să te gândeşti serios la ce îţi spun. Tu reprezinţi tipul de modă veche în care poţi avea încredere. Cu tine nu aş fi nevoită să mă uit mereu în spate. În momentul de faţă sunt prea mult furată. Trebuia să mă aştept la asta, fiindcă ramificaţiile sunt uriaşe. Zâmbi şi adăugă: Ţie pot să-ţi spun, pentru că tu nu reprezinţi o ameninţare de nici un fel. Ai descoperit ceva din afacerea asta la Greifswald. Conduc unul dintre cele mai mari sindicate ale crimei din lume, Laurie. Cu siguranţă, cel mai mare din Europa.

Se opri aşteptând ca el să fie impresionat, însă el începuse să gândească pe aceste coordonate încă de când Judith Walker îi dăduse unele din datele de bază ale afacerii.

— Prin reţeaua ta de agenţi secreţi?

— În mare parte. N-am să înţeleg niciodată de ce oamenii îi consideră pe agenţi cetăţeni integri. Unii sunt drojdia societăţii, dar pot fi folositori în multe feluri. Mama mea a fost cea care a început de fapt totul, după război. Era deja implicată în crima organizată, în afacerile clandestine din Europa; a fost o chestiune de supravieţuire. Mai târziu, am putut să folosesc multe din legăturile ei pentru interesele serviciilor secrete şi să-mi construiesc prin asta reţeaua mea. Răufăcătorii nu sunt simpli borfaşi de rând, după cum bine ştii. Ei se află în toate sectoarele societăţii fie că sunt escroci, fie negustori clandestini, fie

delapidatori sau orice altceva. Cele două laturi sunt complementare, făcând din şantaj o armă uşor de mânuit pentru a-i ţine în ascultare, căci pot fi demascaţi pentru una sau alta. Dar sunt atât de bine plătiţi, încât rareori trebuie să fac presiuni. Am evidenţe complete pe care tu, sigur, nu le-ai găsit şi care-mi permit să stăpânesc toate într-o asemenea măsură cum altora nu le-a reuşit decât la un nivel foarte scăzut. Asta înseamnă, de asemenea, că eu pot să mut accentul de pe o chestiune pe alta, de la o ţară la alta. Poate că nu te va surprinde să vezi cât de folositor poate fi şantajul în problemele de contraspionaj, în afara faptului că aduce bani. Amorul, borcanul cu miere, este un prieten vechi al spionajului şi în acelaşi timp îi aduce foloase. Drogurile pot fi utile nu numai pentru a-i racola pe cei ce au nevoie de ele, ci şi ca momeală pentru obţinerea de informaţii. Ruşii au avut nevoie de consultanţă în problema transportului de armament şi acum se simt atraşi de afacerile de asigurare a „protecţiei”. Deţin multe informaţii, iar sfatul meu e mai căutat pentru punerea în aplicare a acestor treburi decât probabil al oricăror altor persoane. Nu sunt amestecată în delictele din Marea Britanie. Îmi place munca mea de la Century House.

— Deci, îţi iei partea de la tot ce are loc în Europa?

— Asta ar fi o exagerare. Eu ţin sforile pe care mama mea le-a creat înaintea mea. Şi am făcut asta fără să acţionez în detrimentul ţării mele de adopţie. Niciodată n-am făcut jocul trădătorilor. Am fost întotdeauna loială.

— Până de curând.

— Ce vrei să spui?

Pentru prima dată trecuse de masca ei impenetrabilă.

— Odată ce Zidul s-a prăbuşit şi Europa de Est s-a dezmembrat, foarte mulţi din agenţii tăi de legătură au intrat în panică. O parte din membrii Stasi acţionau ca agenţi dubli pentru tine şi mai făceau şi o mulţime de bani din crimele pe care le organizai. Pierdeai o mulţime de agenţi şi mare parte din criminalii cei mai competenţi. Iar unii dintre ei lăsau o urmă care ar fi putut duce până la tine. Războiul civil din Iugoslavia a întrerupt probabil multe dintre legăturile tale şi controlul asupra multor lucruri îţi scăpa. Asta a creat riscul demascării tale. Unii au descoperit că nu mai aveau nevoie de tine sau de legăturile tale. Presupun că Terry s-a întâlnit cu unul dintre aceştia. Tu le-ai asigurat multora o cale de retragere, dar, de fapt, îi voiai acolo unde să nu mai constituie o primejdie pentru tine. Plasa ta de siguranţă avea acum găuri mari în ea. Presupun că Hugo Klatt

era una dintre acestea, dar n-a putut să se abţină de la ceva ce îi plăcea atât de mult, anume să fure maşini. Unii dintre oamenii pe care-i ajuţi să fugă sunt ucigaşi şi tu ştii asta. Sunt căutaţi de către poliţia germană pe care n-o ajuţi să-i găsească, nu fiindcă ţi-au furnizat informaţii secrete, ci fiindcă te-ar putea înfunda pentru crimă. Loialitatea faţă de ţara ta a zburat pe fereastră, Veida.

Shaw era atât de absorbit de ceea ce spunea, încât nu văzu pistolul apărând. Probabil că îl avusese ascuns în fustă sau în taiorul ei impecabil, dar asta n-avea importanţă. Era îndreptat spre el.

— Am fi putut negocia, Laurie.

— Viaţa fratelui meu contra a cinci milioane de lire şi o viaţă de delicte pentru mine? Asta e negociere? E la fel de denaturată ca şi tot restul.

— Ori îmi dai pistolul, Laurie, ori tragi cu el.

Ştia că el nu putea trage decât dacă trăgea ea prima şi atunci ar fi fost prea târziu. Dar, în orice caz, poate pentru că era atât de obosit şi puterea de concentrare îi scăzuse, ţinea pistolul atârnând pe picior.

— N-ai să scapi din asta, Veida, rosti el.

— O, ba da. Nimeni nu va şti. E mare păcat. Ai foarte multă onestitate.

— Ceva ce tu n-ai avut niciodată.

Crezu că e gata să tragă şi se aruncă în lături, îndreptând telecomanda către cel mai apropiat buton de alarmă. Întreaga casă izbucni în sunetul ascuţit al sirenelor de pe ambele părţi ale clădirii ce urlau în cor. Continuă să se rostogolească strigând peste zgomot.

— Acum ei ştiu că sunt aici, Veida.

Se ascunse în spatele celei mai mari canapele ştiind că un glonţ ar putea să treacă, dar că ea nu-i putea şti exact poziţia. Se lungi pe jos, o auzi în timp ce alţii sparseră uşa şi intrară în fugă. Rămase culcat pe spate, cu braţele depărtate, privind fix în tavan, complet epuizat.

— Vreau să divorţez, spuse autoritar o voce de femeie, pe care îi făcu plăcere s-o audă şi care se găsea undeva deasupra picioarelor lungi şi zvelte ce se postaseră deasupra lui.

— Nu suntem căsătoriţi încă, fir-ar să fie. Vezi bine că nu m-ai cerut.

De-abia putea s-o vadă prin ameţeala epuizării, dar schiţă un zâmbet când ea îngenunche lângă el.

Cuprins

1.....4
2.....13
3.....24
4.....35
5.....44
6.....55
7.....66
8.....78
9.....87
10.....97
11.....108
12.....120
13.....132
14.....143
15.....154
16.....165
17.....178
18.....189
19.....201
20.....210
21.....221
22.....232
23.....242
Cuprins.....255

Kenneth Royce

DANSUL MARIONETELOR

Terry Shaw, condamnat şi închis pentru jaf armat, şi Laurie Shaw, fost agent special al serviciilor secrete britanice, nu au avut multe în comun, în ciuda faptului că sînt fraţi. Terry moare în închisoare, iar Laurie nu poate să creadă că acesta s-a sinucis. Cu vremea, ignorînd avertismentele vechilor săi tovarăşi, el înţelege că în spatele vieţii şi morţii fratelui său se ascunde ceva mult mai periculos decît jaful armat.

RAO
International
Publishing
Company